ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David\Gemmell, David - Vampiri saga 02 - Svetlonos.pdb

PDB Name: Světlonoš.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.2.2007
Modification Date: 2.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL
SVĚTLONOŠ

Věnování

Světlonoš je s velikou láskou věnován muži, jenž nedokáže vystát hrdinskou fantasy a jenž si tento román nikdy nepřečte. Ale přes svou averzi k tomuto druhu fikce mě aktivně - stejně jako další britské autory - po mnoho let podporoval při práci.

Roger Peyton a jeho podřízení v Andromeda Bookshop v Birminghamu mi pomohli k prodeji první knihy v Americe a zařídili, že tam Gemmellovy knihy byly na pultech dávno předtím, než se objevily dokonce i v mém rodném městě.

Když autora podporuje velké knihkupectví, dají se vydělat velké peníze.

Andromeda je však místo, kde začínají sny.

Vřelé díky Rogovi, jeho partnerovi Rodu Milnerovi - a všem chlapcům v Brumu.

Poděkování

Dále chci poděkovat také svému vydavateli Oliveru Johnsonovi, redaktorce Jean Maundové, korektorce a badatelce Stelle Grahamové a zkušebním čtenářům Val Gemmellové, Tomu Taylorovi a Edith Grahamové.

Zvláště chci poděkovat Vikki Lee Franceové za neutuchající podporu a povzbuzování.

Prolog

TAKŽE MĚ ZNÁŠ? MYSLEL JSEM SI TO. NA ZAčátku zimy sem nahoru poutníci zavítají jen zřídkakdy. Kdo jsi - učenec, dějepisec, či obojí? Vím, že nejsi kouzelník, a vypadá to, že nemáš zbraň. Aha, vypravěč! No, to je tedy pocta.

Já vyprávím příběhy již dobře osmašedesát let. Ano, a taky jsem docela nadaný kouzelník. Nic zvláštního, víš. Ale zvládal jsem i dračí vejce. To dokázal správně jen málokdo. Viděl jsi ho někdy? No, dnes už asi není tak populární jako dřív. Ale já uměl dostat dráčka z vejce čistě, aniž se skořápka rozpadla na prach. Nejdřív se objevila hlavička, pak jedno maličké, nádherné křidélko. A nakonec se ze skořápky vyklubal celý dráček a skořápku pohltily ohnivé jazyky. Vyžadovalo to velké soustředění, ale nikdy jsem nedokázal správně šupinky. Pořád se mi rozmazávaly a bledly.

Teď už to, samozřejmě, nezvládnu. Síla se již téměř zcela vytratila.

Tak jakým příběhem tě mohu pohostit?

O Světlonošovi? O něm je ale známo všechno - o jeho odvaze, o jeho bitvách, o jeho záchranných výpravách. Žádné nové příběhy o něm nejsou.

Pravdu, říkáš? Tak to je mi tedy novinka. Možná dokonce jedinečné. Proč by tě měla zajímat pravda? A k čemu je vůbec pravda vypravěči? Tví posluchači stejně nebudou chtít slyšet pravdu. Nikdy to nechtějí, a nikdy ani nechtěli. Oni chtějí hrdiny, chlapče. Znamenité muže, švarné a vysoké, čestné muže. Horaly z pověstí. Pravdu smetou ze stolu a zašlápnou jako protivného švába. Pravda má ošklivou tvář, víš.

Ještě žije pár lidí, kteří si na Světlonoše pamatují. Někteří jsou slepí, jiní senilní. Pošeptej jim však jeho jméno do ucha a uvidíš, jak se rozzáří, jak jim do ochablých údů začne znovu proudit síla. To je skutečné kouzlo.

Ne, ty nechceš slyšet pravdu. A já taky ne.

Líbí se ti můj dům? Postavili ho před půl stoletím. Chtěl jsem vidět, jak slunce vychází nad jezery na východě, jak na úbočí hor vyrůstají mladé borovice. A hlavně jsem chtěl domov obklopený stromy - duby, buky a jilmy. Je to prostý dům. Přinejmenším podle tvých měřítek, protože ty jsi jistě urozeného rodu. Jak to vím? Jenom tvoje holínky by prostého robotníka přišly na dva roční platy. Ale tento dům je pohodlný. Mám tři sluhy a místní sedlák mi dodává potraviny. Nic mi za to nepočítá, protože jeho děd putoval se Světlonošem a jeho otec jednou seděl tomu skvělému muži na klíně.

Každý rok o dožínkách zazpívám za večeři. Postavím se do čela sedlákova stolu a vyprávím o starých časech. Říkám pravdu? No, jistým způsobem. Vykládám jim historky, které všichni znají. Je to příjemné, plní je to pýchou. Ničemu to neuškodí.

Ale pravda? Je jako otrávená dýka, chlapče.

Ty ji však přesto chceš slyšet…
Ne, nebudu mluvit o těch časech. Můžeš tu zůstat přes noc a ráno se mnou posnídat. Pak odjedeš.
Nebuď zklamaný. Zahrnuji tě laskavostí, i když ty to nechápeš. Víš, svět Světlonoše zná. On žije v srdcích a duších svého lidu.
Znáš tu zpívanou modlitbu:
On je světlo nové, jehož stín se bojí, když na nás padne noc, on bude poblíž.
Jestli tomu věřím? Ovšem. Já to napsal.
• • •
Půlnoc. Čas vzpomínání. Můj návštěvník je v posteli, jeho zklamání zahalil spánek a sny mládí. Za mnou v krbu praskají polena, oheň plní místnost teplem a zlatavou září. Mezi stropními trámy se mihotají stíny jako duchové ze starých časů.
Dá to práci, ale otevírám okno a smetám sníh z venýře. Dovnitř sahá studenými, kostnatými prsty zima a otírá se mi o košili. Chvěji se a dívám se přes pustý žleb na sněhem zasypaná jezera a hory za nimi.
Proti jasné noční obloze se ostře rýsují sněhem pokryté strmé štíty, a já jen tak tak rozeznávám stromy v jejich zimních kabátech ze spadlých mraků. A je tu taky mlha - mlha Vysočiny - natahuje se do dáli, halí zledovatělé rokliny i tichá údolíčka.
Oh, ta Vysočina. Lidé již zapomněli, že jsem kdy byl Angostin. Po osmašedesáti letech se ke mně chovají, jako bych pocházel ze starého šlechtického rodu. A já jsem se zase naučil jejich zvyky: mečový tanec, žehnání dubům, říznutí na dlani na znamení bratrství. Na slavnostech vždycky nosím válečný plášť klanu Raubertů, který mi před desíti lety daroval sám Raul.
Čas od času se zamyslím nad tím, co by si o mně asi pomyslela moje rodina, kdyby z nich byl ještě někdo naživu a mohl mě vidět. Angostinové žádné mečové tance nemají. Moji jižní příbuzní jsou tak vážní, vynikají pouze v boji a stavbě obludných opevnění ze šedého kamene. Tak zarputilí jsou tihle Angostinové, písně a smích je jenom vyvádějí z míry.
Kdesi vyje vlk. Odsud na něj nevidím.
Pravda. Odkud mám začít vyprávět? A přesto mě cosi nutí ji vyjevit, dostat ji ze sebe. U krbu stojí hluboký ušák, potažený měkkou kůží a vycpaný koňskými žíněmi. Je to pohodlné křeslo, a já v jeho hlubinách strávil nejednu hodinu s hlavou opřenou o klenutou opěrku. Nyní je prázdné. Ale použiji zbytečky své síly a stvořím si posluchače. Stvořím si ducha z budoucnosti. On si vyslechne pravdivý příběh o Světlonošovi.
Nemávám rukama ani nepronáším kouzelná slova. To se hodí pro osvětlené večery v tavernách, pro pobavení důvěřivců. Ti rádi vidí, jak se kouzelník předvádí. Tohle ale není žádné vystoupení, a tak se budu pouze soustředit.
A tady sedí on, vytesán ze světla, stvořen kouzlem, mlčí a vyčkává. Obdařil jsem ho inteligentní tváří s pronikavýma šedýma očima, jaké má i můj urozený host nahoře. A je mladý, protože právě mladí tvarují všechny zítřky, a jedině staří a unavení spřádají naše dnešky - brání jim v růstu, drží je zpátky, dodávají jim bezpečí. A tady sedí on, čeká, přízračný a průzračný. Kdysi bych jej byl přioděl purpurem, a každý, kdo by ho uzřel, by žasl nad jeho zjevem. Teď se vlní a ztrácí se. Ale tak by asi měl přízrak vypadat.
Tak kde mám začít, duchu? Co bys chtěl slyšet?
Přirozeně neodpovídá, ale já vím, nač by myslel, kdyby mohl myslet.
Začni na začátku, vypravěči. Kde jinde než v Ziraccu?
1
TEĎ JE CELÝ V ROZVALINÁCH, ALE TENKRÁT, pod mladším sluncem, byly městské hradby vysoké a pevné. V různé výšce vlastně stály hradby tři, protože Ziraccu bylo osídleno od pradávna, první domy byly postaveny již v době kamenné, kdy neolitické kmeny vybudovaly své chrámy a opevnění na nejvyšších kopcích tohoto údolí. O staletí později - možná o celá tisíciletí později, neboť já nejsem zrovna odborník na historii - vpadl na sever Vysočiny nový kmen přinášející ostré zbraně vyrobené z bronzu. Tento lid také stavěl v údolí a vztyčil hradby kolem čtyř pahorků Ziraccu. Pak nastala doba železná a stěhování národů, jež nyní sídlily v horách na severu. Pomalovaní válečníci doby bronzové byli těmito zuřivými novými nájezdníky buď pobiti, nebo asimilováni. A nově příchozí si také vystavěli domovy ve vysoko položeném údolí. A Ziraccu se rozrůstalo. Na nejvyšší úrovni sídlili boháči v mramorových palácích obklopených zahradami a parky. O něco níž bydleli kupci a zruční řemeslníci, jejichž domy prostší, avšak pohodlnější, byly vystavěné z kamene a dřeva. Na úpatí kopce, uvnitř okruhu nejnižších hradeb, stály chatrče a brlohy chudiny. Úzké ulice, páchnoucí výkaly a odpadky, vysoké domy, staré a zchátralé, boční uličky a podloubí, schody a schodiště, temné, plné nebezpečí a projasněné tu a tam odleskem na čepeli lupičovy dýky. Tady stály taverny a hospody, kde muži sedávali mlčky a natahovali uši, zda kolem nejde hlídka.
Ziraccu, kupecké město. Všechno v Ziraccu mělo svou cenu. Zvláště v letech angostinské války, kdy mnoho lidí ekonomicky zruinovalo přerušení obchodu.
Tehdy jsem byl mlád a své příběhy jsem spřádal skvěle. Bylo to dobré živobytí, cestoval jsem od města k městu, bavil hosty po tavernách - a občas také na zámcích - zpíval jsem a čaroval. Dračí vejce bylo všude oblíbeno, a velmi mě mrzí, že v posledním čase upadlo v nevážnost.
Bylo to jednoho podzimního večera právě v Ziraccu, a mě najali, abych na jakési svatební hostině v jižní čtvrti zahrál na harfu. Dcera kupce s hedvábím si brala syna obchodníka s kořením. Šlo spíše o spojeneckou než svatební smlouvu, a nevěsta nebyla zdaleka krásná. Její nedostatky však pominu, neboť jsem byl, a jsem i nadále, dobře vychovaný muž. Stačí říci, že nebyla tolik ošklivá, aby to stálo za zapamatování. Na druhou stranu jsem litoval ženicha, hezkého a poctivého mládence s jasnýma modrýma očima a pevnou bradou. Nemohl jsem si nevšimnout, že se na nevěstu dívá jen zřídka, pohledem spíš prodléval na mladé děvečce, sedící na dolním konci stolu.

Nebyl to pohled chlípníka, a já okamžitě poznal, že ti dva jsou milenci. Cítil jsem s nimi, ale nic jsem neřekl. Za vystoupení mi zaplatili šest stříbrných pencí, a to bylo v té chvíli důležitější než zmařená opravdová láska.

Večer byl nezajímavý a hosté, plní dobrého vína, začali mít plačtivou náladu. Vybral jsem si mzdu a než jsem se vydal ke svému obydlí v severní čtvrti, pečlivě jsem ji skryl do zvláštní kapsičky v pravé botě.

Jelikož jsem nebyl v Ziraccu doma, brzy jsem se ztratil, poněvadž nebylo vidět žádné značky, nic, co by pomohlo zbloudilci. - S bušícím srdcem jsem vstoupil do odporně páchnoucího bludiště zadních uliček. Harfu jsem měl přehozenou přes pravé rameno, a každý, kdo by mě spatřil, musel poznat oděv minstrela - jasně žlutou košili a červené spodky. Bylo by velmi neobvyklé, kdyby mě někdo obtěžoval, protože minstrelové bývali málokdy bohatí, jen sbírali novinky a klepy. Byli jsme všude vítáni - zvláště ti z nás, kdo znali trošku kouzlit. Ale - a ta myšlenka se mě úporně držela - vždy se našli tací, kteří o tradici nevěděli ani zbla. Nějaký přihlouplý lupič mi mohl vrazit dýku do břicha dřív, než by si uvědomil svou chybu.

Proto jsem temnými uličkami kráčel dosti opatrně, co nejvíc jsem se vytahoval a ramena dával dozadu, abych působil tvrdým, silným a sebevědomým dojmem. Nebyl jsem ozbrojen - neměl jsem dokonce ani krátký nůž. Kdo by taky potřeboval nůž na svatbě?

Přes cestu mi přeběhlo několik potkanů a u vchodu do krátkého podloubí jsem zahlédl ležet mrtvolu. V jasném měsíčním světle bylo jasně vidět, že tu mrtvola leží již několik dní. Muži chyběly boty i opasek.

Odvrátil jsem zrak a kráčel dál. Pohled na mrtvoly jsem odjakživa nesnášel. Nikdo přece nepotřebuje takovou násilnou, obraznou připomínku vlastní smrtelnosti. A ve smrti není žádná důstojnost. Měchýř povolí, střeva se vyprázdní a mrtvola vždycky získá nesmírně přihlouplý výraz.

Šel jsem dál a uši jsem měl nastražené, zda nezaslechnu něco, co by mohlo naznačovat, že se ke mně krade nějaký nájemný vrah. Byla to hloupost, protože jakmile člověka něco takového napadne, uši mu okamžitě začnou měnit všechny zvuky v tiché kročeje či šustot látky, která se otírá o stěnu.

Když jsem konečně dorazil na hlavní tržiště, které jsem poznal, pěkně jsem funěl.

Pak se ozval ten výkřik.

Nejsem od přírody hrdina, ale v lidském životě za hodně vydá výchova, a moji rodiče vždycky zastávali názor, že silní lidé musejí bránit slabší. Ten výkřik pocházel od ženy. Ta žena nekřičela bolestí, ale strachem, a to je děsivý zvuk. Otočil jsem se a rozběhl jsem se směrem, odkud výkřik zazněl. Byla to ode mne ohromná hloupost.

Prudce jsem zahnul do úzké uličky a spatřil jsem mladou ženu obklopenou čtyřmi muži. Už z ní strhali šaty a jeden z útočníků si spustil spodky, čímž světu odhalil nohy a zadek jako rybí břicho.

„Nechte toho!“ zařval jsem. Nebyla to zrovna nejpůsobivější úvodní věta, to připouštím, zvláště když byla pronesena přeskakujícím, pištivým hlasem. Ale můj příchod je na okamžik vyvedl z míry, a nahý muž se snažil natáhnout si spodky, zatímco tři ostatní se otočili čelem ke mně. Byla to směšná skupinka, všichni byli šerední a špinaví, oblečení v umaštěných hadrech. Bojovat s nimi? Byl bych dal všechno za to, abych se jich vůbec nemusel dotknout.

Jeden z nich vytáhl dýku a vykročil ke mně, přičemž se chrčivě na cosi ptal. Jazyk, který užíval, byl stejně odporný jako jeho vzhled. Člověka v nebezpečí napadají ty nejzvláštnější myšlenky, alespoň to jsem zjistil. Tady stál muž, jenž si v nejmenším nehleděl toho, jak vypadá. Obličej i šaty měl špinavé, zuby černé a zkažené, a přesto měl ostrou, lesklou a čistou dýku. Co to jen muže nutí víc péče věnovat kusu železa než vlastnímu tělu?

„Jsem minstrel,“ řekl jsem.

On moudře kývl a pak mě pokynem ruky propustil, přičemž použil jazyk, který bych se neodvážil zopakovat.

„Ustupte od té dámy, prosím,“ řekl jsem jim. „Jinak zavolám hlídku.“

Následoval smích a dva další se začali blížit směrem ke mně. Jeden měl hák, jaký se používá k věšení masa, zatímco druhý držel dva kusy dřeva spojené drátem. Poslední zůstal s dívkou a držel ji za hrdlo a za vlasy.

Neměl jsem jinou možnost než utéci - a byl bych to také udělal. Ale strach mi zmrazil údy, a já tu stál jako obětní beránek a čekal na nůž, hák a ohavný škrticí drát.

Najednou z balkonu nahoře seskočil jakýsi muž, přistál uprostřed útočníků a dva z nich srazil na zem. Ten, který zůstal na nohou, ten s hákem na maso, se na nově příchozího rozmáchl svou zbraní, ale muž se zhoupl stranou a ohnal se opaskem, který právě držel v levé ruce. Přezka špinavce zasáhla vysoko na levé tváři a srazila ho k zemi. Tehdy jsem si všiml, že nově příchozí má obutou jen jednu botu a opasek s mečem drží v ruce. Nyní odhodil pochvu, tasil meč a nejbližšímu protivníkovi probodl krk. Ale tu jsem uviděl, že se první z ničemů zvedá ze země za šermířem.

„Za tebou!“ křikl jsem. Náš neznámý pomocník se otočil na patě a meč zarazil do prsou nepřítele. Byl jsem za tím mužem a viděl jsem, jak se mu hrot meče vynořuje ze zad. Umaštěnec přiškrceně vykřikl a podlomila se mu kolena. Válečník se zoufale snažil vytáhnout zbraň ze špinavcovy hrudi, ale ta pevně uvízla mezi kostmi. Darebák se škrticím drátem skočil šermíři za záda, ale než mohl obtočit drát kol hrdla zamýšlené oběti, náš zachránce se sehnul a otočil se, přičemž útočníkem hodil o stěnu. Jak se lotr omámeně zvedal, šermíř si dvěma kroky naběhl, nohama napřed po něm skočil a botou ho zasáhl do vazu, čímž ho srazil obličejem na zeď. Ozvalo se nechutné zadunění následované okamžitě praštěním kostí. Z toho zvuku se mi udělalo nevolno a obrátil se mi žaludek.

Poslední bídák pustil dívku, odhodil ji na zem a vyrazil pryč do stínů. Jak dívka padala, uhodila se hlavou o dláždění. Rozběhl jsem se k ní a jemně ji zvedl. Zasténala.

„Ty šmejde! Zabiju tě! Mně neunikneš!“ křičel kdosi z horního okna. Vzhlédl jsem a spatřil na balkoně jakéhosi vousatého muže. Plival na našeho zachránce nadávky.

Válečníka to však zřejmě v nejmenším nerozčílilo. Rychle vykroutil meč z mrtvoly a pak si vzal druhou botu, která ležela o kus dál u zdi domu.

„Pomoz mi s ní,“ nařídil jsem mu.

„Proč?“ zeptal se on, natahuje si botu.

„Támhle je! Chyťte ho!“ vřeštěl muž na balkoně. Z uličky byl slyšet dupot nohou.
„Je čas jít,“ prohlásil náš zachránce s vřelým úsměvem. Vmžiku byl na nohou a utíkal.
Na dohled se přihrnuli ozbrojení muži. Důstojník městské hlídky přistoupil ke mně. „Co se to tu děje?“ zeptal se.
Krátce jsem mu vysvětlil, jak došlo k útoku na dívku i k naší nečekané záchraně. Důstojník poklekl vedle bezvědomého děvčete a prsty jí na hrdle hmatal tep. „Přijde k sobě,“ pronesl. „Jmenuje se Petra. Je to dcera hostinského Bellina.“
„Z kterého hostince?“
„U šesti sov, je to kousek odsud. Pojď, pomůžu ti ji tam donést.“
„Kdo je ten muž, co ho honíte?“
„Jaryk Maisl.“
Vyslovil to jméno, jako bych ho měl znát, ale když jsem předvedl svou nevědomost, usmál se. „Je to drancíř, zloděj, cizoložník a lupič - cokoliv ho napadne. Neexistuje zločin, který by nespáchal - kdyby výsledek stál za riziko.“
„Ale nám přišel na pomoc.“
„O tom pochybuju. Zahnali jsme ho do kouta a on utíkal. Podle mě z toho okna vyskočil, aby nám unikl - a přistál uprostřed rvačky. Štěstí pro tebe, co?“
„Vskutku neobyčejné štěstí. Třeba to byl osud.“
„Bude-li ti osud nakloněn, barde, tak už ho znovu nepotkáš.“
To bylo poprvé, kdy jsem se setkal se Světlonošem.
• • •
Důstojník hlídky byl laskavý muž. Sice si nevzpomínám na jeho jméno, ale pamatuji se, jak zakryl bezvědomou dívku svým šedým pláštěm, než ji zvedl do náručí. Považoval jsem to za dvorný čin. Byl to silný muž a moji pomoc nepotřeboval, když jsme tak šli uličkami, až jsme nakonec dorazili na širší ulici, kde stály tři zájezdní hostince. Hostinec U šesti sov byl prostřední. Budova - vysoká tři poschodí - měla klenutý průjezd vedoucí ke stájím. Většinu oken v přízemí zakrývaly těžké závěsy, ale zevnitř byl slyšet oplzlý zpěv.
Zanesli jsme Petru, která se nyní již probírala, k zadním dveřím a vstoupili do rozlehlé kuchyně. Dvě ženy středního věku přiběhly k nám, hned jak zahlédly dívku, ale důstojník je uklidnil. Měl velmi příjemný hlas.
Služebná odběhla sehnat majitele hostince, ohromného muže jménem Bellin. Hlavu měl holou jako vajíčko, byl stejně široký jako vysoký, měl obrovské ruce a bledý obličej kulatý jako měsíček.
„Co se to děje? Co se to děje?“ zahřměl a v malých hnědých očkách se mu třpytilo něco, co já považoval za zuřivost.
„Tento dvorný pán zachránil tady mladou dámu,“ vykládal důstojník. „Napadla ji tlupa darebáků. Bojím se, že ji chtěli znásilnit. Ale nic se jí nestalo.“
„Oni ji ne…?“ začal Bellin.
„Ne,“ odpověděl důstojník.
„Bohům budiž díky,“ vydechl hostinský, přistoupil blíž a objal dceru tak pevně, až ji málem udusil. Smysly se jí navracely a ona se ohlédla na mě. Vymanila se z otcovy náruče a půvabně se uklonila. Zřejmě jí to v nejmenším nedělalo potíže, a mě v té chvíli napadlo, že se vzpamatovala mnohem dříve, než si muži mysleli. Oči upírala na mne, a já měl dojem, že v nich vidím pozvání, ale byl jsem tehdy mlád a přišlo mi zatěžko uvěřit, že by se na mě kterákoliv přitažlivá dívka podívala podruhé.
„Děkuji ti, pane, za tvou laskavost a udatnost,“ pravila. Co jsem na to mohl říci? Vzpomínám si, že jsem cosi zablekotal a přál si, abych už byl pryč. Hřmotný hostinský zamířil ke mně a poplácal mě po rameni. Byla to ta nejbolestivější událost za celou noc, ale já se jen přihlouple zakřenil a hřál se v jejich chvále. „Kde se to stalo?“ chtěl vědět Bellin.
Petra uchopila důstojníka za loket.
„V Pekařské,“ vyhrkla rychle. Viděl jsem důstojníkovu reakci a okamžitě jsem poznal, že na tom místě k útoku rozhodně nedošlo. On však nic neřekl, a já také ne.
Mladá dáma zřejmě odešla navštívit babičku, nesla stařence košík s koláči a ovocem. Byl to hezký příběh, ale já i důstojník jsme věděli, že se zatoulala na schůzku s nějakým mladým nápadníkem. - Důstojník počkal, zatímco se Petra odběhla do pokoje převléknout, ale když mu vrátila jeho plášť, poklonil se a odešel plnit své povinnosti. Když byl pryč, zeptal jsem se Bellina, zda by mě mohl nasměrovat zpátky k hostinci, kde jsem si zaplatil ubytování. Když jsem mu řekl jméno hostince, hostinský zařval smíchy.
„V tý zavšivený díře plný švábů přece nemůžeš zůstat,“ naléhal a nabídl mi, zadarmo, svůj nejlepší pokoj. Strčil mi do dlaně dva zlaťáky a provedl mě šenkem. Stydím se říci, že jsem se dokonce ani nepokusil jeho nabídku zdvořile odmítnout.
Ale tenkrát byly v Ziraccu těžké časy.
Pokojík měl nízký strop a dvě okna, jedno úzké, s tabulkami skla zalitými do olova, druhé velké, vedoucí na malý balkónek. Postel byla měkčí, než jsem měl rád, ale slamník byl tlustý a čistý. Byl tu také stůl, čtyři kůží potažené židle a před kamenným krbem stolička. Oheň zapálili teprve nedávno a v místnosti bylo stále chladno. Sedl jsem si na stoličku a usrkl skvělé víno z poháru.
Tohle ubytování bylo mnohem lepší než to, za které jsem zaplatil. - Nahrnul jsem uhlíky k sobě, sundal si kabátec a košili a opatrně je položil přes opěradlo židle. Boty spolu se stříbrem ze svatby a dvěma zlaťáky jsem strčil pod postel.
Sečteno a podtrženo, byl to úspěšný den. Nestávalo se často, že se s minstrelem zacházelo jako s hrdinou, a i když mě poklony uvádějí do rozpaků, jsem nucen přiznat, že se mi ta chvála líbila. Taky jsem se cítil trošičku provinile, protože jsem to nebyl já, ale Jaryk Maisl, kdo to děvče zachránil. Utěšoval jsem se však pomyšlením, že jsem to byl já, Owen Odell, kdo jí první přiběhl na pomoc.
V duchu jsem si ho představil. Něco přes šest stop vysoký, oblečený v prosté vojenské kazajce z tmavé kůže přes bílou košili s nabíranými rukávy, prolamovanými… hedvábím? Nejspíš. Ale tmavé spodky měl z laciné vlny, na koleni

prodřené, a holínky původně patřily nějakému kavaleristovi. Určitě znáš tu starší módu, kdy se nosily vysoko nad kolena, aby chránily při jízdě, ale daly se ohrnout, aby se v nich dalo i chodit. Drahé boty.

Zvláštní směs, to tedy ano! Ale mohl jsem podle toho složit píseň? Minstrel hrdina a šermíř psanec.

Pochyboval jsem o tom, protože se to nedalo nijak vhodně zakončit. Šermíř se do dívky nezamiloval a příběh byl na vyprávění příliš krátký.

Zavrtal jsem se do pokrývek a skoro do svítání spal bezesným spánkem.

Probudilo mě, když mi někdo položil ruku na ústa. „Nekřič, kozlí ksichte, nebo ti podříznu krk!“

Ruka z mých úst zmizela, ale na hrdle jsem pocítil hrot dýky. V místnosti byla tma a já nad sebou rozeznával jen černý obrys postavy.

„Co chceš?“ podařilo se mi ze sebe vypravit.

„To zlato. Kde je?“

„Zlato? O čem to mluvíš?“

„Nehraj si se mnou se slovíčky! Já tu holku zachránil, takže odměna patří mně.“

„Jaryk Maisl?“

„Ty mě znáš?“ zeptal se ten chlap překvapeně. Poodešel od postele, otevřel krabičku s troudem a křísl. V železné krabičce vyskočil plamínek. Jaryk od něj zapálil voskovici a došel ke třem lampičkám visícím na bíle omítnutých zdech. Brzy pokoj zalévalo světlo a já se posadil a pozoroval ho. Ramena měl široká, ale pas útlý, dlouhé nohy a - jak jsem už říkal - nesmírně půvabné pohyby. Vlasy měl světle hnědé, spadaly mu na ramena, ale nad očima je měl zastřižené. Na tvaru jeho hlavy, či očí nebo rtů nebylo nic zvláštního, ale společně tvořily úžasně pohlednou tvář. Nyní se Jaryk obrátil zpátky k posteli a usmál se. Síla jeho úsměvu byla taková, že jsem jeho úsměv opětoval. Jaryk si přitáhl židli a přisedl si ke mně. „Už jsem tě viděl,“ prohlásil. „Předvádíš kouzelnický triky a vyprávíš příběhy.“

Tak popsal můj život - a já pocítil podráždění. Nazval mě kozlím ksichtem, a moje schopnosti, jejichž získávání jsem věnoval patnáct ze svých pětadvaceti let, pominul jednou krátkou větou.

Nicméně jsem považoval za moudřejší nezapomínat, že můj nezvaný host je známý vrah, a jak tu teď vedle mě seděl, držel v ruce ostrou dýku. „Jmenuji se Owen Odell.“

„Mně je to fuk, barde. Ale jak to, že znáš mě?“

„Důstojník hlídky mi řekl tvoje jméno - brzy poté, cos mě zachránil.“

„Aha! Takže chápeš, co mám na mysli? Jako zachránci patří zlato mně.“

„Ale dostal jsem ho já,“ poukázal jsem. Jarykovi ztvrdl výraz a on zvedl dýku a špičkou mi poklepal na nahou paži.

„Nedohadujme se, mistře Odelle. Nechci tě zabít, ale hlavu bych si kvůli tomu taky nedělal. Už jsem zabil lidi pro míň, než jsou dva zlaťáky.“

„Nemůžeš mě zabít,“ řekl jsem.

„Vážně?“ opáčil on a hrot dýky mi spočinul na hrdle. „Prosím, vysvětli mi to.“

„Zachránil jsi mi život.“

„Co to s tím má společnýho?“

„Existuje mnoho náboženství, která tvrdí, že zachránce má za zachráněného zodpovědnost. Naše životy jsou teď spojeny.“

„Já nejsem nábožensky založenej člověk - ani zvlášť trpělivej. A jestli mi to zlato okamžitě nedáš, touhle dýkou přeruším veškerý spojení mezi náma.“

Tato slova pronesl s velikou vážností. Rozhlédl jsem se po pokoji. Moje šaty shodil ze židle a šuplíky malého šatníku byly všechny vytahané. Dokonce i moje boty vytáhl zpod postele a pohodil je ke krbu. „Prohledal jsi pokoj, a jak můžeš sám vidět, jsem nahý. Tady žádné peníze nejsou. Utratil jsem je.“

„Lžeš! Dal ti dva zlaťáky.“

„To opravdu dal.“

„Tolik peněz jsi za tak krátkou dobu nemohl utratit.“

„Zaplatil jsem na měsíc za pokoj.“ Zalhal jsem s lehkým srdcem a necítil vinu - protože jsem pochopil, že je to hra, souboj vůlí. Byl jsem si jist, že v takovém souboji na toho chlapíka snadno vyzraju.

„Tak jo - zemřeš,“ prohlásil on vstávaje. Než jsem mohl promluvit, přitiskl mě do polštářů a dýku mi opřel do hrdelní jamky. „Poslední možnost,“ oznámil mi vesele.

„Je to v botě,“ řekl jsem.

„Ztrácím trpělivost. Do tvejch bot jsem se už díval.“ Hrot dýky mi prorazil kůži a já cítil, jak mi po krku stéká krev.

„Je tam zvláštní kapsička,“ vysvětlil jsem mu.

Poodešel ode mě, klekl si k mým botám a prozkoumal je. „Chytrý,“ zamumlal, když našel kapsičku a vylovil její obsah.

„To stříbro je moje!“ namítl jsem a vykulil se z postele.

„Chyba. Pokusil ses mě obalamutit. Zasloužíš si přijít o všechno.“

„To není spravedlivé!“ hádal jsem se.

„Není na mně být spravedlivej. Jsem zloděj.“

Tento argument měl jistou logiku, proti níž se dalo těžko co namítat, ale já začínal být pěkně rozzlobený. Jak jsem již říkal, nejsem od přírody hrdina, ale také nejsem proklet zbabělostí. Kvůli tomu zlatu bych se byl nebil, ale stříbro bylo moje, a tvrdě jsem si je odpracoval. Všiml jsem si, jak Maisl přimhouřil oči, a poznal jsem, že pochopil mé úmysly. Nechci tvrdit, že by se byl polekal, ale nejsem žádný mrňous a v oněch dnech jsem byl plný mladistvé síly. Nebyl bych zrovna snadnou obětí.

„Nebuď pitoma,“ varoval mě. „Mohl bys tu umřít!“

Už jsem po něm chtěl skočit, když se na schodech ozvaly kroky. Pak tiché zaťukání na dveře. „Jsi vzhůru?“ zavolala

Petra.

„Ano," odvětil jsem. Zaslechl jsem, jak Jaryk tiše kleje, a s úlevou jsem se díval, jak zasouvá dýku zpět do pochvy.

Dveře se otevřely a Petra vstoupila. Světlé vlasy měla sčesané dozadu a spletené do copů a na sobě měla sukni do zvonu a hezký živůtek z modré vlny a lnu. „Oh!" špitla. „Nevěděla jsem, že máš…" Pak ho poznala. „To jsi ty! Oh, Jaryku!" vykřikla a vrhla se mu do náručí.

„Tak takové přivítání mám rád," prohlásil zmateně.

„Tys mě zachránil… a já myslela, že ti na mně nezáleží. Byl jsi tak neohrožený. Táta pro tebe odložil pět zlatých jako odměnu - jestli je to v pořádku. Nechci, aby ses cítil dotčený."

„Dotčený? Ale vůbec ne. Nebylo by zdvořilé odmítnout. Je vzhůru?"

„Ne. Já vždycky vstávám první. Dojím krávy. Jen jsem chtěla… poděkovat tady bardovi."

„No ovšem," prohlásil Jaryk s vážnou tváří. „A tvůj táta vstává v…?"

„Až za pár hodin. Ale sedni si tu s přítelem a já vám donesu časnou snídani. Studené maso a sýr s trochou ovoce? A samozřejmě džbánek nejlepšího piva."

„Moc laskavé," řekl jí a znovu se uklonil. Ona udělala pukrle a vycouvala z místnosti.

„Moje stříbro a zlato, prosím."

„Cože?"

„Je to šest stříbrných pencí," vysvětloval jsem, „a dvě zlaté mince. Jestli si je chceš nechat, tak klidně můžeš. Ale já pak řeknu jejímu otci o tom pokusu o loupež - a o tom, že jsi jeho dceru zachránil jen čirou náhodou, když ses snažil uniknout hlídce. Na druhou stranu, když mi vrátíš moje peníze, budeš bohatší o snídani a pět zlaťáků."

Tehdy se Jaryk zachechtal a hodil moje peníze na postel. „Líbíš se mi," prohlásil. „Jednou tě možná zabiju, ale líbíš se mi."

• • •

Za svůj dlouhý život jsem poznal mnoho násilníků - krutých mužů, chrabrých mužů, špatných mužů i ušlechtilých mužů. Ale nikdy jsem nepotkal nikoho s tak naprostým nedostatkem morálky, jakým oplýval Světlonoš. Naše první setkání se mi vrylo do paměti. Stále ještě vidím, jak na noční oblohu prosakuje světlo úsvitu, a můj host klečí před jiskřičkami, odborně rozfoukává pohasínající uhlíky k životu a přikládá dřevo. V ústech cítím černý chleba, který nám přinesla Petra, čerstvý a teplý ještě z pekárny.

Proč tohle setkání zůstává tak jasné, když jiné, významnější události se mi vytratily do zamlžených koutů paměti, mi je záhadou. Seděli jsme a rozmlouvali jako staří přátelé. Probírali jsme počasí a průběh války. Jaryk býval vojákem v královském vojsku, ale zoufal si z generálů a jejich naprosté stupidity. Po jedné porážce, která již byla přesmoc, zběhl. Nemám - a nikdy jsem neměl - v oblibě války. Nevidím k nim důvod. A tahle byla ještě hloupější než ostatní.

Zdejší severní kraje dobyli Angostinové před více než dvěma sty lety a nyní všechna šlechta pocházela z jejich krve. Je to sice složitá záležitost, ale dovol, ať ti to v krátkosti vysvětlím. - Ten náš velký ostrov býval rozdělen na dvě části, šťavnatý jih, kde vládli Ikénové, a pustý, hornatý sever, patřící horalským kmenům, většinou odvozeným od Piktů a Belgů. Pak úzký průliv překročili Angostinové a podrobili si Ikény. Tuto třetí sílu vedl Villem, vojevůdce a angostinský kníže a nesmírně schopný stratég. Své nepřátele bez milosti rozdrtil a korunoval se králem Ikénů. Jeho potomci napadli sever a také ho dobyli. Ale jak léta míjela, horalští šlechtici - nyní všichni Angostinové a tudíž milovníci válek - se rozhodli na severní trůn dosadit vlastního krále. To vedlo k občanské válce.

Proč byla hloupější než většina ostatních? No, představ si to, vojsko porobených Ikénů vedených Angostiny z jihu proti oddílům porobených horalů vedených Angostiny ze severu. Padlo nesmírné množství Ikénů i horalů, kdežto Angostinové ve svém pevném brnění zaznamenali jen malé ztráty. Pokud už je zajali, drželi je kvůli výkupnému, a později je propustili, když předtím věznitelé - z nichž mnozí byli vzdálenými bratranci svých vězňů - vystrojili hostinu na jejich počest. Nesmysl…

A nechutný nesmysl.

Jaryk Maisl, zprvu pěšák v jižním vojsku, zběhl a připojil se k vojsku severnímu jako jízdní voják. Tvrdil, že tam byl lepší žold, ale horší generálové. Právě když jsme se bavili o válce, všiml jsem si změn v jeho způsobu vyjadřování. Hněval-li se, z jeho hlasu se vytratil kultivovaný tón a on upadl do žargonu, jejž jsem slýchal jižně od hranice. Stalo se to, když mluvil o generálech a řezničině, jakou byla celá angostinská válka. Jindy však hovořil jako nižší angostinský šlechtic. Uměl skvěle napodobovat.

„Proč tě vlastně hledali strážci městského pořádku?" zeptal jsem se ho.

Zasmál se. „Pamatuješ na toho vousatýho chlapíka na balkoně? Dvořil jsem se jeho ženě. Je hezká a mladá, má plný poprsí, a nejšťastnější je, když může ležet na zádech s roztaženýma nohama."

„Nelíbí se mi hrubosti," upozornil jsem ho vážně, „zvlášť když mluvíš o dámě."

„Budu na to pamatovat, barde. Takže, kde jsem to byl? Aha, no jo. Sešel jsem se s ní na tržišti. Prohlížela si nějaký francký šperky. Oslovil jsem ji a navázali jsme okamžitý přátelství. Jedno ze životních potěšení je navazování okamžitých přátelství se ženama. No, doprovodil jsem ji domů a všiml jsem si, jako správný chlap, pár velkých stromů, co rostou u jižní stěny domu. Jejich větve se na mnoha místech dotýkají domu. Ten je z kamene. Není to sice žádný palác, ale na stěnách je spousta ozdob. Ten večer jsem vyšplhal do domu a našel si cestu do její ložnice. Její manžel tam nebyl. Probudil jsem ji a vyznal se jí - jak se to musí - z nesmírné lásky k ní a užil si skvělou noc."

„Ty ji miluješ?"

„Řekl jsem to snad?"

„Řekl jsi to jí."

Jaryk se usmál a zaklonil se na židli. „Vidím, že nejsi zrovna světaznalý muž, barde. Copak jsi nikdy nespal se ženou?"

„To je vskutku neobyčejně vlezlá a neslušná otázka," sdělil jsem mu.

„Takže nespal. Chápu. Jsi teda na chlapečky?“
„To rozhodně ne! Jak se opovažuješ?“
„Nó, já tě nekritizuju, člověče. Jen jsem se tě snažil trochu vzdělat v záležitostech ledví. Jsou jistá pravidla, víš, která všechno ovládají. Když se chceš vyspat s dámou, musíš jí nejdřív vyznat lásku. Když se chceš vyspat s obyčejnou holkou, musíš jí předvést, jak jsi bohatý. Rozumíš? No, tahle byla dáma. Takže jsem jí řekl, že ji miluju.“
„A ona ti věřila?“
„Jistě. Chtěla mě do postele - to jsem poznal hned v tý První chvíli na tržišti.“
„Co se stalo?“
Jaryk si povzdechl. „Ženský hrajou podle jiných pravidel. Rozhodla se, že se mnou chce utýct, žít na nějakým vzdáleným místě, kde bychom mohli chodit nahý mezi kytkama nebo tak. Zkrátka, začala už být nudná. Tak jsem ji opustil.“
„A pak?“
„Vždycky to tak dopadne. Láska se změnila v hněv a ona o mně řekla svýmu manželovi. Částečně je to moje chyba - neměl jsem jí sebrat všechny ty šperky. Ale měl jsem dluhy z hraní a stejně, podle mě jsem si zasloužil nějakou odměnu za tu rozkoš, co jsem jí poskytl.“
„Tys jí ukradl šperky? Co jsi to za chlapa?“
„Myslel jsem, že to jsme už probrali. Jsem zloděj.“
„Mně to spíš připadá, žes jí zlomil srdce.“
„Jejího srdce jsem se nikdy nedotkl,“ prohlásil Jaryk se smíchem. Vstal, přešel k oknu a zadíval se na město. „To dlouho nepotrvá,“ zašeptal a z hlasu se mu vytratil ten lehkovážný tón.
„Co tím myslíš?“
„Ziraccu je vyřízené. Válka sem dorazí už brzo. Obléhací stroje strhnou hradby a ulicemi se budou prohánět ozbrojené oddíly.“
„Tohle ale přece není bitevní pole,“ namítl jsem.
„Ikénové maj novýho krále. Edmund Kladivo na horaly si říká. Tvrdí, že si neodpočine, dokud nedobyde severní království. Řek bych, že to myslí vážně. A to znamená nová pravidla utkání.“
„Jak to?“
„Mnohem víc umírání, barde,“ řekl vesele. „Můžeš zapomenout na domluvené bitvy a vykoupené rytíře. Tenhle Edmund věří ve vítězství a nezastaví se, dokud poslední z jeho nepřátel nebude jenom žrádlem pro červy. Pamatuj na mý slova. Zaútočí na města a srovná je se zemí. Jednou provždy ukončí angostinskou válku. Ale já tady rozhodně nezůstanu, abych to viděl. Nehodlám tu zůstat lapenej jako krysa v pasti.“
„Kam půjdeš?“
„Někam, kde jsou přítulný ženský a spousty zlata.“
„Rád bych věděl, jestli takové místo existuje,“ prohodil jsem s nuceným úsměvem. „Ale pověz mi, jak jsi věděl, že jsem dostal ty dva zlaté jako odměnu?“
„Bellinova žena mi to pošpitala hned potý, co… ale to ty nechceš slyšet.“
„Jeho žena?“
„Ano. Milá ženská. Velice otevřená. Ale moc rád bych dostal ji a dceru do postele zároveň. Nebyl by to pěknej pohled?“
„Ne, to by tedy nebyl. A ty jsi pěkný chlípník.“
„Snažím se,“ prohlásil s hlasitým smíchem.

2

JARYK MAISL ZÍSKAL SVOU ODMĚNU OD HOStinského a s milým úsměvem a zamáváním odešel z taverny. V té chvíli jsem pocítil ztrátu a nechápal jsem to. Ale život šel dál. Zůstal jsem u Šesti sov ještě pár dní a dokonce jsem posledního večera pobavil stálé hosty.

Byli to obyčejní muži a ženy, a tak jsem je nenudil dračím vejcem, což se hodí pro vzdělance. Dal jsem jim, co chtěli - tančící pannu. Je to velice jednoduché kouzlo, kdy se ve vzduchu vznáší stříbrný podnos a na něm tančí dívka, ne větší než moje předloktí, zahalená v závojích z měňavého hedvábí.

Nebyl to žádný zvláštní úspěch, protože nejeden nadaný kouzelník tento kousek znehodnotil tím, že přidal partnera a nechal je předvádět soulož. Mohl jsem, samozřejmě, takovou scénu zopakovat - a dosáhnout i mnohem účinnějšího erotického dojmu. Jenže já měl vždycky pocit, že není správné podbízet se chtíčům lůzy. Během vystoupení se ozývaly přisprostlé poznámky, které mi narušovaly soustředění, přesto jsem však pokračoval a zakončil zášlehem bílého ohně, zářící koulí, jež obkroužila místnost, než s hlasitým prásknutím vybuchla.

I poté však publikum skrblilo potleskem, a já seskočil ze stolu a odcházel k dlouhému baru dosti sklíčený.

Jen málo lidí chápe, jaké citové vypětí kouzlení znamená, jaká únava a vyčerpání duše následuje po takovém vystoupení. Té noci jsem hodně pil a bylo už dost pozdě, když mi Bellin sdělil, že můj pokoj potřebuje pro hosty, kteří dorazí následujícího dne.

Zřejmě jsem zůstal déle, než jsem měl, a již jsem tu nebyl vítán.

Příštích pár měsíců jsem vystupoval na několika svatbách a dvou pohřbech. Mám pohřby rád. Líbí se mi velebnost a slzy. Nerad bych, aby to znělo morbidně, ale na žalu je něco něžného a povznášejícího. Slzy milovaných jsou mnohem působivější než jakýkoliv epitaf. Viděl jsem pohřby mocných mužů, kdy za pohřebním vozem následovalo mnoho kočárů. Zazní vznešené proslovy, ale nikdo neprolévá slzy. Jaký to musel být život, že pro tebe nikdo nepláče? Jedno východní náboženství tvrdí, že slzy jsou mince, které Bůh přijme, a oplátkou vpustí duši do nebe.

Ta představa se mi velice líbí.

Samozřejmě vzhledem k lidské přirozenosti jsou lidé na východě klidně schopni zaplatit, aby pro ně na pohřbu plakali.
To jsem však odbočil. Měsíce plynuly a já se snažil vydělat dost peněz na svoje ubohé živobytí. Válka již zasáhla každého. Jídla bylo málo a ceny rychle rostly. Ikénský král Edmund dostál svému slovu. Jeho vojsko se prohnalo zemí jako lesní požár, ničilo města i vesnice a vojska severu rozdrtilo v několika zuřivých bitvách, takže se neustále blížilo k Ziraccu.
Zemí se šířily příběhy o hrůzách, mrzačení a mučení. Povídalo se, že jeden klášter byl vypálen do základů a abatyše ukřižována na hlavní bráně. - Několik šlechticů, zajatých v bitvě u Callenu, bylo vsazeno do železných klecí, zavěšených na hradbách hradu, kde pak zemřeli zimou a hladem.
Hrabě ze Ziraccu, jistý Leonard z Capuly, vyhlásil město za neutrální a poslal k Edmundovi posly. Poslové byli věšeni, topeni a čtvrceni. Leonardovi tudíž nezbylo nic jiného než začít najímat žoldnéře na ochranu hradeb, ale nikdo nevěřil, že by se mohli udržet proti mocným vojům jižních Angostinů.
Pro bardy to nebyly dobré časy. Jen málokdo chtěl naslouchat písním o starých dobách nebo poslouchat hru na harfu. Všichni chtěli jenom zpeněžit svůj kapitál a vyrazit k přístavům, odkud chtěli vyplout ke kontinentu, kam se štěkot válečných psů nedonese.
Domy se v Ziraccu prodávaly za dvacetinu své ceny a s každým dnem odcházely stovky bohatých uprchlíků.
Chtěl jsem v Ziraccu přečkat do jara, ale sedmého dne po zimním slunovratu - kdy už jsem několik dní nejedl - jsem si uvědomil, že nastal čas vydat se na sever.
Neměl jsem žádné zimní oblečení a ze svého bydlení jsem ukradl pokrývku, kterou jsem používal místo pláště. Do kusu látky jsem si zabalil malou harfu, sesbíral jsem těch pár svých věcí, vylezl jsem oknem, sklouzl po střeše a seskočil na dvůr.
Všude ležel hluboký sníh, a než jsem dorazil k severní bráně, umdléval jsem hlady. - Tři strážní, sedící kolem železného ohřívadla, v němž řeřavěly uhlíky, pojídali ohřáté kousky velké zapékané paštiky. Z vůně těsta a masa se mi zatočila hlava, a já je o kousek požádal, což přirozeně odmítli, ale poznali ve mně barda a kouzelníka, takže mi slíbili, že když je dobře pobavím, dají mi něco k jídlu. Zeptal jsem se, jaké představení chtějí.
Chtěli tančící dívku s partnerem - tedy vlastně s několika partnery.
Zjistil jsem, že zásady málokdy přežívají na prázdný žaludek, a za velký kus masové paštiky jsem jim dal, co chtěli. Žádné jemnůstky, žádné hedvábné závoje. - Menší orgie předvedené nad ohřívadlem se žhavými uhlíky. Zahřátý a s plným žaludkem jsem vyšel ven do noci a zanechal za sebou světla Ziraccu.
Když jsem dorazil na úpatí hor, obrátil jsem se a ještě naposledy jsem se podíval na město. V oknech výše postavených domů zářily lampy a Ziraccu vypadalo jako koruna plná drahokamů. Měsíc visel nad nejvyšším kopcem města a mramorové stěny hraběcího paláce zalévalo přízračné světlo. V té chvíli se ani nechtělo věřit, že tato země je ve válce. V dálce se tyčily hory, pyšné a bezvěké, tvořící kolem Ziraccu jakoby velký kruh. Byla to opravdu přenádherná scenerie.
O dva měsíce později město dobyl Edmund a jeho generál Azrek.
Masakr, jenž následoval, byl hrůzný.

• • •

Ale té noci všude panoval klid, a já stoupal asi hodinu vzhůru k vzdálenému lesu. Teplota spadla hluboko pod bod mrazu, ale kouzelník se zimy bát nemusí. Seslal jsem malé kouzlíčko, které vyhřálo vzduch zachycený v mém oděvu, a pokračoval jsem v cestě.
Noc byla jasná, hvězdy zářily. Vzduch byl nehybný a na krajině leželo nádherné ticho. V zasněžené noci je velká krása a plní duši hudbou. Potřeboval jsem se zbavit obrazů, které jsem vytvořil pro strážné, a osvobodit mě od nich mohla pouze hudba. Počkal jsem, dokud jsem nedorazil na okraj lesa. Tam jsem si našel dolík, vyčistil kousek půdy od sněhu a vykouzlil jsem ohýnek. Jsou tací, kteří dokážou udržet ohňové kouzlo celé hodiny i bez paliva. Já toho nedosáhnu, ale dokážu udržet plameny dost dlouho, aby chytilo nasbírané dřevo. Našel jsem několik ulomených větví a přiložil je k plamínkům. Brzy jsem měl hezký malý ohýnek. Teplo jsem nepotřeboval, ale oheň uklidňuje, zvláště na osamělých místech. Trollů ani démonů jsem se nebál, protože ti se k lidským obydlím přibližují málokdy, a já byl necelé dvě hodiny cesty od Ziraccu a stále na obchodní cestě. Jenže v lesích žili vlci a divoká prasata, a já doufal, že je můj ohýnek zažene.
Rozbalil jsem harfu, naladil struny a zabrnkal několik melodií, na taneční notečku, lehkou a hranou v kadenci. Brzy se mi však vyjevily neslyšné rytmy lesa, a já začal hrát hudbu, kterou si les přál slyšet.
Dostal jsem inspiraci, prsty mi na strunách jen tančily, srdce mi bušilo do rytmu a z očí mi kanuly slzy. Náhle se do mých myšlenek zařízl čísi hlas a mně vyletělo srdce až do krku.
„Moc hezký," pronesl Jaryk Maisl. „Tohle k tvýmu ohni přitáhne každýho lupiče na míle daleko!"
Jeho vzhled se od posledně změnil. Nechal si narůst tenký knírek a malou bradku zužující se do špičky. Získal tím prostopášný, sardonický výraz. Vlasy měl odborně zastřižené a přidržovala mu je čelenka ze spletené kůže. Šaty měl také jiné, beránčí plášť s hlubokou kapucí, vlněnou košili s koženými manžetami a jelenicovou kazajku. Holínky měl stejné, do půli stehen, ale získal kožené spodky, které se leskly jako naolejované. Byl opásán obouručním mečem a nesl dlouhý luk a toulec se šípy. Každým coulem zálesák.
„No, přinejmenším jednoho lupiče to k mému ohni dovedlo," zamumlal jsem rozzloben tím vpádem.
Jaryk se zazubil, posadil se naproti mně a luk si opřel o kmen dubu. „Kdo by tě tak asi obíral, barde? Jsi jen kost a kůže a šaty máš na cáry. Sázím se, že v tý kapsičce, co máš v botě, taky nic nezůstalo."
„Tu sázku bys vyhrál," sdělil jsem mu. „Nečekal jsem, že tě tu najdu."
Jaryk pokrčil rameny. „Ještě chvíli jsem se v Ziraccu zdržel a po tý sebevraždě jsem zamířil na sever."
„Sebevraždě? Jaké sebevraždě?"
„Ta ženská, co jsem jí šlohl šperky. Ta pitomá holka si uvázala provaz kolem krku a skočila ze schodiště. Pak mi šli

vážně po krku. Nechápu proč, neprosil jsem se jí o to.“

Seděl jsem a nevěřícně na něj zíral. Žena, která ho milovala tak zoufale, že se kvůli němu zabila, když ji opustil. A on přesto nedával najevo výčitky, dokonce ani lítost. Měl jsem vlastně dojem, že se ho celá událost v nejmenším nedotkla.

„Tys k ní nic necítil?“ zeptal jsem se ho.

„Jasně že jo. Měla nádherný tělo. Ale po světě běhaj tisíce nádhernejch těl, barde. Byla hloupá, a já na hlupáky nemám čas.“

„A na koho máš čas?“

Předklonil se a natáhl ruce k ohni. „Dobrá otázka,“ prohodil po chvíli. Ale neodpověděl na ni. Vypadal dobře krmený a při síle, přestože nenesl vak ani pokrývky. Zeptal jsem se ho, kde přebývá, ale on se jen zazubil a poklepal si na nos.

„Kam máš namířeno?“ zeptal se mě.

„Chci jít na sever.“

„Zůstaň v lese,“ poradil mi. „Ikénská flotila dobyla přístav Torphpole a vysadila tam vojsko. Myslím, že v lese bude chvíli bezpečněji. Je tady spousta menších měst a vesnic a prales se táhne na dvě stě mil. Neumím si představit, že by ho Ikénové napadli. Bude tady daleko bezpečněji než v nížině.“

„Musím si vydělat na chleba,“ namítl jsem. „Nechci žebrat, a v hospodaření a sedlačení se moc nevyznám. A bard je stejně v bezpečí - i když je válka.“

„Sni dál!“ štěkl Maisl. „Když se chlapi začnou ohánět @@@niecema, nikdo není v bezpečí, muž, žena ani dítě. To je prostě válka. Je bestiální a nepředvídatelná. Smiř se s tím. Tady jseš odříznutej. Tak toho využij. Použij svý kouzla. Znal jsem lidi, co ušli třeba dvacet mil, aby se mohli kouknout na dobrý nemravný představení.“

„Já nedělám nemravná představení,“ sdělil jsem mu stroze, a z hlubin paměti se mi vynořila vzpomínka na to, co jsem předvedl za masovou paštiku.

„Škoda,“ řekl Jaryk. „Tak bys moh zvážit skořápky. Kouzelník by v tom měl vynikat. Mohl bys zařídit, aby se hrášek objevil tam, kde leží nejmenší peníze.“

„Chceš říct, že mám podvádět?“

„Ano, podvádět,“ opáčil on.

„Já… já… to se prostě nedělá. A stejně, kouzlo by brzy vyprchalo, kdybych ho takhle využíval. Copak ty vůbec nerozumíš mému umění? Jsou nutná léta studia a odpírání, než se v duši objeví první jiskřička magie. Léta! Nemůžeš ji povolávat k osobnímu zisku.“

„Odpusť, barde, ale když vystupuješ po krčmách, není to taky kvůli osobnímu zisku?“

„Ano, no jistě. Ale to je poctivá práce. Podvádění lidí vyžaduje… klamání. Za takových okolností se magie neobjevuje.“

Zamyšleně ke mně vzhlédl a pak přiložil pár klacíků na oheň. „A co černokněžníci?“ zeptal se. „Ti přece povolávají démony a zabíjejí s pomocí čar. Proč je jejich magie neopustí?“

„Pššt,“ zarazil jsem ho poplašeně. - „O takových není moudré mluvit moc nahlas.“ Chvatně jsem udělal znamení ochranného rohu a šeptem pronesl rušící kouzlo. „Ti uzavírají smlouvy s… nečistými silami. Prodají duši a jejich moc pochází z krve nevinných. To nejsou kouzla, ale čarodějnictví.“

„Jakej je v tom rozdíl?“

„Asi ti to nedokážu vysvětlit. Moje nadání pochází z mého nitra a nikomu neublíží. Nemůžu nikomu způsobit bolest. Má kouzla jsou iluze. Mohl bych vytvořit nůž a vrazit ti ho do srdce. Ty bys ale nic neucítil a nijak by ti to neublížilo. Kdyby však… jeden z tamtěch udělal to stejné, srdce by ti naplnili červi a ty bys zemřel strašlivou smrtí.“

„Takže,“ usoudil on, „ty nebudeš hrát skořápky? No, co jinýho umíš?“

„Hraji na harfu.“

„Ano, to jsem slyšel. Velmi… oduševnělé. Naneštěstí, barde, podle mě umřeš hladem. Bohové, to je ale zima!“ Přiložil na oheň další dříví a znovu natáhl ruce k plamenům.

„Promiň,“ řekl jsem, „zapomněl jsem na dobré způsoby.“ Zvedl jsem pravici, ukázal na něj a pronesl slova menšího zaklínadla, které mu vyhřálo vzduch v šatech.

„Tak tohle je nadání!“ vzkřikl Maisl. „Nesnáším zimu. Jak dlouho to kouzlo vydrží?“

„Dokud neusnu.“

„Tak zůstaň pár hodin vzhůru,“ nařídil mi. - „Jestli se vzbudím a bude mi zima, podříznu ti krk. A myslím to vážně! Ale jestli se vyspím v teple, zařídím ti skvělou snídani. Domluveno?“

„Domluveno,“ řekl jsem mu, ale on byl proti sarkasmu imunní.

„Dobrá,“ řekl a bez dalšího slova se natáhl na zem vedle ohně a zavřel oči.

Opřel jsem se o široký kmen dubu a pozoroval spícího muže. Napadaly mě nejrůznější věci, ale všechny se nějak týkaly Jaryka Maisla. Můj život barda a vypravěče byl plný příběhů o mužích, kteří vypadali jako Jaryk, byli vysocí, úžasně pohlední, sebevědomí a smrtelně nebezpeční v boji. Stalo se mi skoro druhou přirozeností věřit, že muž, který vypadá jako on, musí být hrdina. Jedna moje část tomu stále chtěla… potřebovala… věřit. O té ubohé ženě ze Ziraccu však mluvil tak lhostejně. Neznal jsem ji, ale cítil jsem její žal, když si vázala smyčku kolem hrdla. Snažil jsem se namluvit si, že mu na ní záleželo, že cítil hanbu, ale že to přede mnou skrývá. Nicméně jsem tomu nevěřil tehdy, a nevěřím tomu ani teď.

K mému ohni ho přitáhly zvuky harfy, ale přišel sem obrat osamělého poutníka. A kdybych měl nějaké peníze, nepochybně by mi je byl uzmul a nechal mě, s podříznutým hrdlem, ležet na zasněžené lesní půdě.

Teď ležel klidně, spal bezesným spánkem, a já, zastrašen jeho hrozbou, jsem zůstal vzhůru a kouzlem ho udržoval v teple.

V duchu jsem se vrátil k našemu rozhovoru a uvědomil si, že jsem uviděl další tvář Jaryka Maisla. Mluvil opět trochu jinak. V Ziraccu hovořil - tedy většinou - jako Angostin, až na chvíle, kdy se rozvzteklil a jeho hlas ztratil kultivovaný

přízvuk. Teď, v lesích, lehounce šišlal jako horal. Napadlo mě, zda si to někdy uvědomil. Nebo, jako chameleón, prostě přizpůsobil svou osobnost, aby odpovídala okolí?

Mýtinou ostražitě přešla samička jezevce čenichající ve sněhu. Za ní se batolila tři mláďata. Poslední se přikulilo ke spáči. Stvořil jsem malou kuličku bílého světla, která jezevečkovi zatančila před očima a praskla! Jezevčátka odpelášila pryč a jejich matka po mně vrhla pohled, jejž jsem pochopil jako napomenutí. Potom i ona zmizela v šerém podrostu.

Znovu jsem dostal hlad - a začala mi být zima. Dvě ohřívací kouzla bylo těžké udržet. Přihrábl jsem uhlíky doprostřed a přisunul se blíž k plamenům.

Na hradě mého otce dole na jihu by nyní bylo teplo, těžké sametové závěsy na úzkých oknech by byly zatažené a v krbech by hořela velká polena. Po ruce bych měl víno a pálenku, teplé maso i studené paštiky.

A, ale já zapomněl, duchu! Ty mě ještě neznáš, aspoň ne jinak než jako otrhaného barda. Jsem nejmladší ze tří synů, zrozených z druhé ženy angostinského hraběte Aubertaina z WestLea. Ano, jsem Angostin. Nejsem na to ani pyšný, ani se za to nestydím, to tedy rozhodně ne. Můj nejstarší bratr Ranuld odešel za moře bojovat v cizích válkách. Můj druhý bratr Braife zůstal doma a staral se o panství, kdežto já jsem měl vstoupit do církve. Jenže jsem ještě nebyl připraven obléci mnišský háv a strávit život na kolenou vzýváním Boha, o jehož existenci jsem pochyboval. Utekl jsem z kláštera a vstoupil do učení u kouzelníka jménem Cataplas. Měl křivá záda, která ho neustále bolela, ale dračí vejce předváděl jako nikdo před ním ani po něm.

Tak to jsem já, Owen Odell, angostinský bard, jenž si té strašné zimy nedokázal vydělat na živobytí a jenž seděl u stromu, každou chvíli mu byla větší zima a své síly vyčerpával na nemilosrdného zabijáka, který spal u jeho ohně.

Nebyl jsem zrovna šťastný člověk, jak jsem tam tak seděl a objímal si kolena, s ukradenou tenkou pokrývkou omotanou kolem hubeného těla.

Ve větvích stromu nade mnou zahoukala sova a Jaryk se zavrtěl, ale nevzbudil se. Vzpomínám si na to, jaký tam, pod jasnými hvězdami, panoval mír.

• • •

K ránu se Jaryk probudil, zívl a protáhl se. „Takhle jsem se už pár tejdnů nevyspal," prohlásil. Překulil se, vstal, sebral luk a toulec a beze slova díků za mou námahu odešel. Moje síly se vyčerpaly už před několika hodinami, jen tak tak se mi dařilo udržet v teple jeho, takže jsem byl promodralý zimou. Roztřesenýma rukama jsem na oheň naházel poslední klacíky a natáhl ztuhlé prsty nad maličké plamínky.

Ráno byla obloha zatažená tmavými mračny věštícími sníh, ale teplota trochu stoupla. Vstal jsem, zadupal a snažil se přinutit krev, aby mi proudila i do konečků prstů u nohou.

Zašel jsem hlouběji do lesa a začal sbírat dříví na oheň. Váha nedávno napadaného sněhu zlámala mnoho větví, já ty menší posbíral do náručí a odnesl na tábořiště. Pak jsem se vrátil pro větší větve, které jsem sněhem odvlekl. Práce to byla namáhavá a já se brzy unavil. Ale aspoň mi teď bylo teplo, tedy až na ruce. Konečky prstů mi natekly a bolestivě mě v nich píchalo.

Když se však z lesa vynořila trojice mužů a došla k mému ohni, na všechno nepohodlí jsem zapomněl.

Jsou chvíle, kdy oči vidí mnohem víc, než je mysl ochotna si přiznat, kdy srdce začne bít rychleji a v žaludku člověku zakoření strach. Tohle byla právě taková chvíle. Vzhlédl jsem, uviděl ty tři a vyschlo mi v ústech. Přesto na nich na první pohled nebylo nic hrozivého. Vypadali jako zálesáci. Na sobě měli šaty z doma tkané látky, kožené kazajky a vysoké boty z měkké kůže vepředu zašněrované koženými tkanicemi. Každý měl v ruce luk, ale také měli dýky a krátké meče. Zvedl jsem se na nohy a byl jsem si jist, že stojím tváří v tvář velikému nebezpečenství.

„Vítejte u mého ohně," řekl jsem pyšný na to, že se mi nezachvěl hlas. Žádný z nich nepromluvil. Rozestoupili se kolem mne, oči měli chladné a tváře zachmuřené. Připadali mi tehdy jako vlci, hubení a nemilosrdní. První z nich, vysoký chlapík, si přehodil luk přes rameno, poklekl k ohni a natáhl ruce nad plameny. „Ty jseš bard?" zeptal se, aniž se na mě podíval.

„To jsem, pane."

„Nemám rád bardy. Nikdo z nás nemá rád bardy."

Je těžké poznat, jak zareagovat na takovýhle úvod. Já neříkal nic. „Ušli jsme dlouhou cestu, když jsme hledali tvůj voheň, barde. Zahlídli jsme ho v noci, poblikával jako svíčka na místě, kde by žádnej rozumnej člověk voheň nezapálil. Šli jsme nocí, barde, a čekáme za svou námahu nějakej penízek."

„Já nemám peníze," řekl jsem mu.

„To vidím. A štve mě, že jsem plejtval časem."

„Jak to můžeš dávat za vinu mně?" zeptal jsem se ho. „Já vás nezval."

Vzhlédl k jednomu z ostatních. „Teď nás urazil," pronesl tiše. „Teď říká, že nejsme dost dobrý, abysme poseděli u jeho vohně."

„To jsem ale vůbec neřekl."

„Teď mě nazval lhářem!" štěkl ten chlap, vstal a s rukou na dýce ke mně přistoupil. „Myslím, že by ses měl vomluvit, barde."

V té chvíli jsem s jistotou poznal, že mě chtějí zabít.

„No?" prohlásil cizinec a s rukou na dýce přistoupil ještě blíž. Cítil jsem jeho odporně páchnoucí dech. Tvářil se sveřepě. Nedalo se nic říci, tak jsem nic neříkal. Slyšel jsem, jak jeho nůž syčí, když ho vytahoval z pochvy, a já se napjal ke skoku.

Muž náhle trhl hlavou, a já zaslechl tichý náraz a prasknutí lámané kosti. Užasle jsem zamrkal, protože jemu ze spánku náhle trčel šíp. Chvíli tu stál, pak jsem uslyšel, jak jeho nůž dopadl do sněhu. Pomaloučku zvedl ruku a dotkl se dlouhého dříku, který mu vyčníval z boku hlavy. Otevřel ústa, ale nevyšla z nich žádná slova. Potom se sesul na mě a sklouzl do sněhu. Z roztříštěné lebky mu prosakovala krev.

Druzí dva muži tu stáli jako přimražení.
A zpoza stěny křoví se vynořil Jaryk Maisl a s lukem přes rameno klidně došel k ohni. Nevšímaje si mrtvoly přistoupil k oběma mužům. „Dobrý ráno," prohodil příjemným tónem a s úsměvem na rtech. „Je zima, to teda jo."
V té chvíli se všechno změnilo. Oba lupiči, kteří předtím vypadali tak hrozivě a tvrdě, náhle připomínali spíš ztracené rolníky, zmatené a nejisté. Jakkoliv už byli silní, ta síla z nich teď vyprchala, veškerá jejich moc zmizela. Už to nebyli vlci.
„Myslím," řekl Jaryk Maisl, „že je čas, abyste šli dál. Souhlasíte?"
Oba muži jenom kývli, neříkali nic. „Dobře," sdělil jim Maisl. „Velmi dobře. Luky nechte tady a tělo vemte s sebou."
Mlčky pustili luky na zem a pomalu došli k místu, kde jsem stál. Na mě se ani nepodívali, jen zvedli tělo a zpola ho nesli, zpola vlekli pryč.
Ve chvilce byla mýtinka prázdná, a kromě luků a krve u mých nohou tu po vetřelcích nebylo ani stopy.
„Děkuji," podařilo se mi ze sebe vypravit.
„Není zač," utrousil Maisl.
„Zachránil jsi mi život. Byli by mě zabili."
„Ano. Teď ta snídaně, co jsem ti slíbil."
„Snídaně? Neměli bychom odsud odejít? Mohli by se vrátit s ostatními."
„Oni se nevrátěj, barde," ujišťoval mě.
„Jak si můžeš být tak jistý?"
„Nechtějí zemřít." Vydal se zpátky do křoví a vrátil se se srnečkem přehozeným přes široká ramena. Naštěstí ho již vykuchal a připravil, ale ani pak jsem nedokázal odtrhnout zrak od srnečkových jemných rysů. Neměl jsem nic proti srnčímu, ale dával jsem přednost tomu, když bylo zvíře již staženo a vykostěno. Mému zažívání zrovna neprospívalo vidět maso v jeho původní podobě - ostatně je těžké ocenit sebechutnější pokrm, když hlava původního majitele leží u vašeho ohně.
Maso bylo nicméně dobré a Jaryk odřezal zbývající porce a zabalil je do kůže na později.
„No, tak co máš v plánu?" zeptal se mě, když jsme dokončili snídani.
Pokrčil jsem rameny. „Slyšel jsem, že asi šest mil na sever leží nějaká vesnice. Chci tam zajít a zkusím si vysloužit večeři."
„A potom?"
„Dál jsem to již nepromýšlel. V Ziraccu bych byl zemřel hlady, kdybych tam byl zůstal déle. Možná si zkusím v nějakém přístavu najít loď na jih."
Jaryk kývl. „To je dobrej plán. Nikdo s trochou zdravýho rozumu nechce zůstat v týhle válkou rozervaný zemi. Už se ti vrátily síly? Začíná mi bejt zima."
„Ne," zalhal jsem a hřál se v kouzelném teple. „Potrvá to ještě nejméně hodinu - možná dvě."
„Tak to bychom měli jít," zavrčel, zvedl se na nohy a hodil si přes rameno kožený vak s masem. Já zvedl ranec s harfou a vykročil po jeho boku.
„Kam jdeme?"
„Do tý vesnice, cos o ní mluvil. Mám tam přátele."
Já už nic neříkal a mlčky se ploužil za ním po úzké stezce mezi stromy. Po chvíli jsme zaslechli hlasy a smích a vynořili se na mýtině u lesní silnice.
Byla to scéna plná vraždění a loupení. Přes dvě desítky zálesáků v hrubých šatech přecházelo mezi těly pobitých a rvalo z mrtvých prsteny, boty, pláště a kazajky. Opodál stály dva povozy vysoko naložené nábytkem a truhlicemi. Pohlédl jsem na mrtvé - několik mužů, tři ženy a za silnicí mnich v zakrváceném hábitu, jemuž ze zad trčela sekera.
„Dobrý ráno, Wulfe," křikl Jaryk, přešel mezi mrtvolami a pozdravil se s hrbáčem s rozdělenou bradkou.
Muž vzhlédl a zakřenil se. „Zatím je, Maisle," prohodil. Zvedl malou sekerku a sekl do ruky mrtvého muže před sebou. Já šokovaně zachrčel, když hrbáč oddělil prsty od dlaně. Zvedl je, stáhl z nich prsteny a prsty zase odhodil. „Kdo je ten tvůj vyběravej kamarádíček?"
„Je to bard - a kouzelník," sdělil mu Jaryk. Pak ukázal na mrtvolu. „Nevšim sis náušnice."
Hrbáč zavrčel a zlatý kroužek vytrhl z ucha. Hlava mrtvoly se ve sněhu překulila. „Brzo bych si jí všim," zamumlal Wulf. „Co máš v tý kůži?"
„Srnčí."
„Chceš se podělit s kamarádama?"
„Chceš ho koupit?"
Hrbáč se kvokavě zachechtal. „Proč bych si ho neměl vzít rovnou? Je nás tu dvacet a jenom blázen by bojoval. A ty blázen nejseš."
„Ne, to nejsem," souhlasil s úsměvem Jaryk. „Ale já bych tě zabil, Wulfe, a nabíd se, že se podělím s ostatníma. Myslíš, že by bojovali, aby tě pomstili?"
„Ne," usoudil hrbáč. „Co bys řek tady na tudle brož?" Zakrvácenou rukou vyhodil do vzduchu kousek zlata. Jaryk brož zachytil levačkou a potěžkal ji.
„Hezká. Je to dobrá dohoda." Pustil vak na zem a šel dál, přičemž musel překročit mrtvolu mnicha. Spěchal jsem za ním a držel pusu zavřenou. Své znechucení jsem si nechal pro sebe, dokud jsme nebyli dál od té scény.
„Aspoň že neznásilnil ty ženy," prohodil Jaryk. „V tomhle je hrozně morální."
„Ty to považuješ za omluvu pro to všechno?"
„Nepotřebuje mě, abych ho omlouval," odtušil on. „Wulf je zálesák - a dobrej. Ale válka si vybrala svou daň dokonce i v lese. Hrabě ze Ziraccu potřeboval peníze, aby mohl najmout žoldáky. Takže vzhledem ke svejm omezenejm příjmům si nemoh dovolit udržovat tady pracovní čety. Wulf teď nemá práci. Jídla je málo a ceny jsou čtyřnásobný. Musí krmit

rodinu, ale nemá peníze, aby mohl jídlo koupit. Co jinýho moh dělat, než se dát na zboj?“

„Stal se z něj vrah!“

„To jsem přece říkal, ne?“

„Ty schvaluješ vraždění nevinných žen?“

„Já je nezabil,“ opáčil Jaryk. „Tak si na mně nevylejvej svůj vztek.“

„Ale klidně jsi obchodoval s těmi, co je zabili.“

Tehdy se zastavil a obrátil se ke mně - jako obvykle se usmíval. „Ty se zlobíš, barde, ale ne na mě. Tam jsi byl plnej hrůzy, opovržení a znechucení. Ale neřekls ani ň. To tě žere… ne ten obchod.“

Dlouze jsem si vydechl a odvrátil se.

„Tak pojď,“ pravil vesele. „Do vesnice je to jen kousek.“

• • •

Vesnice se skládala asi z pětadvaceti obydlí. Něco byly prosté roubenice se zkosenými doškovými střechami, jiné domy byly pevnější, z jílu smíchaného s drceným kamenem a dřevěnou střechou zatíženou velkými kameny. Všechny domy byly přízemní, ale měly úzké půdičky, kde spávaly děti. Osada stála na západním břehu dlouhého jezera a na rozbahněný břeh bylo z vody vytaženo na tucet rybářských člunů.

S Jarykem jsme vešli do vesnice a minuli skupinku dětí hrajících si před otevřenými dveřmi do obecní síně. Ozývalo se plno smíchu a hihňání, jak se omladina, v prostých vlněných halenách a spodcích - většinou umolousaných - honila kolem domu. Na zápraží seděl jakýsi stařík, který na Jaryka kývl a zvedl vyčerpaně ruku na pozdrav. Jaryk mu také zamával a šel dál.

Nějaká dívka, jen tak tak odrostlá dětským střevíčkům, se dívala, jak procházíme kolem. Plavé vlasy měla ostříhané hodně nakrátko a oči měla rozšířené a vyděšené. Stáhla se ke zdi domu a neustále na nás upírala zrak. Usmál jsem se na ni a ona se odvrátila a odběhla mezi dvěma domy.

„Ilka,“ podotkl Jaryk. „Vesnická děvka.“

„Je to skoro ještě dítě.“

„Patnáct nebo tak,“ utrousil, „ale přede dvěma roky ji v lese znásilnili a nechali tam, aby umřela. Je to sirotek a nemá naději, že se někdy vdá. Co jinýho se z ní mohlo stát?“

„Proč nemá naději, že se vdá? Je hezká.“

„Ti, co ji znásilnili, jí vyřízli jazyk,“ odpověděl.

„A kvůli tomu je zavržená?“

Jaryk se zastavil a obrátil se ke mně. „Proč říkáš zavržená? Má zaměstnání, zaslouží si svůj chleba, a nikdo jí neopovrhuje.“

Neměl jsem slov. Z jeho výrazu jsem poznal, že se skutečně diví, že naprosto nechápe dívčin žal. Ukradli jí budoucnost, surově jí z úst vyrvali dar řeči. A přesto to byla ona, kdo musel po zbytek života trpět. - Snažil jsem se mu to vysvětlit, ale Jaryk se jenom zachechtal, potřásl hlavou a znovu vykročil. Tehdy mě napadlo, zda mi snad neunikla nějaká jemnůstka či zda jsem nepřehlédl nějakou zřejmou věc. V duchu jsem však stále viděl její tvář, uštvanou a vyděšenou.

Nakonec jsme došli k úzkému domku kousek od vody. Za domem byla vysoká kolna na sítě a oplocený kus země, kde byla zrytá půda rozdělená do záhonků. Teď sice žádná zelenina nerostla, ale v domku byly vidět pytle s mrkví, věnce cibule a stály tu různé nádoby plné jedlých hlíz, které jsem neznal. Obydlí mělo jenom jednu dlouhou místnost a uprostřed bylo ohniště z pálené hlíny a kamene. Kolem ohniště byly rozestavěny zástěny a k ohni byly také přitaženy čtyři hrubě přitesáno stoličky. U protější stěny stálo široké lůžko. Jaryk uvolnil tětivu a opřel luk o stěnu. Toulec a meč opřel vedle. Stáhl si beránčí plášť, sedl si k ohni a zadíval se do plamenů.

„Kdo tady bydlí?“ zeptal jsem se, když jsem si k němu přitahoval stoličku.

„Megan,“ odpověděl, což mi mnoho neřeklo.

„Je to tvoje milenka?“

Jaryk se zasmál a zavrtěl hlavou. Měl hezký úsměv, hřejivý a přátelský. „Brzo se s ní setkáš,“ dodal. „Ukaž mi nějaký kouzlo. Jsem tu jenom chvíli a už se nudím.“

„Co bys chtěl vidět?“

„To je fuk. Pobav mě. Dělej, že jsem obecenstvo v přeplněný krčmě.“

„No dobrá…“ Opřel jsem se a v duchu jsem probral svůj repertoár. Pak jsem se usmál. Před jeho očima se na podlaze z udusané hlíny objevil domeček, potom další, a ještě jeden. Mezi nimi byla ulička. Na dohled přiběhla mladá dívka, vysoká jako moje dlaň, pronásledovaná darebáky. Na scéně se objevil mladík s harfou v šatech jasných barev. „Nechte toho!“ zakřičel slabým, křehkým a jakoby z dálky znějícím hláskem. Darebáci vykročili k němu, ale z balkonu náhle seskočil vysoký hrdina. Pohyboval se jako tanečník, jeho meč však byl smrtelně nebezpečný, a ničemové byli ve chvíli buď mrtví, nebo na útěku. Nechal jsem scénu vytratit. Vyžadovalo to velké soustředění, ale nechat scénu jen tak zmizet mi připadalo jako známka neobratného kouzelníka.

Jaryk chvíli mlčel a zíral na špinavou podlahu. „To bylo dobrý, barde,“ řekl mírně. „To bylo moc dobrý. Takhle jsem ti připadal?“

„Tenkrát ano.“

„Jak ses moh dožít takovýho stáří?“

„Co tím myslíš?“

„Ta romantika, co máš v srdci. Tenhle náš svět je zahrada zla. Měl bys být mnich, zavřený v nějakým šedým klášteře s vysokýma hradbama a pevnou bránou.“

„Život dokáže být jako příběh,“ namítl jsem. „Pořád existují hrdinové, muži se vznešenou duší.“

„Tys nějakýho potkal?“
„Ne, ale to neznamená, že neexistují. Manannan, poslední rytíř Gabaly, nebo Rabain Zabíječ vampýrů, oba kráčeli těmito lesy, vídali hvězdy nad stejnými horami. Je mým snem potkat takového muže, možná mu i sloužit. Může to být voják či básník, na tom mi nezáleží. Ale musí to být někdo s odvahou změnit tento svět, muž s duší jasnou jako světlo ve tmách.“
„Sni dál, barde. Světlonoš, to určitě! Víš vůbec něco o válečných taženích?“
„Jen málo. Na rytíře se cvičil můj starší bratr, ne já.“
„Jeden z těch tvých světlonošů se taky jmenuje ohnivec. Je to chlap, který má právo jako první z družiníků zapálit dům v čerstvě dobytý osadě. Občas uvnitř ještě bývají lidé. Jejich smrt je pak strašná.“
„To není ten Světlonoš, o němž jsem mluvil.“
„Já vím, ale tys mluvil o snu. Já ti ukazuju realitu.“
„Pouze svou realitu.“
„Co vlastně hledáš? Slávu? Co?“
Pokrčil jsem rameny. „Co hledají všichni lidé? Chci být šťastný. Jednou bych chtěl mít ženu a syny. Ale chci se dívat, jak vyrůstají v zemi, kde je naděje, že budou mít budoucnost, kde se muži nedávají na zboj. Je-li to beznadějný sen - a možná je - tak žádné syny nezplodím. Budu se toulat, hrát na harfu a až do svého konce splétat kouzla.“
Čekal jsem, že se bude smát nebo řekne něco opovržlivého. To, co udělal, však bylo ještě horší. Vstal, došel k vědru stojícímu opodál, zvedl měděnou naběračku a zhluboka se napil.
„Co myslíš, změní se počasí brzo?“ zeptal se mě.
Neodpověděl jsem mu. Náhle jsem zoufale zatoužil po hudbě. Tak jsem vzal harfu, vyšel ven, došel k vodě a posadil se vedle dlouhého štíhlého člunu. Šedou vodní hladinu čeřil vítr a pluly po ní kousky ledu. Brzy začal padat sníh, a já hrál tomu sněhu a mé prsty se obratně probíraly kratšími strunami, vyluzujíce tak vyšší tóny, a hudba se nesla nad jezerem. Začaly se sbírat bouřkové mraky a do hudby se mi postupně vkrádaly temnější, hlubší tóny.
Jak jsem hrál, přiblížilo se ke mně několik vesničanů, ale já si jich nevšímal. První osoba, kterou jsem zaznamenal, byla ta nevěstka, Ilka. Přikradla se blíž, usedla, objala si kolena a velké modré oči upřela na mou tvář. Když jsem ji uviděl, hudba se změnila, teď byla toužebná a smutná. Ilka potřásla hlavou, vstala a začala v blátě tančit zvláštní tanec. Tehdy jsem ji spatřil jako rusalku, čarovné stvoření lapené ve světě, který ničemu nerozumí. A hudba se opět změnila, přešla do vyšších tónů, nabyla na síle, stále žalostná, nyní však byla příslibem lepších zítřků.
Nakonec jsem byl příliš unavený a hudba utichla. Ilka se také zastavila a dívala se na mě těma velkýma, uštvanýma očima. Její výraz se nedal přečíst. Usmál jsem se na ni a něco jsem řekl - nevzpomínám si, co to přesně bylo - ale tehdy se k ní vrátil strach a ona se otočila a utekla do houstnoucího šera.
K večeru do vesnice přišel Wulf a jeho zabijáci.
Na chvíli mě přemohl děs, ale pak jsem si všiml, že jim děti běží v ústrety. - Hrbáč jedno děcko, malého hošíka, zvedl vysoko do vzduchu, posadil si ho za krk, a vesnicí se rozlehl smích.
Jaryk měl pravdu, alespoň částečně.
Tento les byl zahradou zla.

3

VIDÍM, ŽE JSI ZMATENÝ, MŮJ PŘÍZRAČNÝ PŘÍteli. Jak, divíš se, může smích dětí za takových okolností značit zlo? No, vezmi to takhle… není snad uklidňující víra, že veškeré vraždy a zlotřilosti páchají pouze bezduší surovci? Vyznavači nečistých sil?
Jak je však tísnivé vidět skupinu mužů přicházejících domů po celodenní dřině, připravených si pohrát s dětmi, obejmout ženy, usednout doma u ohně, když jejich prací byla odporná vražda nevinných poutníků. Chápeš, co tím myslím? Zlo je nejhorší tehdy, když je páchají obyčejní lidé.
Můžeme omluvit démona, jenž se plíží nocí a pátrá po krvi. Je to v jeho přirozenosti, byl stvořen právě pro tento účel. Ale nemůžeme omluvit člověka, jenž ve dne vraždí a v noci se vrací domů, aby byl dobrým, milujícím manželem a otcem. Protože tohle je zlo z nejobludnějších a vrhá pochybnosti na nás na všechny.
Ale to předbíhám. Kde jsem to byl? Aha, vesnice u jezera. Díval jsem se, jak tančí místní nevěstka, a pak jsem viděl návrat vesnických mužů. A teď, jak zapadalo zimní slunce, jsem stál před chýší a hleděl na studené jezero.
Po bahnitém břehu přicházela jakási stařena. Byla vysoká a hubená, kostnaté tělo měla zahalené dlouhými vlněnými šaty a kolem ramen měla ovinutý pléd. Na hlavě měla koženou čapku s dlouhými klapkami přes uši, zavázanými pod bradou řemínky. Nesla vak a kráčela dlouhými kroky jako muž. Podle mě jí mohlo být dobře přes sedmdesát.
„Ty se v přítomnosti urozené dámy neklaníš, Owene Odelle?“ zeptala se, když se zastavila přede mnou.
Byl jsem tak šokován, že jsem se chvíli nedokázal pohnout. Pak nade mnou znovu získaly vládu dobré způsoby. „Omlouvám se,“ řekl jsem, natáhl levou nohu, hluboko se poklonil a mávl levou rukou v půvabném půlkruhu. „Už jsme se setkali?“
„Možná,“ odtušila ta žena s úsměvem. Tváře měla vrásčité, ale vysedlé lícní kosti zabránily tomu, aby jí kůže volně visela. Rty měla tenké a oči, hluboko posazené pod huňatým obočím, měla jasně modré. Pomyslel jsem si, že před čtyřiceti lety to musela být krásná žena.
„To jsem opravdu byla,“ pravila vesele. „Díky, že ses podíval za stařenu a uviděl skutečnou Megan.“
„Takže jsi kouzelnice?“
„Tak trochu,“ souhlasila a prošla kolem mě ke své chýši. Jaryk spal v posteli. Megan donesla pytel dozadu a vysypala obsah na široký stůl. Nasbírala všechny možné kořínky a listy, které začala dělit na hromádky. Došel jsem za ní a shlédl na první hromádku. Květy jsem okamžitě poznal, byl to světlík, ochmýřené lístky a květy s bílými okvětními plátky s

nádechem fialové a žlutým středem. „Ty jsi taky bylinkářka, paní?“ vyzvídal jsem.
„Bať,“ odtušila. „A lékařka, porodní bába, taky připravuju maso. Znáš tuhle bylinku?“
„Moje chůva z jejího listí dělávala nálev proti zimnímu nachlazení,“ vysvětlil jsem jí.
„Taky je skvělá na prevenci zánětů v ráně,“ prozradila mi, „a ulevuje nateklým očím.“
Přelétl jsem pohledem další rostlinky. Byla tam mateřídouška, krtičník, kakost, kostival a žindava a pár dalších, které jsem nepoznal.
„Máš opravdu velikou kouzelnou moc, Megan,“ poznamenal jsem.
„Na sbírání bylin není nic kouzelného,“ zamumlala.
„Ó, ale je, když je zima a žádná neroste. Máš někde kouzelnou zahrádku a tvoje kouzlo působí, i když spíš.“
„Máš ostrý jazyk, Owene Odelle,“ podotkla a z kožené pochvy u pasu jí se zasyčením vyletěl krátký zakřivený nožík, „a já mám ostrý nůž. Dávej si pozor.“
Podíval jsem se jí do očí. „To je prázdná hrozba, paní,“ řekl jsem tichým hlasem.
„Jak to můžeš vědět?“ optala se. „Ty moje myšlenky číst nemůžeš.“
„Ne, ale líbíš se mi, a to je čistě instinktivní. Možná nejsem tak dobrý kouzelník, ale instinkty obvykle mívám dobré.“
Stařena kývla a z očí se jí vytratil chlad. S úsměvem vrátila stahovací nůž zpátky do pochvy.
„Bať, některé instinkty jsou spolehlivější než kouzla. Ale pozor, ne často! Teď buď užitečný a připrav dříví na oheň. Je třeba naštípat polínka. Vkůlně za domem najdeš sekeru. Potom mi můžeš pomoct s přípravou nějaké zemřelé drůbeže.“
Ten večer jsem se něčemu naučil. Tělesná práce může přinášet nesmírné uspokojení pro duši. Byla tam hranice dříví, nařezaného na polena asi dvě stopy dlouhá. Byla různě silná, buková, s drsnou, stříbřitou kůrou, ale světlým dřevem barvy čerstvě sebrané smetany. Sekera byla velmi stará a těžká, s prohnutým toporem vyleštěným léty používání. Postavil jsem poleno na špalek a sekl do něj, přičemž jsem o několik palců minul. Již opatrněji jsem sekeru znovu pozvedl a zaťal doprostřed polena, které se krásně rozštíplo.
Jak jsem říkal, nejsem žádný mrňous, i když svalů jsem moc neměl. Byl jsem vysoký a kostnatý, ale ramena jsem měl od přírody široká, paže dlouhé a správnou rovnováhu. Bylo jen otázkou pár minut, než jsem mával sekerou jako starý zálesák a hromada polínek utěšeně rostla.
Pracoval jsem v měsíčním světle skoro hodinu a přestal teprve tehdy, kdy mě už tak bolely prsty, že jsem neudržel topor. Bolelo mě v kříži, ale bohatě to vyrovnávala pýcha z vykonané práce.
Poprvé v životě jsem pracoval za večeři, pracoval rukama, a plameny dnešního ohně, teplo, které ucítím, budou výsledkem mého úsilí. Opřel jsem sekeru o kůlnu a začal skládat polínka, která jsem naštípal.
Do noci vyšla Megan a kývla, když viděla, co jsem všechno udělal. „Takhle sekeru nikdy nenechávej,“ řekla mi. „Čepel pak zrezaví.“
„Mám ji donést dovnitř?“
Tehdy se zasmála. „Ne, ty hlupáčku, zasekni ji do špalku. Tak zůstane ostří nabroušené.“
Počkala, než jsem naskládal dřevo, a potom mě vyzvala, abych ji následoval do malé chatky postavené za domem. Přestože vál studený vítr, když otevřela dveře, vyvalil se odtamtud strašlivý zápach. Viselo tam asi dvacet husí, sedm tetřívků a víc než tucet zajíců. Rychle jsem seslal kouzlo a do nosu mi vevanula vůně levandule.
„Už jsi někdy připravoval husu?“ zeptala se.
„K čemu?“ opáčil jsem s nuceným úsměvem.
„Myslela jsem si to. Šlechtic, viď? Sluhové ti chodili s posílkami, připravovali oheň a zahřívali postel. No, tady se hodně naučíš, mistře barde.“
Popošla dopředu, stáhla z háku mrtvou husu a strčila mi ji do náručí. Hlava a krk mě udeřily do stehna. „Nejdřív toho ptáka oškubej,“ nařídila mi. „Potom ti ukážu, jak ho připravit.“
„Tohle není něco, co bych se chtěl naučit,“ řekl jsem.
„Je, pokud chceš jíst,“ sdělila mi prostě. Po práci se sekerou jsem měl hrozný hlad, a tak jsem se nehádal. Měl bych dodat, že mi hlad dlouho nevydržel. Oškubat ptáka nebylo nijak pracné, ale co následovalo, způsobilo, že jsem uvažoval, zda ještě někdy budu schopen pozřít husí maso.
Megan zanesla mrtvolku k dlouhé úzké lavici. Následoval jsem ji a pozorně se díval, jak ptáku rozřezává kůži na krku. Potom odřízla kosti a hlavu a vytáhla žaludek, který odhodila na podlahu. „To je k ničemu,“ poznamenala. „Tohle ani pes nežere. Teď mi podej ruku,“ přikázala mi a popadla mě za zápěstí. „Strč dva prsty sem podél krku a vevnitř s nimi otoč.“ - Bylo to slizké a studené a cítil jsem trhající se šlachy a cévy, jak mi prsty klouzaly po ostrých kůstkách. Vytáhla mi ruku ven a vsunula do otvoru vlastní prsty. „Dobře,“ zamumlala, „uvolnil jsi plíce, druhý žaludek a srdce.“
„To mě těší.“
Obrátila husu, vzala malý nůž a pak do těla vsunula prst. Natáhla kůži, prořízla kulatý otvor a odříznutý kus zahodila. „Strč tam ruku a vytáhni vnitřnosti,“ nařídila mi. Ztěžka jsem polkl a udělal, co říkala. Když jsem ven vytáhl tu olejovitou, tmavou a zakrvácenou hmotu, obrátil se mi žaludek. Odstoupil jsem od stolu.
„Nezvracej mi tu!“ vyštěkla Megan. Přistoupila ke stolu a dál čistila husu. Odstranila něco, co vypadalo jako hotový oceán sádla. „Dobré sádlo,“ poznamenala. „Na svíčky, na mazání kůží, na mast na revma. A z jater, srdce a plic je skvělá polívka. Užitečný pták.“
Nedokázal jsem ze sebe vypravit ani slovo. Odvrátil jsem se a uviděl jsem ty zajíce visící hlavou dolů. Každý měl na uších pověšený malý kameninový hrníček. K jednomu jsem došel a nahlédl do hrníčku. Byl plný krve, ale, co bylo horší, v krvi plavali červi. Díval jsem se, jak se zajícovi z nozder vynořuje další červ a padá do sražené krve. Udělalo se mi zle a odskočil jsem.
„Tenhle je zkažený!“ vyjekl jsem.
Megan došla k místu, kde ten tvoreček visel. „Ale vůbec ne. Je krásně vyzrálý. Masíčko bude měkké a chutné. Dneska

večer si pro něj přijde Wulf. Tohohle připravíme jako dalšího.“

Nemohl jsem se dál dívat a bez obvyklých poklon jsem z chýše prostě utekl. Za mnou se nesl Meganin smích.

• • •

Pro mladého muže je těžké zjištění, že je k budižkničemu. Když jsme mladí, jsme tak pyšní. Byl jsem dobrý bard a skvělý hudebník. A kouzelník? No, v jižních královstvích mohlo být tak dvacet třicet mužů lepších než já - ale víc ne.

A přesto v této vesnici jsem nebyl o moc lepší než blábolící hlupák. Nevýslovně mě to žralo. Chtěl jsem odejít, vydat se do nějaké větší osady. Ale les byl rozlehlý a já o něm mnoho nevěděl.

Toho večera jsem jen sklíčeně seděl u ohně, ladil harfu a vzpomínal na dny svého dětství daleko na jihu. Někdy před půlnocí se probudil Jaryk, beze slova sebral plášť a vyšel z domu.

„Odkud jsi?“ zeptal jsem se Megan.

„Odsud ne,“ odvětila. Mluvila úsečně, s dobrou výslovností. Ale cítil jsem, že ten hlas je přetvářka.

„Jsi urozeného rodu?“ vyzvídal jsem dál.

„Čím chceš, abych byla?“ opáčila ona.

„Čímkoliv si přeješ být, paní.“

„Tak mě ber takovou, jaká jsem. Stará ženská v malé vísce u jezera.“

„To je vše, co vidíš, když se podíváš do zrcadla?“

„Vidím mnoho věcí, Owene Odelle,“ sdělila mi hlasem protknutým smutkem. „Vidím, co je a co bylo.“

V ohništi praskal oheň, kouř stoupal vzhůru k otvoru v doškové střeše a škvírami v dřevěných stěnách syčel vítr.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se jí.

Unaveně se usmála. - „Chceš, abych byla nějaká bájná královna nebo stará čarodějka? To vždycky toužíš po tom, aby svět zapadal do písně?“

Pokrčil jsem rameny. „Písně uklidňují, Megan.“

„Jsi dobrý člověk, Owene, ve světě, kde jsou dobří lidé vzácní. Poslechni mou radu a nauč se používat čepel nebo luk.“

„Chceš, abych se stal zabijákem?“

„Je to lepší, než se nechat zabít.“

„Ty jsi vdova?“

„Proč tě můj život tolik zajímá? Pěstuju bylinky a připravuju maso. Tkám plátno a občas sešlu nějaké to kouzlo. Nejsem neobyčejná ani nijak výjimečná.“

„Mně to tak nepřipadá.“

Megan vstala a protáhla se. „Jdi do postele, barde. To je místo pro sny.“ Ovinula si kolem těla pléd a vyšla do noci.

Nevím proč, ale byl jsem přesvědčen, že šla na schůzku s Jarykem Maislem. Poslechl jsem tedy její radu, svlékl se, natáhl se na postel a přikryl se peřinou nacpanou husím peřím.

Spánek přišel rychle a já snil o ztracené labuti, kroužící a volající na obloze nad ledem pokrytým jezerem. Věděl jsem, že něco hledá, ale netušil jsem co. A pak jsem to spatřil, pod ledem ve vodě byla druhá labuť, studená a mrtvá. Ale první pták nepřestával volat, jak se vznášel na unavených křídlech.

Volal… volal.

• • •

Mám dojem, že existují dva druhy pýchy. Jedna člověka pohání, aby zakryl své nedostatky ze strachu, že bude vypadat hloupě. Druhá ho pobízí, aby se těch nedostatků zbavil. Naštěstí jsem byl vždycky obdařen tou druhou.

Během zimních měsíců jsem se dal do práce, abych se naučil těm věcem, díky nimž bych se stal přínosem svým sousedům. Přesto, jak jsem opovrhoval mrtvolami a krví, jsem se naučil vyvrhovat, stahovat a připravovat maso na stůl. Naučil jsem se vydělávat kůže, vyrábět lojovice, poznávat léčivé byliny a připravovat nálevy a odvary.

A pracoval jsem se sekerou a pilou, aby měla Megan pořád dost dříví na oheň.

Vesničané mne naučili něčemu cennému - jak žít v souladu, kdy jsou všichni muži a ženy spojeni do řetězu, jeden je závislý na druhém kvůli jídlu, oděvu, obuvi, lukům a lékům. Byla tu jediná společná věc - velká litinová pec. Byla zakoupena v Ziraccu a dopravena do lesa, kde byla pronajata Gariku Pekaři. Ostatní chýše vystačily s jednoduchými pícками, totiž cihlami naskládanými nad menší jámou. Garik pekl chleba a koláče pro celou vesnici, oplátkou za maso, kůže a doma vařené pivo. Megan si na živobytí vydělávala bylinkami a úpravou masa. Wulf, ten hrbáč, přinášel srnčí, jelení a kančí. Každý člověk se naučil něčemu, co obohatilo životy ostatních vesničanů.

Dokonce i Owen Odell si našel své místečko. Každý týden na svatvečer jsem hrál na harfu ve vesnické síni a skládal nové rázné melodie, aby měli vesničané nač tančit. Nebyl jsem moc oblíbený, víš, protože jsem byl Angostin mezi horaly, ale myslím, že jsem byl ctěn a vážen.

Ve chvíli, kdy jsem měl volno, což nebylo příliš často, jsem sedával a sledoval vesnický život - pozoroval jsem své sousedy, poznával je, jejich obavy a jejich naděje. Horalé jsou dosti nesourodý národ, je to směs ras, a mnohé z nich je možné zahlédnout v jejich tvářích a stavbě těla. Garik Pekař byl menší, rozložitý muž se všedním obličejem, vypouklým čelem a širokými ústy. Nepotřeboval jsi velkou představivost, abys ho viděl v kůžích, s tvářemi pomalovanými modrými spirálami jeho piktských předků. Bylo tu ještě pár takových jako Garik, jejichž pokrevní linie se začínala někde u nejranějších lidských osídlenců. Byli to tvrdošíjní muži, houževnatí a pracovití, muži, kteří se dokonale hodili do hor. Jiní, jako Orlaith Honák, byli vyšší, jejich vlasy měly narudlý odstín Belgů, oči měli tmavé, povahy vznětlivé a vášnivé. U několika se projevovaly angostinské rysy - dlouhý nos a pevná brada - ale ti by žádné angostinské dědictví nepřiznali. Což nebylo nic překvapivého, protože Angostinové byli nejmladší dobyvatelé, kteří přišli teprve před pár stovkami let. A horalé mají skutečně velmi dlouhou paměť.

Moje reputace u nich trochu stoupla, když jsem použil pátrací kouzlo, abych našel ztracené dítě. Byla to Wulfova

nejmladší dcerka a jednoho studeného odpoledne se zatoulala do lesa. Wulf a tucet jeho kamarádů se ji vydali hledat, ale teplota rychle klesala, a muži věděli, že děcko dlouho nepřežije.

Pátrací kouzlo není složité, když žiješ v lese a kolem je jenom pár lidí, a jen ti nejlepší kouzelníci dokážou seslat úspěšné pátrací kouzlo ve městě. Moje kouzlo bylo maličko složitější, protože jsem ho spojil s ohřívacím kouzlem. Nicméně by ho byl zvládl i učedník.

V podstatě si představíš předmět pátrání a vytvoříš kouli bílého světla. Do světelné koule pak umístíš obraz předmětu - v tomto případě světlovlasého dítěte. Potom vyšleš světlo do lesa, kde pátrá po vnějším zdroji, jenž odpovídá obrazu ve středu koule. Není to nijak zvlášť složité kouzlo, a kdyby bylo v lese víc světlovlasých holčiček, nejspíš by ozářilo nesprávnou. Onoho dne se však ztratila jenom jedna dívenka, a koule ji našla, když se potulovala po břehu zamrzlého potoka s prsty a rtíky promodralými zimou.

Koule se jí dotkla, a v té chvíli se aktivovalo druhé kouzlo, které ji pokrylo teplou, neviditelnou pokrývkou, zatímco svítící koule vystoupala nad stromy a jasné světlo přivedlo zachránce rovnou k batoleti.

Děcku se nic nestalo, a Wulf měl takovou radost, že mě přiměl vzít si od něj zdobenou dýku s listovou čepelí a rubínem zasazeným do zlata na jílci. Také mě objal kolem ramen, stáhl dolů a políbil na obě tváře - což byla celkem nepříjemná zkušenost.

Ale v následujících dnech, když jsem vyšel mezi vesničany, vítaly mě úsměvy, a lidé se mě zdvořile vyptávali na mé zdraví.

Uběhly dva měsíce, než do vesnice pronikly zprávy o válce. Jednoho jasného, studeného dopoledne k nám přišel kočovný dráteník, Wulfův dobrý známý, díky čemuž mu bylo dovoleno projít. - Vyprávěl o pádu Ziraccu, o vyvraždění jeho obyvatel. Hraběte Leopolda našli, jak se schovává v sýpce. Vypíchli mu oči a strčili ho do klece, kterou zavěsili z poničené hradby. Poté vojsko vyrazilo na sever. Naštěstí se vyhnulo této části lesa.

Po večerech jsem sedával s Megan a naslouchal vyprávění o horalech. Byly to hezké, družné chvíle. Jaryk Maisl byl často někde pryč, cestoval po ostatních usedlostech, a vždy se vracel s novinkami, penězi či srnčím masem.

„Jaká jsi byla, když jsi byla mladá?“ zeptal jsem se Megan jednou takhle zvečera, když byl Jaryk venku na jedné ze svých cest.

„Takováhle,“ odpověděla. Od hlavy k patě ji zalilo zlatavé světlo a krátce zastřižené ocelově šedé vlasy nahradily zlaté kudrny spadající na mléčně bílá ramena. Tvář měla krásnou, že se to ani popsat nedá, oči modré jako letní obloha a plné rty. Postavu měla štíhlou, ale ňadra ve srovnání s postavou velká. Šíji měla dlouhou a štíhlou a pleť hladkou jako porcelán.

Neměl jsem slov - ale ne kvůli její kráse. Tohle bylo jedno ze sedmi velkých kouzel a jedině skutečný mistr řemesla dokázal jedno z nich seslat tak ledabyle.

„Kde ses naučila tenhle kousek?“ zeptal jsem se.

Nádherná žena pokrčila rameny a usmála se. „Kdysi dávno, od muže jménem Cataplas.“

„To byl můj učitel,“ řekl jsem jí.

„Já vím.“

„Ale já nebyl dost dobrý, abych se naučil sedmici.“

„Ještě je čas,“ pravila a nechala kouzlo zmizet.

„Jsi urozeného rodu,“ poukázal jsem. „Roucho, které jsi vyvolala, bylo z čistého hedvábného saténu a kolem výstřihu a na manžetách byly perly.“

„Myslíš, že bych si na sobě vytvořila pytel?“ opáčila.

„Proč musíš být pořád tak záhadná, paní?“

„Proč se ty musíš pořád tak vyptávat?“

„První slova, která jsi mi řekla, byla: ‚Ty se v přítomnosti urozené dámy neklaníš, Owene Odelle?' Ne ženy - urozené dámy. To mě v té chvíli zaujalo. Pořád mě to zajímá. Ty ses na vesnici určitě nenarodila.“

„Mýlíš se, mistře barde. Moje rodina byla v době mého narození na cestách a já se narodila ve vesnici podobné téhle. Daleko na severu. Ale sem jsem přišla před dvaceti lety a jsem tu spokojená.“

„Co tě tu vlastně drží?“

„Klid a mír,“ odpověděla.

„Proč Jaryk Maisl zůstává s tebou? Je to příbuzný?“

„Ne. Jenom muž.“

„Přál bych si, abys mi toho pověděla víc, Megan. Mám pocit… že je toho kolem tebe mnohem víc.“

„Vždycky je toho víc,“ plísnila mne. „I když ležíš na smrtelné posteli, pořád je toho víc. Jsi snad další Cataplas na nekonečné cestě za vědomostmi? To není známka moudrého muže, Owene.“

Pokrčil jsem rameny. „Jak může být pátrání po vědomostech hloupé?“ namítl jsem.

„Když to provádíš jen kvůli tomu. Člověk, který chce zjistit, jak zavlažit pole, aby dávalo větší úrodu, nejenže rozšíří vlastní vědomosti, ale také najde způsob, jak usnadnit život svým bližním. Učení musí mít nějaký cíl.“

„Třeba Cataplas udělá právě tohle, až bude mít pocit, že toho ví dost.“

Nejdřív mi neodpověděla. Rozhrábla uhlíky a k mihotavým plamínkům přidala další dřevo. „Kdysi v této zemi žil jeden princ, na sever odsud, jenž pátral po vědomostech.

Byl to dobrý člověk, laskavý, ale jeho cesta se mu stala posedlostí. Jeho bratři, také dobří lidé, se ho snažili zviklat. Byl to skvělý kouzelník a stal se velkým čarodějem. Ale ani to mu nestačilo. Vydal se za moře, cestoval z jedné země do druhé, stále pátral. Dostal se do opuštěných hor a podzemních jeskyní, našel ztracená města a rozmlouval s duchy a démony. Po dvanácti letech se vrátil, pozdě jedné noci, do svého rodného města. Jeho bratři tomu městu vládli moudře a spravedlivě. V létě měli obyvatelé čistou vodu, kterou filtrovali přes písek a štěrk. V zimě byly sýpky plné a nikdo

nehladověl. Ale pak se vrátil on. Do týdne si poutníci všimli, že městské brány jsou vždycky zavřené, a zálesáci vyprávěli o křiku a děsuplných zvucích, které se ozývaly zpoza šedých hradeb.

Dny a týdny míjely. Z tichého města nikdo nevycházel. Začali přicházet lidé z vesnic a městeček, dívali se na vysokánské hradby a uvažovali o tom, jaká tajemství se tam skrývají.

A pak se jedné noci brány otevřely. A lidé spatřili…“

V té chvíli se mi před očima objevil sinalý obličej vampýra s dlouhými, ostrými a dutými špičáky. Zaječel jsem a přepadl ze židle dozadu na podlahu. Chýší se rozlehl Meganin smích. Já se škrábal na nohy, na rozpacích, avšak stále vylekaný, a srdce mi bušilo jako kladivo.

„To nebylo hezké,“ napomenul jsem ji.

„Ale úžasně zábavné.“ Její úsměv se vytratil a ona rozpřáhla ruce. „Mrzí mě to, Owene. Nemohla jsem tomu odolat.“

„Přesvědčila jsi mě, že ten příběh je pravdivý. Jsi vynikající vypravěčka.“

„Oh, on je pravdivý,“ pronesla ona. „Copak jsi nikdy neslyšel o Golgolethovi a vampýřích králích? Před dvěma tisíci lety tento kraj poznal velikou hrůzu a tragédu. Protože ten princ, Golgoleth, se vrátil jako stvoření temnoty, vampýr. Poskvrnil také duše svých bratří, připoutal je k sobě a přivedl k temným radostem nemrtvých. A pak se zlo rozšířilo na město a nakonec na celou zemi.“

„O Golgolethovi jsem už slyšel,“ řekl jsem jí. „Je to povídačka na strašení zlobivých dětí. Buď hodný, nebo si pro tebe přijde Golgoleth. Pochybuji však, že ten příběh, jak se vypráví nyní, je pravdivý. Vidím ho jako zlého muže praktikujícího černé umění, ne jako nemrtvého nesmrtelného, holdujícího krvi.“

„On neholdoval krvi, básníče, ale nevinnosti. Možná máš pravdu. Třeba to je jenom báchorka.“

Na dřevěnou střechu zaškrábaly drápy a já vyskočil. Pak zahoukala sova a já z noci zaslechl pleskot křídel.

„Jenom báchorka,“ pravila Megan s úsměvem a v očích jí vesele zajiskřilo. „Půjdeš teď spát - nebo se potřebuješ projít po lese? V měsíčním světle je to velmi příjemné.“

Zazubil jsem se na ni a zavrtěl hlavou. „Myslím, že prostě půjdu spát - a procházku si schovám na ráno.“

• • •

Jaro přišlo brzy, tání rozšířilo horské bystřiny a na úbočích se objevily nádherné květy jasných barev. Třetího jarního dne byly pobity Garikovy ovce a následovalo velké vzrušení. U dvou zabitých zvířat totiž našli stopaři obrovské šlépěje a Wulf, nejstarší zálesák, je prohlásil za stopy trollů.

Tvorové byli tři, nejspíš párek s mládětem. Byli daleko od trollích stezek, vysokých studených horských štítů na severozápadě, a jak mi Wulf vysvětlil, takhle hluboko na jihu se vyskytovali jen velice zřídka.

Vesničtí muži se vyzbrojili luky, oštěpy a sekerami a vydali se trolly pronásledovat. Šel jsem s nimi, protože jsem trolla ještě nikdy neviděl a chtěl jsem si rozšířit vědomosti. O těchto tvorech existuje hodně bájí a skoro ve všech se mluví o unášení a požírání dětí nebo panen. Já však za celý svůj dlouhý život nenarazil na zaznamenaný incident, kdy by trollové pozřeli lidské maso.

Stopu jsme sledovali dva dny, vinula se stále výš do hor. Jeden troll při chůzi kulhal - Wulf tvrdil, že to bude samec, protože to byla největší stopa. Otisky mláděte často na dlouhou dobu zmizely, ale to, jak jsem se dozvěděl, jen ukazuje, že ho samice nese.

Druhé noci jsme narazili na zbytky jejich táborového ohně. Kolem popela byly rozházené polámané ovčí kosti.

„Nemá smysl hledat je potmě,“ prohlásil Wulf, sedl si k vyhaslému ohni a zapálil nový. Kromě mě a Wulfa bylo v loveckém oddílu ještě deset mužů, a ti se natáhli kolem ohně a začali rozprávět o lepších časech. Byli tu Garik Pekař a Lanis Jirchář. Ostatní jsem zapomněl.

„Už jsi někdy viděl trolla?“ zeptal jsem se Wulfa, jak jsme tam tak seděli pospolu. Hrbáč kývl.

„Posledně to bylo před deseti rokama nahoře v horách. Byl to velkej chlapík, šedej jako kámen, a z tlamy se mu ven kroutily kelčáky jako divokýmu praseti. Neměl jsem v tý chvíli na luku tětivu, a tak jsme tam jenom stáli a koukali na sebe. Von potom řek: ‚Jdi.' Tak jsem šel.“

„Takže opravdu dokážou mluvit? Myslel jsem, že je to mýtus.“

„Á, ale voni dokážou docela dobře mluvit. Teda jenom trošku. Když jsem byl malej kluk, táta mě vzal vo zimním slunovratu na jarmark do Ziraccu. Měli tam v kleci malýho trolla. Ten mluvil docela dost.“

„Co se s ním stalo?“

„Pořádali turnaj pro pány rytíře, a předtím byly trollí zápasy. Poslali na něj lovecký psy. Chvíli bojoval dobře - vlastně až moc. Zabil čtyry ty psiska. Tak se do toho vložili rytíři a podsekli mu podkolenní šlachy. Potom už to bylo vyrovnanější a psi ho roztrhali na kusy. Byla to pěkná zábava. Táta mi řek, že bych se měl cejtit poctěnej, že jsem to viděl. Dneska se trollí zápasy moc nepořádaj - je jich míň, víš. Teď to dělaj s medvědama, jak jsem slyšel, ale to nejni to samý.“

Když ostatní usnuli, odešel jsem od ohně a jen tak mimochodem jsem seslal pátrací kouzlo zobrazující tlamu s velkými zuby a plochý šedý obličej. Koule odlétla - a pak se zastavila necelých dvacet kroků od ohně. Prudce jsem se posadil s dýkou v ruce a chtěl jsem dojít pro Wulfa.

Nejdřív jsem však seslal zvídací kouzlo, malé jako světluška, a díval se, jak letí k místu, kde se troll skrýval. Jiskřička nezměnila barvu, ani neodlétla od úkrytu trolla. Přivolal jsem plamínečeka zpátky k sobě a otevřel ústa. Jiskřička mi vlétla do pusy a usadila se mi na jazyku. Cítil jsem z ní strach a odevzdanost, ale žádné hrozící násilí. Povzdechl jsem si, protože mi v té chvíli došlo, že troll, skrývající se v křoví, je ten zraněný samec a že tu zůstal, aby svou smrtí zachránil rodinu.

Mlčky jsem vstal, přešel mýtinku a zastavil se u tmavého houští. Troll se vztyčil. Na výšku měl dobře osm stop a ze spodní čelisti mu vyčníval jen jeden klekták, zakřivený ven, s ostrou špičkou v úrovni jeho oka. Druhý špičák měl ulomený a pahýl byl zahnědlý a roztřepený. Kůži měl pokrytou stovkami výstupků a hrbolků, kterým by se u člověka

říkalo bradavice. Kolem pasu měl převázanou hrubou bederní zástěrku z ovčí kůže. Kývl jsem na něj, aby mě následoval, a vydal jsem se směrem od tábora. Nevěděl jsem, co mě to popadlo, ale vůbec jsem se nebál. Nečekal jsem, že mi troll ublíží, a on to taky neudělal.

Troll mě následoval na vrchol kopce, kde jsem se čelem k němu posadil na balvan. On si dřepl naproti mně a já v měsíčním světle viděl, že jeho oči jsou rozhodně lidské, velké, kulaté a šedé jako podzimní bouřková mračna.

„Nezůstávej tady," řekl jsem mu. „Není to bezpečné."

„Nikde bezpečí," opáčil troll. - Byl takový, jak ho Wulf popsal, měl šedou kůži bez chlupů a na silném pravém lýtku měl ošklivou jizvu, zubatou a dlouhou, a svaly kolem ní svraštělé a slabé. Paže a ramena se mu však svaly jenom nadouvaly.

„Co se ti stalo s nohou?"

„Bojoval s medvěd. Zabil ho," zavrčel. „Proč ty mluvíš?"

Rozhodil jsem rukama. „Ještě nikdy jsem trolla neviděl."

„Troll?" Zavrtěl hlavou. „Zlé jméno. Ale my vám říkáme Uiša-rei, prasata-co-ony-chodí-na-dvou-nohách. Proč nás sledujete?"

„Zabili jste dvě ovce, co patřily Gariku Pekaři."

„Za tohle my musíme umřít?"

„Ne," řekl jsem. „Zaveď… rodinu na sever. Nikdo vás nebude sledovat. Jděte hned. Já je nechám spát, dokud nebudete hodně daleko."

„Proč?"

„Nevím. Už běž."

Troll se zvedl, obrátil se a kulhal pryč. Já se vrátil do tábora a seslal spací kouzlo, díky němuž lovci pochrupovali až do poledne. Když se začali probouzet, předstíral jsem, že spím, a tiše jsem ležel, zatímco oni se mezi sebou dohadovali. Nemohli uvěřit, že spali tak dlouho. Doma ve vesnici muži vstávali před rozbřeskem, a když slunce vystoupilo nad obzor, pracovali už dobře hodinu.

Stopa vychladla, a tak Wulf hon nakonec odvolal a všichni jsme se vydali domů.

V půli odpoledne se k nám připojil Jaryk Maisl, jenž s dlouhým lukem v ruce přiklusal po stezce. Chvíli žertoval s ostatními a pak zpomalil a připojil se ke mně na konci skupiny.

„Vybíráš si divnou společnost," prohodil tiše.

„Co tím myslíš?"

Jaryk se usmál a poklepal si na nos.

„Tys je viděl?" zeptal jsem se.

„Ano."

„Nezabil jsi je, že ne?"

„Ty jseš zvláštní chlap, barde," odtušil on. „Ten samec tě mohl zabít, Owene, a kdyby někdo jinej našel ty stopy, jako jsem je našel já, a poznal, že jsi s ním mluvil, tak by tě zabili. Proč jsi tolik riskoval?"

„Já nevím," odpověděl jsem popravdě. „Prostě mi to připadalo… tak nějak smutné. Byla to taková malá rodinka, pronásledovaná ozbrojenými muži, a ten samec… otec… byl připraven obětovat život, aby ochránil ženu a dítě. Měl jsem pocit, že zabít je by bylo špatné."

„Byli to jenom trollové," zašeptal.

„Já vím. Proč je lidé tolik nenávidějí?"

„Umí mluvit," odpověděl mi.

„To nedává smysl."

Maisl pokrčil rameny a dál šel mlčky. Dlouho a usilovně jsem o trollech přemýšlel a uvědomil jsem si, že má Jaryk pravdu. Člověk je jediné zvíře schopné nenávidět, a svou nenávist si většinou schovává pro svého bližního člověka. Nikdo nemůže nenávidět medvěda nebo lva. Může se jich bát pro jejich sílu a zuřivost, ale nikdo je nebude nenávidět. Jenže troll… Groteskní a silný, a přesto s darem řeči, je dokonalým cílem pro veškerý lidský odpor.

Byla to skličující představa, jak jsme se tak ploužili po rozblácené stezce.

Utábořili jsme se u rozvodněného potoka v malém dolíku obklopeném buky. Noc byla chladná, ale vál jen slabý vánek a táborový oheň dolík příjemně vyhříval. Ostatní usnuli, a já seděl s Wulfem a Jarykem Maislem.

„Angostinové odešli," řekl Jaryk, „ale nechali za sebou okupační vojsko pod velením tří generálů. Ziraccu se přestavuje a Ikénové mají dovoleno přestěhovat se na sever a usadit se tam."

„Komu na tom záleží?" ucedil Wulf. „Dokud se budou držet mimo les, tak je mně to fuk."

„Nemyslím, že se budou držet stranou," řekl mu Jaryk. „Edmund daroval celý les novýmu hraběti Azrekovi. Ten byl zodpovědnej za vyrabování hradu Callen a vyvraždění jeptišek a kněží v tamějším konventu. - Je to podle všeho chamtivec, ten bude chtít dostat svý daně."

„Letos jsme odevzdali daně Leopoldovi," řekl Wulf.

Jaryk se uchechtl. „To Azreka nebude zajímat."

„Jenomže když není co vzít, tak co může dělat?" namítl hrbáč.

Jaryk neříkal nic. Zabalil se do pláště z beránka, lehl si k pohasínajícím uhlíkům a zavřel oči.

Dopoledne následujícího dne jsme překročili poslední hřeben u jezera. Z vesnice stoupal černý kouř a viděli jsme, že několik domů je v plamenech.

Wulf a ostatní vesničané se rozběhli dolů z kopce, ale Jaryk Maisl stál mlčky na vrcholku kopce a obhlížel vzdálený okraj lesa. Rychle natáhl tětivu na dlouhý luk a nasadil na tětivu šíp. Pak pomalu sešel z kopce a zamířil k jihu. Já ho, s dýkou v ruce, následoval.

Našli jsme Ilku, tu zmrzačenou nevěstku, jak se skrývá v hustém křoví na úpatí kopce. Tvář měla potlučenou a pod lopatkou jí uvízl šíp. Rána to nebyla hluboká a zřejmě ji střela zasáhla zešikma. Jaryk zlomil dřík, ale zbytek šípu zrány nevytahoval. „Musí se to vyříznout," prohlásil. „Kdybychom ho teď vytáhli, vykrvácí k smrti."

Dívka se jen tak tak udržela na nohou, a tak jsem ji zvedl do náručí a odnesl ji do zničené vesnice. Všude ležela těla - žen, starců i dětí - na místech, kde padli. Wulf klečel u své povražděné rodiny, choval v náručí svou světlovlasou dcerušku a plakal.

Jaryk Maisl došel k Meganinu domku. Stavení bylo nepoškozeno a stará paní seděla u ohně. Neměla ani škrábnutí. Zanesl jsem Ilku dovnitř, položil ji na široké lůžko a obrátil ji na bok, aby šíp vyčníval směrem nahoru. Jaryk Maisl doběhl k protější stěně a otevřel skrytou přihrádku. Byla prázdná, a on hlasitě zaklel.

„Co se stalo, Megan?" zeptal jsem se.

„Vojáci ze Ziraccu. Nic nás nevarovalo, prostě sem přijeli a začali zabíjet. Nikdo se jim nevzpíral."

„Proč tě ušetřili?"

„Neviděli mě," řekla unaveně, vstala a vydala se ke zraněné dívce.

Jaryk Maisl vyrazil z domku. Opět jsem se vydal za ním. Bylo to poprvé, kdy jsem ho viděl skutečně rozzlobeného. Věděl jsem, že to nemá nic společného s pobitými vesničany. Zuřil, protože vojáci našli jeho skrýš s naloupeným zlatem a šperky.

Doběhl k plačícímu hrbáči a zvedl ho na nohy. „Měli koně," vykřikl. „To znamená, že se musej držet silnice. Předběhnem je po lovecký stezce."

„Nech mě bejt!" zaječel Wulf.

„Ty je necháš umřít nepomstěný?" zasykl Jaryk Maisl. Hrbáč ztuhl a v tmavých očích se mu zablýsklo. Pak se zhluboka, roztřeseně nadechl.

„Máš pravdu, Maisle. Zabijem je všecky!"

Nechtěl jsem zůstat v téhle vesnici mrtvých, a když se čtrnáct lovců vydalo poklusem na cestu, následoval jsem je. Byl to vyčerpávající běh, dolů do žlebů, nahoru přes kopce, hustým podrostem a nakonec přes širokou mělkou řeku. Když jsme se přebrodili na druhý břeh, byli jsme na silnici do Ziraccu.

Wulf doběhl na cestu, klekl si a zkoumal stopy. „Ještě neprojeli," oznámil Jarykovi. „Hele, tady jeli k nám."

„Kolik jich je?"

Hrbáč popošel pár kroků tam a zpátky po silnici a studoval stopy kopyt. „Tak třicet, možná míň. Víc ale ne."

Jaryk si muže zavolal k sobě a šesti nařídil, aby se schovali napravo od silnice, sedm mělo jít nalevo. „Nestřílejte dřív než já," přikázal jim.

„A co já?" zeptal jsem se. „Co mám dělat já?"

„Ty se drž u mě," odpověděl mi a pak se s dlouhým lukem usadil na kraj silnice.

„Jak můžeme porazit třicet vojáků?" vyptával jsem se, když ve mně začal hlodat strach.

„Prostě zabíjíš, až nikdo nezůstane," odpověděl temně.

Neměl náladu na hovor, tak jsem chvíli jen mlčky seděl, díval se k severu a snažil se zaslechnout dusot kopyt.

„Proč všechny zabili?" zeptal jsem se nakonec.

„Azrek povzbuzuje přistěhovalce z jihu, aby se tu usadili. Za smlouvy na pozemky v lese mu slušně zaplatí. Wulf a ostatní byli poddaní hraběte Leopolda. - Neměli žádný práva."

„Mohli jim nařídit, aby se odstěhovali. Nebylo nutné je zabíjet."

„Jen málokdy je nutný zabíjet," opáčil Maisl, „ale lidi to dělají pořád."

„Jako to hodláš udělat teď?"

„Ukradli my zlato," zasyčel, jako by to byla dostatečná odpověď.

Seděli jsme tak asi hodinu, než jsem je zaslechl, pomalý klapot kopyt na udusané silnici. Srdce se mi prudce rozbušilo a v ústech mi vyschlo.

Jaryk vstal a nasadil šíp na tětivu. Potom se postavil doprostřed silnice. Já nějak nedokázal přimět své nohy k pohybu, a tak jsem tam jen chvíli seděl a hleděl na něj. Vypadal naprosto uvolněný, jak tam tak čekal s lukem u boku, s lehkým úsměvem na hezkých rtech. Nakonec jsem vytáhl nůž a nejistě jsem se vyškrábal na nohy.

„Zůstaň, kde jsi," nařídil mi, „a až začne boj, uteč zpátky do houští. Tam za tebou žádnej kůň nepůjde."

Objevili se na dohled, víc než dvacítka jezdců - první tři byli v plné zbroji s přilbami s chocholy na hlavách. Za trojicí jeli zbrojnoši v kyrysech a kožených přilbicích a vzadu byl vůz naložený lupem.

„Dobrý den, pánové," zavolal Jaryk Maisl.

4

RYTÍŘ JEDOUCÍ UPROSTŘED TROJICE, SILNÝ muž s lesklým, stříbrem vykládaným pancířem a přilbou s chocholem z koňských žíní, zvedl ruku a zástup zastavil. Rytíř měl zdvižené hledí, takže jsem viděl jeho knír, žlutý jako zralá pšenice, a oči barvy zimní oblohy, šedé a studené. Přitáhl otěže svému obrovskému vranému hřebci, opřel se o sedlovou hrušku a zadíval se na vysokého, štíhlého Jaryka Maisla.

„Co chceš, brachu?" zeptal se hlasem hlubokým jako vzdálené hřmění.

„Když jedeš po mé silnici, pane rytíři, tak mi musíš zaplatit mýtné," odpověděl Jaryk.

„Mýtné, co?" opáčil rytíř do smíchu jezdců vzadu. „Pověz, brachu, jak to přijde, že… vlastníš tuto silnici. Protože jsem nabyl dojmu, že lesu vládne hrabě Azrek."

„On je - prozatím - hrabětem Ziraccu," sdělil mu Jaryk. „Já jsem pán tohoto lesa."

„A jaké je tvé jméno, smím-li se zeptat, můj pane?" zeptal se rytíř.

„No, já jsem Světlonoš."

Rytíř se zaklonil, stáhl si pravou plechovou rukavici a otevřel měšec, jenž mu visel u pasu na mečovém opasku. „A co

nás to mýtné bude stát?“

„Všechno, co máte,“ odpověděl Jaryk.

„Dost toho nesmyslu,“ vyštěkl rytíř. „Byl bych ti dal stříbrnou penci za tvou drzost. Nyní ustup, nebo pocítíš váhu mého biče!“

„Jistě, pane rytíři.“ Jaryk ustoupil napravo, a potom se prudce otočil - zvedl dlouhý luk, napjal ho a nasazená střela opustila tětivu. Rytíř se zhoupl dozadu, šíp proletěl kolem něj a prorazil přilbici mladého rytíře po jeho levici. Překvapená oběť se bez hlesu sesula ze sedla a po hlavě dopadla na zem.

Z obou stran silnice vylétly šípy a zasahovaly muže i koně. Bolestí šílející zvířata se vzpínala a shazovala jezdce na silnici. Do zbrojnošů se zaryly další šípy.

Oba rytíři tasili meče, ale místo aby se vrhli do šarvátky, pobídli koně na Jaryka Maisla. Mladý lučištník vyrazil směrem ke mně a sehnul se právě včas, takže mu dlouhý meč jen prosvištěl nad hlavou.

Místo aby ho rytíři pronásledovali dál, vydali se cvalem směrem k Ziraccu. Jaryk zaklel, popoběhl po silnici dopředu a nasadil na tětivu druhý šíp. Zvedl ruku a já se díval, jak míří a vypouští střelu. Šíp zazpíval vzduchem a zarazil se do zad druhého rytíře. Muž se v sedle napřímil a zakolísal, ale zachytil se sedlové hrušky a koně zatím odcválali z dostřelu. Jaryk se obrátil.

Vesničané zatím pustili luky a zaútočili na demoralizované zbrojnoše. Několik nepřátel odhodilo zbraně a začalo prosit o milost. Žádná se neudělovala a všichni byli pobiti.

Nebyl to příjemný pohled.

Nakonec Wulf Hrbáč, pokrytý krví, došel k místu, kde u silnice seděl Jaryk.

„Moje děti jsou pomstěný,“ pravil mírně. „Děkuju ti, Maisle.“ Jaryk jenom kývl, ale hrbáč zůstal, kde byl. „Co uděláme teď?“ zeptal se.

„Uděláme? Seberte lup a co nejrychlejc odsud zmizte. Ti rytíři nejeli domů na časnou večeři.“

„Ano,“ souhlasil Wulf. „Ano, máš pravdu.“

Na kozlík vozu vyšplhali dva vesničané a obrátili koně k severu, kdežto Wulf a ostatní začali obírat mrtvé o cennosti a zbraně.

Jaryk doklusal k vozu a vyhoupl se přes zadní sklopnou desku. Rozběhl jsem se za ním. Seděl mezi asi třiceti váčky s penězi. Kolem něj byly rozházené zlaté ozdoby, sošky, náramky, nákotničky a brože.

„Jsem boháč, barde,“ řekl se smíchem. „Myslím, že si koupím jeden hrad - u moře.“

„Proč jsi s těmi rytíři mluvil?“ vyzvídal jsem. „Proč jsi prostě rovnou nezaútočil?“

„Byli v pohybu. Když vyděsíš jdoucího koně, rozběhne se. Stojící kůň se obvykle postaví na zadní. Tak je to prostý. Chtěl jsem, aby zastavili.“

„Jsi úžasný muž,“ řekl jsem mu. „Proč sis dal jméno Světlonoš?“

Zasmál se a poplácal mě po rameni. „Myslel jsem, že tě to pobaví, Owene. A stejně, bylo pravděpodobný, že některej se z toho dostane. Nechtěl jsem, aby někdo přilítl za Azrekem se jménem Jaryk Maisl.“

„Myslíš, že to nakonec nezjistí?“

„To už budu dávno pryč. Tohle je vážně skvělej den!“ Dýkou prořízl váček s penězi. Vysypaly se stříbrné pence. Hrst jich popadl a vyhodil do vzduchu, kde se otáčely ve slunečním světle, než zacinkaly o desky vozu. „Miluju peníze,“ prohlásil Jaryk.

• • •

Jaryk Maisl měl skvělou náladu. Vůz se železem obitými koly pomalu rachotil po lesní silnici. Wulf a ostatní - když z dvaadvaceti mrtvých Ikénů stáhli všechno cenné - se vydali zpátky přes kopce do vesnice. Dorazí několik hodin před námi, ale já byl unaven a nechtělo se mi tak brzy chodit mezi těly zabitých. Vykonaná pomsta nezanechává v ústech slast a vůz plný zlata nemohl nahradit vyvražděnou vesnici.

Když jsme zahnuli za poslední zatáčku, slunce již stálo nízko nad obzorem, a já spatřil třpytící se jezero a velký sběh lidí, jenž nás očekával. Jaryk spal, a já ho hned neprobudil.

Cennosti na voze, jak jsem věděl, pocházely z víc než jedné osady, a já usoudil - správně - že čekající dav je složen ze zástupců těch ostatních vesnic a městeček. Zahlédl jsem Megan, stála vedle vysoké ženy ve vážném černém hávu, s bílou rouškou řádu naesaritánek.

Když se vůz dokolébal na dohled, lidé se začali tlačit kupředu, volali a jásali.

Jaryk se okamžitě probudil. „Co k čertu?“ prskl a posadil se.

Když vstal, přivítal ho mohutný jásot.

„Světlonoš! Světlonoš!“ Uviděl jsem vepředu stát Wulfa a ostatní válečníky, měli zdvižené ruce a poslední sluneční paprsky se odrážely od jejich naloupených zbraní.

Maisl obratně seskočil z vozu, zastavil se s rukama v bok a přijímal jejich poklony. Dav se rozdělil a kupředu vystoupila abatyše. Bylo jí asi šedesát, měla vážnou tvář a hluboko posazené, ledovcově modré oči. Prošla kolem Jaryka, sklopila postranici vozu a sáhla dovnitř. Vyndala malou zlatou sošku blahoslavené svaté Kateřiny, zdvihla ji do vzduchu a obrátila se k davu.

„Vrátila se nám,“ zvolala abatyše a část shromáždění zajásala.

Přistoupil k nám jakýsi postarší muž. Měl vráscitou tvář a pravé oko potažené mázdrou a slepé. S námahou se uklonil a uchopil Jaryka za ruku.

„Zachránil jsi nám život,“ pravil a hlas se mu lámal emocemi. „Měli jsme špatnou zimu, a peníze, co nám sebrali, jsme měli na nákup jídla. Bez nich by byla naše osada vyřízená. Nemůžu ti nijak poděkovat, ale nezapomenem na tebe, Světlonoši.“

Jarykovi se nedostávalo slov, ale viděl jsem, jak mu potemněly oči, když se kolem vozu sbíhali další muži a ženy a

vyndávali věci a peníze.
Protlačila se k němu Megan, vzala Jaryka za ruku a odvedla ho stranou. „Jen klid!“ slyšel jsem ji šeptat. „Jsou to jenom peníze.“
„Moje peníze!“ zasyčel.
Tehdy jsem ho skoro litoval. Ne doopravdy… ale skoro.
U Megan doma jsme se posadili k ohni. Ta mladá nevěstka, Ilka, spala a ránu na zádech měla obvázanou. Rána, jak nás Megan ujistila, nebyla zanícená. Jarek ponuře zíral do plamenů.
„Byl to skvělý čin,“ řekl jsem mu a dával si pozor, abych se přitom neusmíval. Vzhlédl ke mně a pak se zakřenil.
„Snadno nabyl, rychle pozbyl,“ prohlásil.
„Co uděláš teď?“ optala se Megan.
Jaryk pokrčil rameny. „Odejdu hlouběji do lesa. Nemá smysl tady zůstávat - vesnice je vyřízená.“
„Nezabili každého,“ řekla Megan. „Mnoho lidí uniklo do podrostu, kam za nimi koně nemohli. Můžeme ji znovu postavit.“
„Tak jsem to nemyslel. Ti zabijáci se vrátěj.“
Megan kývla. „Co bys radil?“
„Já tady nejsem od radění,“ odtušil Jaryk. „Jsem jenom potulnej žoldnéř, kterýho tady nic nepoutá.“
„Hlupáčku,“ řekla mu. „Ty jsi Světlonoš!“
„Ále, nech toho nesmyslu,“ vyštěkl Jaryk. „Byl to jenom vtip, nic víc.“
„Já vím,“ opáčila Megan, „ale měl bys slyšet lidi o tom mluvit. Nazval ses pánem lesa. Chtěl jsi od Angostinů, aby zaplatili mýtné. Stál jsi sám uprostřed silnice. Copak to nevidíš, Jaryku? Oblékl sis vůdcovský plášť - i když jen ke svým vlastním cílům.“
„No, výsledkem je, že jsem skončil s prázdnejma rukama,“ zabručel.
„Prázdnýma rukama?“ zašeptala Megan. „Všichni tihle lidé ti děkují, vzhlížejí k tobě. To stojí za víc než zlato!“
„Nic nestojí za víc než zlato,“ prohlásil zase s tím svým poťouchlým úsměvem. „Ale ano, máš pravdu v tom, že to bylo příjemnější než prořezávání nežitu.“ Prudce se obrátil ke mně. „Tobě se dnešek líbil, barde?“
„Nelíbilo se mi, jak jedni muži vraždí druhé, ale bylo potěšující vidět radost ve tvářích těch, kteří věřili, že přišli o všechno, a pak zjistili, že je hrdina zachránil.“
„Tobě nepřipadá… nespravedlivý… že hrdina je jedinej, kdo při tom podniku přišel o peníze?“
„O nic jsi nepřišel,“ řekl jsem mu. „Jakmile jsem uviděl ten dav, uhodl jsem, co asi přijde, a tak jsem si nacpal peníze do kapes a sebral tohle.“ Sáhl jsem si za halenu a vytáhl malý váček. Otevřel jsem ho a vysypal jeho obsah Jarykovi do natažené dlaně. Byly tam prsteny, náhrdelníky, brože a náramky, všechno z těžkého zlata, něco vykládané drahokamy, hlavně smaragdy a rubíny.
Jarykův úsměv se rozšířil a on na mě mrkl. „Nebesa, Owene, líbíš se mi čím dál víc. Doufám, že máš hluboký kapsy.“
„Dost hluboké, řekl bych, tak na padesát stříbrňáků.“
„Ještě pro tebe existuje naděje, příteli, v tomhle našem zlotřilým světě.“
„Možná,“ zamumlala Megan, vstala a protáhla se. Bez dalšího slova došla k posteli a lehla si vedle spící Ilky.
Jaryk vrátil zlato do váčku a zastrčil si ho za kazajku.
„Co kdybys šel se mnou, Owene,“ řekl mi. „Poohlídnem se po horách, projdem osamělý průsmyky a borový háje.“
„Myslím, že půjdu,“ řekl jsem.
Kolem půlnoci, když už ženy spaly, přišel ke dveřím hrbáč Wulf. - „Musím si s tebou promluvit, Maisle,“ oznámil.
Jaryk ho zavedl ke krbu, kde se hrbáč neohrabaně posadil, jak se mu s pokřivenými zády špatně sedělo na židli. „Nic mě tu už nedrží,“ prohlásil. Jaryk kývl, mlčel však dál. „Většina žen se ode mě odvrátila, jenom moje Tess ne. Byla to dobrá žena - a já s ní zacházel slušně. Taky jsme měli hodný děcka. Hezký - nebyly jako jejich táta. Ty jsou teď ale taky pryč. Pryč.“ Odmlčel se, po chvíli si odkašlal a plivl do skomírajícího ohně. „No, chci říct, že už mě tady nic nedrží.“
„Proč mi to vykládáš?“ zeptal se Jaryk, nikoliv nelaskavě.
„Ty jseš tulák, Maisle. Ani pro jednoho z nás tu teď nic nezbylo, tak se někam přesunu. Rád bych tě doprovodil.“
„Ani mě nemáš rád, Wulfe.“
„To je fakt - ale to, co jsem viděl na silnici, se mi líbilo. Líbilo se mi, když jsi je zastavil - to se mi moc líbilo. Ty nejseš jeden z nás, Maisle, spíš jseš jako jeden z nich. Ale, u posvátnejch božích vočí, v tý chvíli z tebe byl horal.“
Jaryk Maisl se uchechtl, pak natáhl ruku a položil ji Wulfovi na křivá záda. „Ty jseš jeden z nejlepších zálesáků, co jsem kdy poznal,“ prohlásil. „Mít tě s sebou bude znamenat dost jídla a míň ztracenýho času. Jseš vítanej. Ale jedno ti povím, už nechci znova bojovat s Angostinama. Nic to nenese.“
„To ukáže čas, Maisle,“ prohodil Wulf.
• • •
Zůstali jsme ještě dva dny a pomáhali přeživším vesničanům balit věci, aby se mohli vydat na cestu do hloubi lesa. Chýše byly rozebrány a materiál naložen na hrubé káry, a dokonce i Garikovu litinovou pec vytáhli z pekárny a naložili na vůz.
Mrtvé jsme pohřbili do hromadného hrobu na kraji lesa a naesaritánská abatyše KaPiana pronesla dojemný proslov o cestě duší k Daleké řece. Bylo prolito mnoho slz.
Nakonec, ráno třetího dne, přiběhl do vesnice Lanis Jirchář. Tvář měl námahou rudou, přehnal se přes mýtinu a zastavil se před Jarykem Maislem.
„Přicházejí!“ funěl mezi tím, jak lapal po dechu. „Možná stovka jezdců.“
Zpráva se rychle rozšířila a vesničané posbírali všechny své věci a vydali se k severu, do hloubi pralesa. Ve chvilce jsme na mýtině u jezera zůstali jenom já, Jaryk a Wulf. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Osada už vypadala opuštěně a

zpustle.

„Už je čas jít," pronesl Maisl. Otočil se na patě a odklusal k severozápadu a kopcům. Dlouhý luk nesl v levé ruce a pravou měl položenou na jílci obouručního meče, jejž tlačil dolů, takže na konci pochvy bylo dost vysoko, aby ho netlouklo do nohy. Wulf ho následoval nemotorným klusem. Také nesl dlouhý luk a za širokým koženým opaskem měl zastrčenou krátkou jednobřitou sekeru.

Já jsem se jako obvykle zařadil na konec. Neměl jsem meč ani luk, nesl jsem si jen harfu, měšec s penězi a dýku s listovým ostřím, kterou mi dal Wulf. Už jsem nebyl oblečen jako bard, červená a žlutá by v zelených a hnědých tónech lesa příliš křičely. Teď jsem na sobě měl listově zelené spodky a tmavohnědou, naolejovanou kazajku přes rezavě hnědou vlněnou košili. Vlastně jsem byl jiný muž než ten Owen Odell, který uprostřed zimy přišel do vesnice. Díky soustavné práci se sekerou jsem měl na pažích a na ramenou vypěstované svaly a výdrž jsem měl takovou, že jsem mohl běžet i hodinu, aniž jsem se zadýchal.

Což bylo jedině dobře - protože když jsme se dostali na úbočí kopce, zaslechli jsme z mýtiny dole dunění kopyt. Ohlédl jsem se a viděl, jak k nám přijíždějí zbrojnoši. Les už nebyl daleko, ale i tak jsem na chvíli zpanikařil.

Jaryk a Wulf se ani nenamáhali otočit, já však zrychlil krok a k lesu jsem doběhl o třicet kroků před nimi. Mezi stromy jsem se zastavil a počkal na ně.

Maisl u lesa zabrzdil a nasadil tětivu na luk, Wulf udělal to stejné.

Tři vedoucí jezdci pobízeli zpěněné koně cvalem do kopce. Jaryk potěžkal luk, vytáhl z koženého toulce šíp a rychle ho nasadil na tětivu. Zvedl luk a na pohled bez míření vypustil šíp, jenž zasáhl vedoucího jezdce do prsou. Muž přepadl ze sedla, následován druhým mužem, jemuž z hrdla trčela Wulfova střela. Třetí jezdec přitáhl otěže a obrátil koně tak rychle, že zvíře upadlo a převalilo se přes něj.

Jaryk s Wulfem se otočili na patě a vydali se do houští, přičemž uhnuli ze směru, jímž odešli vesničané, a odváděli nepřítele dál do lesa.

Do hodiny všechny zvuky pronásledování utichly, a my byli vysoko v kopcích. Drželi jsme se jeleních stezek a úzkých pěšinek, naprosto nevhodných pro jízdu na koni.

Vysočina je na jaře nádherná, plane barvami a životem. Z úbočí vysokých hor prales dole vypadá jako zelený oceán vlnící se přes bezpočet údolí, rozlehlý, beroucí dech, příval zadržovaný pouze horami s bílými čepicemi, které tu stály jako sněhoví obři z pověstí.

Celé dny jsme se potulovali po kopcích, překonávali prudké svahy a škrábali se dolů do hlubokých kotlin, tábořili v dolinách či jeskyních. Wulf chytil pár zajíců a třetího dne zabil Jaryk tlustorohou ovci, takže jsme ten večer jedli tučné skopové a smažená játýrka.

Neměl jsem ponětí, kam máme namířeno, a ani mi na tom nezáleželo. Vzduch byl svěží, údy jsem měl mladé a plné síly a očima jsem se vpíjel do krásy okolí.

Vím, že to může vypadat bezcitně, vzhledem k tragédii, kterou jsme teprve nedávno prožili, ale tehdy mi připadalo, že nic nemůže zničit mou radost. Byl jsem naživu a obklopen krásou ve velkém měřítku.

Pak jsme ale potkali Piercolla…

Z nás všech se právě on dostal nejblíž k tomu, jak ho zpodobňují báje. O něm koluje víc příběhů, než o komkoliv z nás včetně Světlonoše. A i když je větší část z nich vymyšlená či pokroucená, kdyby ho život dostal do těch smyšlených situací plných nebezpečí, byl by zareagoval přesně tak, jak to tvrdí příběhy.

Navíc v Piercollovi nebylo za mák zloby. Nevěřím, že se někdy naučil opravdu nenávidět. A ten jeho hlas! Když zpíval, jeho hlas byl tak hřejivý a plný citu, že by dokázal zahnat i zimu. Přísahal bych, že kdyby se rozezpíval v zaledněném údolí, sníh by roztál a ze zmrzlé země by vyrašily jarní kvítky, jen aby si ho mohly poslechnout.

Z nich všech mi on chybí nejvíc.

• • •

Scházeli jsme právě do zastíněného údolíčka. Slunce stálo vysoko, bylo těsně po poledni, byl teplý jarní den. Jaryk Maisl vedl a mířili jsme na severozápad ke vzdálenému tržnímu městečku jménem Rualis. Já byl jako obvykle poslední, šel jsem za Wulfem, který byl ten den mrzutý a ztráta rodiny na něj obzvlášť těžce doléhala.

Pak jsme zaslechli zpěv. Muž měl zvučný, plný hlas a zpíval mně neznámým jazykem. Ale píseň se nám vznášela nad hlavami, nesla se mezi stromy se silou, jíž jsem stěží uvěřil. Tělo mě svrbělo vzrušením z té písně a já věděl, že tento… neznámý… zpěvák zpívá lesu právě tak, jako jsem mu před mnoha měsíci já hrál na harfu. Ten muž zpíval od srdce, hudba vycházela z hloubi jeho duše a uvolňovala se do vzduchu jako hejno zlatých ptáků.

Maisl se vrátil k místu, kde jsme s Wulfem stáli jako očarovaní.

„Co to, k čertu, je?" zeptal se Jaryk Maisl. Wulf mávl rukou do vzduchu gestem vyžadujícím ticho, a tak jsme tam několik minut stáli a poslouchali. Nakonec píseň utichla. Maisl se na nás podíval, pak se uchechtl a potřásl hlavou. Natáhl na luk tětivu a vyrazil směrem, odkud se ozývala píseň. Jak jsme šli za ním, donesla se k nám vůně pečeného masa. Měli jsme ke snídani tetřívka a vůbec jsme neměli hlad, ale z té vůně se mi začaly sbíhat sliny v ústech a v žaludku mi zakručelo. Náhle jsem měl dojem, že jsem nejedl kolik dní, takovou jsem dostal chuť k jídlu.

Dorazili jsme na mýtinu u rychle proudící bystřiny. Tam, vedle jámy s ohněm, v níž se na rožni otáčela celá ovce, seděl mohutný černobradý mužský. Na sobě měl purpurovou košili a vlněné punčochy a přes ramena měl kostkovaný černobílý šál. Když jsme se vynořili z lesa, vzhlédl, ale nevstal, aby nás přivítal.

„Přeju dobrej den," pozdravil Jaryk Maisl. „Vidím, že jdeme včas na oběd."

„Jdete včas, abyste se dívali, jak já jím svůj oběd," souhlasil ten muž s příjemným úsměvem. Hlas měl hluboký, se silným přízvukem. Při řeči se sice usmíval, ale ten úsměv nedostoupil až k jeho vážným hnědým očím.

„To není moc zdvořilý," řekl mu Jaryk. „Tady jsme tři hladoví pocestní, a ty máš celou ovci skoro připravenou k porcování." Došel k jámě, v níž vedle ovce bublalo několik hrnců. „A, játrovej vývar, zelenina, divoká cibule a bylinky.

To je pro jednoho docela slušná hostina.“

„Ano. Hrozně se na ni těším. Ale nejradši jím v soukromí. Tak co kdybyste zase pokračovali v cestě?“

Maisl se zakřenil a odstoupil od jámy. „Nenapadlo tě, můj velký příteli, že bychom to jídlo mohli prostě zabavit? Jsi jeden proti třem.“

Kolohnát si povzdechl a těžkopádně se vyškrábal na nohy. Vsedě vypadal dost velký, ale teď, když stál, byl přímo děsivý. Na výšku měl něco kolem sedmi palců nad šest stop. Ramena měl přímo neuvěřitelně široká a tyčil se i nad Maislem.

„Jak bys to chtěl udělat?“ zeptal se. Ta slova pronesl měkce. „Lukem? Myslíš, že mi šíp zabrání dostat se k tobě a zlámat ti hnáty?“

„Dobrá připomínka,“ souhlasil Maisl, odložil luk a tasil dlouhý meč.

„To taky není dobré,“ prohlásil ten muž. „Jeden sek, jedno bodnutí, víc nestačíš. A mě už posekali dřív.“

„Obrať rožeň,“ utrousil Maisl, „maso se pálí.“ Obr se ohlédl, viděl, že je to pravda, došel k pečínce a jednou rukou otočil železným rožněm.

„Teď,“ pokračoval Maisl, „to vypadá, že jsme poněkud na rozpacích. My máme hlad a ty se s námi nechceš podělit o jídlo. My tě nechceme zabít, ani se nechcem nechat zabít. Tak o to budem zápasit.“

Muž na něj chvilku bezvýrazně hleděl, pak nevěřícně zavrtěl hlavou. „Ty chceš zápasit se mnou?“

„Vyhraje ten, kdo zůstane nejmíň dvakrát ze tří stát,“ navrhl Maisl. „Co říkáš? Jestli vyhraješ, my půjdem. Jestli vyhraju já, rozdělíme si maso.“

„Platí,“ přitakal kolohnát, obrátil se ke mně a ukázal na rožeň. „Myslíš, že tím dokážeš otáčet?“

„Snad ano,“ řekl jsem. On odešel od rožně a postavil se před Maisla. Ten vedle něj vypadal jako trpaslík.

„Nejdřív si proberem pravidla,“ řekl Maisl a přistoupil blíž. Náhle zahákl nohu za obrovo koleno a loktem ho udeřil do obličeje. Jak se jeho protivník zapotácel dozadu, Maisl vyskočil nohama napřed a kopl ho do mohutné hrudi. Obr padl jako podťatý strom a na zem dopadl se slušným zaduněním. „Pravidlo číslo jedna - žádná pravidla nejsou.“

Obra to nijak nevzrušilo. Opřel se o loket a tiše, dunivě se zasmál. „Kdybys požádal o výhodu jednoho pádu navíc, byl bych ti ji poskytl,“ prohlásil a vyškrábal se zase na nohy. Maisl se znovu rozběhl dopředu a skočil po něm nohama napřed. Tentokrát se kolohnát zhoupl, zachytil letící postavu a bez nejmenší námahy, jako by byl Maisl dítě, ho držel. Zhoupl se v bocích, zavrčel námahou a vyhodil Maisla vysoko do vzduchu.

Trhl jsem sebou, jak jsem čekal náraz - ale Jaryk Maisl byl muž plný překvapení. Ve vzduchu se stočil do plného salta a přistál na nohou.

„Velmi dobré,“ pochválil ho jeho protivník a zatleskal. „Teď už se do toho konečně dáme pořádně.“

Chvíli se jen obcházeli. Pak Maisl vyrazil kupředu, klesl na koleno a vší svou váhou se vrhl obrovi proti nohám. Ten se ani nehnul. Sáhl dolů, popadl Maisla za kazajku, zvedl ho na nohy - a výš.

„Dobrý pokus, ale stojíš proti špatné váze.“ Nekonečně pomalu zvedl ruce a praštil s Maislem o zem. Pak se cizinec narovnal a došel k jámě s ovcí. Maisl se překulil na kolena, tasil dýku a už chtěl vyrazit, aby protivníka bodl, když ten, aniž se ohlédl, znovu promluvil.

„Líbíš se mi prcku,“ prohodil. „Nazvěme to remízou - a pojďme jíst.“

Nikdy jsem se nedozvěděl, jestli Piercollo zaslechl zasyčení železa taženého z pochvy. Nikdy o tom nemluvil. Ale viděl jsem, jak se Maislovi z očí vytrácí hněvivé světýlko.

„Už je to bezpečné, myslím,“ zavolal cizinec, a z úkrytu mezi stromy se vynořila skupinka žen a dětí. Byly tu tři starší ženy, čtyři mladší a osm dětí ve věku od asi čtyř do dvanácti let. Když se objevily, Maisl tam stál s otevřenou pusou, a já se podíval na Wulfa. Hrbáč nijak nereagoval, podle čehož jsem usoudil, že o jejich přítomnosti celou dobu věděl.

„Pojďme jíst!“ zopakoval náš hostitel. Neměli jsme žádné talíře, ale děti sloupaly z okolních stromů kusy kůry a očistily je. Pak na ně přišlo vynikající skopové.

Byla to ta nejskvělejší hostina, jaké jsem se kdy zúčastnil - maso bylo chutné a šťavnaté, polévka přímo božská a omáčka z divoké cibule neměla sobě rovna. Konečně nasycen jsem se opřel zády o strom a vytáhl harfu.

Když jsem sáhl do strun, obr ke mně přistoupil. „Tak ty miluješ hudbu, co? Dobrá! Po dobrém jídle by vždycky měla přijít hudba. Jmenuji se Piercollo. Ty zahraješ, já zazpívám. Ano?“

„Bude mi ctí,“ ujistil jsem ho. - Připojil se k nám Wulf a z tlumoku vytáhl flétnu. Rozpačitě se usmál. „Slyšel jsem tě hrát, Owene, a nejsem tak dobrej. Ale jestli sneseš, že nemám takový nadání, rád bych si taky zahrál.“

„Co mám zahrát?“ zeptal jsem se jich a probrali jsme přednosti různých písní, až jsme se nakonec shodli na „Lesní královně“. V dnešních osvícených časech už se moc nehraje, ale je to dobrá píseň s jednoduchým refrénem. Znáš ji?

Chodila jasná po lesích, ve vlasech plno hvězd nočních, a snila sama o smutcích, Elaine, lesní královna.

Byla to píseň dávných časů, z dob, kdy země Ikénů údajně obývala starší rasa znalá mocných kouzel. Poslední jejich královnou byla Elaine, která, zrazená v lásce, se toulala po lesích, až se nakonec proměnila v neklidného ducha, jehož písně bylo možné zaslechnout v zurčícím potoce či ve větru šeptajícím ve větvoví.

Začal jsem pomalou, přízračnou melodií. Po pár rozechvělých, nejistých tónech se připojil Wulf. Pak začal zpívat Piercollo. Sešly se kolem nás děti a po chvíli se přidaly k refrénu.

Bylo to krásnější, než si vůbec umíš představit. Na mýtinu svítilo slunce, potok šeptal a harfa, flétna a Piercollův hlas se odrážely od okolních hor. Vzpomínám si na ten den jasněji než na všechny, jež následovaly, protože byl plný kouzla, které nedokázal zopakovat ani Cataplas.

Zpívali jsme tak a hráli přes hodinu, dokud se nesetmělo. Některé děti usnuly u ohně, a já zahlédl Jaryka Maisla odcházet na nejbližší kopec.

Tam jsem se k němu připojil a přisedl si k němu. „Díky Bohu, že už to vytí skončilo,“ zabručel. „Dohánělo mě to k šílenství.“

Tehdy na mě padl převeliký smutek. Přes všechen svůj šarm a odvahu neměl Maisl ani ponětí o kráse hudby, ani ho netěšilo přátelství a blízkost, které hudba vyvolává. Byl to vlastně vyděděnec.

„Co vůbec hledáš, Jaryku?“ zeptal jsem se ho.

Maisl pokrčil rameny. „Chci mít jeden hrad. Stojí na útesech, co shlížejí na západní moře, je to hodnej kus na jih odsud.“

„Proč tenhle hrad?“

„Proč ne?“ opáčil a odvrátil zrak.

Abych změnil předmět hovoru, zmínil jsem se o zápase a neuvěřitelném smyslu pro rovnováhu a obratnosti, které předvedl, když vyletěl do vzduchu.

„Bejval jsem akrobat,“ sdělil mi a znovu se usmál. „A žonglér a taky jsem chodil po visutým laně.“

„Měl jsi zajímavý život.“

„Vážně?“ podivil se s upřímným překvapením. „Ano, to asi měl. Pověz mi, Owene, jseš šťastnej?“ Ta otázka mě překvapila a já se mu podíval do očí, hledaje náznak výsměchu, ale nic takového tam nebylo. Skutečně ho to - v této chvíli - zajímalo.

„Ano,“ odpověděl jsem mu. „Moc. A ty?“

Pokrčil rameny a znovu odvrátil zrak. „Budu - až budu mít svůj hrad. Víš, vždycky jsem si myslel, že hudba je nějakej jako trik, že lidi jenom předstíraj, že se jim líbí. Pro mě je to jenom řada nesourodejch zvuků. Nesnáším ji, protože mně je její krása odepřená.“

„To je velká ztráta,“ souhlasil jsem, „ale copak se ti nelíbila společnost? Děti sedící kolem ohně, kouř ze dřeva, bezpečí?“

„Á, takže z tebe zase mluví romantik, co, Owene? Byla to jenom pečená ovce, příteli, za teplýho odpoledne. Nic víc.“

„Myslím, že se mýlíš. Myslím, že si tenhle den budeš pamatovat po zbytek života.“

„Měl bys jíst pečený skopový častěji,“ prohlásil a poplácal mě po zádech. Pak vstal, zvedl luk a odešel do lesa.

• • •

Pomohl jsem Piercollovi umýt hrnce a seškrábat zvířecí tuk z rozloženého rožně. On posbíral železné tyče, svázal je a odnesl je k ohromnému vaku, který nechal ležet pod stromem.

„Ty jsi kuchař?“ zeptal jsem se ho.

„Ne jen tak nějaký kuchař. Kuchař. V Toskánii jsem byl známý jako nejlepší výrobce pokrmů. Měl jsem tam zůstat. Ale já ne, když Angostinové navštívili mého vévodu, dožadovali se mých služeb. Pod nos mi strkali velké zlaté mince. Přijď do Ikén, říkali. Služ nám a zbohatneš. Hloupý Piercollo! Poslouchal jsem je a líbilo se mi jejich zlato.“ Potřásl velkou hlavou. „Měl jsem zůstat ve vlastní zemi.“

„V Ikénách to není tak špatné,“ řekl jsem mu. „Já tam vyrostl, na jižním pobřeží.“

„Ne, není to tam špatné,“ souhlasil. „Ale co to počasí? Déšť a mlha, mrholení a mraky. A ti lidé! Vepři jídlu rozumějí líp. Přitáhli mě přes celý kontinent, přes moře, a k čemu? Spálené maso a vařená zelenina. Taková jídla umí uvařit úplně každý. I to bych ještě snesl, ale ne Azreka. Jeho ne. To ne.“

„Pověz mi o něm?“ vybídl jsem Piercolla.

„Věř mi, Owene, to bys nechtěl slyšet.“

„Povídej.

„Rád mučí lidi. Každou noc je ze žaláře slyšet křik. Mužů i žen… dokonce i těch maličkých. To je moc špatné, Owene. Myslím, že se mu líbí, když lidi křičí. No, mně se to ale nelíbí. Jednoho dne hledám svoje nástroje a ty jsou pryč. Ptám se, kde jsou. Povídají, že je má hrabě. Víš, co s nimi dělá? Peče si na mém rožni člověka! To Piercollovi stačí. Odešel jsem.“

„Dobré nebe! Když ale takhle pečeš člověka, musí rychle umřít, ne?“

„Ano, ale tentokrát ne. Hrabě má čaroděje - pěkného zloducha. Udržel toho vězně naživu celé hodiny - naživu, aby trpěl, jak by nikdo trpět neměl. Jsem rád, že jsem se zbavil takového pána. Teď se jen chci vrátit do Toskánie.“

„Kde jsi sebral ty děti?“

Piercollo se usmál a zuby měl v houstnoucím šeru překvapivě bílé. „Jak se tak toulají po lese, slyší Piercolla zpívat. Ženy říkají, že jejich vesnici před několika dny přepadli. Teď mají namířeno do města Rualis. Já tam půjdu taky. Je to město na řece a řeky tečou do moře. Na pobřeží si snad najdu loď, co mě vezme domů.“

„Máš v Toskánii rodinu?“

„Mám sestru. Je to dobrá žena - velká, pěkně stavěná. Osm synů porodila a ani jednu dcerku. Chvíli u ní zůstanu. A co ty? Kam jdeš ty?“

Rozhodil jsem rukama. „Všude a nikam. Žiju v lese.“

„Není to tak špatné místo. Spousta vysoké a divokých prasat, králíků a horských ovcí. Dobrá cibule a bylinky. Mně se tu taky líbí. Ale dlouho tu nebude klid - ne teď, když se tu opevnili vzbouřenci.“

„Vzbouřenci?“ podivil jsem se. „O žádných vzbouřencích jsem nic neslyšel.“

„Byl jsem v Ziraccu, když dorazila ta zpráva. Došlo tu k povstání, vede ho hrdina zvaný Světlonoš. Se stovkou mužů zaútočil na konvoj, který vedli dva bratři hraběte. Jednoho z nich zabili. Azrek nabídl tisíc korun odměnou za jeho dopadení. A sbírá vojsko, aby povstání rozdrtil.“

Já neříkal nic a hlavou mi vířily jeho novinky, ale Piercollo mluvil dál. „Rád bych toho Světlonoše poznal,“ řekl. „Rád bych mu potřásl rukou a popřál mu hodně štěstí.“

„Třeba se ti to splní,“ zašeptal jsem.

EXISTUJE JEN PÁR ŽIJÍCÍCH LIDÍ, KTEŘÍ SI PAmatují na staré říční město Rualis s válcovou hradní věží, přístavištěm a uličkami, sklady řeziva a stájemi a ohradami pro dobytek, a přehršlí stavebních slohů - angostinské cihly, hlínou oplácané proutí Vysočiny, trámové, taškové i doškové střechy.

Tehdy, ještě než Deeway ucpalo bahno, mohly v Rualis kotvit i námořní lodi, přivážející hedvábí a satén, slonovinu, koření a sušené ovoce z Orientu a železo z vikingských dolů ze severu kontinentu. Město bylo plné námořníků, kupců, sedláků, chovatelů koní, námezdních rytířů a pouličních holek, které svou přízeň prodávaly za měďák.

Na každé ulici bylo několik krčem a taveren, kde se přiopilí mužští oddávali hazardním hrám, pití, hádkám a rvačkám. Jenom málokterá putyka se nemohla ráno pochlubit čerstvými skvrnami od krve na pilinami posypané podlaze.

Rualis kypělo životem, aspoň tak nám to předkládají příběhy. A mají pravdu. Ale nebylo to takové to jasné kolotání, zářící zlatým světlem ze všech velkých eposů. Byl to ten druh, jenž je spojen s násilnými činy a muži, kteří je páchají. Město bylo špinavé, páchlo, nevládl tu žádný zákon a člověku všude hrozila náhlá smrt.

Jaryk Maisl ho miloval…

Dorazili jsme na první den jarního trhu a město přetékalo flamendry. Když naše malá skupinka vyšla z lesa, u mola kotvily tři lodě. Ženy a děti se s námi rozloučily a vydaly se do usedlejší severní čtvrti, kde měly příbuzné. Maisl, Wulf, Piercollo a já jsme vkráčeli do nejbližší taverny, kde jsme si našli stůl u otevřeného okna a poručili si dušené maso, čerstvý chleba a velký džbán piva.

Všude kolem nás lidé mluvili o trhu, o soutěžích, které se budou pořádat, a o peněžitých cenách, které je možné vyhrát. Viděl jsem, jak se Piercollovi rozzářily oči při zmínce o zápasnickém klání a deseti zlaťácích čekajících na vítěze. Najedl se s námi, pak se rozloučil a vyšel z taverny, aby dál hledal své štěstí. Maisl se za ním díval, jak odchází, a pak si objednal další pivo.

„Co tu budeme dělat?“ zeptal jsem se ho.

„Vždycky se pořádaj taky závody v lukostřelbě,“ odpověděl. „S Wulfem vyhrajem nějaký peníze. Pak si zaplatíme párek ženskejch a pár dní budem odpočívat.“ Usmál se. „Jednu seženem i tobě, Owene.“

„Takovou společnost nepotřebuju,“ řekl jsem mu poněkud příliš upjatě.

„Jak chceš,“ opáčil on.

V taverně jsem se necítil příjemně, obklopen hlučícími muži, a tak jsem své dva společníky nechal u jejich pití a prošel městem až na louku, kde se pořádal trh. Uprostřed byl vztyčen taneční sloup ověšený stuhami a na západním konci tržiště předváděl menšímu davu svůj tanec hnědý medvěd. Opodál byli uvázáni poníci čekající na své dětské jezdce, a byly tu postaveny stánky se sladkostmi, jablky v cukru, škvarkovými koláčky, perníčky a podobnými lahůdkami. Byl jasný den, obloha bez mráčku. Lidé se dobře bavili.

Několik kouzelníků předvádělo své umění, ale zatím tu nebyla příliš velká tlačenice, a účinkující buď nebyli příliš obratní, nebo šetřili silami na později.

Truhláři měli spoustu práce se stavbou dlouhé vyvýšené tribuny, kam usednou rytíři a jejich dámy, až začne skutečná zábava. Nad tribunou byla natažena červená plachta s bílými praporky. Žádná přeháňka nesměla zchladit nadšení angostinských urozenců.

Všude byli vojáci, přecházeli po louce ve skupinkách po třech či čtyřech. Napočítal jsem jich nejméně padesát jen na samotném tržišti. Jejich přítomnost mě zneklidňovala, i když skutečný strach jsem necítil.

Začínající soumrak mě přiměl vrátit se do krčmy. Maisl nám najal pokoj na horním podlaží a já vyšel do schodů a myslel jenom na spánek. Měsíčním světlem ozářený pokojík byl malý, u tří stěn stály tři palandy. Hrubě přitesaný stůl a dvě židle byly jediným dalším nábytkem a jediné okénko mělo otevřené okenice. Místnost páchla vlhkostí a plesnivinou, ale mně na tom nezáleželo. Obě větší postele si zabrali Maisl s Wulfem a dlouhé luky odložili na pokrývky. Došel jsem ke třetí palandě a natáhl se na ni, aniž bych se obtěžoval aspoň se zouváním.

Spánek přišel rychle, ale když se po půlnoci vrátili Maisl s Wulfem, opilí a rozesmátí, probudil jsem se. Maisl zakopl a přepadl na mě, když se snažil stáhnout si boty. Wulf se rytířsky pokusil svalit na vlastní postel, ale minul ji a sesul se na podlahu, kde se spokojeně stočil do klubíčka a usnul.

„Nebyla… to… špatná noc,“ prohlásil Jaryk Maisl s pokřiveným úsměvem. „Líbí se mi tu.“

„Máš na ruce krev,“ řekl jsem a posadil se.

„Není moje,“ odtušil rozjařeně. Velice důstojně se postavil, zakymácel se a dopotácel se ke své posteli.

„Vzbuď mě brzo,“ zavolal. „První rozstřel lukostřelců je před polednem.“

„Nebudeš ve stavu, aby ses ho mohl zúčastnit,“ varoval jsem ho.

„Většinu z nich porazím i ve stavu, v jakým jsem teď,“ opáčil. Chvíli bylo ticho. Pak promluvil znovu. „Slyšels to? Světlonoš je ve skutečnosti jeden horalskej šlechtic ze starý krve. Je to znovuzrozenej Rabain, co přišel osvobodit sever.“

Přes měsíc přeletěl mrak a my se ocitli v naprosté temnotě. Já tam ležel a přemítal o tom, co řekl.

„Legenda roste,“ poznamenal jsem nakonec.

Maisl neodpověděl, ale já věděl, že mě slyšel.

• • •

Jaryk Maisl dostál svému slovu a probudil se s okem jasným a skvělou náladou. Mně, jenž jsem žádný alkohol nepožil, se bolestí málem rozskočila hlava a klidně bych byl zůstal v posteli přes poledne, kdežto Wulf se probral s nadávkou a potom většinu dopoledne jenom mlčel a mračil se.

Došli jsme na louku, kde jsem se podíval, jak se Jaryk zapisuje k závodům. Postarší úředník zvedl brk, smočil ho do hliněného kalamáře a vzhlédl k lučištníkovi.

„Jméno?“ zeptal se.

„Garik z Pottershamu,“ odvětil Maisl klidně.

„Další.“
„Wulf z Pottershamu.“
Úředník naškrábal jejich jména na svitek a šli jsme dál. Zápas již začal, a my počkali u provazů, až přijde Piercollo. První zápas vyhrál lehce a my s Jarykem jsme se rozhodli vsadit dvě stříbrné pence na Toskáncův další výstup.
Wulf sázku odmítl. „Má jen sílu,“ zamumlal hrbáč. Ještě dvakrát se ukázalo, že nemá pravdu, a já i Jaryk jsme vydělali po deseti stříbrných pencích. Ale poslední souboj byl pro Piercolla tvrdý, jeho protivníkovi se málem podařilo použít Toskáncovu velkou váhu proti němu samému. Jaryk nesouhlasil a vsadil deset pencí na poslední zápas. Ten skončil rychle. - Piercollo v něm stál proti muži téměř stejně velkému a oba kolohnáti se chvíli ostražitě obcházeli. Tento protivník byl starší muž, úskočný a obratný. Piercollo se na něj vrhl jako rozzuřený medvěd a muž ustoupil stranou, popadl Toskánce za nataženou ruku a podrazil mu nohy. Piercollo se rychle zvedl. Příliš rychle, jak poukázal Wulf, protože byl po pádu ještě omámený. Starší zápasník se na něj vrhl a vrazil mu předloktí do obličeje, zatímco našemu příteli zároveň zahákl nohu za kotník. Piercollo padl jako podťatý strom. Maisl barvitě zaklel, když Toskánec nevstal a byl odpočítán.
Pak volali první jména k rozstřelu lučištníků. Těch tu bylo hodně přes stovku a první cíl byl postaven na třicet kroků. Maisl a Wulf oba zasáhli střed a řekli jim, aby se vrátili za půl hodiny na druhé kolo.
Touto dobou už dělníci rytířskou tribunu téměř dokončili a teď na ni zvedali dřevěné lavice. Vydal jsem se k ní kolem hromady dřeva obrovské hranice. Na tribuně se tucet sloužících přinášejících podušky hádalo, kteří z jejich rytířů mají mít nejlepší místa. Byla to docela obvyklá scéna. Rytíře, sedící nejblíž pánovi daného panství, obyčejní lidé považovali za jeho oblíbence. Nikdo nechtěl sedět na kraji lavice. Bylo by však nevhodné, kdyby byli sami rytíři vidět, jak se dohadují kvůli takovým věcem, a proto posílali své sluhy s poduškami a rozkazem získat pro svého pána místo co nejblíž místnímu velmoži. Posadil jsem se spolu s dalšími diváky, které to zaujalo - a kteří věděli, oč se tu jedná - a přihlíželi jsme. Hádky byly stále zuřivější, až nakonec jeden mladík ve žluté livreji udeřil staršího muže v modrém varkoči. Starší muž se zapotácel a pak mu ránu oplatil. Ve chvilce skončili podušky na zemi a sluhové se navzájem fackovali, kopali a bušili do sebe pěstmi.
Dav je rozjařeně povzbuzoval a rvačka po nějaké době skončila a podušky byly rozmístěny. Chlapec ve žluté livreji vypadal hodně sklíčeně, když házel podušku na konec lavice. Až jeho pán spatří své místo, nejspíš se mu dostane mnohem horšího bití, než teď.
V té chvíli se přiblížili tři vojáci, došli k tribuně a vyšli po dřevěných stupních. Jejich vůdce - hubený, vztekle vypadající jedinec s klikatou jizvou nad pravým obočím, jež se mu táhla až na tvář - nesl sytě rudou aksamitovou podušku. Nedbale odsunul podušky, které tu již byly, takže uprostřed první lavice vytvořil volné místo. Nikdo neřekl jediné slovo a žádný ze sluhů se nepohnul, když muž na lavici pustil šarlatový polštář.
„Kdo to je?“ optal jsem se muže stojícího vedle mne.
„Muži hraběte Azreka. Musí se účastnit slavnosti.“
Z té novinky se mi prudce rozbušilo srdce. Nevím proč, jelikož mě Azrek nemohl znát a já neměl důvod se ho bát. Přesto jsem zacouval, jako by se měl hrabě objevit v tu chvíli, a rozhlížel jsem se po davu. Žádný šlechtic se neobjeví dřív než pozdě odpoledne na královský turnaj. Přesto jsem nedokázal svůj strach udržet na uzdě. Vyhledal jsem Jaryka Maisla a řekl mu, co jsem vyslechl, jemu to však zřejmě starosti nedělalo.
„Jakej je v tom rozdíl?“ zeptal se.
„To nevím,“ řekl jsem popravdě. Ale neklid zůstal.
Z náhlého popudu jsem se vrátil do taverny a vyzvedl svou harfu. Zastavil jsem se jen, abych hostinskému zaplatil za naše ložírování. „Budete ten pokoj chtít i dneska?“ chtěl vědět.
„Pravděpodobně.“
„Nechcete odejít už dneska, že ne?“
„Možná. Nevím to jistě. Moji přátelé… jsou tuláci. Nemají rádi města, víš.“
„Přijdete o upalování.“
„Je to škoda, já vím, ale stejně…“
Vyšel jsem ven a zhluboka se nadechl, abych se uklidnil.
Na tržišti Wulf s Maislem postoupili mezi posledních šestnáct lučištníků, a tak měli zaručenu aspoň penci za námahu. Když jsem je našel, probírali zrovna přednosti ostatních lukostřelců.
Připojil se k nám Piercollo. „Nemám dost na loď,“ prohodil, otevřel velkou ruku a ukázal nám čtyři stříbrňáky, které vyhrál.
„Vedl sis dobře,“ řekl jsem mu. Maisl mlčel, a já věděl, že mu klade za vinu tu prohranou poslední sázku.
Závody v lukostřelbě pokračovaly a Wulf se dostal mezi poslední čtyři, ale vyřadil ho vysoký lesník s černým klípcem přes oko. To hrbáče rozzuřilo.
„Každej ví, že dobrej lučištník potřebuje dvě voči, aby vodhad vzdálenost. Jak to dělá?“ stěžoval si. Byl však o čtyři pence bohatší a nálada se mu zlepšila.
Finále mělo být těsně před královským turnajem. Proti sobě v něm stáli Maisl a Klípec.
Pověst praví, že Jaryk Maisl vyhrál, když rozštípl protivníkův šíp na padesát kroků. Nerozštípl. Prohrál. Vystřelili asi dvacetkrát, ale pak Jarykovi praskla tětiva a jeho šíp nedoletěl asi o deset kroků. To ho mělo diskvalifikovat, ale Klípec otevřel váček u boku a vyndal náhradní tětivu, kterou Jarykovi podal. Maisl ji rychle nasadil na luk, ale jeho příští šíp o dva palce minul střed a Klípec vyhrál závody nádhernou střelou přímo do černého.
Jaryk Maisl se beze slova blahopřání otočil a sebral své dva zlaťáky. Potom, s tváří jako bouřkový mrak, odkráčel k místu, kde jsme na okraji davu čekali my.
„Kratší tětiva,“ štěkl. „Jiný napětí. Měl mi dovolit cvičnej výstřel. Parchant!“

„Nemusel ti dovolovat nic," poukázal jsem. Ale Maisl se nenechal uchlácholit. Nikdy neuměl moc dobře prohrávat.

Koupili jsme si pastičky a sedli si do stínu asi třicet kroků od královské tribuny. Nyní se louka postupně zaplňovala a my se dívali, jak přijíždějí šlechtici a zaujímají svá místa na pódiu. „Támhle je Azrek," zamručel Piercollo.

Vzhlédl jsem a spatřil vysokého mladého muže s rovnými černými vlasy a dlouhým orlím nosem. Měl na sobě prostou župici a kamaše z černého saténu vyšívané stříbrnou nití a černou košili, která se leskla jako nejjemnější hedvábí. Cítil jsem, jak mi tuhne krev, a odvrátil jsem zrak.

„Hezkej chlápek," poznamenal Maisl. „Ale nějak postrádá barvy. Ta košile měla být smetanová, s nabíranejma rukávama prostříhávanejma šedým hedvábím. To by bylo stylový."

Klání, které následovalo, trvalo sice několik hodin, ale nikoho z nás příliš nezajímalo, tak jsme se toulali davem a u hracích stánků jsme si občas zariskovali.

Ale těsně před setměním stánkař odmítl přijmout další sázku.

„Čas na jednu hru by snad ještě byl ne?" namítal Maisl, který předtím prohrál pár pencí.

„Ne, už brzo bude upalování," odpověděl ten muž, „a já chci získat dobrý místo."

„Koho upalují?" chtěl vědět Wulf.

„Chytili nějakou čarodějnici. Prej je to kamarádka toho Světlonoše."

„Jak se jmenuje?" zašeptal Jaryk Maisl.

„Jmenuje? Vydržte, slyšel jsem to… Margan, Majkan… určitě něco takovýho. Ty ji znáš?"

Už jsem chtěl odpovědět, když mi dal Maisl bolestivý štulec loktem do boku.

„Ne," řekl. A odvrátil se.

Rychle jsem za ním došel a popadl ho za ruku. „To je Megan! Oni chtějí upálit Megan!"

„Já vím," odsekl.

„Co budeme dělat?"

„No, máme dvě možnosti," prohlásil ponuře. „Buď si můžem probojovat cestu skrz padesát vojáků a tenhle dav, osvobodit ji, pobít všechny rytíře a uniknout na ukradených ořích. Nebo na to můžem zapomenout, koupit si něco k jídlu a strávit tichej večer vzpomínáním na padlý kamarády. Co si vybereš?"

Otočil jsem se k Wulfovi. „A co ty?"

„Co co já?"

„Copak to není tvoje přítelkyně?"

„Jo, to je. Ale Jaryk má pravdu. Nemůžem nic dělat - leda umřít s ní. Myslíš, že by to chtěla?"

• • •

Jejich reakce na Meganinu tíseň mě ohromila. Co to je za muže, uvažoval jsem? Odpověď přišla brzy. Jaryk Maisl byl vlk samotář, jemuž kromě sebe na nikom a na ničem nezáleželo, a hrbáč byl muž, jehož jsem poprvé uviděl, když usekával jedné ze svých obětí prsty, aby mohl mrtvému muži ukrást prsteny. Co jiného jsem mohl čekat?

A přesto mě to překvapilo a velmi mě to roztesknilo, jak se rychle smířili s krutým osudem, který na šedovlasou vědmu čekal. Vstal jsem a s roztřesenými koleny jsem se protlačil zpátky do davu a přál si, abych byl do tohoto temného lesa nikdy nezavítal.

Na druhé straně louky, před královskou tribunou, se sešla spousta lidí, aby se podívali na upalování. Na trávě byla krev a jeden muž z davu mi sdělil, že před chvílí jednomu mladému rytíři proklálo přílbu kopí a vyrazilo mu obě oči. Došel jsem právě včas, abych viděl, jak na nosítkách odnášejí mrtvolu. Vzduch náhle prořízlo zavřeštění trubky a na dohled připochodovali dva vojáci. Za nimi, vedena na provaze kolem krku, šla Megan s rukama svázanýma za zády.

Pohybovala se jako královna, velebně a pomalu. Nebyla na ní vidět ani známka paniky a na shromáždění se ani nepodívala. Vysoké hubené tělo měla zahalené tenkým bílým rubášem odsouzené. Lidé při pohledu na ni umlkali, asi je ohromila její důstojnost. Očima jsem zabloudil k čekajícímu kůlu na hromadě suchého dřeva, asi šest stop vysoké. V ústech mi vyschlo a zabolelo mě u srdce.

Vojáci a jejich vězeňkyně zastavili před pánem z Rualis a černě oděným hrabětem Azrekem. Pán z Rualis, plešatějící Angostin s kulatým obličejem, se těžkopádně zvedl z lavice. „Chceš něco říct svým soudcům, čarodějnice?" řekl hlasem znějícím jako dunění bubnu.

Pokud Megan něco odpověděla, tak jsem ji neslyšel. Stála tam, vzpřímená, s hlavou vysoko zdviženou. Pán z Rualis si odkašlal a oslovil dav. „Tato žena byla shledána vinnou z čarodějnictví a velezrady," hulákal. „Praktikovala černé umění a ve spojení s vraždícím psancem, známým jako Světlonoš, dohlížela na pobití počestných mužů a žen ze své vlastní vesnice a dalších, kteří cestovali lesními silnicemi. Rozsudek je spravedlivý. Je tu snad někdo, kdo by chtěl verdikt zpochybnit?"

„Já chci!" zvolal jsem. Pán z Rualis se zatvářil překvapeně, ale popravdě řečeno nebyl o nic překvapenější než já. Dav se přede mnou rozdělil, jako bych byl nakažen morem, a já popošel dopředu a překročil provaz, který zadržoval diváky.

Neumím vysvětlit, proč jsem se toho odvážil, jen snad že jsem nemohl snést, aby Megan zabili, aniž bych aspoň neukázal, že mi na ní záleží. Bylo to bláznovství a ničeho jsem tím nemohl dosáhnout. Pro úspěšnou obranu proti obžalobě bych byl potřeboval svědky nebo aspoň bojovníka.

Jak jsem se blížil, vyhýbal jsem se Azrekovým tmavým očím, ale cítil jsem na sobě jeho jedovatý pohled. Vojáci stojící kolem tribuny se napjali a sahali po zbraních, ale na mě se ani nepodívali. Místo toho se rozestoupili a rozhlíželi se po davu.

„A kdo ty vlastně jsi, kmáne?" zeptal se pán.

„Nejsem žádný kmán, můj pane. Jsem Owen Odell, Angostin z jižního pobřeží. Můj otec je urozený pán Aubertain, třikrát vyznamenaný otcem našeho přeslavného krále Edmunda."

Bylo mi - dokonce i v této chvíli plné napětí a strachu - protivné, že musím použít jméno svého otce jako talisman.

Neměl jsem toho muže rád, myslím, že nikdy, a jako malý jsem byl odhodlaný jednoho dne odjet až tam, kde lidé jeho jméno v životě neslyšeli.

„Máš důkaz své totožnosti?“ zeptal se pán.

„Žádný nepotřebuji, neboť tu nejsem souzen,“ odpověděl jsem. Tahle ukázka nadutosti byla sama o sobě přesvědčivá, a já se na chvíli odmlčel.

„Jak znáš tuto ženu?“

„Strávil jsem zimu v její vesnici - než byla vyrabována a zničena, ne Světlonošem, ale vojáky hraběte Azreka. Viděl jsem výsledek jejich vraždění. Ani jednou jsem neviděl, že by Megan praktikovala černou magii, ani nikdo jiný ve vesnici to nedělal. A neslyšel jsem nikoho mluvit o zradě.“

„Naznačuješ tady snad, že vojáci sloužící králi napadli a pobili nevinné lidi? Copak jsi zešílel, pane?“

„Viděl jsem, co jsem viděl, můj pane,“ odpověděl jsem.

„Je tu nějaký jiný svědek, který by podpořil tvá obvinění?“ Viděl jsem, jak prohlíží dav. Azrek se také předkláněl, tělo měl napjaté a oči se mu leskly.

„Ne,“ řekl jsem. „Jsem tu sám.“

Chvíli panovalo naprosté ticho, ale já cítil, jak je pán z Rualis zklamaný. Obrátil se ke mně a malá kulatá očka měl zasmušilá a rozhněvaná. „Bez podpory nemám na vybranou a musím verdikt potvrdit. Jsi si jistý, že nechceš povolat ještě někoho jiného?“

A pak mi to došlo. Čekali, až se objeví Světlonoš. Kdyby celá situace nebyla tak tragická, myslím, že bych se smál nahlas. Místo toho jsem jen zavrtěl hlavou.

Hrabě Azrek se předklonil a poplácal tlouštíka po ruce. Následoval krátký šeptaný rozhovor. Nakonec pán kývl a posadil se. Dovolil tak hraběti zaujmout své místo.

„Mluvil jsi o mně velmi utrhačně,“ prohlásil bezvýrazným hlasem a oči upíral do mých. „Žádám právo výzvy.“

Kupodivu jsem necítil strach. „Jak si přeješ,“ přivolil jsem, „ale i když tady zemřu, nic nadlouho nezakryje zlo, které z tebe vyzařuje.“

Jeho výraz se nijak nezměnil, jen přenesl pohled na vojáky kolem Megan.

„Vykonejte rozsudek!“ zvolal. Muži Megan, která se nijak nevzpírala, popadli a vedli ji k hranici, kde ji donutili vyšplhat na naskládané dřevo, než jí rozvázali ruce a připoutali ji ke kůlu.

Tehdy jsem spatřil tu kouli, klidně klouzající nad hlavami diváků. Mnoho lidí se po ní ohlíželo a ukazovalo si na ni, jak letěla kolem. Několikrát se nad někým zastavila, než pokračovala dál. Dokonale kulatá, vypadala jako ze skla, s kouřem zachyceným uvnitř. Díval jsem se, jak se zastavuje nad vysokým mužem v jelenicové košili. Zprvu jsem myslel, že je to Jaryk Maisl, ale když se ten muž podíval nahoru na kouli, pootočil se ke mně, a já viděl, že je bez vousů a má širokou bradu. Pátrací kouzlo pokračovalo v cestě.

Přes všechen můj žal a hněv na mne schopnosti neznámého kouzelníka, který kouzlo seslal, udělaly dojem. Pátrání je vždycky složité, ale v takovémhle davu by jen nejlepšího z nejlepších vůbec napadlo kouli poslat.

Když dva vojáci strčili zapálené pochodně do suchého dřeva u paty hranice, ozval se hlasitý křik. Plameny olízly klacky a polena a nahoru začal líně stoupat dým a obtáčet bíle oděnou ženu. Tvářila se vážně, nedávala najevo strach, a když se naše pohledy setkaly, usmála se. Pak ji zahalil hustý dým.

V té chvíli našlo pátrací kouzlo svou kořist a do klidného večera vylétl šíp bílého světla a zastavil se pár palců nad hlavou Jaryka Maisla. Dav kolem něj se v náhlém strachu rozplynul a bílé světlo změnilo barvu, takže ho celého zalila zlatavá zář. Již tak hezký, nyní náhle vypadal jako bůh, s jelenicovou košilí s třásněmi jako z tekutého zlata a pletí z leštěného bronzu. A když se vybraně, dokonale ukláněl, usmíval se přitom.

„To je Světlonoš!“ zařval vztekle pán z Rualis. „Chyťte ho!“

Vojáci se rozběhli kupředu a světlo pohaslo. Wulfův šíp zasáhl prvního do slabin a muž přepadl na zem a rozječel se. Jaryk Maisl neměl čas nasadit tětivu na luk, a tak zbraní švihl jako holí a srazil dalšího chlapa k zemi. Pak se vzduchem zablýskl jeho meč a loukou se rozlehlo řinčení oceli. Vzduchem proletěl druhý šíp, teď střílel Klípec, a k zemi padl další voják s probodeným spánkem.

Maisl zacouval před útokem pětice mužů, a já zahlédl, jak obrovský Piercollo zvedá sud piva nad hlavu a nabíhá si, aby ho mohl hodit na vojáky. Sud udeřil do prvního muže a srazil ho na jeho druhy, pak se rozbil a vychrstl pěnící pivo na ležící vojáky.

Kušištník v černé Azrekově livreji vystřelil na Maisla. Minul a šipka se zarazila do ramene nějaké ženy v davu. Následovala panika a lidé se začali rozbíhat na všechny strany, čímž zhatili námahu sbírajících se vojáků. - Maisl sklonil hlavu a zmizel v tlačenici.

Nad hlavou mi přelétl šíp a já se otočil a viděl, že o dlaň minul Azreka a skončil v hrdle muže sedícího za ním. Teď k úkrytu vyrazili i rytíři a jejich dámy.

„Nestůj tam s otevřenou pusou, chlapče, rozvaž mě!“

Ten hlas mi zazněl přímo v hlavě. Obrátil jsem se k ohni a přeběhl dozadu, kam se plameny ještě nedostaly. Vyškrábal jsem se ke kůlu a s kašláním a pliváním se dostal k Megan. Kolem ní žádný kouř nebyl. Vířil těsně mimo ni, jako by stála uvnitř neviditelné koule.

„Máš velikou moc,“ poznamenal jsem.

„Tohle je mi tedy vážně vhodný čas na poklony!“ štěkla Megan. „Co kdybychom si tu sedli a probrali jemnůstky čarování.“

Rozřízl jsem pouta a vzal ji za ruku. Megan rychle seslala kouzlo. Její bílé roucho vmžiku změnilo barvu na rezavou a na hlavě se jí objevila kožená čapka, zcela zakrývající bílé vlasy. Dým se kolem nás vzdouval jako mlha, když jsme sestupovali na louku, a rozptýlil se teprve, když jsme byli kus od hranice. Kolem nás s křikem pobíhali lidé, a jak jsme

pomalu přecházeli přes louku, nikdo nás nezastavil. Dostali jsme se snadno až za město do útočiště lesa.
Konečně v bezpečí jsme se utábořili v mělké jeskyni. Oheň jsme nezapálili, neboť jsme ho nepotřebovali.
„Byla to hloupost," podotkla Megan, „ale jsem ti za ni vděčná."
„Nemohl jsem tam přece jenom tak stát a dívat se, jak tě vraždí."
„Já vím, Owene. Máš úžasnou duši."
Poklony mě vždycky vyváděly z míry, a tak jsem změnil téma. „Doufám, že jim Maisl unikl."
Uchechtla se. „Ano, utekl. Líbilo se ti, jak jsem změnila to čarodějovo pátrací kouzlo?"
„To zlaté světlo? To byl mistrovský kousek. Měl jsem vědět, žes to byla ty. Vypadal jako hrdina z pověstí."
„Lidé si to budou dlouho pamatovat."
„Možná, jenže ta vzpomínka, myslím, vybledne, jakmile Maisl odejde, až poznají, že není žádný Světlonoš."
„Jestli to někdy poznají. On si to jméno vybral, Owene, a já si teď myslím, že si to jméno vybralo jeho."
„To je hádanka, kterou nedokážu uhodnout."
„Dej tomu čas, chlapče. Pověz, jak budou lidé nahlížet dnešní události?"
Tehdy jsem se usmál. „Dramatická záchrana lesů pánem. Ani všichni hraběcí vojáci tomu nemůžou zabránit."
Megan kývla a tvářila se velebně. „Maisl měl dneska štěstí. To pátrací kouzlo ani nepotřebovali. Celý den byl na závodech všem na očích."
„Tak proč ho nechytili? Tys používala svou moc?"
„Ne. Nebylo třeba. Azrek má hadí jemnost a předpokládal, že Maisl bude… obezřetnější. Byl přesvědčen, že dojde k pokusu o záchranu, ale nejspíš čekal, že Maisl přijde v převleku a teprve až tu bude hodně lidí. Proto to pátrací kouzlo. Ale Maisl, se svou nedbalou arogancí, si vybral to nejlepší místo, skrýval se všem jasně na očích tam, kam by se nikdo nepodíval."
„Jak říkáš, Megan, je to šťastný muž."
„Za štěstí se musí platit, Owene," zašeptala, „a občas je cena příliš vysoká." Bez dalšího slova si lehla a zavřela oči.
Zachvěl jsem se, protože v té chvíli, můj přízračný příteli, moje duše, myslím, zachytila kousek budoucnosti.
Pak jsem také usnul.

• • •

V noci jsem se probudil. Studený větřík šeptal v ústí jeskyně a přinášel s sebou plíživé kroky mužů pohybujících se podrostem. Natáhl jsem ruku a zlehka ji položil Megan na rameno. Otevřela oči a v měsíčním světle viděla, jak si varovně dávám prst na ústa, aby byla zticha.
Lehl jsem si na břicho, doplazil se k ústí jeskyně a vyhlédl ven za siluety stromů črtajících se proti temnému nebi. Zprvu jsem nic neviděl, ale pak dopředu popošel voják, jemuž se kyrys zaleskl v čarovném světle měsíce. Připojil se k němu další… a ještě jeden. První voják poklekl a světlou ruku natáhl k zemi, jak sledoval stopu. Pak vyndal z váčku u pasu jakýsi zářící předmět a položil ho na zem. Ze stopy okamžitě vyskočilo slabé modrobílé světélko. Ztěžka jsem polkl, protože jsem si uvědomil, že jsme s Megan přišli z té strany, a instinktivně jsem vycítil, že lovec zkoumá otisk, můj či Meganin, a má s sebou pátrací kámen.
Jeskyně sama byla částečně zakryta hustým křovím, ale v jasném měsíčním světle nebyla žádná naděje, že by její ústí bystrým očím lovců uniklo.
Je to hrozná věc, být pronásledován, ale dvojnásob děsivé je to v noci. Nevím, proč je tomu tak, až na to, že náš největší strach je strach z temnoty. Měsíční světlo, i když je překrásné, je studené a nezemské. V měsíčním světle nic neroste, ale vše je odhaleno.
Vzhlédl jsem, modle se za mraky a naprostou temnotu všepřekrývající pokrývku černi, jež by nás zakryla před očima vojáků. Můj strach však skoro vzápětí znovu vytryskl, a já si představoval lovce, jak se, s pomocí pátracího kamene, kradou v té temnotě kupředu k cíli, nevidění a nebezpeční, a jejich studené čepele prahnou po mém srdci. Ne, modlil jsem se znovu. Žádnou tmu. Prosím!
To už jsem se třásl, ale Megan mi položila ruku na zápěstí, pevně je stiskla a pak mě poplácala po ruce. Vzhlédl jsem k ní a olízl si suché rty ještě sušším jazykem.
„Neboj se," zašeptala. „Oni nás neuvidí." Natáhla ruku a ukázala na vedoucího vojáka. Ten vykřikl a pustil kámen, jenž dopadl na zem a vzplál ostrým světlem, před nímž si vojáci museli zastínit oči. Megan se opřela o stěnu jeskyně a mávla pravicí. Vchod do jeskyně se zamihotal, a když jsem se znovu podíval na vojáky, zdálo se mi, že se na ně dívám přes vodní stěnu.
Lovci se přiblížili ke skalní stěně. Teď jich bylo asi dvacet, byli hubení, připomínali vlky, a v rukou drželi meče. Zastavili se pár stop od nás a prohlédli okolí, pak šli dál.
Po chvíli nastalo za jeskyní ticho.
„Co jsi udělala?" odvážil jsem se nakonec zeptat.
„Mysli skrze svůj strach, Owene," poradila mi. „Nedovol mu, aby tě ovládl. Bohatě stačilo vytvořit pouhou iluzi. Žádný člověk, který dokáže vytvořit dračí vejce, by neměl mít potíže předvést kamennou stěnu tam, kde žádná není."
Tehdy jsem se cítil velice hloupě, protože měla pravdu. Skalní čelo bylo ve tmě. Seslat obraz přes ústí jeskyně chtělo málo, a vojáci navíc byli zpola oslepeni zničením pátracího kamene.
„Ale jejich kámen bych zničit nedokázal," poukázal jsem na svou obranu.
„Ne," souhlasila, „to bys nedokázal. Azrek má na své straně mocného mága, a já myslím, že ještě budeš potřebovat moje… schopnosti, než tahle hra skončí."
„To, co jsi udělala, bylo čarování," pravil jsem mírně. „Žádný trik světla a trocha tepla. Tys ten kámen spálila na prach a popel."
„Já nejsem ve spojení s žádnými temnými mocnostmi, Owene. Kouzla a čáry nejsou od sebe tak vzdálené, jak bys rád

věřil. Kouzla jsou - jak správně říkáš, jen triky se světlem, iluze. Ale čáry jsou úplně jiný… trik. Já jsem jenom způsobila, že ten kámen vytvořil ohromný žár. Není to těžké, je to jenom silnější verze zahřívacího kouzla.“

„Jak se to dělá?“ chtěl jsem vědět.

„Za jedinou noc tě čarovat nenaučím, Owene, a ani bych to nechtěla zkoušet. Ale tohle je tvá první lekce: Když třeš ruce o sebe, vytváříš tak teplo. No, kámen není tak pevný, jak vypadá. Je tvořen z víc dílků, než je hvězd na nebi. Já jsem je pouze přiměla třít se o sebe. Takto vytvořený žár je ohromný.“

„Utahuješ si ze mě, paní. Kámen je kámen. Kdyby byl, jak říkáš, složený z mnoha částí, uvnitř by byl zachycen vzduch a kámen by ve vodě plaval.“

Megan potřásla hlavou. „Všechno, co vidíš na tomto světě, není všechno, co tu je, Owene Odelle. A tvoje logika je chybná. Dokážu přimět kámen, aby plaval, nebo dát pírku takovou váhu, že ho neuneseš. Ale tohle jsou lekce na jindy. Prozatím chci, abys mi řekl, proč jsi tu iluzi kamenné stěny nevytvořil ty.“

„Nemyslelo mi to,“ přiznal jsem se. „Byl jsem vyděšený - skoro jsem zpanikařil.“

„Ano, strach jsi měl. Strach je dobrý, protože díky němu jsme opatrní, pomáhá nám přežít. Hrůza je něco jiného. Je jako pomalu působící jed, ochromuje údy a zamlžuje mysl. Ty máš odvahu, Owene, jinak by ses za mě nebyl postavil, když mě chtěli upálit. Ale nejsi disciplinovaný. Nikdy, když jsi v nebezpečí, se nesmíš ptát: ‚Co mi udělají?' Místo toho mysli: ‚Co můžu udělat, abych tomu zabránil?' Nebo sis myslel, že magie a všechny s ní spojené síly byly objeveny jenom proto, aby pobavily hýřily v krčmách, tavernách a na zámcích?“

Styděl jsem se za svou zbabělost a neříkal nic. V duchu jsem se vrátil do dětství, kdy mě můj otec neustále huboval za nedostatečnou zručnost v mužných sportech. - Nelezl jsem po stromech, protože jsem se bál výšek, ani jsem se nenaučil plavat, protože jsem se bál, že se utopím. Vysocí koně mě děsili a z řinčení mečů mi bylo do breku. Moji bratři se do válečných her vrhali jako mladí lvi a otec na ně nešetřil chválou. Ale Owen byl slaboch, k ničemu, tvor, kterému bylo lepší se vyhnout. Velký Aubertain - jak jsem ho nenáviděl pro jeho krutou odvahu, nadutost a pýchu.

Jak já jásal nad jeho jedinou slabostí - ohněm. Kdysi dávno, když byl sám ještě dítě, popálil se na levé ruce. Jizva byla stále vidět, bílá, ošklivá a svraštělá, táhla se mu od zápěstí k lokti. Až do středního věku nadskočil vždy, když poleno v ohni zapraskalo a vyplivlo sprškujisker.

A pak, jednoho letního večera, začalo hořet skladiště poblíž hradu. Všichni vesničané a vojáci se rozběhli k ohni a vytvořili lidské řetězy, kdy podávali vědra s vodou z hlubokých studní až k mužům na čele zástupu. Oheň už se nedal zvládnout a noční oblohou létaly jasné jiskry roznášené větrem na další doškové střechy okolních chalup.

Můj otec, bratři a já jsme organizovali pracovní čety, které nosily vodu do domů zatím ohněm nedotčených a namáčely došky. Opodál stál dvouposchoďový dům. Otevřeným oknem dovnitř vlétly jiskry a zapálily slaměné rohože na podlaze v přízemí. Sláma se okamžitě vzňala.

Vzpomínám si na ženu, která křičela: „Moje dítě! Moje dítě!“ Ukazovala na horní okno. V té chvíli stál můj otec vedle mě a já na jeho tváři zahlédl výraz čiré hrůzy. Pak si však se zavrčením strhl plášť, ovinul si jej kolem hlavy a ramen a vběhl do hořícího domu.

O chvíli později jsem ho zahlédl v horním poschodí s děťátkem v náručí. Vyšplhal na parapet a skočil na dvorek dole. Vlasy a vousy mu hořely. Přistál neohrabaně a slyšeli jsme, jak mu praskla noha, ale on se při pádu stočil, aby ochránil dítě, které držel. Rozběhli se k němu muži a uhasili plameny, jež se na něm svíjely. Matka si od něj vzala děcko a mého otce odnesli na hrad.

Stydím se říci, že moje nenávist k němu zmohutněla, vzedmula se jako plameny kolem mne.

„Proč taková trudnomyslnost?“ zeptala se Megan, a já se zachvěl, jak jsem se prudce vrátil zpátky do přítomnosti.

„Myslel jsem na svého otce.“ - Tehdy jsem jí pověděl o svém nešťastném dětství a příběh o velkém ohni, který téměř zničil panství.

„Pořád si myslíš, že ho nenávidíš, Owene?“

„Ne, ale to, jak se mnou zacházel, mě pořád bolí. Vzpomínám na něj pořád s bolestí a nechutí.“

„Jsi hodně jako on.“

„Špatně mě chápeš, Megan. On je válečník, zabiják, rytíř. Já nejsem nic z toho, ani takový nechci být.“

„Jaký si přeješ být?“

Vzhlédl jsem k noční obloze a zvážil její otázku. „Chtěl bych být spokojený, Megan. Šťastný. V lesích jsem poznal chvíle čisté radosti, jako když Piercollo zpíval, nebo když Maisl přivezl lidem zpátky jejich poklady. Ale ne to štěstí, o němž sním.“

„A co by ti ho přineslo?“

„To nevím. Snad láska. Rodina a tichý domov. Sláva. Být znám jako největší bard v angostinských královstvích?“

„Jenomže tohle ti nepřinese, co hledáš,“ řekla mi tichým hlasem.

„Ne? Jak to můžeš vědět tak jistě?“

„Je tu jeden muž, kterého musíš najít. On ti poskytne odpovědi.“

„Tak to bude muset být velký učitel, ten muž. Kdo je to?“

„Poznáš to, až ho potkáš,“ odpověděla. „Tvůj otec ještě žije?“

Pokrčil jsem rameny. „Já o jeho záležitostech nic nevím. S rodinou jsem se nespojil přes šest let. Ale ano, myslím, že ještě žije. Byl silný jako býk a teď bude teprve čtyřicet dva roky stár.“

„Až tohle skončí, Owene, vyhledej ho.“

„K čemu by to bylo?“

„Abys mu řekl, že ho miluješ.“

Chtěl jsem se jí vysmát do obličeje, aby jí došlo, jakou hloupost právě řekla. Ale nemohl jsem. A tehdy ve mně vzplál hněv, tichá žhavá zuřivost, kterou smyly slzy, jež mě náhle začaly pálit v očích.

6

JÁ SE ROZPLAKAL A MEGAN DOŠLA KE MNĚ a objala mě. „Poddej se tomu, Owene. Dostaň to ze sebe.“ Sklonil jsem jí hlavu na rameno. Oči jsem měl pevně zavřené a mým tělem otřásaly bolestiplné vzlyky. Nakonec jsem na zádech ucítil studený větřík a poznal jsem, že se blíží rozbřesk. Odtáhl jsem se od Megan a přinutil se usmát.

„Stydím se, takhle brečet jako malé děcko.“

„Tam, kde je bolest, často se jedna dvě slzy najdou.“

„Ano, ale ta bolest je již pryč, tam, odkud přišla, je uzavřena. Kam půjdeme teď?“

„Najdeme Maisla,“ oznámila mi. „Ale nejdřív se podíváme na nepřítele.“

Poodstoupila ode mne a dívala se, jak slunce stoupá za hradbou mračen, jež před mýma očima změnila barvu ve zlatou, a obloha kolem byla samý tyrkys a blankyt. Cítil jsem, jak se má duše vpíjí do té krásy. Slunce pomalu stoupalo zlatým oblakem a jeho paprsky pronikaly oparem a mířily dolů, kde dopadaly na čelo skály a do jeskyně, až ozářily zadní stěnu.

Megan ukázala pravicí. Stěna se zamihotala, zploštila se, zazářila… a zmizela, stalo se z ní okno, z něhož bylo vidět dolů do velkého sálu. Z tyčí na obou stranách sálu visely praporce a korouhve a uprostřed stál dlouhý stůl. V jeho čele seděl Azrek, oči měl sklopené a vypadal mrzutě. Pěstí udeřil do stolu a srazil přitom na podlahu zlatou číši.

„Chci ho mrtvého. Chci, aby neumíral snadno.“

„Pořád ho hledáme, můj pane,“ ozval se čísi hlas, ale mluvčího nebylo vidět.

„Vyšli Šestici.“

„Zařídím, aby je nakrmili a vypustili, pane.“

„Ne!“ vybuchl Azrek a vyskočil. Bledý obličej se mu ve světle pochodní leskl a černé vlasy mu splihle visely kolem propadlých tváří. „Nechci, aby dostali nažrat. Ať si pochutnají na jeho srdci.“

„Ano, pane… ale…“

„Ale co, hlupáku?“

„Jsou hladoví. Budou se muset nažrat, než toho Světlonoše vystopují.“

„Tak ať si své maso uloví v lese. Je ho tam spousta. Vynikající maso. Horalské pochoutky.“ Azrek se zasmál a jeho smích se odrážel sálem a zašeptal i naší jeskyní. Neviděný služebník odešel a my slyšeli, jak se dveře zavírají, a vzápětí zase otvírají.

„Co se děje?“ chtěl vědět Azrek.

„Budeš chtít, abych Šestici poznačil duší Světlonoše,“ ozval se tichý hlas, který mi byl až příliš povědomý. Přesto jsem ho nedokázal zařadit.

„Ano. Vtiskni jeho pach do jejich smyslů.“

„Žádný pach není, pane, jen aura, která je jen jeho.“

„Ušetři mě svého puntičkářství. Dobře ti platím, mágu, a co děláš ty na oplátku? Slíbils mi Světlonoše. No, tak kde teda je?“

„To mi určitě nekladeš za vinu, pane. Moje světlo ho ozářilo. Bylo na tvých vojácích, aby ho zatkli. To oni zklamali, ne já.“

„Všichni jste zklamali,“ prskal Azrek, „a to já nebudu tolerovat. Vojáci, kteří couvli před jeho čepelí, teď visí za paty a z těl jim stahují kůži. Dávej si pozor, kouzelníku, já velice nerad prohrávám. A tento úkol měl být jednoduchost sama. Jeden chlap v lese. Jeden tvor z masa, krve, kostí a šlach. Copak je to nad tvoje síly?“

„Vůbec ne, pane. Ale použít Šestici bude drahé. Oni se nevrátí, zůstanou v lese, budou lovit a zabíjet, dokud někdo nezabije je.“

„Co to má co dělat se mnou?“

„Jejich vytvoření stálo mnoho životů, jestli mě paměť neklame, tak víc než čtyřicet.“

„Byly to jenom životy,“ odsekl nasupeně Azrek. „Svět je plný životů.“

„Jak říkáš, pane. Pán z Rualis vyslal vyvolavače, aby ohlásili větší odměnu, dva tisíce sovereignů za informace vedoucí k zatčení Světlonoše a dvacet zlatých za jeho společníky - toho hrbáče, obra a barda Odella.“

„Aha, ano, Odell… Rád bych ho slyšel zpívat. Naučil bych ho pár tónů, o nichž by nevěřil, že je zvládne.“

„Tím jsem si jistý, můj pane,“ řekl ten druhý mírně, „ale jsou tu dvě další věci, o nichž tě musím zpravit. Za prvé ta žena, Megan. Nechal jsem prohledat popel, ale nebyly nalezeny žádné kosti. Ona v těch plamenech nezahynula.“

„Jak je to možné? Viděli jsme ji uvázanou u kůlu?“

„To jsme vskutku viděli. Myslím si, že ten Odell, skrytý kouřem, vyšplhal na hranici, když vojáci pronásledovali Světlonoše.“

„Tak kde je teď, kouzelníku?“

„No, pane, pozoruje nás,“ řekl muž stále stejně klidným hlasem. Okno ve stěně jako by se zachvělo a hradní sál se začal otáčet a stoupat. Obraz klesal stále níž a Azrek jako by bobtnal a rostl.

„Ustup!“ zařvala Megan, ale já měl údy jako zamrzlé a nedokázal jsem odtrhnout zrak od té scény. Azrek se na mě podíval - viděl mě jako přes pokoj. Na dohled se objevila druhá postava.

„Jak se máš, Owene?“ zeptal se Cataplas mile.

Na pohled vypadal nezměněn, jako mistr, jehož jsem znával. Na hubeném těle mu viselo dlouhé purpurové roucho, na hlavě měl šedé chomáčky vlasů a k bradě mu jako mlha lnula rozdělená řiďounká bradka. Zvedl ruku s roztaženými prsty. Na dlani se mu zamihotala ohnivá kulička a začala se zvětšovat.

Megan mě popadla za ruku a odtáhla mě dozadu. „Utíkej, Owene!“ zaječela.

Cataplas po nás ledabyle hodil planoucí kouli.

Byli jsme už u ústí jeskyně, když koule proletěla oknem. Megan se na mě vrhla a srazila mě na zem ve chvíli, kdy se ozval mohutný výbuch a z ústí jeskyně vyšlehl plamenný jazyk, jenž ožehl trávu na dvacet kroků od jeskyně.

Převalil jsem se na záda. Megan ležela kousek ode mne a z bílého roucha jí stoupaly plamínky.
„Ne!“ vykřikl jsem, vyškrábal se na nohy a rozběhl se k ní. Jak mě odstrkovala stranou, utrpěla těžké popáleniny na levém boku. Paži měla zčernalou, kůži popraskanou a zakrvácenou, a většina vlasů jí shořela. Otevřela oči a zasténala.
Nebyl jsem žádný léčitel, ale jako všichni kouzelníci, i já znal prosté zahřívací a zchlazovací kouzlo, jež obě používají ti, jejichž schopnosti jsou zaměřeny na léčení nemocných. Rychle jsem pokryl Meganiny popáleniny studeným vzduchem a ona vydechla a sesula se zpátky do trávy.
„Je mi to líto, Megan,“ řekl jsem jí. „Je mi to líto.“
„Dokážu se vyléčit sama,“ zašeptala, „totiž když budu mít čas. Ale spotřebuji na to všechny své síly a chvíli vám nebudu k ničemu. Maisl je na cestě sem - včera v nocí jsem se s ním spojila. Až dorazí, budu spát hlubokým spánkem. Odneste mě do města Ocrey. Leží na sever odsud asi den cesty. Nesnažte se mě vzbudit, jen mě zaneste do Osianova domu. Stojí u potoka na západním konci Ocrey. Žije tam jeden stařík, on… se o mě postará. Rozumíš?“
„Ano. Udělám, co říkáš.“
„A varuj Maisla před Šesticí. Musí se připravit.“
„Kdo je to?“ Ale ona už se propadala do bezvědomí a já musel sklonit hlavu až k jejím ústům, abych slyšel slaboulinký šepot.
„Satanovi honiči,“ zamumlala.
• • •
Při tom jméně jsem se zachvěl, ale než jsem se mohl zeptat na další podrobnosti, Megan zavřela oči a upadla do bezvědomí. Neměl jsem ponětí, co tím ve skutečnosti myslela, ale zcela jistě to nemohla myslet doslovně. Satanovi honiči, častěji nazývaní Satanské stíny, jsou bájná stvoření, která prý kráčela po zemi po boku svého pána po jeho pádu z nebes, kdy svět byl jen žhavou koulí roztavených skal bičovaných moři lávy.
Usoudil jsem, že ji bolest musela dohnat k deliriu. Šestice nejspíš označovala jenom válečné hafany - přesto však byli jistě nebezpeční, protože Cataplas jim vtiskl do mysli Maislův obraz. Ty řečičky o duších a aurách byly, a tím jsem si byl jist, jen lží, která měla obalamutit nezasvěcené.
Maisl dorazil během hodiny s Piercollem a Klípcem. Hrbáče nechali v táboře asi dvě hodiny pochodu na západ. Piercollo zvedl spící Megan do náručí a její hlavu si opřel o mohutné rameno. Megan se neprobudila, a nikdo z nás celé dopoledne nepromluvil.
Maisl se cestou ujal vedení a ladně kráčel lesem. Na sobě měl černou kazajku bez rukávů z dobře naolejované kůže a zelenou vlněnou košili s nabíranými rukávy a manžetami z černé kůže, které sloužily i jako chrániče zápěstí. Jako obvykle měl své vysoké jezdecké holínky a zelené spodky. Dnes neměl čapku, a sluneční světlo zdůrazňovalo plavé pramínky v jeho již tak lesklých kaštanových vlasech. Širokoplecí, se štíhlým pasem, vypadal každým coulem jako hrdina, jímž měl být - válečník z pověstí, lesů pán.
Podíval jsem se jinam a přemýšlel o Cataplasovi. Překvapilo mě, když jsem zjistil, že je v Azrekových službách, když jsem to však uvážil, překvapit mě to nemělo. Byl to přívětivý muž, nicméně odtažitý. Zdvořilý a dvorný, ale bez citu, naprosto nechápal lidské emoce. Vždycky byl úžasně obratný a jeho pátrání po vědomostech ho pohánělo s neutuchajícím zaujetím. Vzpomínám si na nejeden příjemný večer strávený v jeho společnosti, kdy jsem oceňoval jeho důvtip a inteligenci, jeho obratnost při vyprávění příběhů a jeho nesrovnatelné nadání. Jenom si u něj nedokážu vzpomenout na jedinou obyčejnou laskavost.
• • •
Dorazili jsme na okraj města Ocrey, našli Osianův dům - Osian byl křehký stařík, bez zubů a skoro slepý - a Piercollo opatrně položil Megan na úzký kavalec. Když jsme dorazili, Osian neřekl ani slovo, jen mlčky a nehybně čekal, až odejdeme. Vyklouzli jsme do houstnoucího šera, překročili několik kopců a potoků, pak teprve Maisl vybral tábořiště v zastíněné dolince.
Piercollo připravil malý ohýnek a my jsme se kolem něj sesedli.
Byl jsem smutný kvůli tomu, co se stalo s Megan, ale také mě podráždilo, že Maisl nedává nic najevo. Byla to jeho přítelkyně a já ji zachránil. On mi však ani nepoděkoval. Položil si hlavu do ohbí lokte a u ohně usnul. Piercollo podřimoval zády opřený o široký kmen dubu a já zničeně seděl s Klípcem, jenž za celý dlouhý den neřekl ani ň.
„Odkud jsi?“ zeptal jsem se ho náhle, když se natáhl a přiložil na ohýnek větev.
Vzhlédl ke mně jediným okem a dlouho se na mě jen díval. „Proč se ptáš?“ opáčil.
Neřekl to nijak vyzývavě a já pokrčil rameny. „Jenom zahajuji rozhovor. Nejsem unavený.“
„Co ublížilo tý stařence? Maisl říkal, že se jí při tom upalování nic nestalo.“
„To ne, ale jeden černokněžník seslal ohnivé kouzlo.“
Klípec to přijal bez připomínek, jen se předklonil a odplivl si. „S mágama se vůbec nedá jednat,“ zabručel nakonec. „Žádnej nemá duši. Srdce maj sražený a zčernalý.“
„To je, myslím, zevšeobecňující pohled.“
„Co?“
„Strkáš všechny kouzelníky do jednoho pytle, když říkáš, že jsou všichni stejní. Tak to není.“
„Vodborník, co?“ sykl.
„Tak bych to nevyjádřil. Ale jsou tu třeba muži, kteří se učí umění léčit a život tráví tím, že slouží ostatním. To jsou kouzelníci.“
Na chvíli se zamyslel. „To jsou dochtoři,“ prohlásil, jako by tím bylo všechno vyřízeno. „Černokněžníci jsou jiný.“
„To opravdu jsou,“ souhlasil jsem. Zřejmě ho to docela potěšilo.
„Jmenuju se Gamail, ale většina lidí mně říká Klapka.“
„Střílíš dobře. Jak dokážeš jenom s jedním okem odhadnout vzdálenost?“

Uchechtl se, sundal si z oka klapku a hodil mi ji. „Nasaď si ji," nakázal mi. Přidržel jsem si ji u oka a viděl, že je vlastně průhledná. Pak jsem se mu podíval do tváře a viděl, že na mě hledí dvě zdravé oči.

„Proč to nosíš?"

„Před třemi lety jsem bojoval v zámořský válce a voko se mi zanítilo. Vod tý doby nesnáším prudký světlo, vždycky mi začne slzet a vidím rozmazaně. Potkal jsem dochtora, co mi tohle udal. Světlo pak nejni tak jasný."

Nocí se rozlehlo strašidelné zavytí, následované téměř vzápětí pronikavým zaječením.

Maisl se probudil. „Co to, k čertu, bylo?" chtěl vědět. Zavrtěl jsem hlavou.

„V životě jsem něco takovýho neslyšel," šeptl Klapka.

„Jak blízko to bylo?" zeptal se Jaryk Maisl.

„To se dá tady nahoře těžko poznat," řekl mu Klapka. „Možná mejli, možná dvě."

„Slyšeli jste někdy o Satanských stínech?" zeptal jsem se tiše.

„Příběh mi povykládáš někdy jindy," zavrčel Maisl a znovu se posadil.

„Myslím, že to není příběh. Megan použila své síly, aby vyslechla černokněžníka, když mluvil s hrabětem Azrekem. Hrabě nařídil, aby vypustili Šestici, co tě má chytit. Ptal jsem se na to Megan. Říkala, že to jsou Stíny."

Jaryk Maisl se zvedl ze země. „Proč jsi mi to neřekl dříve?" vybuchl.

„Myslel jsem, že je v deliriu. Co je to za zvířata?"

„Jak to mám vědět? Ale chtěl bys ty, aby tě za noci honili tvorové, co se jmenují Satanský stíny?"

„Ne."

Vytí se ozvalo znovu, tentokrát blíž. „Vlci?" šeptl jsem.

„Žádnej vlk, co jsem kdy slyšel, nevyl takhle," zabručel Klapka vstávaje.

Rychle jsme probudili Piercolla a vyrazili do noci.

Měsíc ve třetí čtvrti stál vysoko a stezka, po níž jsme běželi, byla hotové krajkoví měsíčních stínů. Maisl s Klapkou nasadili šípy na tětivy a měli luky připravené k okamžitému použití. Putovali jsme rychle a často se zastavovali a poslouchali zvuky vydávané pronásledovateli.

Nejdřív jsme sice neslyšeli nic, jenže pak se zleva i zprava ozvalo to strašidelné vytí. Jaryk Maisl zaklel a vyrazil dál dolů z dlouhého svahu k bystřině spěchající v bílé pěně přes balvany a oblázky. Maisl do ní skočil a rychle se hnal k západu. Voda se mu od holínek rozstřikovala jako roztavené stříbro. Já běžel za ním, Piercollo za mnou a jako poslední utíkal Klapka.

Běželi jsme potokem asi sto yardů, dokud nezahnul k severu. Tam se Maisl vyškrábal na protější břeh, chytil se za vyčnívající obnažený kořen stromu a vytáhl se nahoru. Natáhl ruku a vytáhl mě za sebou. Piercollo skočil po kořeni a obratně se ho zachytil silnými prsty, ale dřevo prasklo s hlasitým křupnutím, které se rozlehlo nocí. - Kolohnát sklouzl zpátky a narazil do Klapky. Oba muži se svalili do potoka.

Na protějším břehu se pohnul jakýsi tmavý stín. Zamrkal jsem a zadíval se na to místo. Zprvu jsem neviděl nic, ale pak se z podrostu vynořila obrovská hlava s rohy.

Jak bych to měl popsat, aniž by ti ztuhla krev v žilách? Byl to ten nejodpornější a nejděsivější tvor, jakého jsem kdy spatřil. Čenich - pokud se tomu dá říkat čenich - měl bledý a bez chlupů, nos rozšířený a zploštělý. Ze spodní čelisti vyčnívaly dlouhé zakřivené kelčáky. Tvor však měl také vlčí špičáky. Váhou a výškou v kohoutku připomínal velkého býka, ale neměl paznehty. Tlusté a silně osvalené nohy měl zakončené obrovskými tlapami, připomínajícími tlapy lví. V celku to byla groteskní zrůda, vzniklá zkřížením mnoha stvoření.

Byly to však oči, co způsobilo, že mě v duchu zamrazilo. Protože ty byly bezpochyby lidské a leskla se v nich zlovolná inteligence.

„Za vámi!" zaječel jsem na zmítající se muže. Piercollo se vytáhl z potoka, ale Klapka se otočil s lukem stále v ruce, jenomže šíp se ztratil někde ve vířící vodě. Zahlédl bestii a okamžitě sáhl do toulce.

Tvor se strašlivým řevem zaútočil. Cestou vyvracel keře a překusoval mladé stromky. Přes vodu přelétl šíp z luku Jaryka Maisla a zanořil se příšeře do levého oka. Obluda se zvedla na mohutné zadní nohy. Klapka uviděl příležitost a poslal střelu do odhaleného břicha. Tvor se spustil zase na všechny čtyři. Byl pokrytý slepenou černou srstí a za krkem měl velký hrb. Hrb se zavrtěl a z něj se vynořily dvě dlouhé ruce s dlouhými bledými prsty. Zakřivené drápy zacvakaly. Zrůda znovu zaútočila a řítila se dolů na Klapku.

Piercollo, neozbrojen, se potvoře vrhl vstříc. Byl smeten jako lístek v bouři, avšak jeho útok způsobil, že tvor otočil velkou hlavu, jak se díval po novém nepříteli. Klapka mu chladnokrevně prohnal šíp hrdlem a tvor zařval a doširoka rozevřel hroznou tlamu.

Jaryk Maisl do té tlamy vyslal šíp… a ten zmizel z dohledu včetně opeření.

Piercollo vstal z vody, zvedl nad hlavu zubatý balvan a udeřil s ním bestii do lebky. Zaslechl jsem křupnout kost a obludě se podlomily přední nohy. Bez dalšího zvuku zcepeněla.

Toskánec se vyškrábal na břeh a Klapka ho obratně následoval.

Maisl nasadil na tětivu další šíp a bystrýma očima prohlédl stezku za námi. Po chvíli se beze slova otočil k západu a vydal se na další cestu lesem.

Mlčky jsme ho následovali.

A vytí se ozvalo znovu.

• • •

Noc má schopnost vyvolávat strach, jíž se den nikdy nevyrovná. Ve svém životě jsem se často probudil do tmy, protože jsem zaslechl nějaký zvuk, zaskřípění okenice či tichý šepot větru v suchém listí. Ve tmě je snadné si představit kradmého vrahouna, nemrtvého vampýra, plížícího se po domě.

Ale v lese síla temnoty vzrůstá. Siluety stromů se mění ve strašidelné obry mávající rukama s ostrými drápy. Šustot v

podrostu se stává kradmým plazením obřích hadů. Vytí sovy či pleskání křídel netopýra způsobují, že ledové prsty hrábnou do strun strachu, nezemské a hrozivé.

Nikdy nezapomenu na ten půlnoční běh temným lesem s pekelnými bestiemi ženoucími se po naší stopě. Vrtkavý měsíc se často ukrýval za husté mraky a my pak museli zastavit. Stáli jsme jako přimražení, oslepení a vyděšení. Pak luna znovu vysvitla a roztřesené nohy nás nesly dál, sledujíce úzké jelení stezky, stále dál na západ.

Piercollo trpěl nejvíc, protože jeho ohromné tělo, přes veškerou svou podivuhodnou sílu, nebylo stvořeno k běhu, a on se začal opožďovat. Křikl jsem na Maisla, aby počkal, ale on si mě nevšímal - dokud se kus před námi neozvalo další pronikavé zakvílení. Teprve tehdy zastavil. Noční ticho roztříštil další výkřik - tentokrát po naší levici.

Piercollo se dopotácel k nám. „Už… nemůžu… dál," funěl a sípěl.

Maisl se otočil a pátral mezi stromy. „Támhle," řekl a ukázal na kruh dubů. Prodrali jsme se houštím a brzy dosáhli stromového kruhu. Maisl vyšplhal na první strom a nařídil Klapkoví, aby vylezl na dub naproti. Protože jsme s Piercollem neměli zbraně, tak si nás nevšímal, a my vyšplhali na pokroucený dub na okraji kruhu a usadili jsme se na širokou větev asi patnáct stop nad zemí. Piercollo se opřel o kmen stromu a otíral si pot z tváře.

„Tohle se mi vůbec nelíbí, příteli Owene."

„Mně taky ne," přiznal jsem. „Ale ti tvorové nemohou lézt po stromech."

Piercollo si povzdechl. „Není takový, jak jsem čekal."

„Kdo?"

„Světlonoš."

„Je, jaký je," řekl jsem mu. Piercollo kývl a zavřel oči.

Měsíc znovu zmizel a nastala tma. Otřel se o mne chladný větřík, takže mě zamrazilo, protože jsem měl šaty úplně propocené. Seslal jsem zahřívací kouzlo a trochu se uvolnil.

Pak se ozvalo praskání vyvracených keřů a dupot paznehtů v měkké prsti. Zaklonil jsem se, chytil se oběma rukama větve a pevně se držel stromu.

Luna vykloukla z mraků a já se podíval dolů a spatřil ty příšery. Zastavily a zvedly obrovské hlavy k Jaryku Maislovi, jenž seděl tak, že ho nemohly přehlédnout. Jaryk napjal luk a šíp hvízdl vzduchem a skončil v hrdle vedoucí bestie. Ta se vysoko vzepjala a pak zaútočila na strom. Dub byl starý a pevný, ale jak se rozkymácel, Maisla to málem shodilo. Klapka vypustil šíp, který se zaduněním skončil v hrbu druhé bestie. První začala obcházet strom, na němž se uhnízdil Maisl, zbývající čtyři se rozběhly k místu, kde se skrýval Klapka. Ozvalo se děsivé zapraštění, když dvě obludy narazily hlavou do dubu, a Klapka pustil luk, který mu spadl na zem. Klapka se musel chytit větve, aby sám také nespadl. Teď příšery pomalu vykročily proti kmeni a začaly tlačit. Dub zprvu tlaku odolával, ale brzy jsem si všiml, jak se nad zemí objevuje kořen, a pak další.

Náhle se strom vychýlil. Klapka se zhoupl, nohy mu volně visely dolů a on se držel jenom rukama asi dvacet stop nad zemí. Maislův šíp zasáhl jednu z potvor do boku, ale ta nedávala najevo žádné známky bolesti.

S prudkým zasténáním dub povolil a Klapka spadl na zem. Dopadl tvrdě, překulil se a rovnou vyrazil k nejbližšímu stromu.

Bestie se vyřítily za ním…

Zhluboka jsem se nadechl a cele se soustředil. Světelné kouzlo není tak snadné, ale není ani zvlášť obtížné. Jenže já nechtěl jenom osvětlení. Vytvořil jsem kouzlo, chviličku ho podržel a nechal ho růst, až už jsem ho déle nezvládal. Švihl jsem rukou.

Kouzlo vyrazilo jako blesk a vybuchlo v prostoru mezi Klapkou a pronásledujícími jej příšerami, které oslepilo a donutilo je uhnout pryč od prchající oběti. Na kratičký okamžik jsem zajásal. Jenomže jsem zapomněl na tu první mrchu, která obcházela Jaryka Maisla. Aniž jsem si jí všiml, přešla mýtinu, a právě když Klapka vyskočil na převislou větev, chňapla po něm, a pracky opatřené dlouhými drápy ho strhly zpátky, kde se mu kolem pasu sevřely odporné čelisti. S jediným hrůzyplným výkřikem lučištník zemřel s tělem rozervaným ve dví.

Druhé příšery se seběhly kolem a začaly se krmit. Nedokázal jsem se na to dívat a snažil jsem se zavřít i uši před zvuky trhajícího se masa a praskajících kostí.

„Oheň! Potřebujem oheň!" zařval Jaryk Maisl. „Dokážeš to, Owene?"

Při zvuku jeho hlasu se pětice bestií odpoutala od své nechutné hostiny a vyrazila k dubu, na nějž se Maisl uchýlil. Vrhly se proti dubu a snažily se ho shodit, jako se jim to povedlo s nešťastným Klapkou. Jenomže tento strom byl starý a pevný a nepoddal se jim.

Dvě bestie potom začaly hrabat paznehty, vyrývaly kořeny, a když bylo dřevo obnaženo, překusovaly ho ostrými zubisky.

„Oheň, Owene!" hulákal Maisl.

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se soustředit. Vytvoření ohně je jenom pozměněné zahřívací kouzlo, ale síla je zhuštěná, soustředěná do malého bodu, obvykle kousku suché kůry či nadrcených suchých lístků.

Napjatě jsem se zadíval na pokřivený hrb na zádech nejbližší příšery, soustředil se na houštinu černých, ulepených chlupů - kouzlo jsem zadržel a dovolil mu nabýt na síle, cítil jsem, jak v mé mysli narůstá tlak. Když už jsem kouzlo déle neudržel, mávl jsem rukou a ukázal na bestii. Zapraskal modrý plamen, prolétl vzduchem a obludu udeřil do hrbu. Ze srsti se začal vinout kouř a příšera se s vřeskem, jenž zněl téměř lidsky, vzepjala na zadní.

Čekal jsem malé ohnivé prstíky, ale to, co následovalo, mě zcela ohromilo.

Vyrazily plameny, zažhnuly bílým světlem - mnohem silnějším než světlo majáku, jasnějším než denní světlo. Tvor se převalil na záda, ale ten žár nemohlo nic uhasit. V panice a bolesti vběhl do ostatních příšer, a plameny se rozšířily a pohltily tři z nich. Pak se pod kopyty čtvrté zrůdy vzňalo suché listí. Zrůdě chytily nohy plamenem a vzápětí jí tělo sežehla plamenná stěna.

Mýtinu zalilo nečisté světlo a žár byl tak pronikavý, že jsme se s Piercollem přesunuli za strom, aby nás před spalujícími plameny chránil jeho kmen. Přesto byl žár téměř nesnesitelný a světlo tak jasné, že jsme oba museli pevně zavřít oči.

Oblohu chvíli ozařovaly ohně a plameny šlehaly dobře třicet stop, i víc, vysoko do vzduchu. Pak pohasly a ve chvilce byly pryč. Přelezl jsem zase dopředu. Teď tu nebyly žádné listy - z větví se kouřilo a špičky rudě žhnuly v rudém popelu.

Na zemi v lese se svíjelo na dvacet zčernalých postav. Jedna vypadala jako ohořelá mrtvola psa, jiná jako kůň a další jako člověk. Jedna po druhé se postavy přestaly hýbat docela.

Náhle se z podrostu vynořil poslední netvor. Jak mohl uniknout, to jsem netušil, ale došel na dýmající mýtinu a zastavil se a z hrbu se mu znovu vynořily ty obludné ruce. Jaryk Maisl poslal bestii do boku poslední dva šípy, ale ta si jich nevšímala a blížila se ke stromu, kde znovu začala vyrývat kořeny.

„Piercollo už toho má dost," prohlásil obr. Popadl dlouhou, částečně ohořelou větev, tvrdě zabral a suché dřevo hlasitě prasklo. Větev měla na délku asi šest stop a silná byla jako čtyři oštěpy svázané k sobě. Piercollo z ní odlámal boční větévky. „Podej mi svou dýku," nařídil mi, a já poslechl. Piercollo si položil ulomený kus dřeva do ohbí větve, na níž jsme stáli, a začal jej přiřezávat do špičky, takže vytvořil jakýs takýs hrot. Viděl jsem, že se snaží vytvořit nějakou zbraň, ale jakou? Na oštěp byla příliš velká a jako kopí příliš neohrabaná.

Když byl konečně spokojen, vrátil mi dýku, potěžkal upravený klacek a přelezl po větvích dolů, až byl asi dvanáct stop nad zemí.

„Hej, ty tam!" křikl. „Ty ošklivé stvoření! Pojď k Piercollovi!"

Stvůra zvedla zrůdnou hlavu a velké oči zaostřila na Toskánce. Piercollo stál úplně nehybně a obrovský oštěp držel kolmo dolů, hrotem k zemi. Tvor chvíli jen stál, pak však přece jen přešel přes mýtinu.

„Tak je to správně, obludo! Pojď ke mně!"

Stvůra s řevem zaútočila na strom.

Piercollo stiskl zbraň oběma rukama a seskočil z větve. Díky své ohromné váze zarazil tlustý oštěp hluboko do zad obludy. Oštěp vyjel ven břichem a skončil kus v zemi. Příšeře se podlomily nohy a ona se zhroutila na zem a z tlamy se jí řinula krev.

Pomalu jsem slezl ze stromu a prošel mezi tou spoustou mrtvol.

Megan říkala, že kouzla a čáry jsou si mnohem blíž, než vůbec tuším. Ale když jsem se díval na ta děsivá, ohněm spálená těla, doufal jsem - skoro jsem se modlil - aby se mýlila.

Před pěti lety, když jsem žil s Cataplasem v jeho domě u moře Gaelů, sledoval jsem ho při pokusech s mrtvými myšmi. Cataplas je pitval a zkoumal jejich vnitřnosti. Pak těla naskládal vedle sebe.

„Podívej se na ně, Owene, a řekni mi, co vidíš."

„Co je tu k vidění, jsou to jenom dva mrtví hlodavci."

„Použij své nadání a soustřeď se. Mysli na barvy, na auru."

Zíral jsem na myši a ony skutečně zářily slabým světlem, které vycházelo přímo z jejich maličkých tělíček. „Co je to?" zeptal jsem se užasle.

„Esence života," vysvětlil mi. „Uvidíš to světlo ještě tři dny - pak zmizí. Ale sleduj tohle!"

Ostrým nožem přeřízl obě těla úhledně vejpůl, pak vzal zadní nožičky s půlkou tělíčka první a přiložil to k přední polovině těla druhé myšky. Zhluboka se nadechl, a já cítil, jak sbírá síly. Světlo kolem obou polovin zesílilo, a já viděl, jak se kůže obou těl přikládají k sobě, okraje se setkaly a spojily. Zadní nožky sebou zacukaly a hlavička se pohnula. Hybrid se neohrabaně postavil a udělal několik krůčků, ale pak zase upadl. Cataplas luskl prsty a světlo zmizelo. Pak se spojené zvířátko přestalo hýbat docela.

„Ty jsi čaroděj!" zašeptal jsem.

„Jsem hledač vědomostí," opáčil.

Tady, na mýtině, jsem viděl výsledek jeho hledání, a udělalo se mi z toho zle.

Došel ke mně Jaryk Maisl. „Odkud to pochází?" zeptal se. „Jsou tu nejmíň tři lidi a několik psů."

„Ty bestie jsou… byly… spojené… s pomocí čar. Psi, koně, lidé, kanci, svázáni do…" Odvrátil jsem se, neboť jsem zoufale toužil mít tu pekelnou scénu za sebou.

„Čáry nečáry, zabili jsme je," prohlásil Maisl a plácl mě po rameni. „Ten oheň, cos seslal, byl neuvěřitelnej. Neuvědomil jsem si, že jseš tak mocnej."

„Já také ne. Můžeme už jít odsud?"

„Za chvilku," odtušil Maisl s úsměvem.

Nevěřícně jsem se díval, jak prohledává zbytky toho, co kdysi bývalo Klapkou. Vrátil se s lučištníkovým měšcem.

„Měl bejt můj," utrousil, „a byl by, kdyby mi nepraskla ta pitomá tětiva. Tak jdem."

• • •

Po tom útoku jsem byl naprosto ochromen. Když mě přešla ta nejhorší hrůza, zůstala po ní jenom prázdnota, pustý prostor, který nemohl zaplnit dokonce ani žal z příšerné smrti lučištníka Klapky. Klopýtal jsem za Jarykem Maislem a Piercollem a skoro jsem si ani nevšiml, že vyšlo slunce a zahřívá nový den.

Cataplas přešel od amorálnosti ke zlu, a bylo zřejmé, že na něm ten proces nezanechal nejmenší stopy. Za ta léta, která jsem s ním strávil, jsem v něm nikdy necítil příklon k temnotě, a žádný z jeho činů mi nenaznačil hrůzy, jichž byl schopen. Spolu jsme často putovali zemí a zastavovali se v odlehlých tavernách, kde jsme bavili pijáky, či na hradech, kde jsme vystupovali před urozenými pány a jejich dámami. Cataplas byl vždycky puntičkářsky zdvořilý, mluvil měkkým hlasem a byl zcela okouzlující. Nikdy jsem ho neviděl, že by se přestal ovládat.

A přesto tady prováděl temné čáry, křížil lidi a zvířata, vytvářel krvelačné tvory, kteří žili jen proto, aby zabíjeli. Tehdy

mě napadlo - zadoufal jsem, by asi byl lepší výraz - jestli snad sám není pod vlivem nějakého kouzla. Věděl jsem však, že tomu tak není.

Vrátily se ke mně dávno zapomenuté vzpomínky. Bylo zrušeno představení, protože zemřelo nějaké dítě. Rodiče měli smutek a nechtěli se bavit. Cataplase podráždilo to, co považoval za nedostatek v dobrém chování z jejich strany.

„Copak si neuvědomili," řekl mi, „že jsem ušel třicet mil, abych jim ukázal svá kouzla?"

„Ale umřel jim syn," namítl jsem.

„Já ho nezabil. Co to má společného se mnou?"

Cataplase zajímalo pouze získávání vědomostí. Kouzlení zvládal tak, jako nikdo před ním ani po něm. Ale kouzla jsou, jak říkal, pouze hrou se světlem, iluze a - odhlédneme-li od uměleckých hledisek - v podstatě k ničemu.

Rozešli jsme se jednoho zimního večera těsně po vystoupení na královském dvoře v Ebraku. Naplnil rytířský sál zlatými ptáčky, jejichž písně byly potěchou pro ucho i srdce, a vše zakončil vytvořením lva se zlatými šupinami, jenž vyskočil na stůl před krále a rozházel hrnce a mísy. Ženy ječely a muži uskakovali, klopýtali přes židle a padali na podlahu, čímž polekali válečné psy, kteří seděli pod stolem a krmili se zbytky. Jedině král zůstal sedět a na krutých rtech se mu objevil ponurý úsměv.

Lev se zvedl na zadní nohy a proměnil se v ohromného stříbrného orla, jenž se vznesl do vzduchu, zakroužil pod krokvemi a pozřel zlaté ptáčky zpěváčky.

Konec vystoupení provázel hromový potlesk. Cataplas se uklonil a odešli jsme ze sálu.

Venku v zastíněné chodbě se se mnou rozloučil. „Naučil jsem tě všemu, co se naučit můžeš," pravil. „Teď přišel čas, abys šel svou vlastní cestou." Škrobeně se mi uklonil, obrátil se a odešel, jeho dlouhé sametové roucho se cestou otíralo o chladný kámen zdí.

Jak jsem tak té noci ležel v posteli, znovu jsem si představil toho zlatého lva. Vzpomínám si, jak mě zamrazilo, a já se posadil ztuhlý strachem. Ten lev rozházel mísy!

To nebyl trik světla. Nebylo to kouzelné stvoření. Ve chvilce, než ho Cataplas změnil v orla, byl lev skutečný, pevný, jeho zlaté drápy a tesáky byly schopny rvát a trhat.

Vůbec to nebylo kouzlo, ale čáry.

Teď byl Klapka mrtev, stejně jako ohořelá těla na mýtině byla mrtvá. Podíval jsem se dopředu, kde ve slunečním světle kráčeli Jaryk Maisl a Piercollo… a zachvěl jsem se.

Ve světě plném násilí, válek a náhlé smrti se tito muži mohli udržet. Ale proti Cataplasovi a všem jeho démonickým silám, které mohl povolat, jaká naděje jim zbývala?

A mně?

V té chvíli se strach vrátil, a to s převelikou silou.

V polovině dopoledne jsme překročili vysoký kopec a zadívali se dolů na dlouhá jezera, jež se leskla jako stříbro v údolích uprostřed pralesa. Krajina se táhla na všechny strany jako velké záhyby látky mnoha odstínů zelené a hnědé, poseté zastřeným purpurem kapradin a zlatožlutými cákanci hlodaše. Stromy tu nerostly tak hustě a u největšího z jezer jsme viděli nejméně dvě osady - dřevěné domky, jen přízemní, postavené na břehu. Po jezeře pluly čluny a korakly a rybáři vrhali sítě, do nichž se chytaly ryby s růžovým masem, které sem pozdě na jaře připlouvaly z moře.

Vcelku to byla poklidná, nádherná scéna. „Ani jediná hospoda," zabručel Maisl. „A pochybuju, že se tu dá sehnat nějaká děvka."

Mýlil se. Jedním z prvních lidí, které jsem poznal, kromě pokřiveného Wulfa, byla plavovlasá němá Ilka. Stála tam s rukama zkříženýma na prsou, a jak jsme se blížili k osadě, upírala na nás velké modré oči.

„Jseš pastvou pro mý oči, Maisle," volal Wulf. „Kde je Megan?"

Maisl to vysvětlil a pak vyprávěl příběh o těch příšerných tvorech, co nás pronásledovali. Wulf se při jeho řeči tvářil vážně, ba zachmuřeně.

„Slyšeli jsme o nich," zavrčel. „Předevčírem v noci zaútočili na rodinu cikánů - roztrhali je na kusy. Nejdřív jsme mysleli, že to byli trollové, ale ti nemaj paznehty. V lese jsou lovecký voddíly, pět jich je celkem. Já byl s jedním z nich. Zrovínka jsme se vrátili."

„No," prohlásil ponuře Maisl, „už nebudou potřeba. Owen seslal mocný kouzlo, který je zapálilo jako velký pochodně. A tady náš zpívající kamarád dostal poslední potvoru oštěpem velkým jako menší strom."

Piercollo se uchechtl. „Život ve tvé společnosti, Světlonoši, nepostrádá vzrušení."

„Neříkej mi tak!" štěkl Maisl rozčileně. „Začalo to jako žertík, ale už to není zábavný." Pak zahlédl Ilku a usmál se, dobrá nálada se mu vrátila. Pokynem ruky ji přivolal k sobě, vzal ji za ruku a odvedl do lesa. Ona se jednou ohlédla a upřela oči do mých. Nemůžu říci, co ten pohled znamenal, ale já si povzdechl a nálada mi klesla pod pod mrazu.

Maisl byl pryč většinu odpoledne, a Wulf nás vzal do svého tábora mimo osadu. Z propletených větví vytvořil přístřešek se šikmou střechou a dvěma pohyblivými zástěnami proti větru. V kruhu kamenů hořel oheň a na větvi stromu opodál viselo šest králíků.

„Vítejte u mýho krbu," prohlásil a usadil se k ohni. My s Piercollem jsme si lehli na suchou zemi. Okamžitě mě přemohla únava a já usnul za zvuků Wulfovy flétny a nádherného Piercollova tenoru, zpívajícího rytířskou baladu.

Když jsem se probudil, byla již tma. Maisl byl zpátky a seděl s ostatními, házeli kostky a sázeli na výsledek. Ilka seděla stranou od nich, objímala si kolena a mírně se kolébala ze strany na stranu. Protáhl jsem se, posadil a usmál se na ni. Neodpověděla, jen na mne stále upírala oči.

Zvedl jsem hlavu a kývl na ni, aby přišla blíž, ale ona zavrtěla hlavou a podívala se stranou.

„Á, mocný kouzelník už je vzhůru," zvolal Jaryk Maisl, „a přišel o večeři."

„Nemám hlad," řekl jsem.

Hvězdy už vyšly, i velkolepý srpek měsíce, takže bylo tak silné světlo, že stromy vrhaly zřetelné stíny na postříbřenou

zem.
Z podrostu vyšlo na tucet zachmuřených mužů, oblečeni byli jako zálesáci v kožených kazajkách a spodcích, s dýkami za opasky a dlouhými luky v rukou. Ztuhl jsem. Maisl se klidně zvedl a čekal. Nově příchozí se blížili pomalu, cílevědomě, s očima upřenýma na Maisla. I Piercollo se zvedl, ale Wulf seděl zcela nehybně, s rukou položenou na dýce.
Vysoký lučištník, jehož vlasy byly v měsíčním světle stříbrné, popošel dopředu a zastavil se před Maislem. „Takže ty budeš ten Světlonoš?“ zeptal se a prohlížel si Maisla od hlavy k patě. „Proč nejsem ohromenej?“
„Nemám tušení,“ opáčil Maisl, „ale tvoje žena byla ohromená, když jsem s ní posledně spal. Ona ale konkurence nebyla nijak vážná.“
I ve světle měsíce a hvězd jsem viděl, jak plavovlasý muž rudne. „Dávej si bacha, Maisle! Nejsem vyhlášenej svou trpělivostí.“
„Ty nejseš vyhlášenej ničím, Corlane,“ štěkl Maisl. „Teď řekni, cos sem přišel říct, a pak vypadni!“
„Myslíš, že tě nezabiju? Myslíš, že je tvůj život očarovanej?“
„Já vím, že jestli to zkusíš, podříznu ti krk,“ sdělil mu Maisl.
Corlan slétl pohledem k dýce, co ji měl Maisl u pasu. Stále ještě vězela v pochvě.
„Myslíš, že jseš dost rychlej, abys porazil šíp?“
„Víš, že jsem. Tak se konečně vymáčkni.“
„Chci nějakej zisk z tý… z tý tvý hry na Světlonoše. Podívejme se na to, Maisle. Ať už máš za lubem cokoliv, nemůžeš to zvládnout bez chlapů. A ty máš jen Wulfa. Je dobrej, a ty taky. Ale ty potřebuješ mužů víc. Já je mám. A chcem jenom podíl. Není to tak, chlapi?“
„Jo,“ odpověděl sbor zálesáků.
„A když nebudu souhlasit?“
„Tak tady umřeš. A já možná taky. Takže dohodnuto?“
Maisl se obrátil ke mně. „No, Owene, dohodnuto?“
Chvíli jsem byl jako omráčený, ale pak jsem uviděl ten pohled v Maislových očích - pronikavý a upřený - a pochopil jsem, že mě varuje, abych byl opatrný. Kromě toho mě nenapadal žádný jiný důvod k tomu, proč mě zatahuje do hovoru.
„Kdo to, k čertu, je?“ chtěl vědět Corlan.
„Je to jeho hra,“ odtušil přívětivě Maisl. „Ten Světlonoš byl jeho nápad.“
„Jaká je to hra?“ zeptal se lesák obraceje se na mě.
V té chvíli jsem vstoupil na nebezpečnou stezku. Nyní si nejsem jist, jak daleko dopředu jsem tenkrát viděl. Rád si myslím, že mě nakonec inspirovala jistá malá část mé mysli, hluboké temné zákoutí někde blízko duše. Bojím se však, že to byl pouhý pud sebezáchovy, co mě přimělo promluvit tak, jak jsem promluvil.
„Je to ta největší hra ze všech,“ řekl jsem, „a zisk učiní z králů žebráky.“
Hlas jsem měl pevný a zvučný, hluboký a jímavý, a lehkost té lži mě překvapila. Tehdy jsem ji omluvil - stejně jako teď - tím, že jako bard jsem byl také bavič, a tak jsem bavil diváky, kteří, pokud by se jim má slova nelíbila, mě mohli zabít.
Corlan se na mě podíval novýma očima. Viděl vysokého, tmavovlasého mladého muže angostinského původu, s rovným nosem, silnou bradou a bystrým okem, a moje sebedůvěra vzrostla. „Máš pravdu, Corlane, budeme potřebovat muže - ale mnohem víc, než jich tu máš teď. Další časem přijdou, ale vy budete první - poté, co složíte přísahu na svou duši.“
„Já chci slyšet vo zlatě - ne vo přísahách,“ prohlásil on.
„Uslyšíš všechno, co potřebuješ slyšet, ve správný čas,“ oznámil jsem mu. „Pojďte za mnou.“ Poodešel jsem stranou, aniž bych se na někoho z nich podíval. Corlan si ke mně přisedl jako první a ostatní utvořili půlkruh kolem něj. Maisl, Wulf a Piercollo se postavili za mě. Mezitím jsem si v hlavě sesumíroval plán akce, takový, který od nás psance odvede tak daleko, jak jen to bude v lidských silách. Ještě lepší bylo, že je to přiměje k tomu, aby se pustili do Azreka a jeho mužů a snad tím i odvrátili jejich pozornost od nás. Když jsem začal mluvit, byl jsem sám se sebou převelice spokojen.
„Vysočina byla sežehnuta válkou, šlechtici rozehnáni či pobiti. Země je plná zmatků a cizí pánové ovládají města. Daně nejsou vybrány, dobytek není označkován, domy jsou prázdné a pole leží ladem. Tady v lese je mnoho osad, a Angostinové budou chtít loupit a rabovat, aby měli z čeho platit svoje námezdní vojáky. Ale kolik cest odsud vede do Ziraccu? Těch, po nichž se mohou vydat vozy naložené zlatem a penězi, je jen pár. První věc, co Světlonoš udělá, bude uzavřít tyto silnice, aby mohl vybrat daň od Angostinů.“
„Jakou daň?“ zeptal se vysoký chlap s protáhlou tváří a ostře řezanými rysy po Corlanově levici.
„Všechno, co mají.“
„To bychom zvládli bez vás,“ namítl Corlan. „Kam do toho zapadá Světlonoš?“
„Trpělivost, Corlane, a poslouchej. Vy jim seberete zlato. Polovinu schováte a druhou polovinu vrátíte lidem. Budete známi jako Světlonošovi muži a rozhlásíte v osadách, že bojujete za svobodu země. Budou z vás hrdinové. Když budete potřebovat jídlo, zaplatíte za ně. V osadách nebudete krást, nebude žádné rabování nebo znásilňování. Budete kráčet po lesích s hlavou vysoko vztyčenou a budete se vyhřívat ve chvále lidí.“
„Pořád to nechápu,“ prskl Corlan.
„Co je tu k chápání?“ opáčil jsem. „Budeš mít zlato a slávu. A až nadejte správný čas, poznáš celý plán. A budeš bohatý, jako budete bohatí vy všichni, a budeš mít víc zlata, než může člověk utratit za dvacet životů.“
„To tvrdíš ty. Ale nic jsi nám vlastně neřek,“ přisadil si další lesák.
„Víš všechno, co potřebuješ vědět. Jak můžete prohrát? Jestli se mýlím, nebo je můj plán chybný, tak vám pořád zůstane to, co získáte při nájezdech.“

„Proč Světlonošovi muži?“ zeptal se Corlan.
„Slyšeli jste, jak se pověsti rozrůstají. Víte, co si lidé myslí o Jaryku Maislovi. Lidé v něm vidí prapor vzpoury, je srdcem odporu proti angostinskému zlu. - V jeho jméně vás všude přivítají s otevřenou náručí. Schovají vás a dají vám najíst. Zemřou, aby vás ochránili. Budou vás prosit, aby se k vám mohli připojit.“
„Ty mu věříš, Maisle?“ Corlan se obrátil a podíval se Maislovi do očí.
„Zatím se vždycky ukázalo, že má pravdu.“
„Já nevím. Ty jseš mazanej chlap, Maisle. Nemám tě rád, ale bojuješ jako démon a duši máš vlčí. Věříš, že budem bohatý jako králové?“
„Proč bych tu jinak byl?“
Corlan kývl. „To je asi pravda. A co ty, Wulfe?“
Hrbáč pokrčil rameny. „Já jdu za Světlonošem,“ prohlásil s pokřiveným úsměvem.
„Tak to teda uděláme,“ zakončil hovor Corlan a začal se zvedat.
„Počkej,“ zarazil jsem ho tiše. „Nejdřív přísaha na duši.“
„Já žádný přísahy nepotřebuji!,“ zasyčel Corlan.
„Ale já ano,“ řekl jsem šeptem. Zvedl jsem pravici dlaní vzhůru a zadíval jsem se na dlaň. Seděl jsem nehybně a plně se soustředil. Z dlaně mi vyskočily modré a žluté plamínky, jasné, až z nich bolely oči.
Corlan ucouvl a pustil luk. „Ty jseš čaroděj!“ zaječel.
„To opravdu jsem,“ řekl jsem já hlasem hlubokým jako dunění hromu. Bylo to skvělé vystoupení, a já se odvážil mrknout po ostatních mužích a uviděl jsem v jejich tvářích strach. „Toto je plamen, který nemůže zhasnout. Toto je světlo, které se živí lidskými dušemi. Každý muž sáhne do tohoto plamene a vezme ho k sobě. Ten plamen sežehne maso křivopřísežníků a rozšíří se jim po těle jako rakovina. Kdožkoliv z vás zradí některého ze svých druhů, zahyne strašlivou smrtí a jeho duše se bude smažit v pekle tisíce plamenů. Jeho duch s jekem odletí do říše vampýřích králů. Před tím není úniku. Jakmile se dotknete tohoto plamene, přísaha na duši bude složena. Pak už se nedá vrátit.“
„Já na to nešáhnu!“ zařval Corlan.
„Tak to nebudeš bohatý,“ sdělil jsem mu s úsměvem.
„Tys tohle udělal, Maisle?“ zeptal se.
„Ovšem,“ odvětil válečník.
„Chceš vidět, jak to dělám znova?“
„Ano! Ano!“
Maisl se předklonil a upřeně se mi podíval do očí. Jelikož jsem byl trochu odvrácen od Corlana, mrkl jsem. Maisl se zakřenil a strčil ruku do plamene. Malý plamenný jazýček mu přeskočil na dlaň. Nespálilo ho to, ale to ostatně ani nemohlo, neboť to byla čirá iluze. Plamen mu přetančil po paži, přeskočil na hruď a zmizel v šatech nad srdcem. „Já nejsem žádný křivopřísežník,“ pronesl Maisl tiše.
„Já taky ne!“ pospíšil si Corlan, poklekl přede mne a natáhl ruku. Neodolal jsem a přidal do ohně kousíček zahřívacího kouzla, dost na to, aby to bylo cítit. Corlan se napjal, když se ho oheň dotkl, ale když mu oheň klouzal po paži, ani se nepohnul. Mlčky, téměř uctivě přijímali muži jeden po druhém plamen, až do něj nakonec strčil ruku i ten mladý tmavovlasý válečník. Všiml jsem si, jak se potí. Oheň se ho dotkl a on zaječel, odskočil ode mě a začal plácat rukou do země. Oheň ho zahalil. Přidal jsem na síle zahřívacího kouzla.
„Zhasni to!“ žebronil.
„Mluv pravdu a zachráníš se,“ řekl jsem, i když jsem netušil proč.
„Donutili mě! Mají moji ženu!“
Plameny zmizely a mládenec se překulil na kolena čelem ke Corlanovi. „Nechtěl jsem tě zradit, Corlane, vážně. Ale oni mi řekli, že Norin zabijou. A ani nechtěli tebe, chtěli Světlonoše!“
„Rozumím,“ zašeptal Corlan. „Přemejšlel jsem, cos dělal tak dlouho v Ziraccu. Jak se s nima spojuješ?“
„Označuju stromy. A dali mi tohle!“ Rozhalil si košili, a já na jeho hrudi spatřil černý kámen zavěšený na šňůrce. Uprostřed kamene byl maličký bílý krystalek.
„Muž, který ti to dal,“ řekl jsem, „byl vysoký, štíhlý, v rozevlátém purpurovém rouše?“
„Ano, ano, to byl von.“
„Dej mi to!“
Muž si kámen strhl a hodil mi ho přes louku. Zachytil jsem šňůrku a udeřil kamenem o balvan. Krystal se rozbil a kámen se rozpůlil.
„Co to bylo?“ vyptával se Jaryk Maisl.
„Prostý hledací kámen. Čaroděj sešle na krystal kouzlo, a bez ohledu na to, kam je zanesen, může ho vždy zaměřit.“
„Je mi to líto,“ ozval se mládenec, „ale mají moji…“ Corlan došel za něj a zrádcova slova přeťal ostrý nůž, jenž mu přejel po hrdle. Z rány se vyřinula krev a umírající doširoka otevřel oči. Pak přepadl na břicho a chvíli se svíjel v trávě. Corlan si otřel nůž do haleny mrtvého a vstal.
„Uděláme, co říkáš, čaroději. Uzavřem silnice. Budou z nás Světlonošovi muži. Ale jestli nás obalamutíš, budeš potřebovat víc než kouzlo, aby sis zachránil kůži.“
Hrozby jsem si nevšímal. Příliš rychle mě přemohl strach, než abych riskoval další proslov.
„Kdy se setkáme - a kde?“ chtěl vědět Corlan.
„Až nadejde ten správnej čas,“ oznámil mu Jaryk Maisl. „A my si vás najdeme.“
Corlan kývl a odkráčel do lesa. Jeho muži ho následovali. Wulf s Piercollem odtáhli mrtvolu do houští a vrátili se ke skomírajícímu ohni.
„To bylo působivé, Owene,“ řekl Maisl, když si dřepl přede mě. Já neříkal nic, protože jsem nedokázal odtrhnout zrak

od krvavé skvrny v trávě. „Nevím, jak jsi poznal, že je to zrádce," pokračoval a poplácal mě po rameni, „ale vedl sis moc dobře."

Nevěděl jsem, co říci. Ano, toho muže jsem podezříval. Snad to bylo něco v jeho očích, nebo se mu zalesklo zpocené čelo či se mu třásla ruka, když přijímal iluzi ohně. Ale pravda byla krutá. Jeho vina ho zradila, a pouhá skutečnost, že se cítil provinile, dokazovala, že to byl v jádru dobrý muž. A já viděl, jak umírá, a možná jsem k smrti odsoudil i jeho rodinu.

Vedl jsem si dobře?

Pořád vidím jeho obličej, a co je horší, ten výraz úlevy, který se v něm objevil, když nůž propustil jeho duši.

• • •

Několik týdnů jsme putovali vrchovinou, zastavovali se v osamělých vískách či malých vesnicích, procházeli otevřenou krajinou, kde kopce obtáčely zídky z naskládaných kamenů jako náhrdelníky a na zoraných polích rašilo obilí.

Ilka cestovala s námi - i když ji, myslím, nikdo nepozval. Pomáhala Piercollovi s vařením a cestou se držela blízko mne. Zpočátku mě její společnost vyváděla z míry, protože kdykoliv jsem se na ni podíval, zjistil jsem, že na mne upírá modré oči, a jejich pohled byl upřímný a otevřený. Ale bez mluvy byl význam toho pohledu ztracen, a já zjistil, že s novou silou nenávidím muže, kteří ji obrali o dětství i o hlas.

Občas, za nocí, trpěla mučivými sny a vydávala zvuky spíš zvířecí než lidské, jak se její zmrzačený jazyk snažil utvořit slova. Jednou v noci jsem za ní došel a pohladil ji po vlasech, abych ji uklidnil. Ale ona se probudila a gestem mě zahnala a oči měla plné strachu.

Myslím, že v naší společnosti byla spokojená. Piercollo ji měl rád, a když zpíval, ona sedávala opodál, rukama si objímala kolena a mírně se pohupovala do rytmu hudby.

Pomalu jsme se propracovávali dál na severozápad. Nevzpomínám si, že bychom měli nějaký daný cíl cesty. Prostě jsme se potulovali lesem, těšili se ze slunečního svitu, chodili od městečka k vesnici, od vesnice k městečku. Občas jsem bavil vesničany, předváděl jim dračí vejce, Rabainovu věž a různé další dobře známé kouzelnické příběhy. Často jsem se ptával, co by si diváci sami přáli. Čím dál na sever jsme se dostávali, tím častěji vesničané žádali o příběhy ze starších dob, o velkých válkách vampýřích králů, o Rabainově hrdinství, o Horžiných kouzlech.

Tyto příběhy nebyly na jihu tak oblíbené, protože tam Angostinové chtěli slyšet o svých vlastních hrdinech, ale horalé je milovali. Chvíli mi trvalo, než jsem se naučil vytvořit kouzelné podoby Rabaina a Horgy. Každou noc jsem cvičil u našeho táborového ohně a Wulf s Maislem napjatě pozorovali přízračné postavy, které jsem vytvářel.

„Dej pryč ten plnovous," radil mi Wulf.

„Plnovous je v pořádku," trval na svém Maisl, „ale je moc rozložitej. - Ten chlap byl šermíř, měl dlouhý ruce a skvělou rovnováhu. Udělej ho vyššího."

Horga, na tom se shodli, byla prostě úžasná. Neřekl jsem Maislovi, že jsem ji založil na podobě Megan, kdy se mi ukázala, jaká bývala zamlada, s nádhernou tváří a štíhlou postavou.

Při prvním vystoupení v jednom malém městečku na řece ve stínu Rostinských štítů se mi dostalo slušných ovací, ale obecenstvo chtělo vidět velikou bitvu, při níž byli zničeni vampýří králové. Zlobilo mě, že jsem jim nemohl vyhovět. Jen málokdy se mi podařilo podržet víc rozlišitelných a pohybujících se obrazů. Místo toho jsem se rozhodl, že jim předvedu Rabainův boj v lese s nemrtvými asasíny. Vlastně jsem o tu nejlepší techniku klopýtl téměř náhodou. Myslím, že kouzelníci ji používají dodneška.

Nejdřív jsem nechal Rabaina bojovat s jediným protivníkem, ohavným tvorem s bílou tváří, dlouhými špičáky a černým pláštěm. Maislovi ta scéna byla k smíchu.

„Nevypadá nemrtvý, vypadá polomrtvý," řekl a pochechtával se přitom. „A je tak hubenej. Tvoje obecenstvo bude mít soucit jenom pro toho asasína."

Jeho poznámka mě silně podráždila. Měl však docela pravdu.

„Přidej víc útočníků, tak šest sedum," poradil mi.

Zkusil jsem to - podle mě neuspokojivě. Ale reakce Wulfa a Maisla byla podivuhodná. Výjev je ohromil. Stalo se to, že jsem nedokázal udržet podrobnosti všech šesti asasínů, a ti tudíž byli rozmazaní a nezřetelní, a jejich pláště se vzdouvaly jako černý dým, nezemský a neskutečný. Tím se z nich, na oplátku, staly démonické a děsivé postavy.

Maisl mě poučoval ohledně šermířských technik, které by můj Rabain mohl použít proti svým protivníkům, otočka na patě, pak obrátit meč, vrhnout se na zem, překulit se a zakončit manévr podseknutím soupeřových podkolenních šlach. V celku to byla dobrá bojová scéna, a já ji používal na konci všech svých vystoupení.

Za těch pár týdnů na severu jsem vydělal víc peněz než za celou dobu v Ziraccu. A skoro jsem zapomněl na Azreka a Cataplase…

Jenomže oni, samozřejmě, nezapomněli na nás.

Jednoho rána, těsně po rozbřesku, když jsme ještě spali v postelích v malé chýši stojící na okraji vísky zvané Kasel, se dovnitř vřítil jakýsi kluk a zatřásl Maislovi ramenem.

„Vojáci!" křičel. Maisl se převalil na kolena, upadl, ale pak se mu přece jen podařilo se postavit. Předchozí noci vychlemtal dost piva, aby se v tom utopil vůl. Nyní potřásl hlavou a nakopl stále ještě spícího Wulfa. Hrbáč zaklel, ale brzy se také probral. Já s Piercollem a Ilkou jsme již byli vzhůru a sbírali jsme své věci, načež jsme se všichni vydali za Maislem ven do lesa.

Za námi se ozvalo dunění kopyt, ale my se vrhli do houští a proklouzli dolů z dlouhé stráně z dohledu. Asi dvacítka vojáků zanechala svá zvířata ve vesnici a vydali se za námi pěšmo. Wulf jimi nejdřív opovrhoval a vedl nás hlouběji do lesa po skalnatých svazích, kde pro naše pronásledovatele mnoho stop nezůstalo. Ale jak den pokračoval, oni se stále umíněně drželi naší stopy. Brodili jsme se potoky, lezli přes balvany, kličkovali hustým podrostem. Avšak vojáky

nedokázalo nic setřást.
„Copak používaj čáry?“ zeptal se rozmrzele Wulf, když padl soumrak.
„To nevím,“ odpověděl jsem, „ale nemyslím. Kdyby s nimi byl kouzelník, už by nás byli chytili. Myslím, že s nimi musí jít zkušený stopař.“
„Je teda rozhodně dobrej,“ zavrčel Wulf nenaloženě. „Tak jdem!“
A tak jsme šli dál a dál, až jsme se nakonec zastavili na okraji prudkého srázu spadajícího dolů do ztemnělého údolí. Wulf přešel podél srázu, a potom jako by nás chtěl vést zpátky směrem, odkud jsme přišli. Maisl k němu doběhl.
„Kam to jdeš? Tam jsou přece oni!“
„To já vím!“ odsekl Wulf. „Vrátím se a zabiju toho jejich zvěda.“
„Stačí slízt dolů do údolí,“ řekl Maisl. „Tam bude plno skrejší.“
„Ne! Já už dál utíkat nebudu.“
„Co to do tebe, k čertu, vjelo?“ zařval Maisl. „Dvacet chlapů nedostáném.“
„Já tam dolů nejdu.“
„Proč? Je to jenom údolí.“
„Já tam nejdu a tím to končí,“ odsekl Wulf.
„Poslouchej mě,“ řekl Maisl uklidňujícím tónem. „Jestli zůstanem tady, tak umřem. To je možná dobrý pro takovýho mrňavýho šeredu, jako jseš ty, co už nemá proč žít. Ale pro někoho, jako jsem já - vysokýho, švarnýho a okouzlujícího mládence - je to odpudivá představa. A ty bys určitě nechtěl bejt zodpovědnej za slzy tisíce žen, že ne?“
Wulfova odpověď byla krátká, k věci a vrcholně nechutná. Nicméně se hrbáč zasmál a napětí z něj opadlo.
Pomalu jsme sestupovali dolů do údolí. Bylo tu chladno, noční větřík, šeptající ve stromoví, byl pěkně studený.
„Co je to za místo?“ zeptal jsem se Wulf a.
„Často ho předvádíš, Owene,“ odpověděl mi. „Tady Rabain bojoval s asasíny. Právě jsme vstoupili do říše vampýřích králů.“
• • •
Na dno údolí dopadalo světlo měsíce, které změnilo potůčky ve stříbrné stuhy a trávu na svazích v úlomky třpytivé oceli. Když Wulf domluvil, zachvěl jsem se, a navíc mi do zad a kolem nohou vál studený vítr. Hrbáč se mému strachu zasmál, ale já viděl, jak se mu v očích leskne strach také, a všiml jsem si toho, jak po stromech v šeru kolem vrhá ostražité pohledy.
Vampýří králové! Děsivá stvoření, látka nočních můr, ale já sám sebe přesvědčoval, že jsou již tisíc let mrtví, a v té myšlence jsem hledal útěchu.
Jak jsem se mohl tolik bát?
Ale bál jsem se. Rabain zabil Trojici oné bájné Noci sedmé hvězdy po bitvě u Coulinu. Spolu se svými muži dobyl Šedý hrad, když napustil velkou bránu olejem a zapálil ji, pak se probojoval přes nádvoří a uličkami až k hradnímu paláci. Jerain Lučištník zabil prvního z králů, když ho stříbrným šípem zasáhl do oka. Boras Kyklop zabil druhého, když ho dohonil na cimbuří a shodil ho do zapomnění na skaliscích dole pod hradbami. Ale byl to Rabain, kdo zabil posledního - a největšího - z vampýřících králů. Golgoleth se utekl do svého trůnního sálu a tam se obklopil démony s ostrými špičáky a vyzbrojenými šaršouny. Rabain a kouzelnice Horga se na ně vrhli ve chvíli, kdy byli démoni uprostřed sesílání temného kouzla, které by bylo mohlo celou bitvu zvrátit. Horžina kouzla rozehnala démony a Rabain a Golgoleth se zatím vrhli na sebe.
Byl to skvělý příběh, v němž se objevovali i trollové a elfí princové, zlotřilí čarodějové a lstiví démoni. A v severních krajích, kde lidé berou své báje vážně, byl velmi oblíbený.
A přesto jsem se tady já, Owen Odell, Angostin rodem i povahou, třásl hrůzou v ztemnělém údolí, oběť barbarské pověrčivosti.
„Proč je tu taková zima?“ zeptal jsem se Wulfa, když jsme kráčeli hlouběji do temnot.
„Čáry,“ zašeptal.
„Pěkná blbost!“ prohlásil Jaryk Maisl. „Údolí je hluboký. Studený vzduch klesá, horký stoupá vzhůru. Sešli si zahřívací kouzlo, Owene. Budeš se cítit líp.“
„Piercollovi se tohle místo nelíbí,“ sdělil nám Toskánec. „Je tu cítit hniloba.“
„Plíseň,“ řekl Maisl. „Můžeš ji vidět na keřích.“
Přešli jsme přes dno údolí a Wulf se ohlédl k vrcholku srázu. Ukázal na vojáky, kteří tam stáli, z té dálky malí jako dětské hračky. Nepokusili se nás však pronásledovat.
„Maj víc rozumu než my,“ zamručel Wulf.
To, že za námi nešli, mi dělalo starosti, a také jsem to řekl Maislovi, ale ten pouze pokrčil rameny. „Pověrčivost. Je to jenom údolí, Owene, co vede do Trollí říše. Asi šedesát mil odsud je pramen řeky Deeway a za ním leží města Casley a Keras. Nejsou tu žádní démoni, jenom hustej les a pár trollů. A trollové nás otravovat nebudou. Lidí se bojí -a maj k tomu dobrý důvody.“
Ohlédl jsem se a viděl, že vojáci jsou pryč. Jak jsme šli dál, promluvil jsem si s Wulfem. „Proč jsme sem přišli?“
„Maislův nápad,“ odtušil. „Na mě to nehaž!“
„Ne, chci vědět, proč jsme vůbec šli tímhle směrem.“
„Neměli jsme na vybranou. Ti vojáci byli pořád těsně za náma.“
„Mohli jsme ale přece uhnout na východ nebo na západ.“
„Já to zkoušel, ale oni se vždycky dostali za nás. Nebyl jsem si jistej, kde vlastně jsou.“
„Takže nás sem možná zahnali schválně?“
Wulf se zastavil a obrátil se ke mně. „V tom bys moh mít pravdu, barde.“

„Ne, to teda nemá!“ sykl Maisl, jenž se vynořil ze tmy. „Jste jako dva malí kluci, co se snaží vylekat jeden druhýho. My jsme si vybrali, kudy poběžíme. Vojáci nás jenom sledovali. A teďka jsou moc zbabělí na to, aby nás sledovali dál. A jestli uslyším ještě jediný slovo o vampýřích králích, duších, strašidlech nebo trollech, tak nakřápnu jednu dvě lebky!“

Mlčky jsme se plahočili dál. Ilka se držela blízko obrovitého Piercolla, Maisl vedl. Wulf, s tětivou nasazenou na luku, šel těsně za mnou.

Zamračilo se a začalo pršet - malé ledové jehličky hnané větrem nás okamžitě promáčely až na kůži. Po obloze na severu létaly klikaté blesky a země pod našima nohama byla brzy nasáklá vodou, takže jsme se brodili po kotníky v blátě.

Asi po hodině trmácení jsme konečně přešli údolí a začali dlouhý výstup mezi zalesněnými kopci, až jsme konečně dorazili k poslednímu hřebeni, odkud jsme viděli dolů do dalšího údolí a na malé jezírko, černé jako smola. Vedle něj stála pobořená tvrz, jejíž hradby se drolily a brána byla vyvrácená a zetlelá.

„Víš, kdo postavil tu tvrz?“ zeptal se Wulf.

„Neříkej to!“ varoval ho Jaryk Maisl. „Já jenom vím, že tam na noc budem v teple a suchu. A je mi fuk, jestli to postavil třeba sám ďábel. Jsem promočenej na kůži, je mi zima a mám mizernou náladu. Tak držte zobáky. Půjdem tam a zapálíme oheň.“

„Bude tam strašit,“ špitl mi do ucha Wulf, když jsme se vydali za Maislem dolů do údolí. „Dej na mý slova.“

V té chvíli však Wulf uklouzl v blátě a proletěl dolů ze svahu kolem Jaryka Maisla. Chvíli jsme ho v ohromeném tichu sledovali, ale pak se nad hlasité šumění deště rozlehl Maislův rozjařený smích. „Pozdravuj ode mě vampýří krále!“ volal za hrbáčem, který se řítil k tvrzi.

Ten pohled byl natolik směšný, že ze mě spadl všechen strach, a já se smál, až jsem se za břicho popadal, a z očí mi tekly slzy. Když jsme následovali hrbáče dolů strání, dokonce i Ilka se usmívala. Wulfa jsme našli sedět na úpatí kopce, jak civí na svůj zlomený luk.

„V příštím městě ti koupíme novej,“ uklidňoval ho Jaryk Maisl, ale Wulf byl k neutišení.

„Nejlepší, co jsem kdy vůbec měl,“ bručel. „Požehnala mi ho abatyše. Ještě nikdy mě nezklamal. Čarodějnictví, to je to!“

„Spad sis na něj!“ řekl mu Maisl. „To není čarodějnictví, to je jenom nevobratnost.“

Wulf zavrtěl hlavou. „Byl požehnanej,“ opakoval. „Nic požehnanýho na tomhle místě prostě nevydrží. Proto tady taky nikdo nežije, neroste tu žádný vobilí. Dokonce i stromy jsou tady porostlý plísní a většina je shnilá.“

„Já už to dál poslouchat nebudu,“ vyštěkl Maisl a již procházel kamenným obkloukem brány.

Následovali jsme ho na dlážděné nádvoří. Kameny byly nerovné a mezi nimi vyrážela tráva. Déšť šuměl a hradby hradu se leskly ve slabém světle měsíce, které přece jen pronikalo mraky. Oblohou prolétl blesk a poslal roztančené stíny za rozbité sloupy po naší levici.

Jaryk Maisl vylezl po schodech vedoucích do rytířského sálu tvrze a rozkopl zetlelé dveře. Dřevo se roztříštilo a popadalo na hustou vrstvu prachu za nimi. Prach se mu od bot zvedal jako kouř. Do úkrytu se vrhla krysa, a pak jsme byli uvnitř.

„Udělej světlo, Owene,“ nakázal mi Maisl.

Poslal jsem do sálu malou svítící kouli.

Podlaha tu byla dřevěná a já na ni opatrně šlápl, ale vypadala dost pevná.

Pro mě - ale ne pro Piercolla.

Kolohnát došel doprostřed sálu a pustil na zem svůj vak, jenž dopadl se silným zaduněním. Následovalo hlasité zapraštění a pak řada pronikavých křupnutí - a Toskánec zmizel z dohledu.

7

S MAISLEM A WULFEM JSME SE PŘEOPATRNĚ dostali k zubaté díře v podlaze. Navedl jsem svítící kouli blíž, lehli jsme si na břicho a nahlédli do jámy asi dvanáct stop hluboké. Piercollo ležel omráčen a svůj vak měl pod sebou. Světlo neproniklo daleko, a já viděl jen to, že jeden nosník zřejmě povolil, a tam, kde Piercollo spadl, trámy už nic nepodpíralo.

„Dolů musí vést ještě jiná cesta,“ poznamenal Maisl.

„Já ji najdu,“ řekl Wulf a vycouval od díry.

„Mohl by být mrtvý,“ zašeptal jsem.

„Spíš si zlomil hnátu,“ uklidňoval mě Maisl. „Brzo to poznáme. Zůstaň tady a zavolej mě, kdyby se probudil.“

„Kam jdeš?“

„Jdu zapálit oheň. Je mi zima a mám hlad. Wulf najde cestu dolů a pak ho dostanem ven.“

Piercollo ležel nehybně, a já se díval za Maislem, jenž přešel sálem k obrovskému krbu, kam začal skládat třísky a drť ze zetlelého dřeva. Toskánec zasténal a zavrtěl se.

„Chvíli se nehýbej,“ zavolal jsem na něj dolů. „Můžeš mít zpřelámané kosti.“

Obr se pomalu převalil na záda. Přemístil jsem kouli dolů do díry a Piercollo se posadil a potom si dlaní přejel pravou nohu. „Je to jenom malé škrábnutí,“ oznámil mi. „Nic to není. Nic, myslím, není zlomené. Přesuň to světlo blíž. Udělal jsem, oč mě požádal, a on se pomalu postavil. „Nejsou tu žádné dveře,“ zavolal.

„Musejí tam být.“

„Piercollo není slepý, Owene. Nejsou tu žádné dveře.“ Odešel jsem od díry k místu, kde Maisl pomalu přikládal dříví na malý ohýnek. „Je v pořádku,“ sdělil jsem mu, „ale z té kobky není žádná cesta ven.“

„To nedává smysl,“ zamumlal Maisl. Nechal o oheň pečovat Ilku a vrátil se k místu, kde čekal Piercollo. Koule byla méně jasná a já se přestával soustředit. „Je tam dole něco, po čem bys mohl vyšplhat ven?“ křikl Maisl.

„Spousta bedýnek, ale všechny jsou shnilé. Je tu rozbitý stůl a nějaké zbraně. Ne. Nic, co bych mohl použít.“

„Jak ho dostaneme ven?“ chtěl jsem vědět.

Oba muži mě ignorovali. Maisl se posadil a rozhlížel se po sále. Nebyl tu žádný nábytek, jen rozbité židle pokryté pavučinami a pár prodřených podušek pokrytých silnou vrstvou prachu a plísně. Vstal a došel k protější zdi, kde ze železného kruhu vyndal stařičkou pochodeň. Smetl z vršku ohořelá a uvolněná vlákna a přidržel pochodeň u ohně. Pochodeň se okamžitě vzňala a objevily se dlouhé jazyky plamenů.

„Ustupte stranou,“ nařídil nám a došel k okraji díry. „Uhni,“ nakázal Piercollovi. Pak skočil do kobky a zlehka přistál s ohnutými koleny, aby zvládl náraz po pádu z výšky deseti stop. Z pochodně vyletělo pár jisker, ale on je okamžitě zadupal. S tímto novým světlem jsme konečně viděli celou kobku. Byla necelých dvacet stop dlouhá a asi zpolovice tak široká. Kolem stěn byly navršeny zbraně a zbroj - helmice, luky, meče, dýky i sekery. Všechny byly černé jako smola a nijak neozdobené.

Maisl zvedl pochodeň nad hlavu a prohlédl si strop, aby viděl, jak jsou na tom zbývající nosníky. „Vypadaj docela pevně,“ ohlásil. „Myslím, že vydržej.“ Došel k Toskáncovu vaku, potěžkal ho a podal ho Piercollovi. „Vyhoď ho nahoru tou dírou,“ řekl. Toskánec se zhoupl doleva a pak vak vyhodil přes okraj.

Maisl položil prskající pochodeň na obrácenou černou přílbu, došel pod díru a sepjal ruce. „Pojď, můj velký příteli,“ vyzval Piercolla, „je čas, abys opustil tohle místo.“

„Piercollovu váhu neuneseš,“ varoval ho Toskánec.

„No, jestli to nezvládnu, tak tu prostě budeš muset sedět tak dlouho, dokud nezhubneš. Chceš, abychom se vrátili zas za pár měsíců?“

Piercollo položil veliké ruce Maislovi na ramena a pak zvedl nohu do jeho sepjatých rukou. „Jsi připravený?“ zeptal se.

„Udělej to, ty jeden hromotluku!“

Piercollo trochu narovnal koleno a spočinul celou svou váhou na Maislových propletených prstech. Maisl zasténal, ale vydržel, a Piercollo se narovnal a natáhl ruce k okraji díry. Prsty se zachytil o kraj. Popadl jsem ho za zápěstí, abych ho podepřel, a Wulf ho chytil za kazajku a začal táhnout. Nejdřív nebylo vidět žádný pohyb, ale Maisl tlačil zespodu a my dva tahali shora, a tak se Piercollovi podařilo dostat ruku přes okraj. Pak už jsme ho snadno vytáhli ven celého.

Maisl klesl na podlahu kobky a funěl. „Ještě chvilku, a bejval jsem si zlomil hřbet,“ zafrkal nakonec. Pak vstal a s pochodní v ruce přešel mezi zbraněmi.

„Novej luk pro tebe, Wulfe,“ křikl a vyhodil zbraň dírou ven. Luk následovalo několik mečů v pochvách, dýky a dva toulce plné šípů s černými dříky. Nakonec přes okraj přelétla menší truhlička, těžce dopadla na podlahu a při nárazu pukla.

„Ustupte!“ zavolal Maisl. „Jdu nahoru.“ Udusil pochodeň a zadupal všechny uhlíky. Pak vyskočil, chytil se za okraj a docela snadno se vytáhl z díry ven. Byl celý pokrytý prachem a pavučinami, ale když se oprašoval, zářivě se zubil. „Kouknem se, co za poklad je v tý truhle,“ prohlásil. Dřevo bylo zetlelé, ale bronzové pásy - nebo to aspoň jako bronzové pásy vypadalo - držely pevně. Maisl vypáčil víko a vytáhl sametový pytel. Kožené tkanice se rozpadaly a samet byl přeschlý a poničený, ale vypadlo z něj cosi smetanově bílého, spadlo to na zem a odrazilo se to od dřevěné podlahy.

„Kéž nás svatí ochraňují!“ zašeptal Wulf couvaje.

Na podlaze u našich nohou ležela lebka, spodní čelist chyběla, ale horní byla nedotčená. V kosti stále vězely zuby, většinou zřejmě zcela normální. Ale oba špičáky byly dvakrát delší než řezáky a ošklivě ostré.

Maisl lebku zvedl a obracel ji v rukou. „Ty zuby jsou dutý,“ podotkl a zaklepal na špičáky.

„Nech to bejt, Maisle,“ sykl Wulf. „Vidíš přece, co to je, krucinál!“

„Je to lebka,“ prohlásil Maisl. Obrátil se ke mně. „Vampýra?“

Ohromeně jsem kývl. „Myslím, že ano.“

„Teda, teda! Myslíš, že za něco stojí?“

„Mně ne,“ ujistil jsem ho rychle.

„Hoď to zpátky do tý díry,“ naléhal Wulf. „Je to zlá věc.“

„Možná,“ řekl Maisl a pustil lebku zpátky do rozbité bedýnky. Zvedl luk, který našel pro Wulfa, a došel k místu, kam se hrbáč postavil. „Koukni se na tohle. Je to kov, ale skoro nic neváží, a nechápu, jak se na něj nasazuje tětiva.“

Wulf se ještě jednou nervózně ohlédl na krabici s lebkou, uchopil zbraň, a já popošel dopředu, abych si ji prohlédl spolu s ním. Byl mnohem kratší než dlouhý luk, ale delší než lovecké luky, jaké používají angostinští zvědové, byl silně zakřivený a tětiva na obou koncích mizela.

„Žádnej dostřel,“ prohlásil Wulf. Vytáhl z toulce šíp, nasadil ho a natáhl tětivu, míře na veřej dveří. Šíp vylétl z luku, narazil do trámu a rozbil se.

„Zkus jeden z těchhle,“ nabídl Maisl a z jednoho z toulců, které vyhodil k kobky, vytáhl šíp s černým dříkem. Šíp byl kovový. Dokonce i opeření, které vypadalo na krkavčí peří, bylo ve skutečnosti kovové a tuhé.

Wulf znovu natáhl luk, a střela zazpívala vzduchem, zasáhla dveřní rám a zabořila se hluboko do dřeva.

Žádný z nás, ani Piercollo, ho nedokázal vytáhnout.

„Už jsi někdy viděl podobný zbraně, Owene?“ zeptal se mě Maisl.

„Ne. Podle pověstí meče a šípy Rabainových mužů byly z nejčistšího stříbra, aby dokázaly zabít nemrtvé. Prý zářily jako hvězdy, když byli vampýři poblíž. Pochybuji, že to byla pravda. Spíš na ně Horga seslala nějaké kouzlo, iluzi, aby válečníkům zvedla náladu.“

Wulf s Maislem zbraně delší dobu prohlíželi. Meče a dýky byly lehčí, než co jsem kdy viděl, a neuvěřitelně ostré. Maisl odložil svůj obouruční meč a nahradil ho černou čepelí i pochvou. Jílec nové zbraně byl omotaný černým drátem a v hlavici byl zasazen dokonce ještě tmavší drahokam, který vůbec neodrážel světlo ohně. Wulf si vzal dva krátké meče a já získal dlouhý lovecký tesák s dvojitým ostřím. Piercollo zbraň odmítl, ale Ilka si také vybrala krátký meč, zakřivený

jako šavle, a na opasku si ho pověsila kolem štíhlého pasu.

Pojedli jsme střídmě, protože nám už docházely zásoby, a pak jsme chvíli jen tak seděli a povídali si. Maisl mě požádal, abych vyprávěl příběh o starších časech, nějaký, který ještě nezná. Nic nového mě nenapadlo, a tak jsem mu povykládal o Rabainově smrti, kdy ho dva roky po velké bitvě, která zakončila vládu vampýřích králů, zavraždil jeho syn. Ten pak brzy nato zemřel také - podle některých bájí ho zabila Horga Kouzelnice. A země upadla do krvavé občanské války.

„To je skvělej příběh na zakončení dne," zavrčel Maisl. Piercollo s Wulfem už spali a Ilka hleděla do skomírajících plamenů, ztracená v myšlenkách, o něž se nemohla s nikým podělit.

„Mrzí mě to, Jaryku. Mám ponurou náladu. Co bys chtěl slyšet?"

„Pověz mi o velké přehlídce, když tehdy Rabaina prohlásili králem."

„To už jsem ti vyprávěl aspoň dvacetkrát."

„Já vím - ale mám přehlídky rád. Líbí se mi představa, že vjedu do města a spousta lidí mi hází na cestu kytky, takže je z nich úplnej koberec. A mladý ženy mi mávají z balkonů, posílají mi hubičky a sliby."

Podíval jsem se na něj v té chvíli ubývajícího světla. „Kdo jsi, Jaryku Maisle?" zeptal jsem se ho.

„To je zvláštní otázka, Owene. Co bys chtěl, abych řekl? Narodil jsem se ve vesnici, která byla tak bezvýznamná, že ani neměla jméno. Máma byla děvka - aspoň tomu vesničani věřili, protože porodila syna mimo manželskej svazek. Snívál jsem o tom, že můj táta je urozený pán z místního zámku a že mě jednoho dne uzná, vezme mě k sobě domů a jmenuje mě svým dědicem. Jenže nebyl pán a neudělal to. Máma umřela, když mi bylo dvanáct. Našel jsem si práci u kočovnýho cirkusu, chodil jsem po visutým laně, žongloval a dělal akrobata. Pak jsem se stal vojákem. Pak jsem přišel sem. To jsem já… to je Jaryk Maisl."

„Ovšemže není," opáčil jsem. „To je jenom stručný přehled životopisu, o muži to nic neříká. V co věříš? Co miluješ? Čím se chceš stát?"

„Chci svůj hrad u moře," prohlásil s lítostivým úsměvem.

„A co žena, děti?"

Pokrčil rameny. „Kdysi jsem měl ženu, žil jsem s ní celý měsíce. Neumím si představit, že by se někdy našla jiná, co by mě snesla dýl."

„Co se s ní stalo?"

„Nemám ponětí, Owene. Ztloustla a otěhotněla, tak jsem ji opustil."

„To ses nikdy nevrátil?" zeptal jsem se ohromeně.

„Proč bych měl?"

„Máš někde syna - nebo dceru. To nechceš vidět vlastní dítě?"

„Myslím, že mám spoustu dětí. Doufám, že jich budu mít ještě víc. Ale nechci se koukat, jak vyrůstají, čuchat k jejich špřnavejm plínkám a poslouchat, jak brečí a řvou."

„A přátelství?" vyzvídal jsem. „Copak to pro tebe nic neznamená?"

„Co je to přátelství, Owene? Dva muži, kteří od sebe navzájem něco chtějí. No, já od nikoho nic nechci, a proto žádný přátele nepotřebuju."

„Tys nikdy nepoznal lásku, viď, Jaryku? Nemáš vůbec ponětí, co to zahrnuje. Zrovna jako když jsi mluvil o Piercollových písních. Pro tebe jsou to jenom bezobsažná slova. Velice tě lituji. Ty vlastně vůbec nežiješ. Jsi vyděděnec, zaujatý sám sebou, řekl bych, a velmi osamělý."

„To by ses zmejlil," řekl Maisl. „Vím, co je to láska. Je to takovej pocit ve slabinách, co se rychle ukojí. Je to ukradená hubička v měsíčním světle. Ale vy bardové to nafukujete sladkejma slovíčkama a spoustou slibů, písničkama o zlomenejch srdcích a opravdový lásce. Všechno je to pro kočku. Nikdy jsem nepotkal manželku, co by nepodlehla mejm svodům, když je manžel pryč. Tolik k manželský lásce!" Předklonil se a potřásl hlavou. „Nelituj mě, Owene. Můžeš mi závidět. Já jsem všechno, co bys ty chtěl bejt."

Chvíli jsem mlčel, ale pohledem jsem před ním neuhnul. „Myslím, že tomu potřebuješ věřit. Myslím, že je to pro tebe důležité."

„Důležitý je, že se potřebuju prospat," ucedil. Posadil se, ovinul si pokrývku kolem širokých ramen a přihodil do ohně pár kusů dřeva. Když si znovu lehal, všiml jsem si, jak přimhouřil oči. „Koukni na to," řekl a já se otočil.

Šíp, který Wulf střelil do veřejí, zářil něžným bílým světlem. Maisl odhodil pokrývku a sáhl po meči. Když vytáhl čepel z pochvy, už nebyla černá, ale zářila, jako by byla ukuta ze světla hvězd.

„Co se to děje, Owene?" zašeptal.

Vyschlo mi v ústech a srdce mi prudce bušilo, když jsem tahal z pochvy svůj tesák. Také jasně zářil. „To nevím."

Maisl plavně vstal a s mečem v ruce se vydal k poničeným dveřím. Já držel tesák před sebou a následoval jsem ho. Když jsme se přiblížili ke vstupnímu otvoru, zaslechli jsme z nádvoří dole škrábání a šramot, šoupání bot na kamenech.

Vztyčila se před námi jakási postava. Přílbu měla od hlíny a bláta a ruka, držící zrezivělý meč, vězela v něčem, co vypadalo jako potrhaná rukavice. Jenomže to žádná rukavice nebyla. Kůže na ruce visela v cárech, šlachy byly pokroucené. Mezi kůstkami se plazili červi a larvy.

Obrátil se mi žaludek a já před tím zjevením ucouvl, ale Maisl skočil kupředu a švihl mečem v oblouku světla. Prosekl mrtvole rameno a jeho meč vyjel ven v dutině pod levou paží útočníka. Nemrtvý válečník nevydal ani hlásku, když padal na zem. Maisl mrtvolu překročil a vysoko zvedl meč.

Na nádvoří zazářilo jasné světlo a já viděl, že se před tvrzí shromáždil celý voj nemrtvých.

Ve chvíli, kdy na ně dopadlo světlo meče, zahlédl jsem v oblouku poničené brány stát Cataplase s pozdviženýma rukama. Mrtvoly se šouraly kupředu s rezavými zbraněmi v kostnatých rukou.

„Vrať se!" zavolal jsem na Maisla.

Ten ucouvl. - Tvář měl popelavou, a já viděl, jak zatíná zuby. Otočil se na patě, vběhl zpět do sálu a křikl na Wulfa a ostatní.

Hrbáč se vmžiku postavil. - „Co se děje?“ chtěl vědět, když sahal po luku.

Nebylo třeba odpovídat, protože první z nemrtvých válečníků již dorazil ke dveřím a tvář měl jako pokřivenou zčernalou masku hrůzy. Další mrtvoly se tlačily za první, a Wulf vyslal zářící stříbrnou střelu do hrudi vysoké kostnaté postavy. Šíp proletěl shnilým tělem, a to se ve dveřích zhroutilo. Piercollo z ohně zvedl hořící větev a hodil ji na dovnitř se hrnoucí masu mrtvol. Ty však byly pokryté blátem a mokrou hlínou a louče jen zasyčela a zhasla.

„Ke schodům!“ zařval Jaryk Maisl a zvedl luk a toulec. Za námi nalevo bylo kamenné schodiště - dřevěné zábradlí bylo pryč, nejspíš ho kdysi dávno použil na oheň nějaký poutník. Piercollo s Ilkou byli u schodiště první, následoval jsem je já s Wulfem a Jaryk Maisl šel poslední, postupoval pomalu a couval nahoru jeden stupeň za druhým, se šípem nasazeným na tětivě.

Na vrcholku schodiště zel prázdný vstupní otvor bez dveří, bronzové závěsy byly ohnuté a zkřivené, což byl důkaz, že dveře někdo vyrval. Za nimi bylo cimbuří, ochoz asi pět stop široký a dvacet dlouhý. Piercollo po něm přešel.

Přes cimbuří se natáhla zčernalá ruka a pak se objevila přilbice, částečně prorezivělá, a bronzové lícní chrániče zářily zelenou patinou. Obličej pod přílbou byl téměř zcela zničený, nos a oči dávno zmizely. - Mrtvola se vytáhla na ochoz a Piercollo k ní doběhl, švihl svým obrovským vakem a udeřil jím do ní. Mrtvého válečníka to srazilo přes hradbu a on bez hlesu spadl dolů.

Objevovaly se další ruce a hlavy. Piercollo se dostal na druhý konec ochozu a našel zamčené dveře. Ustoupil kousek, zvedl nohu a vykopl. Závora se rozštípla a dveře se otevřely dovnitř. - Obr prošel dveřmi a vydal se po točitém schodišti za nimi. My ostatní jsme jej následovali. Neodvažoval jsem se ohlédnout. Na vrcholku schodiště byly další dveře, také zamčené.

„Nerozbíjej je!“ nařídil Toskánci Jaryk Maisl. Rychle se protáhl dopředu, prostrčil dýku mezi suchými trámy a podsunul ji pod dřevěnou závoru. Závoru pak zvedl a dveře se se skřípáním otevřely. Ocitli jsme se na střeše hranolové vížky zalité světlem studené luny. Zády u zdi tu ležel válečník kostlivec, studený a nehybný, a prsten na prsteníku se mu blyštěl v měsíčním světle.

„Tady je další z nich!“ vyhrkl Wulf couvaje od mrtvoly.

„Ne,“ opravil jsem ho. „Ten prsten, co má na prstě - je kouzelný. Myslím, že on nás neohrožuje.“

„Víš to jistě?“ naléhal hrbáč.

„Úplně ne,“ přiznal jsem.

Maisl zavřel dveře, zarazil závoru do závěsů a pak doběhl k cimbuří a vyklonil se přes ně. Došel jsem k němu.

Mrtvoly pod námi začaly šplhat po hradbách. Mrtvé tváře měly otočené vzhůru k nám a kostnatými prsty nacházely pukliny v maltě, takže snadno postupovaly vzhůru.

Na zavřené dveře za námi začali bušit jejich druhové. „Odsud nevede žádná cesta!“ vyvřískl Wulf.

„Zavři zobák!“ zařval Maisl.

V jasném měsíčním světle jsem viděl hřbitov za hradem, půda se zvedala a rozhrnovala, jak se z měkké prsti drápala jedna mrtvola za druhou.

„Jak je zadržíme?“ zeptal jsem se Maisla a snažil se, aby můj hlas zněl klidně.

„Ty jseš kouzelník! To řekni ty mně!“ opáčil on.

Na to se nedalo nic říci. S čarami jsem neměl žádné zkušenosti - ani jsem nikdy nezatoužil takové zkušenosti nabýt. Všechno, co jsem znal, byly iluze se světlem a teplem.

„Jak je dlouho do svítání?“ zeptal jsem se.

Maisl vzhlédl k obloze. „Čtyři hodiny. Možná pět.“

První nemrtvý dorazil na cimbuří. Zvedl jsem tesák a bodl ho do zčernalé tváře. Jak se čepel dotkla rozkládající se kůže, tvor se pustil hradby a spadl dolů. Objevil se druhý a Maisl mu zuřivým sekem srazil hlavu. Přesto se nahoru dostávali stále další a další. Piercollo, neozbrojen, popadl jednoho nemrtvého válečníka a shodil ho z ochozu. Wulf, s krátkým mečem v ruce, poskakoval po věži dopředu a dozadu a vrážel čepele do nemrtvých těl.

Piercollo sebral rezavý meč a zasekl ho do hradního koše vysoké kostry, ale tvor se pohyboval dál, jako by se nic nestalo. Přiběhla Ilka a lesklá stříbrná šavle proťala kostlivci páteř. Ten se okamžitě zhroutil na cimbuří.

Nevím, jak dlouho jsme se tak dřeli a zápasili, protože čas se vlekl stále pomaleji v souladu s tím, jak jsme byli stále unavenější. Maisl byl k neutahání, a jak tančil po věži sem a tam, jeho zářící meč byl jen rozmazanou světelnou skvrnou. Útok však konečně zpomalil a pak ustal. Odvážil jsem se vyhlédnout dolů, ale žádné další postavy šplhající po hradbách jsem neviděl.

Na hřbitově byl také klid, ve zryté hlíně se nic nehýbalo.

Na věži ještě leželo pár mrtvol, které jsme sházeli dolů. Kostru, která tam již byla, když jsme dorazili, jsme nechali ležet s pokojem. Před dávnými časy muž zahradil dveře proti útoku a zemřel tu, ztracený a sám. Jeho maso rozebrali ptáci mrchožrouti, kosti byly obrané na čisto a bílé. Připadalo nám jaksi správné, nechat ho tu ležet.

Na ochoze dole se stále sbírali mrtvolní válečníci, choulili se k sobě v tiché mase a zírali nahoru na nás.

Na otevřené prostranství u hřbitova došel Cataplas, vysoký a štíhlý. Vzhlédl a uviděl mě. „Nejsi dobrý společník, Owene!“ zavolal hlasem příjemným jako obvykle.

„Ty odpornej netvore!“ vybuchl jsem. „Jak se to opovažuješ říct? Já aspoň stojím na straně odvážných mužů - ne mučitelů jako Azrek. Hnusíš se mi.“

„Není třeba být hrubý,“ napomenul mě. „Jsi Angostin. Jak to, že Aubertainův syn může toužit po přátelství vraždícího kmána, známého lupiče a násilníka?“

Byl jsem ohromen. Tady stál on, černokněžník vedoucí vojsko nemrtvých, a opovažoval se mluvit o dobrém

vychování. Jen jsem na něj dolů zíral. Byl příliš daleko, abych rozeznal jeho řídkou bradku a smutné šedé oči, ale roucho měl stejné, vybledlý samet lemovaný zlatem. „Společnost, ve které cestuji, je jenom moje věc, Cataplasi," křikl jsem dolů. „Tak řekni, co musíš, protože chci, aby tenhle rozhovor skončil, co nejdřív to bude možné."

„Jak si přeješ," odtušil on, a v jeho hlase se neozval ani náznak hněvu. „Chceš mi překazit pátrání po vědomostech, i když z jakého důvodu, to nedokážu zjistit. Nyní mám ve svém vlastnictví dvě, a tu třetí také najdu. Nic, co ty nebo ta tvoje tlupa ubohých hrdlořezů zmůžete, mě nezastaví. A co uděláš s tou poslední, jestli ji najdeš přede mnou? Nemůžeš použít její moc. Musíš mít všechny tři pospolu. Ty jsi kouzelník, Owene, pouze s malým nadáním pro čarování. Proč se mi protivíš?"

Hádanku jeho slov jsem nedokázal rozluštit, ale odpověděl jsem, jako bych chápal každou jeho větu. „Stojím proti tobě, protože jsi špatný, Cataplasi. Možná jsi takový byl vždycky."

„Špatný? Tu představu zavedli králové, aby udrželi rolníky na uzdě. Existují jenom vědomosti, Owene. Vědomosti znamenají moc. Moc znamená právo. Ale nebudu se tady s tebou bavit. Nyní vidím, že pro mne neznamenáš hrozbu. Už jsi našel boha, jehož bys následoval?"

„Zatím ne," odpověděl jsem.

„Tak si nějakého rychle najdi - a věnuj mu své modlitby, protože se s ním brzy setkáš."

Zvedl ruku a já viděl, jak se mu na dlani zvětšuje ohnivá koule. Koule pak vylétla k obloze směrem k nám.

Jaryk Maisl vyskočil na cimbuří, napjal luk a namířil na černokněžníka.

„Ne!" zařval jsem. „Miř na tu kouli!"

Majzl v poslední chvíli pohnul rukou a vyslal do vzduchu stříbrnou střelu. Ta zasáhla žhnoucí kouli uprostřed, prorazila ji a šíp se rozletěl v zářícím záblehu bílého světla, které nás téměř oslepilo. Jaryk Maisl na cimbuří klopýtl a já se vrhl kupředu, popadl jsem ho za kazajku a odtáhl do bezpečí.

Maisl nasadil další šíp a hledal Cataplase.

Ale černokněžník byl pryč.

Dopředu popošel Piercollo s tváří popelavou únavou. „Přijdou zase?" zeptal se.

Já pokrčil rameny, ale Maisl kolohnáta poplácal po rameni. „Jestli jo, tak je zase zaženem."

Piercolla to nepřesvědčilo, takže jenom kývl, vrátil se ke zdi a opřel se o ni zády. Wulf se uhnízdil proti němu a lehl si na bok s hlavou na Piercollově vaku. Ilka si dřepla mezi ně a zadívala se na šavli ve svých rukou.

„Zachránily nás ty kouzelné čepele," řekl jsem Maislovi.

„Ano, jsou ostrý a pevný."

„To nebylo tím. Ani jsme je nemuseli nikam pořádně seknout. Když se dotkly mrtvoly, vytáhly z ní všechny čáry."

„Šťastnej nález," souhlasil Maisl nepřítomně, „ale co myslel ten stařík tím tři a jedna?"

„To nevím."

„Musíš," naléhal.

„Opravdu, nevím to."

„Tak mysli!" vyštěkl. Odvrátil se ode mě a začal přecházet po ochoze a neustále pozorně sledoval mrtvoly dole na kamenech. Já si sedl zády ke studené kamenné stěně a přemýšlel o všem, co Cataplas řekl.

Nyní mám ve svém vlastnictví dvě, a tu třetí také najdu. Nic, co ty nebo ta tvoje tlupa ubohých hrdlořezů zmůžete, mě nezastaví. A co uděláš s tou poslední, jestli ji najdeš přede mnou? Nemůžeš použít její moc. Musíš mít všechny tři pospolu.

Už měl dvě. Dvě co? Nemůžeš použít její moc. Jakou moc?

Ať jsem se snažil sebevíc soustředit, nenacházel jsem v těch slovech žádný smysl. Musíš mít všechny tři pospolu.

Natáhl jsem se na dřevěnou podlahu, podložil si hlavu rukou a usnul. Maisl mě probudil kopnutím do žeber, a já zavrčel, překulil se a hrábl po tesáku. „Vrátili se?" zašeptal jsem ochraptěle.

„Ne, ale moje společnost už mě nudí. Promyslels to?"

„Ano - ale k ničemu jsem nedospěl."

Maisl se svezl vedle mě, v hezkém obličeji se mu zračilo napětí a oči měl zarudlé a unavené. „Ten stařík něco chce a myslí si, že víme víc, než víme. Proč? Co jsme udělali, aby si to myslel, kromě toho, že jsme přišli sem?"

„Myslíš, že tyhle trosky jsou klíč?" otázal jsem se.

„Musej bejt. Nevěřím, že sem přišel jenom proto, aby nás zabil. Chtěl uzavřít dohodu. Říkals, že toho chlapa zajímají vědomosti. Moc. Nepřišel sem hledat zlato ani poklady, ale něco úplně jinýho. Hádal bych, že to bude v tý kobce. Něco, co jsme ještě nenašli - třeba nějaká kouzelná tretka? Svatá relikvie?"

„To bych neřekl. Takových věcí je moc málo, tedy kromě v bájích. Arenův pohár, Gtathův oštěp. A co se svatých relikvií týče… Cataplas už se dostal přes takové věci. Teď by ho popálily, kdyby se jich dotkl."

„Tak mysli, Owene! Co je na tomhle místě? Jakou má historii?"

„Kolikrát ti mám říkat, že to nevím!" vyjel jsem a zesílil hlas. Piercollo se zavrtěl, ale neprobudil se, Wulf však zavrčel a posadil se.

„Za jak dlouho svítá?" zeptal se hrbáč.

„Asi za hodinu," sdělil mu Maisl. Wulf si chvíli třel prochladlé údy, aby se mu v nich znovu rozproudila krev, a pak se k nám připojil.

„Říkal jsem vám, že nás na tomhle místě nečeká nic dobrýho," brblal.

„Jsme naživu, ne?" opáčil Jaryk Maisl.

„Prozatím," zamručel Wulf. „Skončíme všichni jako von," dodal a ukázal na kostru.

„Ne, to teda neskončíme," namítl Maisl nucené. „Na tom hřbitově není nekonečná zásoba mrtvol, a my máme kouzelný čepele, kterýma si prosekáme cestu skrz ty, co zbývají. A to uděláme, až vyjde slunko. Zažeň strach, Wulfe. Vem si

tohle, možná je jich spousta, ale na jakej odpor se vzmůžou? Svaly mají shnilý a pohybujou se, jako by šli vodou. Zatím se na nás žádnej nedostal, a i kdyby, ty jejich zarezlý čepele by jim stejně k ničemu nebyly. Neznamenaj žádný skutečný nebezpečí, kromě toho, jak nás vyděsilo, když se objevili. Jenže oni nejsou skuteční. Jsou plný čar, ale už to nejsou takový chlapi, jako bejvali. To by ses klidně moh bát pár klacků spojenejch shnilým řemínkem."

Na tom, co říkal, bylo něco pravdy, a mne překvapilo, že mě to nenapadlo dřív. Bez těch kouzelných čepelí by nás byli mrtví přemohli, ale s nimi jsme byli v poměrném bezpečí. Bylo k vzteku, že Maisl takovou prostou věc pochopil, kdežto mne, studovaného Angostina, přemohla vlna pověr a hrůzy.

Wulfa to nicméně tak úplně nepřesvědčilo. „Tohle je říše zla," prohlásil. „Vampýří králové na ni seslali kouzla. Žijou v zemi, ve stromech a v údolích."

„Jejich kouzla umřela s nima," namítl Maisl. „Není to tak, Owene?"

„Ano. Všechny čáry pominou se smrtí čaroděje. Kouzlo je vytvořeno v mysli a při životě ho drží jen soustředění mysli kouzelníka. Když mysl přestane fungovat, tak kouzlo zmizí."

„A kdo pozná, kdy mysl přestane fungovat?" vyptával se Wulf. „Třeba vampýří králové nepřestali existovat, když zabili jejich těla. Napadlo tě to někdy, barde?"

„Ty jseš teda vážně milej společník," zasyčel Jaryk Maisl. „Co podle tebe tihle nemrtví králové dělali posledních tisíc let? Hráli kostky? Počítali stromy? Kdyby byli pořád ještě naživu, tak bychom se o nich už určitě doslechli." Otočil se ke mně. „Rád bych věděl, kde se skovává ten tvůj černokněžnickej kamarádíček. Už nechci vidět žádný ohnivý koule."

„Myslím, že je ani neuvidíš. Takové kouzlo si vybere svou daň dokonce i na čaroději tak zběhlém v černé magii, jako je on. To, jak rozhýbal mrtvoly, ho oslabilo, a jeho ohnivá koule pak nebyla dost rychlá ani nebezpečná, jako mohla být. Podle mě odešel někam odpočívat - možná se dokonce vrátil do Ziraccu."

„To by trvalo tejdny," namítl Wulf.

„Ne když putuješ po stezkách, po jakých putuje on," opravil jsem ho.

„Já znám všecky stezky, co tu jsou," trval na svém hrbáč.

Zavrtěl jsem hlavou. „Kdysi, když jsem u něj byl v učení, nás povolali k představení na hradě na západním pobřeží. Bylo to dvě stě mil daleko, ale my tu cestu zvládli ani ne za hodinu. Cataplas mi nejdřív zavázal oči a pak mě vedl za ruku. - Vzpomínám si jen na to, že tam byla hrozná zima a cosi kolem mě šeplavě syčelo, myslím, že to byly nějaké příšery. Ale kromě Cataplase se mě nic nedotklo. Pak jsem najednou v zádech ucítil slunce a Cataplas mi sundal šátek z očí. Stáli jsme na útesu nad mořem a po naší pravici byl hrad."

Wulf se zachvěl, vstal a třel si krk, jenž ho, jak jsem později zjistil, velice bolel a nejspíše byl jedním z hlavních zdrojů jeho stálé špatné nálady. Hrb na zádech mu tlačil na silné, věčně napjaté krční svaly a ulevit se tomu téměř nedalo. Stále si třel krk a poodešel stranou.

„Myslím, že opustím tenhle les a zamířím na jih," prohlásil Jaryk Maisl. „Sever začíná být nějak moc nebezpečnej."

„Podle mě se ukáže, že to není moudré rozhodnutí," řekl jsem mu.

„Podle mejch zkušeností je nejlepší obrana proti nebezpečí vzdálenost," prohodil s úsměvem.

„Žádná vzdálenost tě nezachrání před Cataplasem. Azrek tě chce mrtvého, Jaryku. Přes Cataplase může poslat démony, aby tě dohledali, kdekoliv budeš - dokonce i za mořem. Jestli odejdeš, budeš sám a snadná kořist."

„To je tvoje chyba," vyjel na mne ostře a v očích se mu zaleskl hněv. „Ty a ten hloupej sen o Světlonošovi. Jsem snad odsouzenej k tomu, že budu věčně chodit po tomhle lese, zabíjet už mrtvý nepřátele a bojovat s příšerama a démonama?"

„Možná, ale můj otec - přes všechny své chyby velký generál - by ti nabídl nějakou prostou radu. Řekl by: ‚Jaryku, když je nepřítel ve velké přesile, když jsi obklíčen nepřáteli, zbývá chrabrému muži jenom jedna volba. Útok.'"

Jeho úsměv byl opravdový. „Ty jsi nádherný blázen, Owene. Co bys chtěl, abych udělal? Zvedl vojsko mezi rolníky a horaly a smetl Angostiny?"

„Proč ne?" zeptal jsem se.

„Vidíš mě snad jako krále? Krále Jaryka?"

„Nezáleží mnoho na tom, jak tě vidím já. Záleží na tom, jak tě vidí oni."

Jeho úsměv pohasl. „Já jsem jenom člověk, Owene. Slyšels, co říkal ten černokněžník, a já se přiznávám k těm vraždám. To s tím násilím… to teda nebyla pravda. Nikdy jsem se žádný ženský nemusel vnucovat. Ale kradl jsem a podváděl a lhal a klamal. To říkám bez studu. Tahle naše země je jenom pro silný chlapy, a silní chlapi si vždycky vezmou, co chtějí, od slabších. Vím, co jsem - a nejsem tvůj Světlonoš."

Obloha zesvětlela, nad hory na východě začala prosakovat růžová a zlatá. Vstal jsem a protáhl se. Slunce zvolna plnilo oblohu světlem, svítání bylo vskutku velkolepé. Vyklonil jsem se přes cimbuří a zadíval se dolů na bašty.

Voj mrtvých byl pryč. Zůstalo jen pár rezavých přilbic, polámané meče, útržky kůže a bílé štěpiny kostí.

Slunce mi svítilo do tváře, čistě hřejivé, jeho světlo bylo balzámem na duši.

Paprsky dopadly i na lebku u dveří a já znovu uviděl zlatý prsten na prstní kůstce. Už nezářil, teď to byl silný kroužek z červeného zlata se zasazeným bílým kamenem. Sklonil jsem se, stáhl prsten z kosti a zvedl jej k očím. Zevnitř zlatník do kroužku vyryl verš ve starobylém jazyce Belgů. Rým se sice překladem vytratil, ale stálo tam:

Stráží jsem, mečem čistým, srdce silného.

Kroužek byl tenký, ale když jsem se ho dotkl špičkou prsteníku, sklouzl dolů a dokonale mi padl. Zadíval jsem se dolů na kostru. „Myslím, že jsi stál na stráži i tehdy, když už by všichni ostatní utekli. Myslím, že jsi byl udatný muž, a spolehlivý. Kéž odpočíváš v pokoji!"

Ilka již byla vzhůru a já na sobě cítil její pohled. Usmál jsem se na ni, protože jsem byl rozpačitý z toho, že mluvím na mrtvého, který nemá uši, aby něco slyšel. Poprvé mi úsměv opětovala, a já zjistil, že je velmi krásná.

Ten šok byl jak úžasný, tak zvláštním způsobem oslabující. Náhle mi vyschlo v ústech a já se přistihl, jak na ni sprostě

civím a přemýšlím o tom, proč jsem si nikdy nevšiml jejích milých rysů. Jak jsem tak na ni zíral, její úsměv pohasl a ona se otočila a odešla k cimbuří, odkud vyhlédla na zalesněné údolí a třpytící se jezero.

„Půjdeme," vyzval nás Maisl. „Nechci tady bejt, až dorazej skutečný válečníci."

Piercollo si hodil na rameno svůj vak a společně jsme se vrátili do hlavního sálu tvrze. Maisl seskočil dolů do kobky a prohrabal se zbraněmi. Sebral další dva toulce s černými šípy a druhou dýku.

Rozhlédl jsem se kolem, protože jsem měl pocit, že něco chybí.

Pak jsem si vzpomněl.

Byla to ta lebka.

A byla pryč…

8

LÉTO JIŽ POMALU VRCHOLILO, KDYŽ JSME konečně dorazili do Paselu, vysoko položeného městečka na řece asi tři dny cesty na sever od Rualis. Městská ekonomika byla založena na stavebním dříví. Dřevaři káceli vysoké borovice a zbavovali je větví, pak je odtáhli k řece, odkud je po široké Deeway splavovali do Rualis. Pasel bylo drsné město, ne tak divoké jako Rualis, ale v létě zde docházelo k mnoha rvačkám a teklo tady hodně krve, když námezdní dělníci putovali na sever za prací a město přetékalo hampejznicemi a kupci, dráteníky a zloději. V horách byla hojnost lovné zvěře a lovci sem přicházeli chytat do pastí bobry a medvědy, horské lvy a vlky. A když zatoužili po nějakém potěšení, lovci a trapeři zamířili do Paselu, kde smilnili, rvali se a v hazardu utráceli své těžce vydělané peníze.

Za městem, na povlovném svahu, stála kruhová tvrz, jejíž posádku tvořilo dvacet vojáků domobrany. Tito muži, pod vedením uzavřeného kapitána Brackbana, udržovali na tomto drsném místě jakýs takýs pořádek.

Maisl znal městys dobře a zavedl nás rovnou do ohavně páchnoucí krčmy na východním konci osady. Byly asi dvě hodiny po setmění a obrovský šenk byl nacpaný zákazníky - byli tu dřevaři v kožených kazajkách bez rukávů, trapeři v kožišinách, nevěstky s mosaznými náušnicemi a měděnými náhrdelníky a rty nabarvenými malinovou šťávou.

Nebyly tu žádné volné stoly, a já viděl, jak Maislovi začíná klesat nálada. Došel dozadu, kde se na lavici rozvalovali tři muži, opilí namol. Maisl popadl prvního za rameno, stáhl ho z lavice a hodil ho na podlahu. Muž zachrul, ale neprobudil se. Když Maisl stáhl druhého muže, ten se probudil a snažil se zvednout, ale zase se sesul na zem a nesrozumitelně mumlal. Třetí se probral s trhnutím a pokusil se Maisla praštit - byla to chyba. Maisl se zaklonil a rána ho zeširoka minula. Jarykova pěst naproti tomu zasáhla opilce do brady, a tomu odletěla hlava dozadu a narazila do stěny za ním. - Muž se začal hroutit na bok. Maisl ho praštil ještě dvakrát a pak ho odhodil na podlahu.

Maisl vklouzl na uprázdněné místo, opřel se o lokty a zařval na servírku. Když jsme se usadili, protlačila se k nám baculatá žena v šatech z doma tkané vlny a kožené zástěře. Byla utahaná, oči měla matné, ale přinutila se k úsměvu, převzala naši objednávku a zmizela zpátky v tlačenici.

Ilka byla nervózní, seděla blízko Piercolla a pohledem létala sem a tam po hemžících se mužích. Piercollo jí položil obrovskou ruku na rameno a poplácal ji, jako by byla vyděšené děcko. Vzhlédla k němu a usmála se. V té chvíli jsem ho téměř nenáviděl a zatoužil po tom, aby mě lidé také viděli jako ochránce vyděšených, vyhlášeného válečníka.

Na takovém místě se nedalo hovořit, a když nám donesli pivo a jídlo, jedli jsme a pili mlčky, každý ztracen ve vlastních myšlenkách.

Jakýsi mladý muž, štíhlý, se zjizvenou tváří, položil Ilce ruku na rameno a naklonil se, aby jí pošeptal něco do ucha. Ona zavrtěla hlavou, ale on jí sjel rukou na ňadro. Piercollo se pohnul velice rychle a muže odtrhl. Toskánec neřekl ani slovo, jen trhl rukou, a nešťastný nápadník odletěl zpátky do davu jako vymrštěný z praku. Maisl se uchechtl a zavrtěl hlavou.

Hluk za námi utichl, a já se obrátil a viděl, že zjizvený mladík postupuje k nám, ale vedle sebe měl mohutného zálesáka oblečeného v kabátci z vlčích kůží. Muž byl plešatý a bez bradky, ale měl dlouhé rudozlaté kníry, na koncích zapletené do copů.

Došel k Piercollovi a poklepal obrovi na rameno. „Urazils mýho bratra," sdělil mu.

Piercollo si povzdechl a vstal. „Tvůj bratr má chování osla," řekl mu.

Nově příchozí se usmál. „To je sice pravda, ale pořád je to můj bratr. A když je tady Karak, nikdo na něj nevztáhne ruku." Ještě než domluvil, napřáhl se k ráně. Piercollo se zhoupl dozadu, zvedl ruku a jeho prsty se sevřely kolem Karakovy pěsti, kterou obr velice snadno udržel. Viděl jsem, jak Toskánci zbělely klouby, když sevřel zachycenou ruku.

„Piercollo nerad bojuje," prohodil kolohnát mírně. „Piercollo rád sedí a pije v klidu a pohodě." Karakovi se tvář zkřivila bolestí a pravou rukou sáhl pro dýku za opaskem, ale Piercollo stiskl silněji a já slyšel prasknout kloub. Karak sebou trhl, zasténal a odtáhl ruku od dýky. „Bylo by pro nás dobře, kdybychom se stali přáteli," navrhl Piercollo, „a třeba se spolu napili. Ano?"

„Ano," souhlasil Karak, a to slovo mu vyletělo mezi zaťatými zuby.

„Dobrá," pravil Piercollo se širokým úsměvem. - Pustil Karaka a téměř něžně ho poplácal po rameni a obrátil se ke svému sedadlu. V té chvíli muž tasil dýku. Piercollo, zády k němu, vrazil Karakovi loket do obličeje a zasáhl ho do kořene nosu. Všichni v místnosti slyšeli prasknout kost. Karak se zapotácel dozadu a z nosu mu crčela krev. Pak s divokým zaječením po Piercollovi skočil. Toskánec mu vyšel vstříc a pěstí ho udeřil do brady. Ozvalo se nechutné zapraštění a útočník padl jako podťatý, jeho nůž pak zarachotil na prknech podlahy.

„Tys ho zabil!" zařval zjizvený mládenec a padl na kolena vedle těla. Chvíli jsme si všichni mysleli, že by to mohla být pravda, ale zraněný Karak zasténal a snažil se pohnout. Čelist měl roztříštěnou a nos zlomený. Dopředu popošlo pár mužů, aby mu pomohlo, a obrátili ho na záda, kde pak chvíli ležel a lapal po dechu, než se kolem něj sešli jeho přátelé a odnesli ho z šenku.

„Kdybys ten zápas o chvilku prodloužil, moh jsem uzavřít pár sázek," utrousil Jaryk Maisl.

„Já nemám rád boj," zopakoval Piercollo a dopil pivo.

„Na někoho, kdo to nemá rád, jseš v tom fakt docela dobrej.“
Piercollo pokrčil rameny a mně to připadalo, že na něj padl velký smutek.
„Neměl jsi na vybranou,“ snažil jsem se ho povzbudit. „Měl v úmyslu tě zabít.“
„Já vím, Owene, ale působit bolest mi nedělá žádnou radost. Rozumíš? Já rád poslouchám smích a písně. Byl tolik hloupý, mohli jsme posedět pospolu a dát si pití, vyprávět si příběhy a stát se přáteli. Ale ne. Teď stráví měsíce s polámanými kostmi. A proč to? Protože má bratra se špatnými způsoby. To nedává žádný smysl.“
„Jsi dobrý člověk,“ řekl jsem mu. „Nebyla to tvoje vina.“
„Já nejsem dobrý člověk. Dobří lidé nelámou jiným kosti. Jsem slabý, příteli Owene.“
Otevřely se dveře a vstoupila skupina mužů. Napjal jsem se, protože jedním z nich byl ten zjizvený mladík, a teď navíc nesl meč. „To ne!“ vydechl jsem. Maisl si jich všiml, ale pozornost obrátil zpátky k pivu. V té chvíli jsem pochopil, že nechá Toskánce jeho osudu. Poklepal jsem Piercollovi na rameno a ukázal na nově příchozí. Bylo jich pět, všichni vyzbrojení meči nebo dýkami. Piercollo se zvedl a já vstal s ním s rukou na své dýce. Ilka také vstala, Maisl a Wulf však zůstali sedět, a toho, co se dělo kolem, si schválně nevšímali.
Když se muži přiblížili, Piercollo neříkal nic, ale já se protlačil dopředu. „Je neozbrojený,“ řekl jsem vyrovnaným hlasem.
„Von teďka umře,“ prohlásil zjizvený mládenec.
„Myslíš? Uvidíme,“ řekl jsem já a zvedl ruku dlaní nahoru. Nejdřív jsem vytvořil záblesk bílého světla, které mi vyšlehlo z ruky vzhůru ke stropu - zjistil jsem, že to vždycky přitáhne pozornost publika. Pětice mužů zděšeně uskočila. „A teď budoucnost!“ To jsem řekl hodně nahlas, čímž jsem na sobě udržel jejich pozornost. Na dlani se mi vmžiku vytvořil obraz Horgy, kouzelnice byla asi dvě stopy vysoká a bílé roucho jí povlávalo v neviděném vánku. „Volám tě, Horgo,“ řekl jsem, „abys nám prozradila budoucnost, budeš-li tak laskavá. Je tu někdo, kdo dnes v noci zemře?“ Kouzelnice se vznesla z mé ruky, obkroužila místnost a tu a tam se zastavila nad ponuře se tvářícími muži, kteří okamžitě odvraceli zrak a olizovali si rty, přičemž se snažili zakrýt hrůzu ve svých srdcích. Nakonec se vrátila na mou dlaň a zavrtěla hlavou.
„Bude se tu však bojovat,“ namítl jsem. „Když k takovému boji dojde, někdo určitě zemře.“
Horga kývla, otočila se mi na dlani a ukázala na zjizveného mladíka. Z ruky jí vyšlehlo zlaté světlo, obklopilo chlapce, a jemu se nad hlavou objevila lebka, všeobecné znamení hrozící pohromy.
„Děkuji ti, Horgo,“ řekl jsem a uklonil se obrazu. Horga zvedla ruce a zmizela. Obrátil jsem pozornost k válečníkům. „Už k boji došlo,“ řekl jsem jim s úsměvem. „A dokonce k souboji, který skončil zpřelámanými kostmi. Další násilí již není nutné. Pokud ale chcete, posloužíme vám.“
„Já se nebojím umřít,“ pravil mládenec, ale jeho oči prozrazovaly, že lže.
„Ovšemže ne,“ přitakal jsem. „Ty jsi chrabrý muž. Všichni jste stateční. Ale smrt je věčná, a já si rád myslím, že až nadejde můj čas a červi budou hodovat na mých očích, zemřu pro něco, co bude stát za to. A chci, aby moji synové, vysocí synové, stáli u mého lůžka a rozloučili se se mnou s láskou v srdcích.“
„Měl by se mi vomluvit!“ vyjel mladík ukazuje na Piercolla.
Kolohnát rozhodil rukama. „Jestli je to to, co si přeješ, tak to rád udělám,“ prohlásil. „Mrzí mě, že jsi byl uražen, a dvakrát mě mrzí, že je tvůj bratr zraněný. A jsem velmi rád, že tě nemusím zabít. Napijete se s námi? Piercollo to zaplatí.“
Muž kývl a vrátil meč do pochvy. Ostatní následovali jeho příkladu. Nezůstali dlouho, ale napili se s námi a nepřátelství tím skončilo.
Těsně před půlnocí vstoupila do krčmy mladá jeptiška a prošla mezi stoly vybírajíc peníze. Zastavila se před námi a natáhla k nám otevřený měšec. „Na jídlo pro chudé a nemocné,“ řekla.
Každý z nás ji obdaroval stříbrnou pencí a ona se na oplátku usmála a popošla dál.
Maisl z ní nespustil oči. „Z jakýho byla řádu?“ zeptal se mě.
„Myslím, že je gastoignetinka. Ty mají pletené opasky se třemi střapci.“
„Celibát?“ vyzvídal dál. Já kývl.
„Taková škoda,“ řekl. „Rád bych věděl, jestli je odsud.“
• • •
Vím, co by sis, můj drahý duchu, myslel, kdybys mohl myslet. Kde je princezna? Kde je Světlonošova velká láska, pro niž riskoval život při desítkách příležitostí, pro niž v měsíčním světle zlézal vysoké věže a bojoval s muži i bestiemi povolanými černokněžníky?
Mohu ti říci - a do jisté míry to bude pravda - že neexistovala. Nebo aspoň ne tak, jak báje chtějí, abys věřil.
Víc už však neřeknu. Protože Maislova velká láska je součástí mého příběhu, a přece není. Tuto hádanku však odložím a vysvětlím ji na správném místě.
Žena, která dala vzniknout příběhům, totiž byla docela jiná. Tak pro začátek, její vlasy nebyly jako utkané ze zlata, ani pleť neměla alabastrově bílou. Nebyla vysoká, měla jen něco nad pět a půl stopy, a muži při pohledu na její krásu nelapali po dechu. Byla taková, čemu někteří muži říkají hezká, měla pravidelné rysy a plné a smyslné rty. A oči měla oříškové a husté obočí - což jsou, podle mých zkušeností, známky vášnivé povahy.
Jmenovala se Astiana a byla gastoignetinskou sestrou prosící v taverně o almužny. Pravda je, že si jí Maisl všiml, ale všiml si jí jen tak, jak si všímal většiny žen. Té noci jí další myšlenku nevěnoval a vlastně noc strávil ve společnosti kypré služky s mezerou mezi zuby a vyzývavým pohledem.
V krčmě neměli žádné pokoje a já s Wulfem, Piercollem a Ilkou jsme odešli chvíli po půlnoci a přespali na nedalekém poli.
Maisl nás našel těsně po rozbřesku a pak jsme chvíli seděli a povídali si. Piercollo chtěl, abychom nakoupili zásoby, a protože byl jarmark, rozhodli jsme se v Paselu zůstat. V půli dopoledne už jsme se nudili a toužili jsme zase být na cestě. Městys nenabízel téměř žádnou zábavu a trh byl nezajímavý. Piercollo získal dvě šunky, pytlík ovesných vloček, nějaký cukr a sůl a také různé sušené bylinky a koření. Byl spokojen, a my už byli připraveni k odchodu, když na tržiště

přišla Astiana.

Vylezla po dřevěných stupních na vyvolavačovo pódium a začala kázat davu, jenž se shromáždil kolem a poslouchal. Astiana mluvila o lásce a starostlivosti, o tom, že je potřeba pomáhat těm méně šťastným. Měla dobrý hlas, i když ne zrovna silný, a její přednes nebyl tak úplně dokonalý. To však vynahrazovala vášní a vírou, a každé její slovo zapadlo přímo do srdcí posluchačů.

Dokonce i mne překvapilo, že lidé zůstali, protože začala kritizovat angostinskou vládu - nespravedlivé daně a zločinné chování dobyvatelů. Pak promluvila o naději lidu a vykřikla jméno Světlonoš. Ozval se hlasitý jásot.

To byla nebezpečná slova, a já se rozhlédl kolem, hledaje domobranu.

Byli tu, nedbale se opírali o zdi nedalekých budov, ale nijak se ji nepokoušeli zastavit. Nakonec dopředu vystoupil vysoký důstojník se spletenými plavými vlasy pod železnou helmicí. „To stačí, sestro!“ zavolal.

Astiana se obrátila k němu. „Měl by ses stydět, Brackbane,“ hubovala jej. „Neboť sloužíš příčině zla v této zemi.“

„Mělas svou čtvrthodinku, Astiano, a teď vyvolavač čeká a je potřeba prodat dobytek, jestli dovolíš.“

Štíhlá sestra zvedla ruku, požehnala davu a rychle slezla z pódia. Všiml jsem si, že Brackban zašel do nejbližší hospody.

Dražba dobytka mě nezajímala, proto jsem se vrátil ke svým společníkům, kteří čekali u dlouhého stolu nedaleko středu města a vychutnávali pozdní snídani, skládající se z chleba a sýra. - „Mluvila o mně pěkně,“ utrousil Maisl. „Tak procítěně.“

„Ona nemluvila o tobě, Jaryku,“ opravil jsem ho chladně.

„Dneska ráno máš pěkně hnusnou náladu.“

„Ale vůbec ne. To jen, že teď věci vidím jasněji.“

„Udělal jsem snad něco, co tě urazilo, Owene?“

Piercollo poodešel na tržiště, odkud sledoval dražbu, a Ilka byla s ním. Oba byli z doslechu. „Urazil mě? Včera v noci mohli zabít tvého přítele a tys nic neudělal. Ponechal jsi ho jeho osudu. To mně připadá mrzké.“

„Ty sis ved docela dobře i beze mě,“ poukázal, „a proč bych měl pro toho člověka riskovat život? Nežádal jsem ho, aby tomu chlápkovi zlomil čelist. To se mnou nemělo nic společnýho. Kdyby útočili na tebe, neočekával bys snad, že budeme stát při tobě?“

„Ne.“ odpověděl prostě. „Ani bych vás o to nežádal.“

Byli jsme připraveni k odchodu, když do městečka vjel oddíl vojáků a rozehnal lidi na dražbě. Bylo jich padesát, přitáhli koním otěže a zůstali sedět v sedlech, zatímco důstojník sesedl, vyšplhal na pódium a odstrčil vyvolavače.

„Na rozkaz Azreka, pána Severu,“ křikl, „je nyní město Pasel pod přímou vojenskou správou. Domobrana se tímto rozpouští. Já se jmenuji Lykos a městští radní přijdou dnes večer hodinu po setmění do tvrze, kde jim oznámím nové zákony a daně vyhlášené pánem Azrekem. Od soumraku platí zákaz vycházení, a každý, kdo bude nalezen na ulici poté, bude zatčen. Do dalšího oznámení se nebudou konat žádná veřejná shromáždění a žádné schůze.“

Viděl jsem, že Brackban vychází z putyky. Došel před důstojníka a zastavil se s rukama zkříženýma na prsou. „Pasel není na území tvého pána,“ řekl. „Tady nemáš žádnou pravomoc.“

„Azrek je pánem Severu, kteroužto hodnost mu udělil král Edmund. Chceš snad zpochybnit královo právo dobyvatele?“

„Pasel je svobodné město - také podle královského dekretu,“ namítl Brackban. „Všechny daně jsou vybrané a čekají na vás ve tvrzi. Ale my se zodpovídáme pánu Rualis. Opakuji, že tu Azrek nemá žádné pravomoce.“

„Kdo jsi, vojáku?“ zeptal se Lykos.

„Jsem Brackban, kapitán domobrany.“

„Ten samý Brackban, který dovoluje, aby uprostřed náměstí kázaly sekty psanců o vzpouře?“ ohrnul pysk Lykos.

„Odkdy jsou gastoignetinské jeptišky postavené mimo zákon?“ opáčil Brackban.

„Od té doby, co byla jejich abatyše přibitá na bránu kláštera,“ křikl Lykos. „Zatkněte ho!“ Několik vojáků seskočilo z koní a rozběhlo se ke kapitánovi.

Brackban odskočil dozadu a vyškubl meč z pochvy. První muž, který k němu doběhl, okamžitě zemřel s hlavou téměř oddělenou od zbytku těla, ale než mohl pozvednout meč znovu, byl Brackban přemožen a stržen na zem.

Dav stál opodál, mlčící a nejistý. „Na každého muže či ženu, který označí či chytí zrádkyni známou jako Astiana, čeká odměna dvacet stříbrných. Večer bude přivedena do tvrze, jinak budou všichni v této osadě považováni za zrádce a jejich majetek bude zabaven.“

„Já jsem Astiana,“ ozval se jasný, vysoký hlas, a já uviděl z davu vystupovat onu mladou jeptišku. Došli k ní dva vojáci a popadli ji za ruce.

Dav se vrhl kupředu a vojáci otočili koně, z nichž mnohé náhlý pohyb polekal. Jeden kůň šel k zemi. Nevěřím, že lidé v té chvíli chtěli spáchat nějaké násilí, jenže vojáci v tom zmatku tasili meče a ohánělí se po nejbližších měšťanech. Následovala panika, koně se vzpínali a lidé se rozbíhali do všech stran, jak se snažili uniknout mečům vojáků.

Byl zázrak, že nebyl nikdo zabit, i když později si mnoho lidí muselo nechat ošetřit hluboké sečné rány způsobené meči.

Všiml jsem si, jak Piercollo pohání Ilku pryč. Pak dopředu popojel jezdec a máchl mečem dolů. Piercollo před jeho sekem uhnul dozadu, pak chlapa popadl za plášť a strhl ho ze sedla. Okamžitě se na něj sesypali další vojáci. Ilka se snažila tasit svoji šavli, ale Piercollo ji od sebe odstrčil s takovou silou, že se opodál rozplácla na zemi.

Začal jsem se zvedat, že mu půjdu na pomoc, ale Jaryk Maisl mě popadl za rameno. „Počkej!“ nařídil mi.

„Chyťte ho živého!“ hulákal Lykos, a další vojáci seskákali z koní a hnali se na Toskánce. Dva padli pod jeho pěstmi, ale pak mu další podrazil zezadu nohy, takže Piercollo těžce upadl a udeřil se hlavou o dřevěný kůl. Potom už se nehýbal.

Vojáci ho převrátili na břicho a svázali mu ruce.

Maisl mě odtáhl od stolu, kde jsme seděli, do stínu jídelny. Wulfa nebylo nikde vidět.

Lykos přešel nyní téměř opuštěné náměstí a zastavil se před spoutaným obrem. Piercollo zatím nabyl vědomí a tři vojáci ho postavili na nohy. „Viděl jsem tě v Rualis," poznamenal Lykos. „Byl jsi s tím mužem známým jako Světlonoš. Kde je?"

Piercollo neříkal nic a Lykos mu dal surový políček.

„Prozradíš mi všechno, co víš," pravil. „Odveďte ho!"

• • •

Když se vojáci hotovili k odchodu, Maisl mě zavlekl zpátky do prázdné jídelny. Ze zastíněného výklenku se vynořil Wulf.

„Co teď, Maisle?" zeptal se.

Válečník mě pustil a zamyšleně si mnul bradu. „Ať už ten důstojník říkal cokoliv, městští radní se sejdou. Zjisti kde a kdy - a snaž se uhodnout, jak se na to tváří domobrana. Je tenhle Brackban oblíbenej? A ta jeptiška, jak o ní lidi mluvěj."

„Co máš v plánu?" vyzvídal jsem.

Usmál se na mě. „No, pokusím se zachránit našeho přítele, samozřejmě. Copak bys právě tohle nečekal od Světlonoše?"

„Ano, to čekal - ale nečekal bych to od tebe."

„Život je plnej překvapení, Owene."

Dovnitř přišla Ilka s rozšířenýma, vyděšenýma očima, ale odhodlaným výrazem. Postavila se před Maisla, a on k ní shlédl. „Uděláme, co půjde, abychom ho zachránili," řekl jí. Ilka kývla a poklepala si na jílec šavle.

„Dokonce za něj budem bojovat," souhlasil Maisl. Tehdy se na něj usmála, vzala ho za ruku a políbila mu prsty.

Z ulice se vrátil majitel jídelny. Byl to vysoký tlouštík s malýma nohama, jenž se pohyboval s půvabem rozeného tanečníka. - „Špatnej vobchod," ucedil, potřásaje hlavou. „Moc špatnej."

„Co myslel Brackban tím, že Pasel je svobodné město?" zeptal jsem se ho.

„Když začala válka, odmítli jsme poslat muže do vojska proti Edmundovi. Jako odměnu vyhlásil Pasel za svobodnou osadu. Žádnej usedlík tady neplatí daně. Ale trapeři, lovci a dřevaři odváděj část svýho zisku králi."

„Královská vděčnost má krátkej život," poznamenal Jaryk Maisl.

„Vypadá to tak. Můžu vám donýst ještě něco k jídlu, pánové?"

Maisl požádal o opečený chleba a sýr a my s Ilkou jsme si objednali horkou ovesnou kaši s medem. Seděli jsme mlčky, zatímco nám majitel jídelny připravoval druhou snídani. Když se vrátil, Maisl jej vybídl, aby se připojil k nám, a on si nalil korbel vína a přisedl si k nám.

„Brackban mluvil dobře," poznamenal Maisl.

„Dobrej chlap," připojil majitel. „V zámořský válce vedl kumpanii vojáků - po oblíhání Ancouru dostal zlatou medaili. Říkali jsme mu, aby tu jeptišku vypověděl z Paselu, ale von odmít. Čert vem ženský s ostrým jazykem!"

„Je to hezká mladá holka," podotkl Maisl.

„Hezká? No, to asi jo. Ale dělá potíže! Dny tráví žebráním a pak za almužny krmí kriply a mrzáky. Ptám se vás, jakej smysl tohle má? Chlap je užitečnej jenom tak dlouho, dokud může dělat ke všeobecnýmu dobru. Krmit ho dál je plejtvání dobrým jídlem a protahováním jeho bolesti. Lepší, když umře v klidu a důstojně."

„Ona třeba věří, že život je posvátný," poznamenal jsem mírně.

„Pche!" byla jeho první odpověď. Pak: „Vloni na podzim padl jednomu mladýmu dřevorubci na nohy strom a rozdrtil mu kosti, že se s tím nedalo nic dělat. Ten chlap byl vyřízenej a připravenej umřít. Ale ne! Vona ho vezme k sobě, krmí ho a čte mu. Ta ubohá duše žila ještě šest měsíců, než ho konečně dostala sněť. Myslíš, že jí poděkoval, že ho nechala tak trpět?"

„Možná ano," navrhl jsem. Maisl mě pod stolem kopl do holeně.

„Ženský," utrousil. „Tak nebo tak, vždycky nás přinutěj trpět. Ale pověz mi, proč ji Brackban odmítl poslat pryč. Koneckonců, byl kapitán domobrany."

„Voblbla ho, myslím," prohlásil majitel jídelny. „Nic jinýho mě nenapadá. A teď za to bude viset - nebo něco horšího."

„Možná že ne," řekl Maisl. „Možná ho někdo zachrání. Kdo ví? Mohl by mu na pomoc přijít Světlonoš."

„Světlonoš! Proč by se měl starat vo to, co se děje v nějakým Paselu? Tohle je dělnický město, plný dělníků. Povídá se, že von je vzbouřenej pán - další zatracenej Angostin. Nakonec se ukáže, že je to nějakej vévoda nebo tak, a král mu dá milost. Ty se vo svý postaraj. Parchanti!"

„Slyšel jsem," zašeptal Maisl a naklonil se blíž, „že Světlonoš je z Rabainovy krve."

„Kéž by to byla pravda! Ale není, člověče. Tyhle příběhy jsou jako pohádky pro děti. Lidi je vykládaj, abychom měli pocit, že je nějaká naděje. Ale pro takový, jako jste vy a já, žádná naděje nejni. My si jen vyděláváme na chleba a doufáme, že oddálíme nemoci a smrt na dost dlouho, abychom stačili založit rodinu. Tohle je svět Angostinů, a i kdyby tenhle Světlonoš byl samotnej Rabain, voni by ho zhasli jako svíčku." Odstrčil se od stolu, vstal a lítostivě se usmál. „No, hezky se mi s váma mluvilo, ale musím se dát do práce."

Asi za hodinu nato se vrátil Wulf a vklouzl na lavici vedle Maisla. „Brackbana maj hodně rádi, je to prachvobyčejnej hrdina."

„A ta žena?"

„Tu snášej, ale nemilujou. Je to cizinka a čeká, že lidi budou žít podle učení církve. Nejenom se modlit, chápej, ale že budou všechno dovopravdy dělat správně. Nadělala si spoustu nepřátel - a zvlášť místního kněze. Postavila se v kostele a ukázala na jeho ženskou a děcka - a zeptala se ho, kde ve svatý knize stojí, že se kněz může takhle chovat!"

„Před shromážděním věřících?" zeptal se ohromeně Maisl.

„Uprostřed jeho kázání. Nazvala ho smilníkem."

„Tohle řekla v kostele? Na jeptišku teda moc stydlivá není. Spíš dost ohnivá. Pochybuju, že by se kněz snažil sehnat pomoc a osvobodit ji.“

Wulf se uchechtl. „Vykládá, že je posedlá démonem a musí bejt upálená.“

„A co ta schůzka?“

„Měls pravdu. Je ve stodole na západním konci města. Už tam pomalu budou.“

„Tak se k nim připojíme,“ řekl Maisl.

To, co Maisl dělal, mě mátlo, ale když jsme procházeli městem, nic jsem neříkal. Ulice byly prázdné, na udusané hlíně uprostřed města však byla krev.

Stodola byla vysoká, sem se na zimu ukládalo všechno krmení pro místní dobytek, a stála na rozlehlé louce obklopené lesem. Když jsme se přiblížili, vstoupil nám do cesty voják domobrany s oštěpem.

„Co tady pohledáváte?“ zeptal se.

„Přišli jsme na schůzi,“ odpověděl Maisl.

Voják na něj chvíli civěl. „Já vás neznám,“ namítl.

„Ale ano, znáš, příteli,“ opáčil Maisl se širokým úsměvem. „Protože já jsem Světlonoš. A tohle je Wulf Hrbáč a bard Owen Odell.“ Ilku nepředstavil.

Muž s otevřenými ústy ustoupil. „Jestli je to nějakej vtípek…“

„Myslíš, že bych žertoval, zatímco je můj přítel vězněný v pevnosti - zatímco připravují Brackbana na šibenici?“

To na vojáka udělalo dojem - což také mělo. Na Maisla byl působivý pohled, byl vysoký, pohledný a furiantský, ta správná látka pro pověst. Voják zaváhal. „Řekli mi, abych držel všechny cizince stranou, pane. Tebe ale ne, pane. Určitě by nechtěli, abych zadržel tebe, Bůh ti žehnej!“

Maisl ho poplácal po rameni a šli jsme dál. Maisl se ještě obrátil ke mně. „Zařiď, ať je můj vstup dostatečně dramatický, Owene.“

U dvoukřídlých vrat do stodoly stáli další dva vojáci, kteří viděli, jak jsme prošli kolem první stráže, a tak nás přivítali poněkud přívětivěji.

„Jdete trochu pozdě,“ poznamenal jeden. „Schůze už začala.“

Maisl neříkal nic, prostě vstoupil dovnitř. Ve stodole bylo asi čtyřicet mužů, seděli na balících sena a naslouchali šedovlasému postaršímu muži, jenž chtěl prosit Azreka ze Ziraccu. Maisl popošel dopředu, já s Wulfem a Ilkou jsme zůstali mezi posluchači.

„Kdo jsi, pane?“ chtěl vědět šedobradý stařík.

Nechal jsem vzlétnout kouzlo, a kolem Maislovy hlavy zaplálo zlaté světlo, zvedlo se a vytvořilo pod krokvemi klenutou duhu.

„Já jsem Světlonoš!“ zahřměl Maisl. - Nechal ta slova chvíli viset ve vzduchu. Pak: „A jsem tu, abych zjistil, jestli dovolíte nepříteli pověsit Brackbana.“

„Ne, to nedovolíme!“ křikl jeden ze strážných, ale shromáždění měšťané seděli mlčky. Tohle byli tvrdí obchodníci, kupci a majitelé půdy. Možná je Brackbanův osud rozčílil, ale byli ochotní ho okamžitě obětovat, aby si zachránili živobytí.

Maisl zavrtěl hlavou. „Po celém severu se zvedá zástava vzpoury. Angostinové zjišťují, že z horalů se poddajní nevolníci nedělají tak snadno. Teď zaplatí mýtné, že cestují po našich silnicích. Zaplatí ho krví. Budou krví platit dál, dokud se jich nezbavíme.

Vím, co si myslíte - jeden každý z vás. Nechcete, aby do vašeho města zavítala válka. Nechcete vidět své domy vypálené, svoje ženy znásilněné a děti povražděné. Chcete takový život, jaký vždycky býval. To není žádná hanba, přátelé. To je právě to, co chceme všichni. Jenomže na to už je pozdě. Na jižním konci lesa Angostinové pálí a rabují vesnice. Přivádějí Ikény a usazují je na půdě. Podívejte se, co se stalo dneska! Jste svobodné město, a přesto sem přijeli cizí vojáci, zatkli vašeho kapitána domobrany a tasili meče na nevinné občany. Co přijde příště? Daně budou zdvojené i ztrojené. Vezmou vám všechno, co máte.“

„A co teda navrhuješ?“ zeptal se ten prošedivělý starší, který hovořil, když jsme přišli. „Válku? Zrovna jsme jednu válku prohráli - všechny naše rytíře a urozený pány v ní pobili.“

„Angostinské rytíře!“ vybuchl Majzl. „Angostinské pány! Sever proti jihu. Komu záleží na tom, co se stane Angostinům? Kolik tam bylo horalských rytířů? Kolik horalských pánů? Ale tuhle válku neprohrajem. Právě teď se mi sbírá vojsko, které vyžene nepřítele z našich zemí. Horalské vojsko!“

„A kde je to vojsko?“ zeptal se jiný muž. „Žádný válečníky nevidím.“

„Uvidíš je, příteli. Ale tady nejsou potřeba - ne tam, kde jsou @@@paselství muži se statečným srdcem a velkou odvahou. Horalé! Nebo se vám angostinské zlato zažralo do duší a změnilo vám krev ve vodu?“

„Moji ve vodu ještě nezměnilo!“ zařval jakýsi podsaditý vousáč a vyskočil. „Co chceš, abychom udělali?“

„Sedni si, Jairne,“ nařídil Šedobradý. „Nikdo z nás nedal tomu muži právo za nás mluvit.“

„Ano, sedni si, Jairne,“ řekl Jaryk Maisl. „Seďte a dívejte se na další nespravedlnost. Seďte a dívejte se, jak ruší své sliby a znásilňují vaše ženy. Seďte a poslouchejte bezpáteřný starý blázny, jako je tenhle.“

„Ne!“ zařval Jairn. „Ať jsem zatracenej, jestli to udělám. Když jsem si vloni na podzim zlomil hnátu, přijel na můj statek Brackban a přivez mi moji úrodu. A ty, Cerdiku, kdo sehnal chlapy, aby ti pomohli postavit barák, když ti lehl popelem? Byl to Brackban! A když nájezdníci ukradli výstavní bejky, kdo je vystopoval? Kdo přived bejky zpátky jejich majitelům? Je tu snad někdo, kdo dokáže v noci klidně spát s vědomím, že nehnul ani prstem, aby Brackbanovi pomoh v nebezpečí?“

Několik mužů souhlasně vykřiklo, ale většina se začala bavit mezi sebou a hlasitě se dohadovat. Maisl zvedl ruce, aby je umlčel, ale pozornost shromáždění již ztratil.

Poslal jsem nahoru kouzelnou kouli, černou a malou, která vybuchla se zvukem připomínajícím zahřmění.
Teď tedy nastalo naprosté ticho!
„Už není čas na dlouhé řeči," řekl Jaryk Maisl. „Všichni ti, kteří jsou ochotní bojovat za Brackbanovu svobodu, přejdou nalevo. Ti, kteří nemají na spravedlnost žaludek, zůstanou sedět."
Jairn první přešel na druhou stranu stodoly. Další ho následovali, až zůstalo sedět jenom sedmnáct mužů. Maisl k sobě zavolal stráže. „Dejte pozor, aby žádný z těchhle zbabělců neopustil do rána stodolu," nakázal.
„Nemůžeš nás tu uvěznit!" stěžoval si plešatějící kupec s pískovými vlasy.
Maisl ho za přednici košile vytáhl na nohy. „Můžu s váma udělat, co se mi zlíbí, ty bezpáteřnej šmejde! Buď rád, že vás nechávám naživu!" Odhodil muže od sebe a otočil se ke zbývajícím šestnácti. „Až nadejde den svobody, horalé budou vědět, kdo za ně bojoval - a kdo je nechal shnít. Pak přijde zúčtování. Připravte se na ten den!"
Myslím, že k nim byl nespravedlivý. Někteří byli dost staří, a co se ostatních týče - no, není to zločin, když člověk cítí strach nebo když potřebuje čas, aby se v důležitých otázkách rozhodl. Někteří, nepochybně, měli rodiny, měli starosti o své ženy, děti či zesláblé rodiče. On je ale nechal tam s pocitem hanby.
Vyšli jsme ven na slunce, kde se Maisl posadil s Jairnem a ostatními. Na chvíli jsem si k nim přisedl, ale bitevní plány a taktika mě tehdy příliš nezajímaly, a tak jsem s Ilkou poodešel stranou. Usedli jsme na kamennou zídku a dívali se na hory. Neměl jsem nejmenší tušení, proč se Maisl vlastně tak náhle stal hrdinou, a to mě zneklidňovalo. Cítil jsem, že mi uniklo něco důležitého - což také byla pravda.
Ilka se posadila vedle mne a ukázala na tlumok s harfou, který jsem měl na rameni.
„Nemám na hudbu náladu," řekl jsem jí. Zatvářila se schlíple, a já svého odmítnutí okamžitě zalitoval. „Co bys chtěla slyšet? Baladu? Taneční melodii?" Zavrtěla hlavou. „Tak co tedy? Pochod? Bitevní píseň? Ne? Tak to jsem ztracen, paní."
Ilka se předklonila a dotkla se mé hrudi nad srdcem, pak ukázala na stromy, hory a oblohu.
„Chtěla bys slyšet hudbu země?"
Kývla a usmála se.
Naladil jsem harfu a uvolnil svou mysl. Mé prsty se roztančily na strunách.
Ale nebyla to hudba země ani stromů, ani hor. Byla to hudba zrození lásky, jak jsem ji cítil onoho letního dne na kamenné zídce pod bezmračnou oblohou. Po chvíli jsem otevřel oči a pozoroval Ilku, jak mě poslouchá. Všiml jsem si, že má oči zvlhlé slzami a ruměné tváře.
Nyní vím, že pochopila mé city a přečetla si zprávu v mé hudbě hned z prvních nejistých tónů.
Jenomže tehdy jsem byl mlád a zdaleka ne moudrý.
• • •
Shromážděni muži probírali plány útoku na hrad skoro hodinu, než se Wulf, s tváří rudou vzteky, zvedl a vyrazil k místu, kde jsme seděli.
„Jak to jde?" zeptal jsem se ho.
Předklonil se a odplivl si. „Co když? To je všecko, co slyším. Přelezem hradby. Co když mají vřelej volej? Spálíme bránu! Co když na nás zaútočí? Jestli se to ještě chvíli potáhne, tak se zblázním. Některý z nich už ztrácej vůli bojovat. Ptají se: ‚Co když vyhrajem? Co pak? Pošlou sem další oddíly a město vypálej.'"
„Dobýt takovou malou tvrz přece nemůže být tak těžké?" řekl jsem.
„Opravdu? No, tak proč nejdeš a neřekneš jim to, generále? Maisl už každou chvíli začne rozbíjet hlavy."
„No dobrá." Vrátil jsem harfu do tlumoku a došel jsem k místu, kde seděli muži. Wulf mě následoval - myslím, že hněv u něj nahradilo pobavení. Když jsem ten výraz uviděl, znovu se ve mně zrodily pochyby. Kdo jsem byl, abych plánoval útok? Jaké zkušenosti jsem mohl nabídnout? Když jsem přišel blíž, Maisl vzhlédl. Také vypadal rozzlobeně a tvář měl ruměnou. V té chvíli jsem si uvědomil, že by byla chyba přidat k hádce další názor. Nastal čas - jak by řekl můj otec - na rozhodný čin. Ale i kdyby byl můj plán dobrý - o čemž jsem začínal pochybovat - sebral by Maislovi autoritu Světlonoše, protože právě on by s ním měl přijít. „Mohl bych si s tebou promluvit?" zeptal jsem se ho. Maisl kývl, vstal a spolu jsme odešli od stále se hádajících mužů.
„Zbabělá, zparchantělá cháska," utrousil, když jsme se dostali z doslechu.
„Potřebují velení," řekl jsem mu.
„Já se snažím, krucinál! Nikdy jsem nebyl důstojník. A abych řekl pravdu, ani nevím, jak zaútočit na hrad, natož jak ho dobýt!"
„V té tvrzi je padesát mužů," řekl jsem tichým hlasem. „Potřebují se ale vyspat - za tmavých nočních hodin jich bude vzhůru nejvíc čtyři nebo pět. - My je ale nebudeme muset přepadnout, už jsme dostali pozvání. Lykos nařídil městským vůdcům, že ho mají po setmění navštívit. Prostě půjdeme dovnitř."
„A pak co?" vyštěkl.
„Jakmile budeme uvnitř, vezmeme Lykose jako rukojmí. Pak dám znamení Wulfovi a ostatním, a ti můžou vyřídit stráže a převzít pevnost." Když jsem mu vykládal svůj plán, byl jsem stále víc a víc nervózní, protože jsem očekával, že krutě poukáže na jeho chyby. Místo toho mě Maisl plácl do ramene.
„No páni, tohle stojí za pokus!" řekl. „Předložím jim to!"
„Ne!"
„No, sami to nezvládneme!"
„Já vím. To jsem myslel tím velením. Býval jsi voják. A kdy během bitvy vám váš důstojník řekl: ‚No, chlapi, uvažuji o tom, že dám znamení k útoku, co myslíte?' Teď je čas, abys ustanovil svou autoritu. Mysli jako král, Jaryku. Chval je za jejich odvahu a říkej jim, co mají dělat."
Maisl přimhouřil oči a vážně kývl. Pak chvíli jen mlčky stál. „Co když se mi vysmějou do obličeje? Nebo to prostě

odmítnou?“

„Tak jim prostě řekneš, že nejsou hodni Světlonoše, a odejdeme.“

Na to zaklel a zamnul si bradu. „Páni,“ sykl, „nenechám se porazit touhle mizernou bandou! Jestli je nutnej výstup, tak ho taky dostanou!“

Zakřenil se na mě a pak se obrátil k čekajícím mužům. Tentokrát si k nim však nepřisedl. Stál tam s rukama v bok a čekal. Hovor utichl. „Vyslechl jsem všechno, co tu bylo řečeno,“ prohlásil a hovořil pomalu a s velkým důrazem. „Vy všichni jste horalé. Máte odvahu. Jsem hrdý na to, že jste se rozhodli stanout po mém boku. Velmi hrdý. Ale čas na hovory vypršel. Lykos svolal městské radní, aby ho navštívili ve tvrzi. Půjde deset z nás. Wulfe, ty s ostatními zůstanete schovaní venku. Už jsem pochválil vaši odvahu, ale těch osm mužů, kteří se mnou a s Owenem vstoupí do pevnosti, musejí být válečníci, musejí umět zacházet s mečem a dýkou, musejí umět bojovat. Nedokážu posoudit, kteří z vás jsou nejlepší. To musíte rozhodnout vy. Udělejte to, než Wulfovi vysvětlím, co je třeba udělat.“

Přivolal si k sobě hrbáče, obrátil se k nim zády a znovu odkráčel.

Pozoroval jsem muže a viděl, jaká se s nimi udála změna, jak do nich proudí čerstvá sebedůvěra. Mlčeli jen chviličku, pak začali rozebírat zručnost při zacházení s čepelí. Kdo by měl jít a kdo by měl zůstat? Kvůli ze strachu zrozené nerozhodnosti teď soutěžili o právo doprovázet Světlonoše.

Potlačil jsem úsměv a zašel za Maislem a Wulfem. „Máš je v hrsti,“ sdělil jsem mu. „To byla skvělá práce.“

„Tak snadno se dají zlákat,“ utrousil s hlasem plným opovržení.

„Tohle je cenná lekce. Muži vždycky následují sebevědomé vůdce - i na cestě plné nebezpečenství.“

„No, tohle to teda je,“ prohlásil Wulf. „Deset chlapů nakráčí do nepřátelský pevnosti. Myslím, že jseš blázen.“

V té chvíli jsem cítil, jak na mě padá hrozná tíha zodpovědnosti. Byl to můj plán a na něm spočívala Piercollova naděje na život. Na Brackbanovi ani na té ženě mi příliš nezáleželo, protože jsem je tehdy neznal, ale obrovitý Toskánec byl můj přítel a já se o něj převelice bál.

Moje nervozita se vrátila a se zdvojenou silou. Říkal jsem sice, že mě otázky taktiky a strategie příliš nezajímají, ale to hlavně proto, že mistry tohoto umění byli můj otec a bratři. Mladý Owen, na druhé straně, byl v těchto záležitostech natvrdlý. Znovu jsem celý plán promyslel a představil si, jak ho zkoumá můj otec. Jeho jedinou předností byla jeho jednoduchost, nedostatků však měl mnoho. Ani jsem se nepokoušel domyslet, co všechno by se mohlo zvrtnout.

Ale jestli jsem byl nervózní v té chvíli, nebylo to nic ve srovnání s tím, co jsem cítil, když jsme se blížili k tvrzi. Když jsme pomalu kráčeli do kopce, slunce již zmizelo za vysokými štíty na západě a obloha měla barvu krve. Kulatá věž s dubovou bránou byla jednoduchá stavba, necelých šedesát stop vysoká a asi sto padesát stop kolem dokola. Viděl jsem mnoho takových. Na spodním podlaží bude jídelna, na prvním ložnice s řadami dvouposchoďových paland. Na třetí býval domácí krb kapitána a jeho paní, obvykle obydlí tvořily dvě místnosti - malá ložnice a jídelna. Nad tím pak byla střecha, odkud mohli lučištníci posílat dolů na útočící voje šípy, oštěpy či na ně lít vřelou smolu. Malý žalář, tak dvě kobky, obvykle býval vyhlouben do kopce pod tvrzí.

Usoudil jsem, že nás Lykos přijme nahoře ve svých pokojích na třetím podlaží.

Na střeše jsme viděli jedinou hlídku. Když jsme se přiblížili, voják se vyklonil přes cimbuří a díval se dolů. Křikl rozkaz na fortnýře. Slyšeli jsme, jak se zvedá závora, a brána se otevřela.

Za ní stáli dva ozbrojení muži. „Všechny zbraně necháte tady,“ oznámil nám první z nich. - To jsme čekali, takže si Maisl odepjal opasek s mečem. - Jairn a ostatní muži, z nichž většina byli Brackbanovi vojáci domobrany - žádný z nich teď neměl zbroj, nýbrž volnou halenu a vlněné kamaše - ho následovali. Meče a nože zůstaly ležet na lavici v zádveří. Jeden strážný popošel a Maisla prohledal. Přitom jsem tomu muži do pravého ucha seslal maličké zvukové kouzlo, které bzučelo jako vosa. Chlapík odskočil a otočil se. Zvuk se dostal za něj a on se rychle obrátil. „Co to s tebou je?“ vyptával se druhý strážný.

„Vosy jedny mizerný!“ zavrčel první.

„To tu budeme stát celou noc?“ zeptal se Maisl. Strážný zaklel, protože mu teď bzukot zněl u levého ucha.

„Vezmi je nahoru!“ nařídil druhému muži. Pomalu jsme se courali za hlídkou přes jídelnu, kde u stolu na kozách sedělo několik vojáků a jedlo polívku s chlebem, nahoru po točitém kamenném schodišti skrze ložnice, kde se na palandách povalovalo asi dvacet vojáků. Něco na té scéně ve mně vzbudilo strach, ale nebylo na ní nic zvlášť hrozivého, a já se přinutil zůstat klidný.

Na dalším podlaží, napravo ode dveří, byly dveře, na něž strážný zaklepal.

„Dále!“ ozval se zevnitř tlumený hlas. Právě když voják položil ruku na západku, Jairn vytáhl z rukávu krátkou železnou tyč a udeřil muže do krku. Voják šel bez hlesu k zemi, ale Jairn ho zachytil a položil ho na podlahu. Maisl a ostatní vytáhli dýky, které měli schované v záhybech halen, a připravili se vstoupit do místnosti.

„Ne!“ zašeptal jsem náhle. Maisl ztuhl.

„Co se děje?“

V ústech jsem měl sucho a s děsivou jistotou jsem věděl, že jsme vlezli do pasti. Ale než jsem to mohl vysvětlit, zaslechl jsem kradmé zvuky kroků ze schodů jak nad námi, tak pod námi. Maisl je zaslechl také. Tiše zaklel a pak se usmál. „Ještě není po všem,“ prohlásil temně.

A skryl dýku v rukávu a otevřel dveře.

Pomalu jsme vstoupili. V místnosti bylo patnáct vojáků s meči a štíty a čekali na nás. Lykos stál v jejich středu s rukama zkříženýma na prsou.

„Vítej, Světlonoši,“ pravil. „Udělám, co půjde, aby ses cítil co nejméně příjemně.“

„Jsi příliš laskav,“ řekl mu Maisl. Pak, naprosto klidným hlasem, promluvil na mě. „Je tu docela tma, Owene.“

Místnost osvětlovalo několik lamp, jejich světlo vrhalo na stěny tančící stíny. Já však okamžitě pochopil, co Maisl chce. Vojáci se teď mačkali za námi na schodech a tlačili se do místnosti. Muži, co byli s námi, se jim nesnažili

odporovat, protože byli v beznadějné pozici. Zavřel jsem oči a nechal kouzlo růst. Pak jsem ke stropu poslal záblesk bílého světla a cestou přidal hromobití.

V té chvíli Maisl skočil po Lykosovi - do pravice mu vklouzla černá dýka, levou rukou popadl důstojníka kolem hrdla a zatáhl ho zpátky. Hrot dýky probodl Lykosovi kůži na krku.

„Řekni svým mužům, ať odloží zbraně," zasyčel Maisl.

„Ne!"

„Tak zemřeš." Maisl dýku nezarazil, nýbrž pomalu táhl hrotem po kůži, kterou prořízl podél krční žíly. Vytryskla krev, ale rána zatím nebyla smrtelná. Čepel se zastavila. „Pořád máš ještě čas změnit názor," poznamenal Maisl příjemným, konverzačním, téměř starostlivým tónem. - Jedna věc je čelit náhlé smrti s odvahou, ale něco zcela jiného je čekat, než vám dýka pomalu prorve hrdlo.

„Odložte zbraně!" rozkázal Lykos, a vojáci ho jeden po druhém poslechli, jejich meče zachřestily na podlaze.

„Byl by někdo tak laskav a vysvobodil vězně z žaláře?" požádal Maisl. Ke dveřím vykročil vysoký válečník s hubenou tváří a špičatou bradou. „Běž s ním, Jairne. - Ty taky, Owene. Já radši zůstanu tady a trochu se seznámím tady s kapitánem Smraďochem."

Když se otevřely dveře žaláře, zjistili jsme, že Piercollo je v bezvědomí, tvář má potlučenou a celou od krve a pravé oko nateklé do velikosti menšího jablka. Zpod víčka mu prosakovala krev.

Vedle něj byl ke zdi přikován paselský kapitán Brackban. Byl nezraněn. „Jsi volný, kapitáne," oznámil jsem mu, „ale ocenil bych, kdybys nám pomohl odnést tady našeho přítele."

Brackban se na nic neptal, a když jsme mu odemkli okovy, poklekl vedle Piercolla.

„Vypálili mu pravé oko rozpáleným pohrabáčem," vykládal. „Lykos to udělal jen tak pro potěšení, protože nám řekl, že Světlonoš se ho určitě pokusí zachránit, a na nic se ho neptal."

Jemně obrátil Piercolla na záda. Obr sténal bolestí a pokusil se vstát. Jairn s Brackbanem mu pomohli na nohy.

Astianu jsme našli ve vedlejší kobce, a ona pak vyšla za Brackbanem a Jairnem z tvrze ven na úbočí kopce. Vyběhl jsem po schodech nahoru do místnosti, kde stále čekal Maisl s dýkou na Lykosově hrdle.

„Jsou venku," oznámil jsem mu. Maisl kývl a zacouval ke dveřím, přičemž táhl krvácejícího důstojníka s sebou.

U brány jsme si vzali naše zbraně a nařídili vojákům, aby počkali ve tvrzi. My jsme pak vyvedli Lykose ven na měsíčním světlem zalitý svah.

Doběhl k nám Wulf s lukem v ruce. „Co se zvrtlo?" zeptal se.

„Všechno," odtušil Maisl.

Dostali jsme se do bezpečí lesa, kde se zraněným Piercollem seděl Brackban. Když Maisl spatřil Piercollovo vypálené oko, přitáhl Lykose ke stromu vedle a přitlačil ho ke kmeni. „Teď chcípneš!" prskl.

„Nedělej to, Jaryku! Je to rukojmí!" křikl jsem. „Pravidla válečného stavu…"

„Já nehraju podle jejich pravidel," prohlásil Maisl. Ale dýka neskončila v Lykosově srdci. Maisl místo toho vrazil hrot do Angostinova pravého oka a čepelí otočil. Důstojníkův skřek byla hrůza poslouchat. Maisl dýku vytáhl a přistoupil blíž k poloosleplenému muži. - „Ještě chvíli tě nechám žít, červe. Abys vytrpěl to, co vytrpí on. Ale až se uzdravíš, vrátím se pro tebe. Slyšíš mě? Světlonoš si pro tebe přijde!"

Odhodil kňučícího muže od sebe a odkráčel do lesa.

Rozběhl jsem se za ním a popadl ho za ruku. „Proč se zlobíš?" řekl jsem. „Vyhrál jsi! Zachránils Piercolla a ostatní."

„Jsi blázen, Owene! - Slyšels Brackbana tam na tržišti. V tý zatracený tvrzi mají všechny peníze vybraný na daně. Mohl jsem být boháč - a pryč z tohohle prokletýho lesa. Teď po mně půjdou ještě tvrději. Mor na toho tvýho Světlonoše!"

• • •

Jak jsme zacházeli stále hlouběji do lesa, v duchu jsem byl zmatený - střídavě povznesený a sklíčený. Povznesený jsem byl z toho, že jsem poznal past dřív, než sklapla, a sklíčený z toho, že jsme tam vůbec chodili. Díky tomu můj plán vypadal naivní a hloupý, protože mě Lykos přelstil, a zachránila nás jedině Maislova rychlá reakce.

Jak jsem poznal, že je to past? Uvažoval jsem o tom nějakou dobu a uvědomil jsem si, že moje podvědomí vyplašili právě vojáci v ložnici. Jak jsme procházeli tvrzí a nahoru po dlouhém točitém schodišti, zahlédl jsem vojáky povalující se na svých palandách. Ale ti muži na sobě měli kyrysy a boty. Žádný válečník - pokud právě nečeká potíže - neodpočívá takhle. Vím, že mi to mělo dojít mnohem dřív, ale i tak bylo příjemné uvědomit si, že nejslabší syn velkého Aubertaina dokáže občas myslet jako bojovník.

A byl vlastně můj plán tak naivní? Ne. Nezvážil jsem totiž, jak si Lykos vyloží pověst o Světlonoši. Kdyby byl znal skutečného Maisla, Lykos by pokus o záchranu nečekal. Jenže on ho neznal, znal jenom pověst. A takový hrdina by určitě zemřel hanbou, kdyby se nepokusil pomoci příteli.

Utábořili jsme se v hluboké jeskyni vysoko na úbočí vysokánské hory. Od vchodu jsme přehlédli krajinu na celé míle daleko a neexistovala možnost překvapivého útoku.

Cestou nahoru každý z našeho dvacetičlenného oddílu - až na Piercolla, jenž trpěl silnými bolestmi - nasbíral dříví a troud na noční oheň. Podle Wulfových nařízení jsem zapálil oheň kousek od zadní stěny jeskyně. Tak průvan od vchodu nutil kouř stoupat vzhůru podél zadní stěny a ven z jeskyně a vzduch dole zůstával čistý. Dřevo bylo dostatečně suché, protože bylo olámáno ze soušek. Větve, které leží na trávě, mechu či hlíně, natahují vodu a je z nich špatné palivo.

Astiana ošetřila Piercollovi poničené oko a z bylinek udělala tlakový obvaz, který mu přitáhla k ráně. Brackban, Jairn, Wulf a Maisl se sesedli ke vchodu do jeskyně - nepochybně probírali události večera. Ostatní muži, většinou bývalí vojáci domobrany, se natáhli k ohni a usnuli.

Za mnou přišla Ilka, vzala mě za ruku a ukázala na Piercolla. „Já nejsem léčitel," řekl jsem jí laskavě. Ona zvedla pravou ruku a s nataženými prsty rukou mávla, napodobujíc tak konání kouzelníka. „Tohle já neumím, Ilko," vysvětloval jsem

jí, ale ona mě pořád tahala, tak jsem s ní za zraněným zašel.
Astiana vzhlédla, ale neusmála se. „Mohlo by se to zanítit," poznamenala. „Rána nebyla čistá."
„Žádná infekce," mumlal Piercollo. „Použili horký kov… velice velmi horký. Velmi rudý. Oko je pryč, myslím."
Zhluboka jsem se nadechl a položil ruku na obvaz. „Řekni mi, jestli to pomáhá, nebo vadí," řekl jsem a seslal pod obvaz chladící kouzlo.
Piercollo se položil na záda a zavřel zdravé oko. „Lepší," zašeptal. „Mnohem lepší." Zesílil jsem kouzlo a ruka se mi třásla zimou. Toskánec začal dýchat pomaleji a usnul.
Zanechal jsem ho v péči žen a připojil se k Maislovi a ostatním. Brackban natáhl masitou ruku a zazubil se. „Máš mé díky, čaroději."
Zavrtěl jsem hlavou. „Čáry, naštěstí, nejsou mým zájmem, pane. Ale rád jsem pomohl při tvé záchraně."
„Hezky mluví, že jo?" přisadil si Wulf.
„Nesoudím lidi podle toho, jak mluví," prohlásil Brackban, „ale podle toho, jak konají. Vím, že jste do tvrze nešli zachraňovat mě. Hledali jste přítele. Přesto jsem vám teď dlužen - a já své dluhy vždycky platím."
„Nic platit nemusíš," podotkl klidně Maisl.
„Nesouhlasím, Světlonoši. Jairn říká, že máš na jižním konci lesa vojsko. Bylo by mi ctí se k němu připojit. Mám s vojančením trochu zkušeností. Kdysi jsem cvičil muže k boji."
V té chvíli jsem pochopil, co je třeba udělat, tak jasně, jako když průrvou v bouřkových mračnech vysvitne slunce. Když jsem vyslal Corlana a jeho muže na jih, bylo to proto, abych nás ochránil před nebezpečím, abychom se dostali daleko odtamtud. Ale teď Owen Odell, Aubertainův syn, věděl bez nejmenších pochybností, co je třeba podniknout. Azrekova vláda nad touto zemí byla špatná a zlá - a zlu je třeba se postavit, kdykoliv se s ním člověk setká. Maisl to nechápal, ale on už taky Maisl nebyl ve velení.
Než mohl promluvit, ozval jsem se já. „Vojsko ještě není pohromadě, Brackbane. Když o něm Světlonoš mluvil, myslel tím horaly, kteří ještě nyní pracují na svých polích či chovají dobytek."
„Tomu nerozumím," řekl Brackban a zatahal se za plavý cop na spánku.
Podíval jsem se mu do jasných modrých očí. „Žádné vojsko není - zatím. Ještě není ta pravá chvíle. Válka mezi severem a jihem ještě pořádně neskončila a všechna velká města ovládají jižní Angostinové. Začít teď vzpouru by bylo marné. Ale většina jejich oddílů se brzy vrátí zpět na jih, zanechají tu jen posádky, aby ovládaly Vysočinu. Pak sebereme muže a vyženeme Angostiny, kteří jsou mezi námi."
„Tak co můžu udělat?" zeptal se Brackban prostě.
„Naverbuj železné jádro. - Najdi muže chrabré, muže schopné. Zkušené vojáky, veterány. Pak povoláme muže z Vysočiny do zbraně. Můžeme je vycvičit a vyzbrojit."
„A co peníze? Vojsko stojí peníze."
„Jdi na jih a vyhledej muže jménem Corlan. On ti peníze dodá. Řekni mu, že tě posílá Jaryk Maisl. Corlan vede Světlonošovy muže. Pomůžeš mu, kde budeš moci, ale za shánění důstojníků budeš zodpovědný ty. Srdce vojska."
„Je to ten samý Corlan, který posledních pět let sužoval les vražděním a násilnostmi?"
„Je. Nyní však bojuje za Vysočinu."
„A ty mu důvěřuješ?" Tu otázku položil mírně, ale výraz mu ztvrdl, a já poznal, že mi moc nevěří.
Maisl se předklonil. „Složil přísahu na svou duši," prohlásil.
„Stejně jako to uděláš ty - a každý muž tady. Jestli nás zradí, zemře strašlivou smrtí. Není to tak, Owene?"
„Ano. Ale není nutné, aby Brackban přísahal. Čtu mu v srdci a je to čestný muž."
„Stejně budu přísahat," řekl Brackban.
Znovu jsem tedy povolal tančící plamínek a díval se, jak klouže Brackbanovi po ruce a mizí mu na hrudi.
„Přísaháš, že budeš do konce života následovat Světlonoše a položíš svůj život, abys osvobodil Vysočinu?"
„Přísahám."
„Staniž se. Nyní v tobě hoří duchovní oheň. Posílí tvé odhodlání a napomůže tvé odvaze. Jestli však naši věc někdy zradíš, tvoje tělo shnije zevnitř a ty zemřeš. Rozumíš?"
„Rozumím." - Natáhl ruku k Maislovi, jenž ji stiskl válečnickým stiskem, zápěstí proti zápěstí. „Až do smrti, Světlonoši," řekl.
„Až do smrti," souhlasil Jaryk Maisl.
• • •
Nahrnul jsem k sobě uhlíky a usnul jsem s tenkou pokrývkou kolem ramen, s hlavou položenou na ohbí lokte. Cítil jsem na zádech teplo plamenů a myšlenky jsem měl příjemné. Piercollo, ač vážně zraněný, byl živý a volný, a to z nemalé části díky mým schopnostem. Cítil jsem se uvolněný a neměl jsem skoro žádné starosti.
• • •
Odplul jsem do říše snů - a probudil se u jiného ohně pod oblohou osvětlenou září dvou měsíců - jedním srpkem, druhým v úplňku, jeho velké kolo bylo zjizvené a poseté skvrnami jako stříbrný tác politý černým inkoustem.
Posadil jsem se a rozhlédl se kolem sebe. Krajina tu byla rovná, malý ohýnek hořel na vrcholku jediného kopce široko daleko. Bylo to na oheň špatné místo, nic tu neodráželo jeho teplo. A přesto byla celá scéna jaksi dokonalá. Uvědomil jsem si - jako se to ve snech stává - že nejsem sám. Opodál seděli tři další muži, s kápěmi na hlavách, mlčící. Podíval jsem se na prvního muže a on zvedl hlavu. Nebyl ošklivý - měl hubený obličej, tmavé oči a osmahlou pleť. Shrnul si kapuci z hlavy a já viděl, že má na dlouhých vlasech černou přílbu. Nebyl starý, ale vlasy již měl stříbrné.
„Nosíš prsten," řekl. Druzí dva muži se nepohnuli a já se na ně podíval. V měsíčním světle se mihotali a bledli, jejich tváře zůstávaly ve stínu kápí. „Já jsem Gareth," pravil první muž a zvedl ruku. Tehdy jsem spatřil jeho prsten - dvojče toho, který jsem teď nosil, jeho bílý kámen zářil jako maličká luna.

„Našel jsem ho," řekl jsem.
„Já vím. Bylo to v Šedé tvrzi."
„Můj prsten," ozval se drsný šepot po mé levici. Mihotající se postava zvedla hlavu a měsíční světlo dopadlo na průsvitnou tvář, jejíž obraz přeskakoval mezi kůží a kostmi. Jednu chvíli byly mužovy rysy čisté a lidské, vzápětí, jak se pohnul, prosvitla skrz lebka. „Můj prsten," zopakoval.
„Nechtěl jsem ho ukrást," vysvětloval jsem.
„Přesto ho máš," podotkl Gareth.
„Měl ho na ruce mrtvý muž. Je toto krádež?"
„Vzal jsi něco, co ti nepatřilo."
Proti takové logice jsem nemohl nic namítnout, a tak jsem jen pokrčil rameny. „Vrátím ho, jestli chceš."
„Přečetl sis nápis?"
„Ano. Stráží jsem, mečem čistým, srdce silného."
„Pochopil jsi to?"
„Ne."
Gareth kývl. „Myslel jsem si to. Čaroděj, který vás napadl - ten by to byl pochopil. Ne dost, aby se začal bát, ale dost, aby způsobil chaos. Co strážíme, Owene?"
„To nevím. Nějaký ukrytý poklad? Svatou relikvii?"
„Strážíme Trojici, jinak se zlo zase objeví. Teď byly dvě nalezeny, a po třetí se pátrá. Kam se v tom postavíš?"
„Jak mám odpovědět? Nevím, o čem mluvíš."
„Lebky, Owene."
Kdysi, když jsem byl ještě hodně malý, jsem si hrál na zamrzlém jezeře, když se pode mnou led prolomil. Šok z pádu do ledové vody byl hrozný. A stejný děsuplný pocit jsem měl nyní, když Gareth promluvil.
Lebka ve tvrzi. Jedna z Trojice. Jeden z vampýřích králů.
„Proč je strážíte?" zeptal jsem se nakonec.
„Na rozkaz Rabaina a Horgy," odpověděl mi Gareth. „Když byli králové zabiti, ukázalo se, že lebky není možné zničit. Horga je sebrala a rozdělila je. Snažila se je spálit v prudké výhni. Opětovně se je snažili rozbít železnými kladivy. Házeli je z vysokých útesů, ale ony se dole na skaliscích nerozbily, dokonce na sobě neměly ani škrábnutí. Nakonec, poraženi, Horga s Rabainem nařídili, aby je odnesli na tři tajná místa, kde je mají navěky strážit Nositelé prstenů."
„Vám je tisíc let?" zeptal jsem se Garetha.
Usmál se a zavrtěl hlavou. „Ne. Mezi Rabainovými rytíři byly vybrány tři rody. Z otce na syna se prsteny a tajemství předávaly. Nikdy se o tom nemluvilo, ale hlava rodiny se zavázala strážit místo odpočinku lebky, aby už je nikdo nemohl snést dohromady."
„Proč? Jaké nebezpečí může hrozit od starých kostí?"
Gareth pokrčil rameny a rozhodil rukama. „To ti nemůžu říct. Nevím. Ale Horga tvrdila, že pokud je někdy někdo snese na jedno místo, veliké zlo znovu ožije. Rodiny dodržely slib svých předků. - Žili jsme své životy připoutáni k minulosti, Nositelé prstenů… ale to se změnilo před deseti lety." Ukázal na nejvzdálenější postavu, která se stále ještě nepohnula. „Lorin o lebce promluvil, a ta zpráva se dostala až k Azrekovi. Myslím, že toho znáš?"
„Ano."
„On poslal do lesa muže, lovce a zabijáky. Lorin s nimi bojoval, čtyři z nich zabil, ale oni se vrátili s Cataplasem, a Lorin zemřel. Nejdřív ho ale mučili, nakonec ho zlomili a on promluvil o Šedé tvrzi.
Cataplas se sem vydal se svými zabijáky. Byl tu Kircaldy. On také bojoval, a pak se zabarikádoval nahoře na věži. Cataplas poslal ohnivé kouzlo, které mu sežehlo maso z kostí, ale lebku nenašel - dokud jste nepřišli vy a nechtě jste mu ji nevydali.
Teď zbývá již jen jedna: lebka Golgoletha, největšího z vampýřích králů. Cataplas ji hledá. Azrek po ní touží. Nesmějí ji dostat."
„Vědí, kde ji hledat?"
„Myslím, že vědí."
„Jak to?"
„Králové byli spojeni čarami a lebky jsou spojeny mocí. Jedna nestačí k nalezení ostatních, ale se dvěma lebkami bude čaroděj přitahován ke třetí."
„Co chcete, abych udělal?"
„Kircaldy a Lorin zemřeli dřív, než zplodili syny. Lorinův prsten sebral Cataplas, ale ty máš Kircaldyho prsten. Převezmeš zodpovědnost za slib? Staneš se Nositelem prstenu?"
O svých slovech jsem ani nemusel přemýšlet. „Ano," řekl jsem.
„Můžeš pro ten slib zemřít, Owene Odelle."
„Všichni lidé umírají, Garethe."
„Tedy se vydej do Trollí říše. Putuj, jak nejrychleji dokážeš. Já si tě najdu - jestli ještě budu naživu."
Tehdy jsem si všiml, že Kircaldyho duch již není přítomen. „Kam se poděl?" zeptal jsem se.
„Na místo odpočinku."
„A co Lorin? Ten zůstal."
„Jeho prsten má Cataplas. Dokud nebude nalezen další strážce, Lorin nepozná klid a mír."
• • •
Když jsem se probudil, byla v jeskyni tma, jen řeřavé uhlíky vrhaly měkké stíny na protější stěnu. Tiše jsem vstal a došel ke vchodu. Po úbočí vál studený vítr, ale já našel Maisla sedět zády k balvanu, s pláštěm kolem ramen.

„Vypadáš zamyšleně," poznamenal jsem a přisedl si k němu.
„Musel jsem si promyslet pár věcí. Myslíš, že Rabain byl jako já?"
„Co tím myslíš?"
„Psanec, žoldák. Chytil se do pasti a stal se hrdinou, nebo to byl skutečně tvůj Světlonoš?"
„To nevím, Jaryku. Kdysi bych byl řekl, že byl takový, jak se to tvrdí v příbězích. Ale teď jsem viděl zrození legendy."
„A jsi zklamaný."
„Tak úplně ne," řekl jsem mu. „Na té silnici jsi stál sám a vyzval ty Angostiny, a probojoval sis cestu ven při tom upalování. Díky tomu je Megan volná. Čelil jsi Satanským stínům a zachránil Piercolla. Máš odvahu. To ti žádný člověk nevezme."
„Možná," prohodil s pohledem upřeným na hory.
„Co ti dělá starosti?"
„Brackban přísahal, že mě bude následovat na smrt. Nechci takovou oddanost. Jsem z toho nervózní."
„Teď už chápu záhadu Cataplase a Trojice," oznámil jsem mu ve snaze změnit předmět hovoru. Okamžitě ho to zaujalo, a já jsem mu povyprávěl o snové schůzce s Garethem a duchy.
„Věříš, že to bylo pravý vidění?"
„Věřím."
„A chceš hledat toho Garetha v Trollí říši?"
„Musím. Jsem teď Nositel prstenu."
Maisl se zachechtal a potřásl hlavou. „Ó, Owene, ty jsi tak nádherný blázen. Jakou pomoc ti může tenhle Gareth poskytnout? Jak zastavíš Cataplase a jeho zabijáky? Uzpíváš je k smrti?" Zasmál se a já cítil hloupě.
„Mohl bys jít se mnou," poukázal jsem.
„Ty bys to chtěl? Proč?"
„Jsi štvanec, Jaryku Maisle. Cataplas tě jednou najde - a se třetí lebkou se můžou jeho síly zdvojnásobit. A kde budeš pak, lesů pane? Jak budeš bojovat s démony, kteří tě budou štvát po těchto temných lesích?"
Stále v dobré náladě mě poplácal po rameni. „Dobrá, Owene! Nedovoláváš se mý skvělý nátury, ani nemluvíš o přátelství a věrnosti. Poslals střelu přímo do černýho. To se mi líbí!"
„Takže se mnou půjdeš? Gareth je v nebezpečí. Vybízel mě, abych si pospíšil."
„Promyslím to."
9
BRACKBAN, JAIRN A VOJÁCI DOMOBRANY odešli brzy po ránu, míříce k jihu, ale Piercollo dostal v noci horečku a Astiana zůstala s ním, aby se o něj postarala. Bylo jasné, že obr nebude pár dní schopen cesty, a když ho chtěl Maisl opustit, my s Wulfem jsme odmítli. Ilka, ač neschopná řeči, dala jasně najevo, že cítí to stejné, když se posadila vedle raněného a zamračeně vzhlédla k Maislovi.
Jaryk sebral luk a toulec a beze slova odešel z jeskyně.
Naložil jsem na oheň poslední dřevo a pak jsem jen seděl a díval se, jak odchází k lesu.
Přišla za mnou Astiana. „Je to opravdu Světlonoš?" zeptala se.
„Je," ujistil jsem ji.
„Je to bezcitný člověk, tvrdý a zahořklý."
„To také," souhlasil jsem.
Zeptala se, jak jsme se poznali, a já jí vyprávěl o záchraně tenkrát v Ziraccu, i když jsem vynechal drobnosti, jako Maislovo cizoložné dobrodružství s urozenou paní a jeho návrat pro podíl z odměny. Také jsem jí vyprávěl, jak jsme zachránili Megan z plamenů, a o boji s bestiemi v lese.
„Povídá se, že je to znovu zrozený Rabain," prohodila Astiana s pohledem upřeným na mě. „Ty souhlasíš s takovým názorem?"
„Kdo jsem já, abych souhlasil, nebo nesouhlasil? Jsem pouhý bard. Kdo byl Rabain? Co o něm vlastně víme, kromě toho, že bojoval s vampýřími králi a sám sebe ustanovil králem též? Maisl o něm nedávno mluvil. Byl to psanec, nebo vzbouřený rytíř? Princ, nebo chuďas?"
„Jsi cynik, Owene," podotkla. „Myslela jsem, že všichni bardové jsou romantičtí, že zpívají jenom o rytířství a cti."
„Já o těchto věcech zpívám také. Sním. Ale je tu i pochmurná skutečnost. Smrt je náhlá a krutá. Muži jsou suroví, bezduše zvrácení. Proč Lykos oslepil Piercolla? Proč přivázali Megan na hranici? Proč Angostinové milují válku?" Ohlédl jsem se zpět k místu, kde Wulf seděl u ohně s Ilkou. „Ten hrbáč je můj přítel, udatný a odhodlaný. Přesto, když jsem ho spatřil poprvé, klečel nad tělem poutníka, jehož byl zabil. A Ilka - sladká Ilka - byla jako dítě znásilněna a z úst jí vyrvali jazyk. Kde je v tom rytířství? Muž, který mě naučil vytvářet světelné iluze, laskavé a krásné, nyní mění lidi a zvířata v démonická stvoření naplněná pouze touhou zabíjet. Kde je v tom čest?"
„Čest je tady," zašeptala a položila mi ruku na srdce. „Nebo si myslíš, že dobro může existovat jen tam, kde je obklopeno čistotou, nedotčeno temnotou světa? Jakou by pak mělo cenu? Ctnost je jako prsten ze zlata. Nezáleží na tom, kam ho položíš, do bažiny nebo do kravského lejna, zůstane pořád zlatý, neposkvrněný. Méně vzácné kovy zreziví, poničí se, pokazí. Zlato však ne. Poctivé srdce zůstane poctivé."
„Jenom slova," odsekl jsem hruběji, než jsem zamýšlel. „Zlí vždycky zvítězí, protože jsou silní a bezohlední. Dobří lidé jsou spoutáni, svázáni svou ctí. Nemůžou se zlými soutěžit, protože hrají podle jiných pravidel."
Chvíli neříkala nic a seděli jsme v paprscích vycházejícího slunce, oba ztraceni ve vlastních myšlenkách. Myslím, že jsem málem sám sebe nenáviděl za to, že jsem takovou filozofii zoufalství vůbec vyslovil nahlas, a bylo mi těžko u srdce. Ale po pár minutách Astiana znovu promluvila.
„Já s tebou nesouhlasím. Před tisíci lety vládli této zemi vampýří králové. Byli svrženi a zničeni. Jejich zlo bylo

nesmírné, a přesto je porazil slušný člověk. Bitva mezi dobrem a zlem probíhá v kruhu. Dobro zvítězí, zlo zvítězí, pak zase dobro. Na pravidlech nezáleží."

„Jak se tvoje filozofie liší od toho, co jsem říkal, sestro?" namítl jsem. „Jestli existuje takový kruh, tak to nikdy nemůže skončit skutečným vítězstvím."

„Já vím," šeptla. „Ale ono vítězství není cena. Je to bitva sama. Ty jsi součástí této bitvy, Owene. Ty, Wulf a Piercollo. Ano, dokonce i Jaryk Maisl, i když on to ještě neví."

„No, on je válečník, o tom není pochyb," souhlasil jsem. „Ale na které straně bojuje? Nemyslím, že jemu záleží na dobru nebo zlu. Jemu záleží jenom na Jaryku Maislovi."

Probudil se Piercollo a zasténal bolestí, takže Astiana vstala a přešla k místu, kde ležel. Já také vstal a vyšel jsem do slunce.

Prsten se světlým kamenem mě tížil na ruce.

V té chvíli jsem zatoužil stáhnout si ho a zahodit daleko za kopec. Byl bych volný. Mohl bych odejít z lesa a zamířit k jihu, až daleko na pobřeží na panství mého otce, daleko od války a krutosti. Mohl bych po večerech sedávat v teple u ohně, mít plný břich a hrát na harfu a zpívat, aniž bych se musel bát dýky mezi žebry či démona v duši. Bylo to lákavé.

Ale v té chvíli - možná proto, že jsem myslel na domov - jsem znovu spatřil svého otce, jak sedí ve vysokém křesle s dětmi u nohou a válečnými rafany kolem sebe. A uslyšel jsem jeho hlas, hluboký a pomalý, když nám vyprávěl příběhy o dospělosti, či nám předkládal hádanky:

„Žili byli tři muži, pyšní a silní, nejlepší horolezci v celé zemi. V každé městské taverně se scházívali lidé a přemýšleli, který z nich je největší. Nakonec se ti tři dohodli, že se setkají a celou záležitost vyřeší jednou provždy. Byla tam jedna skála z čisté žuly, tři tisíce stop vysoká, které lidé říkali Rasboreth. Rasboreth ještě nikdy nikdo nepokořil, i když se o to mnoho mužů snažilo, a mnoho jich také zahynulo či bylo při pokusu o zlezení té skály zmrzačeno. Právě když chtěli začít šplhat, zjevil se jim anděl a sdělil jim, že všichni tři následujícího dne zemřou. První muž řekl:, Půjdu domů a budu prolévat hrdlo vínem, dokud nezemřu.' Druhý muž řekl:, Najdu si ženu s poddajným tělem a svůdným pohledem a budu s ní v posteli, dokud nezemřu.' Oba se obrátili ke třetímu muži. ‚A co ty?' zeptali se ho. ‚Já? No, já vylezu na tu horu.'"

Smál se, když jsme to nepochopili, a my odešli do postýlek, a nebyli jsme o nic moudřejší než předtím. Teď jsem však věděl, co tím myslel. Muž musí dokončit, co jednou začne, nesmí dopustit, aby mu v cestě stála nějaká hrozba či strach.

Něco jsem Garethovi slíbil, a dodržím své slovo. Maisl tvrdil, že jako válečník nestojím za nic, ale mé schopnosti spočívaly v něčem jiném. Neviděl jsem v sobě nutně hrdinu. Velice jsem se bál. Ale na kolenou svého otce jsem se naučil, že muže neposuzují podle jeho slov či zásad, dokonce ani podle jeho důvtipu. Posuzují jej podle jeho činů.

Jak bych mohl já, Owen Odell Angostin, mluvit proti zlu, kdybych se sám nepostavil temnotě?

Na rameni jsem ucítil ruku, a když jsem se ohlédl, spatřil jsem vedle sebe Piercolla. Ve tváři byl popelavý a obvaz na oku měl zakrvácený.

„Mrzí mě to," řekl jsem mu. „Velice jsi trpěl."

„Ale jsem naživu, příteli můj, díky tobě. Oplatím ti to. Piercollo zůstane s tebou a se Světlonošem. Povedeme válku proti těmto zlým lidem."

Mám dojem, že přes tvář slunce v té chvíli přeletěl mrak, ale nejspíš to tak nebylo. Tato vzpomínka mne, i po všech těch letech, stále velmi tíží. Protože jsem poznal, že pro svět byla ztracena převeliká krása, a byl jsem z toho smutný.

Maisl se vrátil, když se již šeřilo, s čerstvými kousky zvěřiny, a tak jsme v jeskyni strávili druhou noc. Piercolla začala horečka přecházet, ale stále byl na delší cestu příliš slabý.

Jelení maso jsme opekli a té noci jsme se dobře najedli. Maisl už měl lepší náladu a řekl nám, že lesy a lesní stezky propátrávají oddíly vojáků, ale žádný zatím nenarazil na naši stopu. „Není mezi nima jedinej zálesák," prohlásil.

Přesto jsme té noci drželi stráž a střídali se v ústí jeskyně, odkud jsme sledovali měsíčním světlem zalité kopce.

Vzal jsem si poslední hlídku a kolem půlnoci vystřídal Wulfa. Seděl jsem tam pod hvězdami zabalený do pokrývky. Byla jasná noc, všude panovalo ticho a v ústí jeskyně šeptal chladný větřík. Ve vzduchu se vznášela vůně vlhké trávy a nade mnou poletovali netopýři. Na úbočí vylezl starý jezevec se zmrzačenou přední tlapkou, a jak se tak neohrabaně šoural kolem, srst se mu leskla jako stříbrné drátky. Přesto působil velmi důstojně, jak pomalu kráčel dolů z kopce.

Dole na úpatí se zastavil, zvedl nos a zavětřil. Jeho důstojnost náhle zmizela a jezevec vyrazil do podrostu. Okamžitě jsem zpozorněl a s přimhouřenýma očima zkoumal okraj lesa.

Nic jsem však neviděl.

Pak se na dohled objevil obrovský šedý vlk a překlusal přes louku. Následovalo jej šest dalších. Koutkem oka jsem cosi zahlédl, a když jsem se pootočil, spatřil jsem u zpola zasypaného balvanu několik králíků. Vlci si jich nevšímali.

To mi připadalo sice zvláštní, ale ne podivné. Třeba žrali nedávno. Třeba objevili mrtvolu jelena, kterého zabil Maisl.

Vlci běželi dál, přímo k jeskyni.

„Maisle!" zavolal jsem, a on se okamžitě probudil, stejně jako Wulf. Oba popadli své luky a přišli ke mně. Ukázal jsem na smečku necelých sto kroků daleko.

„Tys mě vzbudil kvůli vlkům?" prskl Maisl.

„Podívej se na ně," namítl jsem. „Běží přímo k nám. Neobracejí hlavu, dokonce je nezajímají ani králíci."

Maisl zamumlal nějakou sprosťárnu a vrátil se zpátky k ohni, rozfoukal uhlíky a přidal tenkou suchou větvičku. Suché listí okamžitě chytilo a oheň vzplál. Maisl doběhl zpět ke vchodu a vyšel na stráň. Vlci ho zahlédli a zrychlili krok.

Wulf nasadil šíp na tětivu. V bledém měsíčním světle zazářil šíp jako stříbro.

„Vrať se, Maisle!" zařval jsem. „Jsou posedlí!"

Maisl na prvního šediváka hodil hořící větev. Větev zasáhla vlka do hlavy a plameny mu sežehly srst na temeni, ale zvíře si ohně nevšímalo, hnalo se přímo na Maisla a skočilo mu po hrdle. Wulfův šíp se zarazil šelmě do prsou a ta se zhroutila na zem.

Maisl tasil meč a proťal krk dalšímu vlkovi, ale pět zbývajících už ho obstoupilo. Wulf zastřelil dalšího, pak odhodil luk a rozběhl se k šelmám. Já vytáhl šíp z toulce, který nechal ležet, a následoval jsem ho. Na Maisla se vrhl obrovský vlk a srazil ho na zem. Maisl pustil meč a hrábl po dýce. Byl by se opozdil, ale já k němu doběhl a klepl jsem vlka po hlavě zářícím šípem. Zvíře na okamžik ztuhlo, a pak se staženým ocasem uteklo do lesa. Zaútočili další dva. Maisl se překulil na kolena a prvnímu vrazil dýku do hrdla, já po druhém hodil šíp. Hrot ho jenom zlehka škrábl, ale vlk, osvobozen od kouzla, utekl pryč od nás. Poslední šelma skočila po Wulfovi a zaryla mu tesáky do předloktí. Hrbáč mu vrazil krátký meč do boku a čepel prosekla srdce. Vlkovi se podlomily přední nohy a on se bez hlesu zhroutil na zem. Wulf se mu pokusil rozevřít čelisti, ale ty zůstaly zaťaté do jeho ruky. S Maislem se nám podařilo je vypáčit. Wulf si vyhrnul potrhaný rukáv a z kousných ran nad a pod levým zápěstím se vyřinula krev.

Hrbáč hlasitě zaklel. „Byli vzteklí, co myslíte?“ zeptal se.

„Ne,“ ujistil jsem ho. „Cataplas na ně seslal kouzlo. Jakmile jsme se jich dotkli našimi zbraněmi, kouzlo se vytratilo. Kdyby byli vzteklí, byli by pokračovali v útoku.“ Nebyl jsem si jist, je-li to pravda, ale moje slova Wulfa uklidnila.

„Proč já?“ mručel Wulf a snažil se zastavit proud krve. „Byli všude kolem tebe, Maisle, a ty nemáš ani škrábnutí.“

„Bohové dávají přednost krasavcům, Wulfe - to bys měl vědět. A měl bys taky vědět, že nemáš běhat za vlkama.“

„Zachránil jsem ti život, ty parchante!“

„Pravda,“ souhlasil Maisl a zakřenil se. „Což je druhá věc, kterou by sis měl o bozích pamatovat: málokdy pomáhaj pitomcům.“

„Nejni to chyba, co ještě někdy udělám!“ odsekl hrbáč a obrátil se k jeskyni. Astiana mu obvázala rány, ale jak slunce vylézalo nad obzor, Wulf pořád brblal.

„Musíme se pohnout,“ řekl Maisl a poklekl k Piercollovi. „Udržíš s náma krok?“

„Měli bychom tu zůstat nejméně dva další dny,“ vložila se do toho Astiana.

„Možná jo. Ale kdo ví, co na nás ten černokněžník pošle příště. Řekni mi, Owene,“ obrátil se na mě, „ví Cataplas, kde jsme?“

„Myslím, že ví. Byl nejspíš ve spojení s těmi vlky.“

„Tak to nemáme na vybranou,“ prohlásil Maisl.

Obr se zvedl na nohy. „Budu s tebou, Světlonoši. Nedělej si starosti. Piercollo je silný.“

„A co ty, sestro? Kam půjdeš ty?“

„Půjdu s vámi až do vesnice Vrbí. Je to blízko Trollí říše a mám tam přátele.“

Maisl se usmál. „Vždycky jsem měl rád společnost přitažlivých žen.“

„A já mám ráda přitažlivé muže,“ ucedila ledově. „Je to škoda, že tu nikde poblíž žádný není.“

„Myslím, že mě miluje,“ řekl mi Maisl, když jsme vyrazili k severu.

• • •

Putovali jsme na severovýchod, postupovali jsme opatrně a pozorně poslouchali, zda za námi nejdou vojáci. Dvakrát jsme zahlédli válečníky na koních, ale byli daleko, a my proklouzli neviděni.

Piercollo šel mlčky, nijak si nestěžoval, i když ho oko muselo nesmírně bolet. V poledne jsme zastavili v zastíněném dolíku, kde Wulf pod rozložitými větvemi vysoké borovice zapálil oheň. Použil suché dřevo, a ta troška kouře se rozplynula dřív, než se dostala skrze husté větve nad námi. Připravili jsme si trochu jeleniny a seděli mlčky, každý se svými vlastními myšlenkami. Wulfa zraněná ruka bolela, avšak hrbáč měl štěstí. Zuby částečně zastavil jeho kožený chránič zápěstí a rány nebyly hluboké.

Ilka se posadila ke mně, a já ji poprvé uchopil za ruku, zvedl ji ke rtům a políbil na prsty. Bylo to, jako bych ji uhodil, rozzlobeně mi ruku vytrhla.

„Mrzí mě to,“ omlouval jsem se. „Nechtěl jsem se tě dotknout.“

Ale ona vstala a odešla pryč. Přisedla si k Piercollovi a Astianě. Udělal jsem to mimovolně, chtěl jsem jí tím vyjádřit lásku, ale zapomněl jsem, jaký měla život. Znásilněná, zmrzačená a přinucená stát se děvkou, takový polibek pro ni znamenal prostě žádost o tělesné potěšení. Cítil jsem se neohrabaný a hloupý.

Té noci, po dalších sedmi či osmi mílích cesty, jsme si našli úkryt pod skalním převisem. Maisl kývl na Ilku a zavolal ji k sobě. Když zavrtěla hlavou a otočila se k němu zády, vstal a obešel malý ohýnek k místu, kde seděla.

„Nastalo snad tvý období v měsíci?“ zeptal se jí. Ona znovu zavrtěla hlavou.

„Tak pojď se mnou.“ Ilka se zvedla a stála před ním s rukou položenou na jílci šavle. Pak ukázala nejdřív na Piercolla, pak na Wulfa a nakonec na mě. Nechápal jsem, co se děje, i když jsem byl rád, že ho odmítla. „Co se to tu děje?“ chtěl vědět Maisl a začínal být podrážděný.

Ilka byla rozčilená, ale nedokázala nám sdělit, co má na mysli. Byl to Piercollo, kdo nakonec pochopil, co se nám snaží sdělit.

„Teď je jedna z nás, Maisle,“ řekl. „Už není víc hampejznicí.“

„Ale ona je děvka,“ poukázal Maisl. „V tom je dobrá -a to já potřebuju!“

„Nech ji být, Jaryku,“ zarazil jsem ho. „Byla k takovému životu přinucena a teď se rozhodla toho zanechat.“

„Na tom bejt děvka přece není nic špatnýho,“ vyštěkl Maisl.

„Ne, pokud jí nejsi ty,“ přisadila si Astiana.

„Nepotřebuju, aby mě jeptiška poučovala o děvkách,“ odsekl Maisl, nyní otevřeně rozhněván.

„Ne, předpokládám, že v této oblasti se docela dobře vyznáš. Koneckonců, proč by s tebou nějaká žena spala, kdyby jí z toho nekoukaly peníze?“

„Ty toho moc nenaspěj, sestro. Ale když už Ilka objevila čistotu, třeba bys chtěla její místo zaujmout ty. Dám ti stříbrňák na chudý.“ Astiana se rozehnala dlaní po jeho tváři, ale on ji chytil za zápěstí a přitáhl k sobě blíž. „Mám u žen rád vášeň,“ poznamenal a zvedl ji ze země.

„Nech ji být, Maisle," ozval se Piercollo nebezpečně tichým hlasem. Kolohnát se vyškrábal na nohy a ruce měl zaťaté v pěst.

Maisl se na něj podíval a usmál se, ale v jeho očích nebylo po veselí ani stopy. „Já jí neublížím," ujistil Toskánce, pustil ženu a odstoupil.

Astiana byla ve tváři celá rudá, jen tak tak ovládala hněv. „Když si jen pomyslím," prskala, „že jsem oslavovala tvoje jméno před lidmi. Nejsi o nic lepší než ti, se kterými bojuješ. Jseš hnusný zvíře."

„Já nikdy netvrdil nic jinýho," opáčil Maisl. „Ani jedinkrát. Ale nejsem tady, abych žil podle vašich snů, a nejsem za ně zodpovědnej. Jsem chlap, co se snaží zůstat naživu - a přitom se trochu pobavit. Je to tak špatný? A ohledně těch hnusnejch zvířat? No, já nikdy neviděl zvíře, který by odpovídalo tomuhle popisu. Spousta mužů, to jo, a taky pár ženských. Ale nikdy ne zvíře. A o svou poctivost se bát nemusíš, sestro. Obtěžovat tě nebudu."

Odvrátil se od ní a přistoupil k Piercollovi. „Chceš ještě něco říct?" zeptal se.

„Ne," odpověděl obr.

„Už mi nikdy nevyhrožuj," varoval ho Maisl. „Už nikdy!"

„Ona je z církve," namítl Piercollo. „Není správné se k ní chovat neuctivě."

„Černý háby nezaručujou úctu," zasyčel Maisl. „Poznal jsem pěknejch pár kněží, co byli cizoložníci, násilníci a vrahouni. A s jednou nebo dvěma jeptiškama jsem se vyspal. Jsou to jenom lidi jako ty a já - jenom jsou většinou větší slaboši, co se drží nadpřirozena a schovávají se za stěnama konventu, protože nemají kuráž čelit skutečnýmu životu. Úcta? Povím ti, čeho si vážím já. Zlata. To se na nic neptá a všechno ti dá. Udrží tě v teple a koupí ti potěšení. A neexistuje živej člověk, co by za dost velký množství zlata neprodal duši."

„Mluvíš opravdu jako skutečný hrdina!" vybuchla rozhořčeně Astiana.

„Hrdina?" opáčil Maisl. „Kde jsou hrdinové? Angostinové je všechny zabili. Už žádní hrdinové nejsou, sestro. Leží na bitevním poli a vrány se krmí jejich očima. Šli do bitvy s kyjema a holema, poněvadž jim řekli, že můžou porazit rytíře v brnění a zkušený oddíly. A oni tomu věřili! No, neměli šanci, ale všichni to byli hrdinové. Tohle přece hrdinové dělají, ne? Pouštěj se do boje proti nemožný přesile a chechtaj se smrti do tváře. No, já žádnej smích neviděl. Jenom hrůzu, když se první útok zarazil do jejich řad a meče a palcáty a oštěpy a kopí je trhaly na kusy. Já nejsem žádnej hrdina, Astiano. Ale jsem naživu."

Tady hovor odumřel. Wulf shrnul hořící klacíky a Piercollo mlčky seděl a hleděl do plamenů. Astiana se k nám obrátila zády a uložila se ke spánku.

Tehdy jsem se cítil ubohý, padla na mě těžká trudnomyslnost. Rádi si myslíme, že hrdinové nejsou jako my - jejich hněv je vždy nesmírný, ale je vždycky namířen pouze proti nepříteli. Zřídkakdy je vídáme ve vlhkém lese, kde si stěžují na zimu, a nikdy si je nepředstavujeme, jak močí u stromu. Nikdy netrpí bolestí zubů, nikdy nemají červený nos, jak v zimě chytili rýmu. Tak je zbavujeme jejich skutečné podstaty.

V příbězích o starých dobách svítí slunce jasněji, sníh v zimě je krásný jako elfí plášť pohozený na zemi. A hrdina jezdí na bílém hřebci a pátrá po obludě, která unesla princeznu. Vždycky pannu najde a zabije příšeru, která ji odnesla.

Pořád rozzlobený, Maisl odešel z tábora. Vydal jsem se za ním a našel ho sedět na skalní plošině. „Nepoučuj mě, Owene," varoval mě.

„Nejsem tu, abych tě poučoval. Ona se mýlila a tys měl naprostou pravdu."

„Tomu sám nevěříš a jenom se mě snažíš uklidnit. Viděl jsem ti to na očích, když jsem ti řekl o tom zlatu ve tvrzi. Byl jsi zklamanej. Zrovna jako tehdy, když jsem odmítl bojovat s padesáti vojákama, abych zachránil Megan."

„Možná jsem byl zklamaný," připustil jsem, „ale to neznamená, že mám pravdu. Ty nejsi zodpovědný za sny jiných lidí. Nicméně sis přisvojil to jméno, a právě to jméno tě pronásleduje."

„Já vím. A ty bys rád, abych podle toho žil. Já nemůžu, Owene. Ani kdybych to zkusil. Nemám to v povaze, příteli. Chápeš to? Vím, co jsem. Když jsem byl malej, chtěl jsem mít kamarády. Ale byl jsem synem běhny, a nikdo nechtěl, abych si s ním hrál. Naučil jsem se žít bez přátel. Když mi bylo něco přes dvanáct, dal jsem se k cirkusu. Principál mě pořád mlátil a používal k učení bolest. Chodil jsem po visutým laně, lítal na hrazdě a tancoval s medvědem. Naučil jsem se metat salta a žonglovat. Ale vždycky tam byl on s bičem nebo holí. Tenkrát jsem se, Owene, naučil, že člověk je na tomhle světě úplně sám. Neprosí se o to, aby do něj moh vstoupit, a žebrá o to, aby tu moh zůstat ještě o chvíli dýl. A mezitím je jenom strach, dřina a trošička potěšení. Já se rozhod hledat to potěšení." Na chvíli se odmlčel s nepřítomným pohledem. „Proč mě ta coura odmítla, Owene? Nikdy jsem na ni nebyl hruběj."

„Nepřeje si zůstat courou," vysvětlil jsem mu.

„Proč? Co jinýho ji čeká?"

„Stane se mou ženou," řekl jsem, a ta slova byla venku dřív, než jsem si je uvědomil.

Očekával jsem posměšnou poznámku, nebo hůř, opovržlivý smích, ale on jenom moudře kývl. „Mohl bys dopadnout hůř," poznamenal a pokrčil rameny.

„Za jak dlouho dorazíme k tomu Nositeli prstenu?" zeptal jsem se, abych změnil téma a potlačil hněv.

„Možná už bude pozdě," odpověděl. „Nemůžeme jít rychleji."

„A co koně? Mohli bychom je koupit ve Vrbí."

Maisl zavrtěl hlavou. „Rychleji cestujem bez nich. Věř mi. Jenom doufám, že tenhle Gareth je mazanej válečník, protože nepřítel se k němu určitě dostane dřív než my."

Snažil jsem se nemyslet na nebezpečí, jimž musí Gareth čelit - na zabijáky, Cataplasovy čáry a démony, které povolá. Mohl jsem jenom doufat, že dorazíme včas.

• • •

Počasí bylo většinu cesty do Vrbí příjemné, sluníčko svítilo a pršelo jedině během páté noci, kdy jsme byli schováni v hluboké jeskyni, a oheň nám tam udržoval teplo a zaháněl chlad. Piercollovi se rána hojila dobře, i když musím přiznat,

že jsem se otřásl, kdy jsem viděl, jak mu Astiana sundává obvaz a omývá zničené oko. Doruda rozpálené železo zničilo svaly kolem nyní prázdného důlku a z rány se rozbíhaly karmínové jizvy. Maisl z kusu černé kůže vyřízl klapku, a ta držela na místě bylinkové obklady, které připravovala Astiana. Piercollo svou bolest snášel s důstojností a odvahou, a čtvrtého dne se dokonce ujal vaření. Byla to vítaná změna, protože Wulf byl nejspíš ten nejhorší kuchař, jakého si pamatuji. Podle Maisla dokázal připravit i čerstvého králíka tak, že chutnal jako kozí bobky.

Další tři dny jsme si jedli moc dobře. Piercollo nasbíral bylinky a divokou cibuli a Wulf chytil do ok několik králíků a taky jednoho nebo dva ježky. Jednou ráno jsme si dokonce pochutnali na houbách, které rostly z boku na kmeni stromu. Piercollo jim říkal čirůvky, a když je odtrhl od kůry, dokonce ronily červenou šťávu. Byly chutné a uvařené s nakrájenou cibulkou byly lahoda pro patro.

Ráno osmého dne cesty jsme vylezli na kopec nad vesnicí Vrbí. Ve vsi stálo asi třicet domů a ani stopy po tvrzi či donjonu. Největším stavením byl kostel, postavený uprostřed vesnice. Chvíli jsme tam seděli a dívali se dolů na osadu. Hledali jsme vojáky, ale žádné jsme nenašli, a tak jsme se odvážili dolů.

Na východním konci Vrbí byla krčma, takže když jsme se rozloučili s Astianou, která zamířila ke kostelu, vstoupili jsme dovnitř, posadili se u stolu pod oknem se zavřenými okenicemi a poručili si maso, chleba a pivo. Prý žádné ječné pivo není, ale vesnice je široko daleko vyhlášená, jak tvrdí krčmář, jablečným pivem. Bylo opravdu skvělé, a po několika korbelech jsem cítil, jak ve mně vzrůstají hřejivé pocity k Vrbí.

Maisl zavolal krčmáře k našemu stolu a vybídl ho, ať si k nám přisedne. Žádní jiní hosté tu nebyli, a krčmář, horal s kulatou tváří jménem Scoris, vklouzl na lavici vedle mě. Byl cítit jablky a kouřem ze dřeva, což je velmi příjemná kombinace. Okamžitě mi byl sympatický.

„Hledáme muže jménem Gareth," řekl Maisl.

„Páni, ten je ale oblíbenej," opáčil Scoris. „To objevil zlatej důl, nebo co?"

„Takže asi nejsme první, kdo se na něj ptá?" ujišťoval jsem se.

„Ne. Přede dvěma dny - nebo to byly tři? - sem přišel Kaygan Šermíř. Je to váš přítel?"

„Ne. Kdo je to?" chtěl vědět Maisl.

„Námezdnej voják. Povídá se, že v soubojích zabil sedumnáct chlapů. Teďko je to Azrekův šampión, aspoň to tvrdil. Něco nám tady ukázal. Nikdy jsem nic takovýho neviděl. Vyhodil jabko do vzduchu, a než dopadlo na zem, rozsekl ho na čtyry kousky. A vostrej? Jeho meč prosekl dvě hořící svíčky, prosekl je, ale zůstaly stát."

„Co to má za čepel?" vyzvídal Maisl příjemným hlasem, ale jeho oči prozradily, jaký má zájem.

„Šavli."

„Jak vypadá?"

„Vysokej chlap, skoro jako ty. Jenom štíhlejší. Zlatý vlasy a šikmý voči, jako ti cizozemci ze starejch příběhů. Akorát von nejni žádnej cizozemec. Narodil se v Ziraccu - je to skoro horal."

„Co chtěl Garethovi?" zeptal jsem se Scorise.

„To neřek, a já se neptal. Rád se předváděl, to jo, ale nebyl to chlap, co se ho moc ptáš, jestli víš, co tím myslim. Na povrchu docela přátelskej, ale má prázdný voči. Chlapa s prázdnejma vočima se nikdy na nic nevyptávej."

„Cos mu řekl?" vložil se do hovoru i Wulf.

„To, co řeknu vám. Gareth je poustevník. Divnej mládenec - vlasy má bílý, ale nemůže mu bejt moc nad pětadvacet, nejvejš třicet. Přebejvá někde nahoře v kopcích. Do dědiny chodí tak dvakrát do roka pro zásoby - sůl, cukr a takový věci. Nikoho nevotravuje a za svý jídlo platí starejma mincema. Některý lidi říkaj, že má v horách skovanej poklad, a před pár rokama se skupinka darmošlapů vydala nahoru do hor, aby mu ho sebrala. Už se nevrátili, a nikomu tady nechyběj, to vám teda povim. Řek bych, že se Kaygan doslech vo tom pokladu a chce ho pro sebe."

„My žádný poklad nehledáme," řekl jsem mu, „ale s tím Kayganem máš asi pravdu. Jak najdeme Garetha?"

„Prostě jděte furt na sever. Jestli bude chtít, abyste ho našli, uvidíte ho."

„Kolik mužů bylo s tím šermířem?" vyptával se Maisl.

„Sedum. Taky s sebou měli stopaře, Cheose. Je místní. A moc dobrej. Prej dokáže vystopovat i severák do jeho nory v ledovejch pustinách."

„Velmi jsi nám pomohl," řekl jsem. „Moc ti děkujeme."

„Ále, to nic nebylo," opáčil krčmář a mávl rukou. Maisl odněkud vylovil dvě stříbrné pence a položil je před něj, ale Scoris zavrtěl hlavou. „Nechci, aby se vykládalo," sdělil nám polohlasem, „že jsem Světlonošovi účtoval snídani."

Se širokým úsměvem a mrknutím vstal a vrátil se do kuchyně. „Jak tě poznal?" šeptl Wulf.

Maisl se uchechtl. „On nepoznal mě, troubo! Kolik chlapů cestuje lesem ve společnosti obra a hrbáče?"

Právě dopíjel zbytek jablečného piva, když do krčmy vběhla Astiana. „Lykos!" křikla. „Je tady!" Wulf vyskočil a popadl luk. Já s Maislem jsme se také zvedli. Piercollo ohnul prsty kolem rukojeti dlouhého nože na chleba. „Čas odejít!" prohlásil Maisl měkce.

„Ukaž se, psanče!" ozval se zvenčí výkřik. Maisl zaklel, přistoupil k zavřenému oknu a vyhlédl mezerou mezi okenicemi.

„Musí tam bejt tak dvacet chlapů," řekl.

„Další jsou u zadních dveří," sdělil nám Scoris s rudou tváří a očima plnýma strachu.

„Schovávali se v kostele," vykládala Astiana. „Kněz mě varoval, a já sem přiběhla, jak nejrychleji jsem mohla."

Došel jsem k oknu. Lykos, v plné zbroji s přílbou a mečem v ruce, seděl na grošovaném valachovi. Hledí přílby měl částečně otevřené, a já viděl, že má na oku obvaz. Rána krvácela a látkou prosakovala krev. Kolem něj byli zbrojnoši a na dveře mířilo několik kuší, většinou však byli vojáci vyzbrojeni meči.

„Mám sklep," ozval se Scoris. „Je tam tunel, co vede do skladiště a do stodoly. Pospěšte si!"

Maisl sebral luk a nasadil na tětivu šíp. „Ještě ne!" zavrčel temně. Nasadil na luk tětivu a předal několik rozkazů Wulfovi. Hrbáč se postavil za dveře a náhle je otevřel. Do dřeva se zarazily tři šipky z kuše a čtvrtá proletěla dovnitř a

skončila v protější stěně.

Maisl přistoupil ke dveřím. „Říkal jsem ti, co se stane, Lykosi, až se příště setkáme.“ Kušištníci horečnatě ládovali zbraně a šermíři marně postávali opodál. Maisl zvedl luk a vzduchem prolétl šíp a zarazil se do mezery mezi hledím a podbradím. Lykos se zvrátil v sedle, střela mu prorazila mozek. Chvíli se nehýbal, ale pak se jeho tělo svezlo na zem a noha se mu zachytila ve třmeni. Když jeho zbroj narazila na zem, byl to takový rachot, že se valach vzepjal a v hrůze prchl, táhna za sebou mrtvolu ve zbroji s nohou uvízlou třmeni. Několik mužů se rozběhlo za koněm a ostatní útočili na krčmu.

Maisl odskočil dovnitř a zapráskl dveře. Wulf zarazil zá voru do závěsů. Scoris nám ukazoval do kuchyně. Zvedl padací dvířka. Pod nimi byly úzké schůdky, vedoucí dolů do tmy.

„Tak honem!“ vybízel nás Scoris a podal Piercollovi lucernu.

„Kvůli nám se dostaneš do velkých potíží,“ poznamenal jsem.

„To je fuk!“

Maisl se dostal za něj. Viděl jsem, jak zvedá ruku, pak muže udeřil zezadu do krku a Scoris přepadl na mě. Položil jsem bezvládného muže na podlahu a rozhořčeně jsem se otočil na Maisl. „Co to vyvádíš?“

„Chráním ho, jak nejlíp umím. Teď si pospěšme!“

Piercollo šel první, za ním pak Ilka, Astiana, Wulf a já. Maisl za námi přiklopil padací dvířka a šel poslední. Sklep byl vlhký, ale plný sladké vůně linoucí se ze sudů s jablečným pivem. Rychle jsme jím prošli a dostali se k tunelu vedoucímu vzhůru. Na druhém konci, asi dvacet kroků daleko, jsme viděli paprsek světla. Piercollo udusil lucernu a tiše jsme se proplížili do skladiště. Vytáhli jsme zástrčky dalších padacích dveří na pantech a vystoupili do budovy. Uvnitř panovalo ticho, ale z krčmy jsme slyšeli vzdálený pokřik zklamaných vojáků.

Skladiště bylo plné visících šrůtek nasoleného masa, sudů s jablky a jiným ovocem, pytlů mouky a cukru, ovsa a pšenice. Byly tu dvoje velké dveře, dost široké, aby tudy mohly projíždět povozy, a boční východ vedoucí k severu. Wulf otevřel boční dvířka a vyhlédl ven. Na dohled nikdo nebyl. A stromy byly jen pár set stop daleko.

Přeběhli jsme otevřené prostranství a celou cestu se báli pronásledování. Ale z Vrbí jsme se dostali kupodivu neviděni a znovu jsme se vnořili do lesa.

• • •

V písních se zpívá o boji s Lykosem, vypráví se, jak se s ním Maisl utkal v boji muže proti muži a Astiana při tom stála na šibenici s oprátkou kolem krku. Ale život bývá zřídkakdy jako v písních, můj drahý duchu.

To je pro barda smutná pravda. Protože my máme rádi naše hrdiny čisté, víš - zlatovlasé muže, polobohy bez jediné chybičky. Právě jako jsme rádi, když padouši mají černé srdce a ohavné myšlenky. Když sedí muži po krčmách, srkají pivo a poslouchají básníky, kteří je častují výpravnými eposy, nemůžete je obtěžovat hlubokomyslnými úvahami. Nechtějí, aby jejich zábavu pošpinily odstíny šedi. Ne, oni chtějí jen zlověstnou čerň a bílou bez poskvrnky. A jsou ženy jiné? Zase ne. Nuceny svými otci - ano, dokonce jimi prodávány - do otrockého a klopotného života, ony potřebují věřit, že hrdinové existují. Dívají se na tupé, nevýrazné rysy svých manželů a sní o zlatovlasých mužích, kteří pro ně budou zabíjet saně.

Dokonce se tím řídíme i v životě samém. Nepřítel je vždy očerňován, vyobrazen jako prznitel žen, pojídající děti, skutečný mor na tváři země, sluha satanův. Války se nikdy nevedou kvůli kořisti a zisku. Ó ne, vždy jsou vyobrazeny jako konečná bitva mezi dobrem a zlem. Jenže při pohledu na lidskou povahu je to pochopitelné. Představte si scénu, kde veliký král sebere oddíly před barvitou bitvou. „Správně, chlapci,“ řekne sedě na velkém vraném hřebci, „dneska bojujeme za mé právo ukrást zlato, komukoliv se mi zlíbí. Nepřátelé jsou muži skoro jako vy. Dobří hoši, nejspíš mají doma ženy a děti. Až skončí bitva, až budu tak bohatý, že to za celý život neutratím, bude z mnoha z nich - a určitě také z vás - žrádlo pro červy nebo mrzáci. Pro vás je lepší být mrtvý, vážně, protože když už nedokážete vládnout mečem, tak mi nejste k ničemu. V pořádku, chlapci? Tak na ně!“

Ne. Pro ubohého pěšáka je mnohem lepší, když mu řeknou, že bojuje za Boha, právo a spravedlnost ve světě, proti nepříteli zplozenému tmou.

Kde jsem to ale byl? Aha, ano. Lykos byl mrtev - jak Maisl slíbil, že bude. A tak pověst rostla.

Zpráva se lesem roznesla rychleji než na krkavčích křídlech a příběh se rozrůstal, přidával k báji o Světlonoši další podrobnosti. Paselští měšťané, když se dozvěděli o Lykosově smrti, povstali a znovu dobyli tvrz. Vzpoura se šířila, a také město Rualis se postavilo na odpor proti Angostinům. Obyvatelé povraždili vojáky a šlechtické rodiny, které tam vládly po tři století. Dál na jih sbíral Brackban muže pro Světlonošovu věc.

Corlan, ten psanec, napadl tři konvoje, a z jeho Světlonošových mužů se teď stali hrdinové nosící v srdcích jeho svatý plamen.

Určitě jsi nikdy neviděl lesní požár, duchu. Je to děsivá věc. Jednu chvíli je všude klid, sucho a horko, a vzápětí na suchém listí tančí maličký plamínek. Připojí se k němu další tanečníčci a spolu se ženou zemí a vyskakují na soušky. Vánek je rozdmýchá a plamínky se rozběhnou, až už to není tanec. Plameny vyšlehnou vysoko k obloze, velké duby hoří jako troud a tanečníčci se změní v hltavé obludy poháněné větrem.

Takové to bylo povstání.

Když jsem posílal Corlana na jih, bylo to jen proto, abych jej a jeho muže dostal co nejdál od nás. Nevěřím - i když bych moc rád - že jsem takovou rebelii plánoval od samého začátku. Ale řeknu, a se vší poctivostí, že to semínko již vypučelo, když jsem dával Brackbanovi jeho rozkazy. Proč by horalé neměli ovládat vlastní osud? Jakým právem, kromě práva dobyvatelů, tu vládnou Angostinové?

To jsem však na mysli neměl, když jsme mířili k Trollí říši, hledaje Nositele prstenu Garetha.

Větší starost mi dělalo naše bezpečí, protože před námi se táhl les a hory obydlené tvory mnohem silnějšími než člověk. Tady bylo poslední útočiště trollů a, podle bájí, také mnoha starých ras, děsivých bestií a zla zrozeného z čar.

Mnohem bezprostřednější hrozbou však byl Kaygan Šermíř a jeho sedm vrahů, a horší než oni byl všudypřítomný strach z Cataplase a jeho čar. Nic z toho však zřejmě Maislovi nedělalo starosti. Byl cestou ve skvělé náladě.

„Všechna ta plátová zbroj," vykládal, „prsní plát, náramenice, holenice, nástehenky, plechové rukavice, přilba. Musely stát nejmíň třicet zlaťáků. A jedinej šíp ukončí jeho ubohej život. Páni, není život nádhernej?"

„Na tom, když někomu vezmeš život, není nic nádherného," podotkla Astiana, „i když ti přiznám, že si Lykos smrt zasloužil."

„Já bych tak rychlej nebyl," poznamenal Wulf. „Já bych moc rád strávil večer v jeho společnosti s nějakým rozžhaveným železem a hořícím vohněm."

„A dosáhl čeho?" zeptala se studeně sestra.

„Dosáhl?" opáčil Wulf. „No, užil bych si to."

„V takovém mučení nevidím žádné potěšení," zamumlal Piercollo. „Je mrtvý, a tím to prostě končí."

Obloha se zatáhla a potemněla. - Před blížící se bouří jsme se ukryli ve starém, dávno opuštěném srubu. Západní stěna se zřítila a srub byl otevřen živlům, ale na severní a východní zdi zůstal dost velký kus střechy, aby nás ochránil před deštěm a sbírající se slotou.

Jak jsme tak seděli kolem ohně hořícího v kamenném krbu, pobavil jsem společnost příběhem o Arian a Llawovi a návratu rytířů Gabaly. Pak ale, na žádost jak Wulfa, tak Maisla, jsem znovu předvedl Rabainovy boje s vampýřími asasiny.

Kouzlo jako obvykle přivítal vřelý potlesk, jen Astiana se, jako sestra boží, mračila na mé nadání.

„Opravdu zabil Rabaina jeho syn?" zeptal se Maisl najednou, když se postavy rozplynuly. „Myslím doopravdy."

Pokrčil jsem rameny. „To nevím. To jediné, co o Rabainovi víme, pochází z pověstí, z ústní tradice. V některých příbězích ho zabije jeho syn. V jiných se vydává za Dálné moře. A přinejmenším v jedné nastoupí do ohnivého vozu a připojí se k bohům."

„O Rabainovi existují ještě jiné báje," ozvala se Astiana, „starší, temnější. V nich žádného syna nemá."

To vzbudilo můj zájem, takže jsem se jí vyptával dál. „Když jsem byla mladá novicka," vysvětlovala mi, „byl tam jeden starý mnich, co takové příběhy sbíral a zapisoval je do takové velké knihy. Tvrdil, že v prvních příbězích byl Rabain démon povolaný z pekel. Ra-he-borain - Ten, který je povolán. Vampýří králové zničili vojska Světla a Horga Kouzelnice v zoufalství povolala Krvavého prince. Byl to zabiják, odsouzený k věčným mukám, k věčným plamenům ohnivých jezer. Ona ho přitáhla zpátky a on zabil Golgoletha. V té chvíli lehly popelem všechny vampýří voje, protože, jak se praví ve starých příbězích, když zemře pán vampýrů, jeho legie zahynou s ním."

„Co se stalo s Rabainem?" zeptal se Maisl.

„Byl navrácen do jámy pekelné."

„To ale nejni spravedlivý," namítal Wulf.

„Život není spravedlivej," podotkl Maisl se smíchem, „ale ten příběh se mi líbí. Aspoň ho tentokrát nezabil jeho syn. Dostal aspoň šanci užít si tu přehlídku?"

„Užíval si s Horgou, pokud vím," řekla škrobeně Astiana. „To byla jeho cena za to, že udělal, co bylo správné. Byla to nejkrásnější žena na světě, a on si vyžádal její tělo. A právě tento čin rozhodl, že bude navrácen do pekel. On to věděl, ale jeho touha byla tak velká, že se rozhodl navěky trpět v plamenech, aby ji dostal."

„To teda musela bejt ženská," prohlásil Maisl se širokým úsměvem. „I když nemůžu říct, že bych takovou dohodu uzavřel já. Takže chudák ubohej Rabain ještě pořád sedí ve svým ohnivým jezeře. Zajímalo by mě, jestli si myslí, že to stálo za to."

„Podle pověsti," pokračovala Astiana, „Ra-he-borain jenom touží po tom, aby ho povolali znovu, a jeho bolest není ničím ve srovnání s jeho vzpomínkami na Horgu."

„Tenhle příběh vymyslela ženská," utrousil opovržlivě Maisl. „Vy si vůbec o sobě moc myslíte."

„A ty si o nás myslíš moc málo," odsekla Astiana.

„To se mejlíš, sestro. Některý části na ženský přímo uctívám."

Hrozící hádka nezačala, protože v té chvíli bouře utichla, a my uslyšeli, jak se lesem rozléhá hrůzyplný skřek.

„Pro svatý boží slzy!" šeptl Wulf. „Z toho tuhne krev v žilách!"

Maisl vstal. „Myslím, že Nositel prstenu potkal Kaygana a jeho chlapy," řekl.

„Musíme mu pomoct," zvolal jsem, a ten skřek mi stále zněl v hlavě.

„Nemůžeme," sdělil mi Maisl. „Ještě ne. Nad lesem zuří bouře. K čemu bychom byli - kdybychom tam vrazili potmě a mokří na kůži?"

„Ale je to jeden muž proti sedmi!" protestoval jsem.

„Takhle je to lepší," zabručel Wulf. „Aspoň ví, že každej chlap, kterýho uvidí, je nepřítel."

„Ale ten křik… to mohl být Gareth. Možná že už ho dostali!"

„To není moc pravděpodobný," připojil se Maisl. „Budou někde zalezlý před deštěm, zrovna jako my. Tohle není počasí na honění lidí."

Oblohou zaduněl hrom vzápětí následovaný bleskem - a lilo se stále větší silou. Wulf přiložil na oheň a chvíli jsme seděli mlčky.

„Co uděláme zítra?" zeptal jsem se nakonec.

„Ty a ženy počkáte tady," řekl Maisl. „My s Wulfem najdeme Garetha."

„A potom?"

„Uvidíme. Vezmi si první hlídku, Owene, a vzbuď mě tak asi ve čtyři hodiny." Pak se Maisl zabalil do pláště, položil se a téměř vzápětí usnul.

Oheň hřál a byl příjemný, takže jsem byl ospalý. Proto jsem poodešel stranou a sedl si pod okraj rozbité střechy, odkud

mi na boty kapala voda. Les vepředu byl studený a nevábný a blyštěl se temným světlem. Někde tam, pod větrem bičovanými stromy, bojoval o svůj život jeden muž… samotný muž.

Zachvěl jsem se a přitáhl si plášť úžeji k ramenům. Přišla za mnou Astiana. „Ty nemůžeš spát?“ zeptal jsem se polohlasem.

„Ne. Kdo je ten muž, kterému chcete pomoct?“

„Jmenuje se Gareth.“ Potom jsem jí vyprávěl o lebkách a svém snu, a mluvil jsem i o Cataplasovi a jeho touze po vědomostech. Astiana pozorně poslouchala.

„Tu pověst o lebkách jsem sice neslyšela, ale v nejstarších příbězích se praví, že když Golgoleth umíral, slíbil, že se vrátí. Těla vampýřích králů byla spálena, ale lebek se plameny nedotkly. Prý je hodili do moře z lodi, která plula až na kraj světa.“

„O Rabainovi je známo mnoho příběhů,“ řekl jsem, „ale jádro zůstává stejné. Bojoval se zlem vampýřích králů a zničil je - on a Horga.“

„Zajímalo by mě, co se stalo s ní,“ podotkla Astiana.

Pokrčil jsem rameny. „Provdala se za sedláka a vychovala silné syny. Stala se abatyší, milosrdnou sestrou. Odešla do lesa a stala se dubem, vysokým a velitelským. Proměnila se v holubici a odletěla přes Šedé moře. Třeba udělala všechno tohle a víc. Podle mě ale prostě zestárla a umřela, jako kdokoliv z nás.“

Astiana mě vzala za ruku, zdvihla ji a zadívala se na prsten s měsíčním kamenem. „Proč jsi souhlasil, že ho budeš nosit?“ zeptala se měkce.

„To nemůžu říct. Je ale správné, že jsem to udělal.“

„Ty nejsi válečník, Owene. Jak můžeš bojovat s muži jako Kaygan?“

„Udělám, co budu moct, sestro. Nejsem nejlepší ze synů svého otce a se zbraněmi to příliš neumím. Přesto mi ale v žilách proudí Aubertainova krev. A to je muž, který by Před zlem nikdy neustoupil. A Owen Odell to taky neudělá.“

„Jsi velmi odvážný, Owene,“ řekla a pustila mou ruku.

Přímé poklony mě vždycky vyváděly z míry, a tak jsem změnil téma. „Proč s námi zůstáváš, paní? Maisla přece nijak zvlášť nemiluješ a nemáš ani ráda násilí.“

„V tom se mýlíš, Owene… v obou věcech. Poznala jsem to, když jsem vás všechny opustila ve Vrbí.“

„Dobré nebe!“ vydechl jsem. „Nejsi snad zamilovaná do Maisla?“

„Neřekla jsem, že jsem zamilovaná,“ vyštěkla. „Proč muži vždycky všechno sníží na tělesné záležitosti?“ Ale do tváří jí vystoupila červeň, a já tehdy věřil, jako věřím i dnes, že můj šíp se cíli hodně přiblížil. Z nějakého důvodu mě to sklíčilo. Proč to, přemítal jsem, že tolik žen vždy propadne kouzlu darebáků, že nabídnou lásku mužům, kteří ji vypijí jako víno, a pak je odhodí stranou jako prázdné lahve?

„Je to silný muž,“ řekla Astiana nakonec tiše.

„Ano,“ souhlasil jsem, „a svět je plný mužů s takovou silou. Podvádějí, zraňují, smilní a zabíjejí. Na tomto opuštěném místě sedíme kvůli silným mužům a honí nás silní mužové.“

Můj hlas zněl drsně a hořkost se z něj řinula jako kyselina. Astiana už nic neříkala, vycouvala a vrátila se k ohni.

Pomalu přestávalo pršet a mezerou v mracích vysvitl jasný měsíc. Seděl jsem tam sám, v noci, ztracen ve vzpomínkách, procházeje se zahradami zmizelých snů.

Jako malý chlapec jsem tolik chtěl být jako otec - další silný muž, vysoký a svalnatý, rytíř bez bázně a hany. Nebylo to ve mně, protože jsem se nikdy nenaučil působit bolest s radostí, a z úspěchů při závodech jsem neměl pražádné potěšení. Vzpomínám si, jak, když mi bylo třináct - vlastně těsně před mými čtrnáctými narozeninami - Aubertain odpověděl na výzvu při turnaji. V plné zbroji, s mečem a palcátem, bojoval se svým protivníkem, sekal do něj a bušil, až muži z přílby vypadaly nýty. Pak zkrvavený palcát rozdrtil lebku a rytíř padl k zemi. Aubertain zvedl palcát a vyrazil vítězoslavný pokřik, který se mi zaryl do srdce ohnivými spáry. Cítil jsem jeho příval vzrušení, cítil jsem extázi, kvůli níž jistí muži podstupují souboje. Ten den zemřel můj sen stát se rytířem, a já si všímal jiných věcí. Viděl jsem, jak vdově po padlém rytíři pomáhají z tribuny. Viděl jsem její popelavou tvář a rozšířené, nevěřící oči. A díval jsem se, jak jeho synové běží k poničenému tělu, přičemž procházejí stínem vítězného Aubertaina.

Byl jsem rád, že to otec přežil, ale už nikdy poté jsem se nechtěl stát válečníkem.

Pršet začalo znovu těsně před rozbřeskem, pak ale déšť ustal a zanechal les omytý a připravený na nový den. Maisl se probudil s prvními jitřními paprsky a došel ke mně. „Dobrej chlap. Potřebovali jsme se vyspat,“ řekl a poplácal mě po rameni. „Dneska možná budem muset bojovat.“

„Chceš Kaygana vyzvat?“

„Bože, ne! Jestli ho uvidím, proženu mu zády šíp. Vy zůstaňte tady. My se tu s Wulfem kapku porozhlídnem.“

• • •

Vyzbrojeni dlouhými luky se vydali do lesa - Maisl vysoký a silný, Wulf menší a podsaditější, a přesto se oba muži pohybovali se zvířecím půvabem, ve svém okolí se cítili jako doma.

Zakratičko se Piercollo rozhodl poohlédnout se po bylinkách a divoké cibuli. Oko ho stále bolelo a moc toho nenamluvil. Toskánec, kdysi tak překypující láskou k životu, byl nyní zamyšlený a nebezpečně tichý.

„Buď opatrný,“ varoval jsem ho. „Mohli by tu být nepřátelé.“

Uvařil jsem trochu ovesných vloček a podělil se o ně s Ilkou a Astianou. Obě ženy seděly blízko u sebe a Astiana se občas na Ilku podívala, a ta buď přikývla, nebo zavrtěla hlavou. Chvíli jsem to pozoroval.

„Vy se spolu bavíte,“ podotkl jsem nakonec. Astiana mě pokynem ruky umlčela, a obě ženy tam chvíli seděly a dívaly se na sebe. Na snídani úplně zapomněly. Náhle Ilka kývla a usmála se, natáhla se a vzala Astianu za ruku.

„Ano,“ řekla Astiana. „Slyším tě.“

Ilce do očí vhrkly slzy, a obě ženy se objaly.

„Ty jsi mystik," vyhrkl jsem a přisedl si blíž.
Astiana pokrčila rameny. „Mám dar od Boha. To není to samé."
„Co říká?"
„Trpělivost, Owene," napomenula mě. „Už jsme skoro tam."
Poodešel jsem stranou a sedl si k pobořené zdi. Právě odsud jsem zahlédl, jak se z podrostu vynořují ozbrojení muži, a srdce se mi prudce rozbušilo. Tři muži měli dlouhé luky, zbývající dva měli oštěpy s ozuby. Vstal jsem a čekal, než dojdou blíž. Jeden z oštěpníků se zakřenil, když mě uviděl. Byl to hezký zlatovlasý chlapík s očima barvy zimní oblohy, modrýma a mrazivýma.
„Pozdrav Bůh, bratříčku," pozdravil bodrým hlasem.
„Tebe též," odpověděl jsem. Všiml jsem si, že když se muži přiblížili, uvolnili se. Zlatovlasý cizinec shodil z ramene plátěný vak a zarazil vedle něj do země oštěp. Vstoupil do přístřešku, spatřil Astianu a hluboko se jí poklonil.
„No, tohle je příjemné," poznamenal obraceje se ke mně. „Dvě milé ženy a mladý muž spolu v lese. Jak sladké! Jak svůdné!"
V jeho hlase bylo jakési ostří, které ve mně vyvolávalo napětí a obavy. Mrkl jsem na jeho společníky. Byli to vesměs muži s tvrdými výrazy, ponuří a nepříjemní, a já si všiml, že pohledem prodlévají na ženách. Ilce se z tváří vytratila barva a oči měla rozšířené a plné strachu. Tuhle scénu zažila už předtím, a té hrůzy se nikdy nezbavila. Nyní své noční můře čelila znovu. Astiana se, s vážnou tváří, ladně zvedla.
„Kdopak jsi, pane?" zeptal jsem se vůdce, přestože jsem odpověď znal, jelikož jsem viděl šavli u jeho boku. Chtěl jsem ho však rozptýlit, odvést jeho pozornost od žen.
„Jsem Kaygan," odpověděl.
„Ne ten veliký šermíř a Azrekův šampión?"
„Už jsi o mně slyšel?"
„Kdo by o tobě neslyšel, pane?" řekl jsem doufaje, že si ho získám lichotkami. „Je nám ctí a výsadou se s tebou setkat. Vždyť teprve před pár dny jsme slyšeli o tom, jak jsi vystupoval ve Vrbí. Lidé o tom stále mluví."
„To vážně potěší," poznamenal Kaygan. „A jaké je tvoje jméno?"
„Graeme," zalhal jsem. „Graeme z Ebraka. Jsem bard, pane, a přivítal bych možnost promluvit si s tebou o tvých hrdinských činech. Třeba bych podle nich mohl složit nějaký epos."
„Vypadáš docela přátelsky, mistře Graeme. Ale my máme na mysli něco jiného - viďte, mládenci? Včera v noci jsme ztratili dva muže, ale zajali jsme a zabili našeho nepřítele. Takže dneska bychom rádi oslavili naše vítězství. A jaký lepší způsob zná chlap, než se potěšit s měkkoučkým tělem ženy? Ty, sestro, sundej si laskavě svůj oděv. Už je to dlouho, co jsem slyšel jeptišku vřískat potěšením."
„Silně pochybuji, že to bylo potěšením," odsekla jedovatě Astiana.
„Hrdina by se přece určitě nesnížil k tak nečestnému činu?" pospíšil jsem si.
Kaygan se zasmál a potřásl hlavou. „Nečestnému? Na obcování se ženskou přece není nic nečestného. Proto přece byly stvořené - aby potěšily muže. Takže, sestro, ty šaty. Chci vidět tvoje schovaná prsa."
Ilka se vyškrábala na nohy a tasila šavli. Kaygan ustoupil, stále s úsměvem. „Taková kuráž!" zašeptal. „Asi bych si tě měl vzít první, kočičko! Cheosi, vy se Symenem si vemte tu jeptišku! Tahleta chce vidět, jak to umím se šavlí."
Dva lučištníci odložili zbraně a vykročili k Astianě. „Nikdy jsem neměl jeptišku," poznamenal první, hubený vousatý zálesák v hnědých kožených kamaších a jelenicové kamizole.
„Tak to je čas, aby sis rozšířil obzory, Cheosi," utrousil Kaygan. „Zjistíš, že je to velmi uspokojivá zkušenost." Tasil šavli, natáhl ruku a poklepal hrotem o Ilčinu čepel.
„Ne!" zařval jsem a vytáhl tesák.
„Ehm, a zabijte toho barda," dodal Kaygan, aniž se na mě vůbec podíval.
Nerozzlobím se tak snadno, ale opovržení, s nímž se mnou zacházel, mi rozpálilo krev. Jeden z mužů vytáhl nůž a vyrazil ke mně. - Já byl tak rozzuřený, že místo abych ustoupil nebo žebral o život, tak jsem po něm skočil. Levou rukou jsem odrazil jeho paži a tesák jsem mu vrazil do břicha a nahoru tak, že prosekl plíci. Muž se sesul dopředu, zasténal a vydechl naposled. Vyrval jsem čepel a nechal tělo spadnout na zem. Kaygan se obrátil a podíval se na mě novýma očima. „Za tohle umřeš hezky pomalu," slíbil mi.
„Ukaž mi to!" prskl jsem.
Vzduchem zahvízdl šíp a prorazil Cheosovi spánek. Ten se zapotácel doleva a pak spadl do ohně. Z jeho oblečení vyrazily plameny. Další šíp skončil v hrudi toho druhého muže, Symena. Ten zachrčel a po zádech se sesul po zdi. Ještě se marně snažil střelu uvolnit. Kaygan skočil k Astianě, která stála u protější zdi, popadl ji za hábit a přitáhl ji před sebe.
„Nech ji jít!" nařídil jsem mu. Odpověděl sprostárnou, zvedl šavli a přidržel ji Astianě na hrdle.
„Kdo je tam?" chtěl vědět ode mne.
„Světlonoš," sdělil jsem mu. „A ty už brzo zemřeš!"
„Jemaisi, chyť tu druhou ženskou!" Poslední muž se rozběhl k Ilce, ale do zad se mu, vysoko pod ramenem, zarazil šíp právě ve chvíli, kdy se k ní dostal. Jak se s řevem zaklonil, Ilka nakročila a prosekla mu šavlí hrdlo.
„Jsi sám, Kaygane," pravil jsem tiše. „Nebo hodláš strávit zbytek života schovaný tady za sestrou?"
„Zavolej ho sem!" nařídil mi. „Chci vidět jeho tvář."
Vyšel jsem ven. „Zůstal naživu jenom jeden," zavolal jsem, „a drží Astianu jako rukojmí." Na dohled se vynořili Maisl s Wulfem se šípy nasazenými a luky skloněnými. „Chce vidět Světlonoše."
Maisl hodil luk Wulfovi a vstoupil do pobořené budovy.
„Nevypadáš zvlášť hrozivě," ohrnul pysk Kaygan.
„Tak zabiješ ji, nebo tady budem stát a žvanit celej den?"

„Zabiju ji - pokud nebudeš souhlasit se soubojem, meč proti meči.“
„V pořádku,“ řekl náhle Maisl, „necháš ji jít, a budem bojovat.“ Tasil meč, vyšel ven a ohlédl se, právě když Kaygan odhodil Astianu stranou.
„Teď, Wulfe!“ štěkl Maisl. Hrbáč vyslal střelu Kayganovi přímo do prsou, ale šermířova šavle vylétla a přeťala šíp vejpůl. Maisl zaklel, a Kaygan se rozběhl dopředu a se širokým úsměvem na tváři vskočil na mýtinu.
„Teď zdechneš, ty parchante!“ zařval.
10
MAISLOVA ČERNÁ ČEPEL SE RYCHLE ZVEDla a odrazila Kayganův bleskový útok, šavle jen zazvonila o dlouhý meč se zvukem připomínajícím kostelní zvon. Kaygan byl pružný a rychlý, ohebný a hbitý, kdežto Maisl -obvykle se pohybující s kočičím půvabem - vypadal ve srovnání s ním přímo neohrabaně. Řinčení čepelí chvíli pokračovalo, zatímco Wulf bojovníky obcházel s napjatým lukem a hledal příležitost Kaygana zabít.
Já, ač se sám v soubojích příliš nevyznám, dokážu poznat dobrého šermíře, a tito dva byli nejlepší, jaké jsem kdy viděl. Oba si udrželi chladnou hlavu, jejich soustředění nemohlo nic narušit, každé odražení následovala smrtonosná riposta ve hře na sek a kryt a výpad a protiútok. Ale Kaygan byl lepší.
Bojovali už nějakou dobu, jejich čepele se s třeskem srážely, než byla prolita první krev. Kayganova šavle sklouzla podél Maislova meče a otevřela vyššímu muži mělkou ránu na rameni. Maisl odskočil a Kaygan jej rychle následoval, míře hrotem šavle protivníkovi na břicho. Maisl se zhoupl doleva a obloukem zvedl meč Kayganovi proti obličeji. Kaygan, vyveden z rovnováhy, se vrhl na zem a jediným plavným pohybem se překulil na nohy, ale z rány na tváři se mu řinula krev.
Oba muži se teď obcházeli dost ostražitě, a byl to Kaygan, kdo promluvil první. „Nemáš moji zručnost, Světlonoši. Víš to! Jaký je to pocit, vědět, že zemřeš?“
Maisl se hlasitě zasmál. Kaygan zaklel a znovu zaútočil. Maisl jeho sek odrazil, vykopl a zasáhl Kaygana do slabin. Šermíř se však v poslední chvíli pootočil, takže síla úderu šla hlavně na stehno. Přesto musel ustoupit, a Maisl provedl protiútok, černý meč narazil na štíhlou šavli a stlačil ji dolů. Kayganovi se na hlavě objevila dlouhá sečná rána a zlaté vlasy smáčela jasně červená krev.
Muži od sebe znovu poodstoupili a začali se obcházet. „Slyšel jsem, že jseš dobrej s jabkama,“ prohodil Maisl. „Často se bráněj, co?“
Kaygan, vzteky bez sebe, zavrčel a vrhl se do útoku. Jeho šavle se proměnila v bílý blesk. Maisl před tím zuřivým výpadem zacouval, kazajku měl proseknutou a na hrudi tenkou krvavou čáru. Teď už nebylo oddychu, oba muži bojovali až do konce sil a výdrže.
Zprvu jsem si myslel, že Kaygan vyhraje, ale jak čas míjel, vypadal stále zoufaleji, byv si méně jist svým umem.
Nakonec, když podnikl další útok, klopýtl. Maislova čepel se mihla nad šavlí, slétla na Kayganův krk a proťala klíční kost i hrudní koš a v krvavé spršce se vynořila z hrudi šermíře.
Azrekův šampión zemřel, aniž vydal hlásku, prostě se zhroutil na zem. Maisl se zapotácel dozadu, potom se obrátil ke mně a tvářil se rozzlobeně. „Proč jsi neseslal nějaký kouzlo, nebo tak něco? Mohls ho přece oslepit zábleskem světla!“
„Tys mě nepotřeboval,“ řekl jsem mu. „A takové světlo mohlo oslepit tebe.“
„Páni, že ale byl dobrej,“ vydechl Maisl. „S někým takovým už nikdy nechci bojovat.“
Odešel od nás, sedl si u potoka, nabral vodu do dlaní a zhluboka se napil. Tvář měl zalitou potem. Svlékl si šaty, nahý vstoupil do vody, lehl si na studené kameny a nechal se omývat proudící vodou. Oba šrámy byly mělké a nebylo nutné nic šít, ale jakmile vylezl z vody a na sluníčku se posadil a opřel o strom, začaly silně krvácet.
„Dojdu ti pro plátno na obvaz,“ nabídl jsem se.
„Ne. Krev přestane týct sama. Dneska jsem tě viděl zabít chlapa, Owene. Jak ses cítil?“
„Hrozně. Už to nechci nikdy udělat znovu.“
„Příště to bude jednodušší. Proč jsi to udělal?“
„Chtěli znásilnit ženy.“
„A tys chtěl zastavit všech pět?“
„Chtěl jsem prostě něco udělat. V takové chvíli nemůže muž zůstat stranou.“
Maisl se uchechtl. „Ovšemže muž může, ale o tom tu není řeč. Vedl sis dobře. Jakej ty jseš hrdina, Owene Odelle! Ochránce panen. Vhodnej společník pro Světlonoše, nemyslíš?“
„Myslel jsem, že tě Kaygan zabije,“ řekl jsem mu, abych změnil téma. „Byl lepší než ty - rychlejší, obratnější. A tys to věděl.“
„On taky,“ opáčil Maisl a zatvářil se vážně. „Ale existují dva druhy válečníků - jeden rád vyhrává a druhej se bojí prohrát. Oba můžou bejt dobří. Oba můžou bejt výjimečný. Ale v souboji mezi nima může bejt jenom jeden vítěz. Strach nemá v souboji místo, Owene. Předtím ano. Potom často. Ale ne během něj.“
„Jak jsi věděl, že se bojí prohrát?“
„Když se mě zeptal, jak se cítím, když vím, že zemřu.“
„Tomu nerozumím.“
„Povaha souboje, Owene. Svým protivníkům vyhrožujeme, abychom v nich vzbudili strach. Ale jak poznáme, co by je vystrašilo? Myslíme na to, co děsí nás, a snažíme se to použít proti nepříteli. On se mě zeptal, jak se cítím tváří v tvář smrti. Toho se sám bál ze všeho nejvíc. Proto jsem se mu vysmál.“
„A z toho jsi poznal, že vyhraješ?“
„Z toho a pak ještě z jedný maličkosti,“ prohlásil Maisl s úsměvem.
„A co to bylo?“
„Nemohl se postavit, aby mě zabil, protože moc dobře věděl že kdyby se pohnul o palec špatným směrem, Wulf by mu

prohnal srdcem šíp.“ Maisl se zasmál nahlas. „Život prostě není spravedlivej, co, Owene?“
„Byl bys ho dokázal porazit i bez té výhody?“
„Myslím, že jo. Ale proč bych měl?“
„Bývalo by to čestnější.“
Maisl pokrčil rameny. „Taková čest je pro tvý písně, příteli. Když orel uvidí králíka na volným prostranství, neřekne si: ‚Ubohej tvoreček. - Počkám, až přejde blíž ke svý noře.' Život je nebezpečná hra, Owene. Je smrtelně vážná. A rozdíl mezi životem a smrtí je takovejhle!“ Zvedl ruku a luskl prsty. „Jeden výpad! Jeden sek! Pád z koně. Závan morovýho větru. Kdybych moh, bejval bych Kayganovi ve spánku podříz krk.“
„Pochopil jsi vůbec někdy představu cti?“ zeptal jsem se ho tehdy.
„Zřejmě ne,“ odtušil. Mrkl za mě, a já se obrátil a viděl, že přichází Astiana. „Á,“ šeptl Maisl, „poděkování zachráněný panny!“
„Proč se neoblékneš?“ chtěla hned vědět Astiana. „Taková ukázka nahoty je neslušná.“
Maisl se zvedl a postavil se před ni s rukama v bok. „Existuje pár žen, co zaplatilo, aby mě tak viděl,“ podotkl mírně. „Ale nečekám, že to pochopí nějaká vysušená, studená hubatá holčice. A tak, sestro - a to říkám s veškerou úctou, co si zasloužíš - mi polib zadek!“
Napjal jsem se, protože jsem byl jist, že bude následovat prudká výměna názorů, ale Astiana se zasmála - zvučným veselým smíchem, při němž jsme se všichni museli usmát. Totiž všichni až na Maisla. „Radši ti políbím zadek než tvář,“ sdělila mu. Pak sklopila zrak a prohlížela si spodní polovinu jeho těla. „A co se placení za pohled na tvé tělo týče, ráda bych věděla, kolik jich požádalo o vrácení peněz, když uviděly, jak málo za to dostaly.“
Wulf se rozchechtal, až se za břicho popadal, a Ilka se usmála. Maisl zrudl, ale pak se taky zakřenil. „Co může člověk čekat po studený koupeli?“ zeptal se mě.
Zvedl jsem jeho zelené vlněné kamaše a hodil mu je. „Jazyk poctivé ženy je ostřejší než hadí kousnutí,“ ocitoval jsem mu.
„Amen!“ souhlasil a rychle se oblékl.
Na mýtinu dorazil Piercollo, přehlédl těla a pak došel knám.
„Našli našeho muže,“ řekl tichým hlasem. „Přibili ho na strom. Není to hezký pohled.“
„Najdeme ho,“ řekl Maisl. „Zůstaň tu se ženama.“ Zavolal si Wulfa, a společně se vydali po obrově stopě. Já šel za nimi, ale pak jsem si přál, abych to byl neudělal.
Garetha mučili tak, že to odmítám jenom popsat. Postačí říci, že nebylo možné v něm poznat muže, kterého jsem viděl ve snu, snad až na krví smáčené bílé vlasy. Byl oslepen, pořezán, popálen a stáhli mu také kusy kůže.
Wulf k němu poklekl a pak vzhlédl k Maislovi. „Pokračovali ještě dlouho po tom, co jim všecko řekl,“ poznamenal.
„Páni, jsem rád, že jsme je zabili!“
Ucítil jsem, jak se mi o tvář otřel vítr, a ztuhl jsem šokem, protože v něžném vánku jsem zaslechl slova, tichá, šeplavá, jako vzdálená ozvěna. „Garethe?“ řekl jsem ohromeně. Wulf s Maislem se ke mně obrátili, ale já si jich nevšímal. „Mluv pomalu,“ zašeptal jsem. „Nemůžu… ano, ano, to je lepší. Ano, už to vidím. Počkej!“ Pomalu jsem došel ke křoví na východě, klekl si a rozhrnul husté větve. Tam, v tmavé prsti, ležel měsíční kámen zasazený ve zlatém kroužku. Zvedl jsem ho a vrátil se k tělu. Již jsem déle neodvracel oči od jeho ran.
„Našel jsem ho, Garethe,“ řekl jsem. „A tvoji vrahové jsou na cestě do pekla, které si vysloužili.“
Hlas ve větru zašeptal znovu. Obrátil jsem se na Wulfa. Ten na mne upíral tmavé oči a ošklivá ústa měl otevřená. Zvedl jsem prsten a nabídl ho hrbáči. „Po tisíc let,“ vysvětloval jsem mu, „byli Nositelé prstenu zavázáni chránit lebky. Převezmeš nyní tento úkol a umožníš našemu příteli Garethovi, aby došel pokoje?“
Wulf ucouvl. „S tím nechci nic mít,“ řekl. „Slyšíš mě?“
„Ech, k čertu s tím,“ zavrčel Maisl. „Já si ho vezmu!“ Sebral mi prsten z dlaně a snažil se ho nasadit na prsteník. Ale prsten byl příliš malý. „Ten je jako pro malý dítě,“ postěžoval si.
„Ne,“ řekl jsem mírně, aniž bych odtrhl oči od Wulfa. „Byl vyroben pro muže. Vezmi si ho, Wulfe.“
„Proč já?“
„To já nevím,“ přiznal jsem, „ale duch tohoto člověka je teď tady s námi. Vybral tebe.“
„Mám větší ruce než Maisl. Nebude mi dost.“
„Zkus to!“
„Nemůžu!“ zařval a znovu couvl. „Bude to moje smrt. Vím to! Cejtím to v kostech. A nesnáším čarování!“ Chvíli mlčel. „Proč si ale vybral mě? Zeptej se ho na to. Proč ne Maisla?“
„Nemusím se ptát. Řekl mi to. Protože máš statečné srdce, a když dáš slovo, je jako ze železa.“
Hrbáč ztěžka polkl. „To řek? Vážně?“
„Vážně.“
Wulf doklopýtal k Maislovi a vzal si od něj prsten. Ten mu snadno vklouzl na prostředník a dokonale mu padl. „Musím skládat nějakou přísahu?“ zeptal se.
„Už jsi ji složil,“ řekl jsem mu, a šepot ve větru se změnil ve zábnoucí vzdech. „A on poznal klid.“
Uvolnili jsme tulichy, jimiž měl Gareth přibité ruce ke stromu, a pochovali jsme tělo ve stínu rozložitého dubu.
Cestou zpátky do poničeného srubu jsme mlčeli, ale když jsme se ocitli na dohled budovy, Maisl mě odtáhl stranou a nechal Wulfa jít samotného k Piercollovi a ženám, kteří seděli na sluníčku.
„Co ještě říkal?“ chtěl vědět Maisl.
„Proč myslíš, že ještě něco říkal?“
„Á, Owene! Někteří chlapi jsou rození lháři. Jiní jsou jako ty. Tak mi to pověz.“
„Říkal, že se sbírají síly zla. Velmi mocné.“ Odvrátil jsem se, ale Maisl mě popadl za rameno a otočil k sobě.

„A?“
„Říkal, že se jim nemůžeme rovnat. To jsi chtěl slyšet? Už jsi spokojený?“
Ponuře se usmál. „Říkal, že umřem, že jo?“ Odvrátil jsem zrak a kývl.
„Co teď?“ otázal jsem se.
Předklonil se a odplivl si. „Budem bojovat,“ prohlásil. „Kam se dá utýct?“
„Ty budeš bojovat dál, i když víš, že nemůžeš vyhrát?“
„Jasně že můžu vyhrát, Owene. Azrek je totiž jenom člověk, ale já jsem Světlonoš!“ Uchechtl se a poplácal mě po rameni.
„Utahuješ si ze mě,“ řekl jsem přísně.
„Jenom trošku, Owene. Jenom trošku.“
• • •
Golgolethova lebka byla v plátěném pytli tam, kde ji Kaygan nechal, vedle oštěpu zaraženého do země. Wulf si hodil pytel na rameno a sedl si stranou od ostatních, tvářil se odhodlaně a v očích měl vzdálený pohled.
Maisl zašel do přístřešku, zbytečně rozfoukal oheň k životu a přiložil dříví, přestože byl teplý den. Přišel za mnou Piercollo. „Co se stalo, Owene?“ Vyprávěl jsem mu o rozhovoru s duchem a Wulfově rozhodnutí. Toskánec ponuře kývl. „Myslím, že dobrý Bůh si z nás velice velmi vystřelil.“
„Pokud ano, tak mně to vtipné nepřipadá.“ Vytáhl jsem harfu a naladil struny. Na větší hraní jsem se však necítil, jen jsem přehrál jednu půvabnou melodii, lehkou řadu vysokých tónů jako ptačí píseň po ránu. Piercollo odešel za Wulfem a po mé levici usedla Ilka s Astianou po boku.
„Ilka má pro tebe otázku,“ ozvala se sestra. Já přestal hrát a přinutil jsem se usmát. „Přeje si vědět, proč jsi jí políbil ruku.“
Na takovýto hovor nebyla vhodná chvíle, protože mi bylo těžko u srdce a hlavu jsem měl plnou Garethovy smrti. Pohlédl jsem Ilce do milých modrých očí a povzdechl si. Co jsem mohl říci? Cítil jsem, že mluvit o lásce v takové chvíli prostě nedokážu. Ticho narůstalo, a já viděl, jak se Ilce objevuje v očích mrak pochyb, nejistoty, možná zklamání. Pokusil jsem se o úsměv, pak jsem se natáhl, znovu ji vzal za ruku a zvedl ji ke rtům. Přál jsem si, abych s ní mohl hovořit jako Astiana. Ale nemohl jsem.
Odešel jsem od nich, abych mohl být sám ve sluncem zalitém lese.
Před pár měsíci jsem byl pouhý bard, jenž si vydělává na ubohé živobytí po tavernách a jizbách Ziraccu. Nyní jsem byl psanec, zbojník, pronásledovaný člověk. A pohyboval jsem se ve společnosti legendy. Sedl jsem si na padlý kmen, rozhlédl se kolem sebe a uviděl opodál nohu, tělo skryté v křoví. Vstal jsem a došel k mrtvole. Byl to Kaygan, jeho mrtvé oči ke mně vzhlížely, a jeho muži leželi opodál naházení na hromadu. Musel je sem naházet Piercollo, když jsme s Maislem a Wulfem pohřbívali Garetha.
Dnes v noci se lišky a mrchožrouti pořádně nažerou. Pak se tu na pár dní objeví vrány, jakmile se k nim donese ten zápach.
Začal jsem se třást a cítil, jak se ve mně zvedá panika. Jak bychom se mohli udržet proti Azrekovi a Cataplasovi? A i kdybychom uspěli, jenom bychom na Vysočinu přivolají hněv Edmunda, angostinského válečného krále.
Jak snadné je mluvit o boji proti temnotě. Jak jasně a chrabře ta slova znějí. Jedna věc je zvednout odvahu jako zástavu v jediný den bitvy, a něco zcela jiného odolávat den za dnem, týden za týdnem, kdy člověku každou chvíli hrozí taková muka, jaká vytrpěl Gareth.
Ze stromoví po mé levici vzlétli ptáci, a já zaslechl dusot koňských kopyt. Náhle mi vyschlo v hrdle a srdce se mi rozbušilo. Otočil jsem se a rozběhl se ke srubu. Wulf tam seděl sám s pytlem v klíně.
„Jezdci!“ vyhrkl jsem, když jsem běžel kolem něj k poničené budově. Maisl mě slyšel a okamžitě vyskočil, zvedl luk a nasadil na tětivu šíp. Beze slova proskočil kolem mne a přeběhl mýtinu. Piercollo si hodil na ramena svůj těžký vak a Astiana s Ilkou si posbíraly přikrývky. Uběhla jen chvilička, ale když jsme vyšli ven, Wulf a Maisl byli pryč.
Vyšel jsem ze srubu ve chvíli, kdy z lesa vyjel rytíř na koni. Za ním byli tři zbrojnoši v šedých varkočích, s koženými přílbami na hlavách. Rytíř sám byl v plné zbroji, pláty se jasně leskly ve slunci, hrncový helm měl vykládaný zlatem a jako klenot orla s roztaženými křídly. Prsní plát měl prostý, ale nárameníky a plechové rukavice byly cizelované a na hlavici jílce meče u jeho boku byl vsazen rubín o velikosti dětské pěstičky. - Jeho kůň, grošovaný hřebec nejméně sedmnáct pěstí vysoký, byl také obrněný, hruď a boky měl chráněné kroužkovou zbrojí. Rytíř mě uviděl a zvedl ruku.
„Hledáme Světlonoše,“ řekl hlasem ztlumeným helmicí.
Neřekl jsem nic a rytíř přehodil nohu přes sedlo a za skřípění zbroje sesedl. Zvedl ruku v plechové rukavici, sundal si helmici a zavěsil ji na sedlovou hrušku.
„Přicházíme z daleka, brachu, a ocenili bychom trochu pohostinnosti.“
„Pohostinnosti je nedostatek,“ řekl jsem mu. „Co chcete Světlonoši?“
„To si proberu s ním,“ odpověděl rytíř. Jeden ze zbrojnošů také sesedl, přistoupil k němu, zvedl mu nárameník a uvolnil háčky, které jej držely na místě. To zopakoval na druhé straně a pláty sundal. Rytíř si sám sundal rukavice a odepjal i rukávy a položil je přes sedlo. Pomalu a s velkou péčí mu zbrojnoš odepjal nástehenky a náholenice a zvedl rytíři z nohou i železné boty bez podrážky. Nakonec byl šlechtic vysvobozen ze všech plátů; - zbrojnoši rozložili kousky na pokrývku, posadili se a začali je čistit klůcky, jež namáčeli v nádobce s mazadlem.
Rytíř došel k místu, kde jsme stáli. Byl to vysoký pohledný muž s tmavými, kudrnatými vlasy a jemnými, ušlechtilými rysy - oči měl tmavohnědé a posazené blízko u orlího angostinského nosu. Neměl vousy a nemohl být o mnoho starší než Maisl nebo já, mohlo mu být tak kolem pětadvaceti let.
„Jsem Raul Raubert,“ pravil, jako by to jméno mělo moc. Nikdy jsem je neslyšel, a taky jsem mu to řekl. On pokrčil rameny a usmál se. „Moje rodina má… měla… panství na severu. A ty musíš být Owen Odell, ten bard.“

„To jsem," přiznal jsem. „Odkud mě znáš?"

Znovu se usmál. „Kdo by tě neznal? Čaroděj, který pomáhá Světlonoši, který seslal kouzla, aby zachránil jednu čarodějnici před upálením? Příběhy o vás všech se šíří stále dál, příteli. Pokud vím, dostaly se již i do Ebraka." Všiml si Astiany a Ilky, obrátil se k nim a ladně se poklonil. „Odpusťte mi mé špatné způsoby, dámy, ale jsem již dlouho na cestě. Nicméně to není omluva pro to, že jsem si vás nevšiml. Raul Raubert, hrabě z Arkney."

Popošel jsem dopředu. „Sestra je Astiana z gastoignetinského řádu. A toto je Ilka, cestuje s námi."

„Jsem okouzlen," řekl. „Vaše přítomnost zkrášluje celou scénu." Otočil se zpátky ke mně a jeho úsměv pohasl. „Teď k naléhavějším záležitostem, jestli dovolíš, mistře Odelle. Kde je Světlonoš?"

„On se objeví - až bude připraven, můj pane," řekl jsem klidně. „Přišel jsi s ním bojovat, nebo mu sloužit?"

„Ani jedno," štěkl šlechtic. „Já jsem hrabě království. Já sloužím jedině králi."

„Král Vysočiny je mrtev," poukázal jsem. „Zabil ho Edmund. Jestli chceš sloužit králům, tak ti radím, vydej se do Ebraka."

„Nebesa, ty jsi ale vyzývavý chlapík! Dávej si velmi dobrý pozor, pane, jinak nařídím svým mužům, aby ti uštědřili výprask."

Nemohl jsem si pomoci a rozesmál jsem se. „Ty mě považuješ za zábavného?" vybuchl mladý rytíř a zrudl.

„Ne, myslím, že jsi Angostin rodem i výchovou. Stojíš tu v lese, v podstatě sám, a myslíš si, že mi můžeš vyhrožovat. Copak tě nenapadlo, že můžeš vzápětí zemřít? Může vůbec taková myšlenka proniknout tou kostní hmotou mezi tvýma ušima? Tady lidé Angostiny nenávidějí, ať už jsou severní, nebo nájezdníci. A pokud by si to Světlonoš přál, zabil by tě bez varování."

„Ty chceš říci, že on není Angostin?" vydechl Raul ohromeně.

„Právě to mám na mysli."

„Tak jak to, že začal povstání? Proč by za ním někdo chodil?"

„Vidím, že jsi měl vskutku omezenou výchovu, Raule Rauberte. A život ti brzy nabídne pár pěkných překvapení. Začněme však prostým pozorováním, že dávno předtím, než do této země vpadli Angostinové, byli tu již králové a princové."

Jeho výraz ztvrdl. „Nezacházej se mnou jako s tupcem, pane. Dobře znám dějiny království. Myslel jsem však, že Světlonoš je bratr šlechtic, jenž se ukryl v lese po porážkách na bitevním poli. Takový je příběh, jenž se šíří krajem. A nemůže to být jen nějaký další lupič - jinak by mě sem ten anděl nebyl přivedl."

Teď byla řada na mě, abych byl překvapen. „Anděl? Tomu nerozumím."

„Přišel jsem do lesa před třemi dny. Utábořili jsme se u malého jezírka na západě. Když jsem seděl u vody, přišlo na mne vidění, těsně nad hladinou jezera se vznášel překrásný anděl. Zeptala se mě na jméno. Pověděl jsem jí ho. Ona řekla, že bych měl vyhledat Světlonoše, a poradila mi, abych jel na východ. Včera v noci se mi zjevila znovu, když jsem ležel pod hvězdami. Nyní jsem zde, a ty mi říkáš, že Světlonoš není šlechtic. Tomu nevěřím!"

Zvedl jsem ruku dlaní nahoru. „Je tohle ten tvůj anděl?" zeptal jsem se a přetvořil sluneční svit do obrazu mladé Megan.

„Ano, pro milost boží! Kdo je to?"

„Přítelkyně," řekl jsem mu. „Pojď dovnitř, urozený pane, a počkáme na Světlonoše spolu."

• • •

Piercollo znovu zapálil oheň a postavil nad něj kotlík s vývarem. Představil jsem ho Raulovi, ale šlechtic jenom kývl hlavou obrovým směrem, a dál si ho nevšímal.

„Jak to vypadá za lesem?" zeptal jsem se Raula.

„Špatně," odpověděl a posadil se k ohni. „Vyhráli jsme jednu bitvu na severu a rozehnali nepřítele. Cítili jsme, že se vlna obrací, a jásali jsme. Potom však do pole vytáhl sám Edmund a tři tisíce našich nejstarších šlechticů prchly za noci se svými muži. Tehdy jsme byli rozdrceni, rozehnáni. Povídá se, že Edmund nechal pověsit každého muže, kterého chytili. Zahnali zajatce do lesa u Cousenu, a tam nebylo dost větví na provazy. Tak nechal Edmund postavit šibenice. Šest tisíc mužů tam bylo ubito.

Nyní je prales posledním útočištěm pro muže, které Edmund pokládá za vzbouřence. Víš, že chytil Delaina, hraběte z Postney, a odsoudil ho za velezradu? Byl věšen, ponořen dovroucí vody a usekali mu údy. Jak můžeš odsoudit někoho za velezradu, když nejsi jeho král?"

Pokrčil jsem rameny. „Dobyvatelé určují zákony, urozený pane. Kdyby se rozhodli, že je pro horala velezradou dýchat horský vzduch, tak to je velezrada."

„Jak velké má Světlonoš vojsko?"

„Ještě neprohrálo," pravil jsem opatrně, „a proto je v lepším stavu než to, které jsi opustil."

„Může se ale postavit Edmundovi?"

„Na to odpoví čas, urozený pane."

„Mluvíš vyhýbavě. Kolik má mužů jízdy? Kolik rytířů? Zbrojnošů?"

„Jsem jenom pokorný bard, Raule Rauberte. Tyto otázky musejí počkat, dokud se nesetkáš se Světlonošem. Urazil jsi dlouhou cestu. Chvíli si odpočiň." Seslal jsem kouzlo ospalosti. Není to jedno z mých nejlepších kouzel, neboť je to variace na kouzla spokojenosti a tepla, ale Raul byl již tak dost unavený, takže zívl, natáhl se na bok a hlavu si položil na stočenou pokrývku.

„Vzbuď mě… až se vrátí," zamumlal.

„Ovšem, urozený pane," ujistil jsem ho tichým, uklidňujícím hlasem.

Vstal jsem a vyšel ven, kde na trávě seděli zbrojnoši. Jeden z nich vstal a přistoupil ke mně. Byl to statný chlapík s krátce zastřiženými jemnými černými vlasy kolem lysiny na temeni.

„Kde je můj pán?“ zeptal se.
„Spí. Jedete zdaleka?“
„Dost zdaleka, proboha! U severního moře nám nakopli prdel a mi letěli až na kraj lesa.“
„Vy jste se účastnili té bitvy?“
„Jo - pokud to za něco stálo. Je tu něco k jídlu? Nejedli jsme tři dny.“
„Ovšem. Počkejte tu, přinesu vám maso a polévku.“
Najedl jsem se s nimi a zjistil přitom jejich jména a zázemí. Muž, jenž promluvil první, se jmenoval Scrymgeour. Sloužil rodině Arkneyů dvaadvacet ze svých šestatřiceti let, nejdřív jako pacholek a pak jako hlavní pasák jejich rozlehlých stád dobytka. Druzí dva byli Cearus a Ciarhan, bratři, kteří byli součástí arkneyského kontingentu. Dvě stě mužů vypochodovalo ze severu - a tito tři zůstali.
„Jak jste unikli?“ zeptal jsem se Scrymgeoura.
„Slepý štěstí. Urozenej pán Raul není zrovna nejbystřejší, ale je to dobrej bojovník. Zaútočili na nás z vobouch stran, když skovali rytíře v lese po našem boku. Urozenej pán Raul na ně zaútočil, když voni zaútočili na nás. My šli za ním a nějak jsme se prosekali skrz. Několik jich votočilo koně, aby nás pronásledovali, ale když jsme vjeli do lesa a padla mlha, ztratili nás. V tý době bylo jasný, že je po bitvě, teda jestli se tomu dá říkat bitva. Boží zuby, měli jste vidět ty těla. Kam až voko dohlídlo, leželi naši! Tak jsme zamířili na jihozápad. Bůh ví proč! Ale von teď má ten sen, že Světlonoš zemi vosvobodí.“
„A ty si to nemyslíš?“
„To těžko. Koukni na příběhy. Vobral kolonu s daněma, zachránil nějakou čarodějnici. Co jinýho? Nepochybuju, že je hrdina, ale vojsko nemá, že ne?“
„Zatím ne,“ přiznal jsem.
Scrymgeour potřásl hlavou. „Tenhle Edmund je velkej válečník, vo tom nejni pochyb. Má skvěle vycvičený voddíly, jeho kapitáni znaj svou práci, a má vynikající strategii: zaútočit tvrdě a rychle. Nikdy neprohrál. Už jsem viděl tři bitvy, a myslim, že ho nic nezastaví.“
„Tak proč zůstáváš s hrabětem?“
„Jeho táta mě požádal, abych na něj dohlíd. Velkej chlap to byl, slušnej ke mně a k mý rodině. Spravedlivej, víš? Přede dvěma roky mě nabral na rohy náš plemennej bejk - ležel jsem tři měsíce. - Dostával jsem služný, mý ženě nosili jídlo a vlastní ranhojič starýho hraběte mně přišel vošetřit raný. Na tohle nezapomeneš.“
„Ne, to nejspíš ne,“ souhlasil jsem. „Mám za to, že zemřel?“
„Azrek ho nechal voběsit. Museli chudáka nemocnýho starýho pána snýst z postele, aby to mohli províst.“ Tvář mu potemněla a oči měl přimhouřené. „Pochybuju, že vůbec věděl, co se děje. Byl vochrnutej. Nemoh mluvit.“
„Tak proč ho pověsili?“ zeptal jsem se mírně.
„Prej podporoval tu rebelii, tak nám to řekli. Tu zprávu jsme dostali teprvá před dvěma tejdny. Tendlecten Azrek je ten nejhorší všivák. Starej hrabě byl jeho strejc, víš. Mockrát jako kluk přijel na sever a hrál si na arkneyským panství. Jednou jsem ho chytl, jak trápí štěně. Tvrdil, že ho kouslo, ta prolhaná mrňavá ropucha!“ Odkašlal si a uplivl si. „Ale taky umí bojovat. Dobrej šermíř, nejlepší, co jsem kdy viděl. Gilbaud Azrek. Doufám, že budu žít dost dlouho, abych mu moh vrazit šest palců dobrý oceli do břicha!“
Už se stmívalo, když se znovu objevili Maisl s Wulfem, s luky na ramenou. Bratři Cearus a Ciarhan spali. Scrymgeour seděl zády ke stromu, s brouskem v ruce, a dlouhými pohyby si brousil meč.
„Co vám trvalo tak dlouho?“ zeptal jsem se Maisla.
„Když jsme viděli, že vám nic nehrozí, tak jsme se je rozhodli vystopovat zpátky, kdyby náhodou nebyli sami.“
„A byli?“
„Jasně. Snad si nemyslíš, že bychom se vrátili, kdyby to byla past.“
„Jsem rád, že to vím,“ ucedil jsem.
Maisl se zakřenil, prošel kolem mě a zastavil se u Scrymgeoura. Zbrojnoš vstal a vrátil nůž do pochvy.
„Ty víš, kdo jsem?“ zeptal se ho Maisl.
„Hádám, že budeš ten chlap, co mu říkaj Světlonoš.“
„A na tebe to nedělá dojem?“
„Mělo by?“
„Ne, to nemělo, příteli,“ řekl Maisl. „Nechci kolem sebe snílky, chlapy s hlavama plnýma pověstí a báchorek. Chci muže, co vědí, jak udržet meče nabroušený a všech pět pohromadě.“
„To mně stačí,“ prohlásil Scrymgeour. „Azrek prej nabíd dva tisíce zlatejch za tvou hlavu.“
„Myslím, že ta cena ještě určitě stoupne,“ řekl mu Maisl.
„Ty nejseš Angostin. Mluvíš tak, ale nejseš jeden z nich, co?“
„Já jsem Světlonoš,“ odtušil Maisl. „Já jsem hory a les. Jsem hlas a srdce Vysočiny. S tímhle vším, potřebuju být Angostin?“
„Já nejsem člověk, kterýho musíš přesvědčit,“ podotkl Scrymgeour nakonec. „Támhle pod střechou spí můj pán. Přesvědč jeho a budeš mít i mě.“
„Mám rád u lidí věrnost,“ prohlásil Maisl nenuceně, i když já cítil, že je podrážděný. Použil na Scrymgeoura veškerou svou moc a šarm, ale zřejmě to nebylo k ničemu. Otočil se na patě a vydal se k přístřešku. Během těch pár krátkých kroků, než jsme k němu dorazili, jsem mu pověděl o Raulovi a zjevení Megan, které ho poslalo. - Maisl kývl a na nic se neptal.
V pobořeném srubu jsem vzbudil urozeného pána. Když uviděl Maisla, vyškrábal se neohrabaně na nohy a vytíral si spánek z očí.

„Vítej v mém táboře, Raule Rauberte," pozdravil Maisl hlasem hlubším než předtím, s výraznějším přízvukem, takže mluvil víc jako Angostin.

„Ty jsi…"

„Já jsem muž, za kterým tě poslalo zjevení."

„Se kterým urozeným rodem jsi spojen, pane?"

„To všechno je minulost, Raule. Mrtvá minulost. Spálená na popel. Tady neděláme žádné rozdíly mezi Angostiny a horaly. Rozumíš? Tady jsme všichni muži a budeme souzeni podle svých činů. Kdysi jsi byl hrabětem z Arkney. Teď jsi mladý muž v cizí zemi, v lese, a nemáš o moc víc než zbroj a zbraně. Nezáleží na tom, že jsi Angostin. Tam venku jsi míň než nic, protože si nedokážeš ani ulovit králíka k večeři - a i kdybys to dokázal, pochybuji, že bys věděl, jak ho připravit. V létě bys umřel hladem a v zimě umrzl. Jak tě zachrání to, že jsi Angostin? Od této chvíle jsi horal - nic víc a nic míň."

Mladý muž zamrkal a přenesl svůj pohled nejdřív na mě, pak na Wulfa a Piercolla a nakonec zpátky na Maisla.

„Já… nevím, co říci. Jsem Angostin a jsem na to hrdý. Nevím, jestli to dokážu odložit."

„V životě máš vždycky na vybranou mezi více věcmi, Raule," prohlásil Maisl přísně. „Můžeš, pokud si to budeš přát, odsud odjet a najít si loď, která tě vezme za moře. Můžeš se upsat jako námezdní rytíř v nějaké cizí válce. Nebo můžeš odložit zbroj a vyhledat zaměstnání na jihu pod jiným jménem. Mohl by ses stát písařem nebo vstoupit do kláštera. Já však doufám, že zůstaneš tady a budeš bojovat za svou zemi a za svůj lid."

„Já chci bojovat," řekl Raul. „Gilbaud Azrek mi zavraždil otce a já ho musím pomstít. Nepoznám pokoje, dokud to neudělám."

„Tak co jsi, Raule Rauberte?"

„Jsem válečník. Rytíř. Co chceš, abych řekl?"

„Co jsi?" zopakoval Maisl. Všiml jsem si, že pod střechu přišli i Scrymgeour a bratři a pozorně poslouchají. Raul ztěžka polkl.

„Jsem horal," řekl.

Naznačil pokleknutí, ale Maisl popošel dopředu, chytil ho za ruku a zvedl ho. „Já nechci muže na kolenou," prohlásil. „Já chci takové muže, kteří před nikým neohnou koleno."

Bylo to dobré představení, a já viděl, že na nově příchozí udělalo velký dojem. Maisl byl hotovým obrazem urozenosti. Astiana se pousmála a potřásla hlavou. Všiml jsem si, že se na mě dívá, a vyměnili jsme si úsměv.

Maisl vyšel ze srubu a zavolal si mě. „No?" zeptal se mě, když jsme byli z doslechu.

„Byl jsi velmi dobrý," pochválil jsem ho.

„Ano, překvapil jsem sám sebe. Jak je to všechno prostý. Jak lidi toužej po tom, aby je někdo vedl. Škoda, že jsem na to nepřišel už dávno."

„Co máš v plánu?"

Obrátil se ke mně a položil mi ruku na rameno. „Tys to začal, Owene. Teď to já dokončím. Seberu vojsko a dobudu Ziraccu. Potom… kdo ví? Bude plno zlata a kořisti. Chci být bohatej, Owene. Možná přepluju moře do teplejších krajů, koupím si zámek. Páni, proč se spokojit jenom se zámkem?"

„Jsi velice spokojený sám se sebou," vyštěkl jsem, „ale smím ti připomenout, že jsme pořád jen malá tlupa psanců a žádné vojsko zatím nemáme?"

„Ty to nevidíš, viď?" opáčil Maisl. „Hrabě z Arkney byl ochotnej přede mnou ohnout koleno - angostinskej princ! Oh, já seberu vojsko. O tom nepochybuj. Azrek nemůže mít v Ziraccu víc než pět set mužů. V lese je desetkrát tolik válečníků. Vyplenímě město - a pak zmizím."

„Proč se spokojit jen se Ziraccu?" utrousil jsem a snažil se, aby můj hlas zněl posměšně. On si však mého tónu nevšiml a místo toho se hlasitě rozesmál.

„Člověk by neměl bejt moc hamižnej, příteli. Tuhle bitvu můžu vyhrát - ale potom povstání skončí. Edmund pošle svý vojsko zpátky na sever a rozdrtí každýho, kdo se mu postaví do cesty. Jenže na tom nebude záležet, protože Světlonoš už bude dávno za horama."

„A necháš za sebou ty, co tě následovali? Ano, to zní jako ty, Jaryku Maisle. Ty se nebudeš muset dívat na to, jak na každém stromě visí oprátky, ani na hnijící mrtvoly na nich pověšené."

Jeho úsměv pohasl. „Já se neprosil, aby ze mě lidi udělali hrdinu. Nic jim nedlužím. Tobě nic nedlužím."

„Souhlasím. Ale to, co jsi tam říkal, bylo nádherné. Už žádní angostinští svrchovaní páni, už žádní nevolníci a otroci. Pouze horalé, muži posuzovaní podle svých činů, ne podle své krve. Za tohle stojí bojovat, Jaryku. Za tohle stojí umřít!"

„Nic nestojí za umření!" vybuchl Maisl. „A povím ti proč, protože se nic nikdy nezmění. Vždy budou králové a vždycky budou nevolníci. Edmund dobyl sever - ale jednoho dne umře, a pak přijde další občanská válka. A ano, sever bude volný, protože povstane nějaký horalský Edmund. Ale nic se tím nezmění, Owene. Ne pro takový, jako jseš ty nebo já. Ani pro Wulfa a Ilku. Nejsilnější dobývají, slabí trpí. Tak to na světě chodí."

„Tohle jsou způsoby zbabělce!" vypěnil jsem pro změnu já. „Co člověk vytvořil, to člověk může změnit. Ano, vždycky se objeví nějaký despota a tyran, ale stejně tak máme vládce shovívavé, silné muže, kteří se o své lidi starají. Pokud by se však lidé řídili tvou filozofií zoufalství, tak by nic nevybudovali. Jaký by mělo smysl stavět si domov z trámů a kamene? - Trámy jednoho dne shnijí a střecha spadne. Proč se učit, které bylinky porazí kterou chorobu? Stejně jednoho dne zemřeme. Proč učit naše děti číst? Stejně nikdy nedokážou nic změnit!"

Na chvíli vypadal zaraženě, ale byla to spíš reakce na můj hněv než důsledek samotného argumentu. „Páni," vydechl, „kdybys dokázal bojovat, jako umíš mluvit, byl by z tebe hrozivý protivník."

„Jen do toho, Jaryku Maisle, vysmívej se mi, jestli chceš. V tom jsi opravdu dobrý."

„Já jsem dobrej ve spoustě věcí, Owene," opáčil. „Udržet se naživu během krvavý války, je jenom jedno z mejch

nadání. Další je, že je těžký mě zabít. Teď hraju tuhle tvoji hru, jak nejlíp umím. Nežádej o víc, protože já už ti víc nemůžu dát. Angostinové jsou mi ukradení. A nejsem ani horal, jsem jenom Ikén nízkýho původu. Chtěj ze mě udělat znovuzrozenýho Rabaina, budiž! - Chtěj za mnou jít až k bránám pekla, no, ať si jdou. Já chci jenom vidět Azreka mrtvýho a mít trochu zlata na utrácení. Je to tak špatný?"

„Mohl bys být králem," podotkl jsem tiše. „Copak to nevidíš? Lidé povstanou po tisících."

„A Edmund je rozdrtí," opáčil a na důraz udeřil pěstí do levé dlaně.

Začínalo se zvolna stmívat a my se vrátili zpátky do přístřešku.

Měl jsem dojem, že jsem koutkem oka zahlédl pohnout se nějaký stín, ale když jsem se otočil, nikdo tam nebyl. A na mýtinu padla noc a obloha zhoustla mračny, která zakryla měsíc a hvězdy.

• • •

Za svůj dlouhý život jsem zjistil, že existuje mnoho slov a rčení, která mají větší moc než jakákoliv kouzla. Nejznámější z nich je, samozřejmě, miluji tě. Ale mnohem nebezpečnější je: kdyby tak jen.

Protože tato tři slova ve svých obměnách dokážou obrat muže o jeho sílu, o jeho odvahu a sebedůvěru. Stávají se otcem lítosti, úzkosti a bolesti. Muž poklekne u mrtvých dětí v morem napadené vesnici a pomyslí si: „Kdybychom tak jen letos v létě odjeli na jih." Sedlák se dívá na lijákem poničenou úrodu a věří, že by se byl mohl stát boháčem, jenom kdyby tak místo pěstování obilí choval koně. Životy lidí vládne kdyby tak jen.

Já děkuji svému otci, že jsem osvobozen od kouzla sesílaného těmito třemi slovy.

„Hloupá lítost váží víc než železo," řekl by Aubertain. „Každý člověk dělá v životě chyby, tak se taky poučí. Jenom slaboch mluví o tom, že je život nespravedlivý, nebo tvrdí, že se mu na paty lepí smůla. Silný muž prostě pokrčí rameny a jde dál."

Vzpomínám si na jeden zimní večer, kdy jsme se sešli kolem ohně, a můj bratr Braife plakal, protože jeho oblíbený pes byl zabit v bitce s vlky. Nebrečel kvůli tomu, že ztratil psa, ale proto, že se ten den rozhodl vzít si oštěp místo luku. S lukem, jak tvrdil, mohl vlky zahnat.

„Zřejmě," souhlasil Aubertain, „ale tys luk neměl. Nebyla to ani chyba, a už vůbec ne chyba v úsudku. Byl jsi na lovu divočáků, a to člověk potřebuje krátký oštěp. Všechno jsi udělal správně, ale ten pes zdechl. Když jsem byl ještě mladý rytíř v zámořské válce, měl jsem přítele Ranulda, bystrého, důvtipného, oslnivého muže. Projížděli jsme spolu lesem, lovili jsme vysokou, když navrhl, abychom zamířili na východ. Já tvrdil, že jeleni budou na západě - a také jsme se vydali směrem na západ. - Neujeli jsme ani míli, když z úkrytu v houští vyskočila tlupa lupičů. Samozřejmě jsme je zahnali, zabili tři z nich, ale když utekli, Ranuld spadl z koně. V prsou měl hlubokou ránu od dýky, která prorazila plíci. Tehdy mi zemřel v náručí. Vykřičel jsem svou hořkost do nebes a dodnes jeho smrti lituji, ale ne s pocitem viny. Vybral jsem západ, protože tam byl les hustší a půda se svažovala, což znamenalo vodu a lepší pastvu pro vysokou. Nebyla to moje chyba, že zahynul. A nebyla to ani tvoje chyba, Braife, že byl zabit tvůj pes."

Odpusť mi, můj duchovní příteli, za toto odbočení od vyprávění, ale je to důležité.

Měl jsem dojem, že jsem zahlédl, jak se mezi stromy vrhá nějaký stín, avšak nezmínil jsem se o tom ani Maislovi, ani Wulfovi. Kéž bych to byl udělal, ale já to v té chvíli pustil z hlavy, neboť jsem to považoval za trik ubývajícího světla či za plížící se lišku.

Byl to však Cataplas… a já to měl uhodnout - a Maisla varovat. Mohli jsme ho chytit a zabránit tolika tragédiím. Přesto mě to ani nenapadlo. Snad se Cataplas zaštítil kouzlem, možná jsem byl příliš unavený. Prostě nevím. - A já i přes šeptající vzpomínku na otcovu radu stále lituji, že mi ta chvíle unikla.

Došli jsme do přístřešku. Raul mluvil s Astianou, zatímco Piercollo s Ilkou připravovali večeři. Bratři a Scrymgeour hráli v kostky, které byly vyřezané z kostí, a Wulf seděl stranou se zabalenou lebkou v klíně.

Byl teplý večer, troskami vál jemný vánek, a já po večeři zahrál na harfu a přivolal sladké melodie letních tanců, abych společnost pobavil. Wulf se ke mně tentokrát s flétnou nepřipojil, a Piercollo, i přes mé lichotky, odmítl zazpívat.

Míjely hodiny. Wulf a Ilka usnuli, avšak Astiana bavila ostatní příběhy ze starších dob. Nejdřív jsem poslouchal také, protože pár z nich jsem ještě neslyšel, ale ona pak přešla k vyprávění o gabalských rytířích, a já poodešel stranou, sedl si tváří k lesu a zadíval se do temnoty.

Hvězdy jasně svítily a oblohou táhlo jen pár mráčků. Zabalen do pokrývky jsem tam seděl asi hodinu, než se mi začalo chtít spát. Bylo to, jako by mne přepadlo teplo a přineslo s sebou vzpomínky z dětství - ohně v krbu, moji bratři stulení kolem mě, velký válečný pes Nibal na podlaze vedle postele, s mohutnou hlavou položenou na tlapách. Opřel jsem se hlavou o zeď vedle sebe. Žádné drsné kameny jsem však necítil, bylo to, jako kdyby tam byl umístěn polštář nacpaný husím peřím. Tělo jsem měl lehké a můj duch se vznášel a zdálo se mi, jako bych se pomalu nořil do teplé vody, do bezpečí bez myšlenek v lůně před zrozením.

Z dálky jsem slyšel, jak mě volá nějaký hlas. Rozčilovalo mě to, bylo to jako bzučení rozhněvané vosy. Zkoušel jsem hlas zahnat, ale teplo a pohodlí, která jsem cítil, se již vytrácela. - Nyní rozzloben jsem pohnul hlavou. Ucho jsem si odřel o drsný kámen. Zasténal jsem a probudil se, ale ten hlas tu byl stále.

„Buď opatrný, Owene! Hrozí ti nebezpečí!"

Otevřel jsem oči a uviděl, jak se přede mnou, mihotající se v temnotě, vznáší obraz Meganiny tváře. Tohle byla Megan, již jsem znal, stará, avšak tvrdošíjná. Zamrkal jsem a zívl, mé tělo stále reagovalo pomalu. „Vzbuď se, Owene!" přikázala mi. V ústech jsem měl sucho. Zvedl jsem se na kolena a uvědomil si, že na mne bylo sesláno velice silné uspávací kouzlo. Otočil jsem hlavu a viděl, že u pohasínajícího ohně tvrdě spí ostatní.

Megan zmizela a já vstal. Hvězdy už nesvítily, obloha byla tmavá a mraky se po ní hnaly neuvěřitelnou rychlostí. Vyhlédl jsem do noci, ale nebyly tam žádné stromy, jen kolem srubu vířila mlha.

„Maisle!" zařval jsem a klopýtal k němu. „Vstávej!" Popadl jsem ho za rameno a prudce s ním zatřásl. Ospale otevřel oči a pak je zase zavřel. Zvedl jsem ho a pleskl ho po tváři. Jednou. Dvakrát. Prudce otevřel oči.

„Co to, k čertu…?“
„Čáry! Probuď ostatní!“
Maisl se převalil a sebral svůj meč. - Když jej vytáhl z pochvy, čepel zazářila jako měsíční světlo lapené v křišťálu. Zhluboka jsem se nadechl a sebral se pro nadcházející útok. Snažil jsem se pročistit si hlavu a připravit si do zásoby nějaká kouzla. Jako další se probudil Wulf, pak i Piercollo, Raul, bratři a Scrymgeour.
Po Ilce s Astianou však nebylo ani stopy.
Z mlhy se ozvalo zpěvavé říkání a rozléhalo se srubem. Zprvu to vypadalo, že je to jen zvuk bez nějakého smyslu, ale pomalu se z něj jasně vynořilo jediné slovo.
„Golgoleth! Golgoleth! Golgoleth!“
Raul už měl svůj meč v ruce, ale já k němu přistoupil řka: „Tato čepel je proti nepřátelům, jimž čelíme, k ničemu.“ Wulf tasil oba své krátké meče, já od něj jeden vzal a podal třpytnou zbraň ohromenému hraběti. Maisl hodil náhradní nůž Scrymgeourovi a tak jsme čekali na útok.
V mlze se pohybovaly postavy v černých pláštích a prozpěvování pokračovalo - tiché a naléhavé, zlověstné a hrozivé.
„Je to jenom zvuk,“ poukázal Maisl. Já kývl.
Mlha se pomalu rozplynula. Jenomže tu nebyly žádné stromy, les ani obloha.
Pobořený srub nyní stál ve velké šedivé síni. Na bílém trůně, jenž mohl být ze slonoviny, ale já usoudil, že je spíš vyřezán z kostí, seděla postava v kápi. Kolem muže stálo mnoho vojáků s tvářemi zakrytými tmavými helmicemi se zakřivenými meči v rukou. Jeden z vojáků přistoupil ke vstupu do srubu a sňal si helmici. Tvář měl bledou a bezkrevnou, oči tmavé, a když promluvil, v ústech beze rtů se mu bíle zaleskly prodloužené špičáky. „Odevzdejte lebku!“ vyzval nás studeným hlasem.
„Toto je síň mrtvých,“ pošeptal jsem Maislovi. „On je…“
„Já vím, co je zač,“ vyštěkl Maisl s pohledem upřeným do vampýrových očí.
„Vraťte ji!“ zopakoval rozkaz vampýr.
„Tak pojď a vem si ji!“ pobídl ho Maisl. Stáli jsme zády k ohništi s jasnými meči v rukou. Pak mě ale něco napadlo. Jsme-li opravdu v síni mrtvých, tak nás vytáhli z našich těl. Byli jsme duše, ne těla. A v té chvíli jsem si uvědomil ještě něco jiného. Srub tady nemohl existovat!
„Utvořte kruh!“ křikl jsem a s připraveným tesákem jsem se otočil na patě.
Stěny srubu se rozplynuly a řítily se na nás dvě desítky temných postav. Bratři Ciarhan a Cearas byli za námi, což jsme považovali za bezpečné místo. Nyní se jim do těl zanořily temné čepele a oni padli. Wulf zareagoval první. Vrhl se na útočníky a sekal do nich stříbrnou čepelí. Já k němu přiskočil s pozvednutým tesákem.
Vampýři polekaně ustoupili. Podíval jsem se na zem, abych se přesvědčil, jsou-li bratři ještě naživu, ale nebylo po nich ani stopy, ani po zabitých vampýrech. Kamenná podlaha síně byla prázdná. V té chvíli jsme stáli v kruhu a všude kolem nás se tlačili vampýři.
„Se všema bojovat nemůžem,“ řekl Wulf. „Co navrhuješ teď, Maisle?“
„Vezmi si můj meč,“ řekl Maisl Piercollovi, pak přešel k místu, kde ležel Wulfův luk. Nasadil na tětivu zářící šíp, pokročil a namířil střelu na herolda. „Pošli nás zpátky!“ nařídil mu.
„První smrti jsem čelil jako muž,“ ohrnul pysk herold. „Druhé dokážu čelit stejně.“
Došel jsem k Maislovi a pošeptal mu: „Tohohle si nevšímej. Střel toho na trůně!“ Maisl se zhoupl doprava a jeho šíp prolétl vzduchem - záblesk stříbřitého světla, mířící na prsa zahalené postavy. - Těsně předtím, než střela zasáhla cíl, postava zmizela a střela se zarazila do trůnu. Kosti se rozpadly a s řachnutím se zřítily na podlahu síně.
Svět se bláznivě zatočil a já si vzpomínám, že jsem měl pocit, že padám a točím se ve vzduchu.
S trhnutím jsem se probudil a uviděl nad sebou Astianu. Když jsem otevřel oči, zašeptala: „Díky Bohu!“
Posadil jsem se. Maisl klečel a protíral si oči. Wulf sténal. Piercollo seděl stranou s hlavou v dlaních. Hrabě klečel se Scrymgeourem vedle těl obou bratří. Neměli na sobě ani škrábnutí, ale oba byli studení a mrtví.
„Kde to je?“ zařval náhle Wulf, a já při tom zvuku nadskočil. „Kde je ta lebka?“
„Má ji nepřítel,“ řekla Astiana tlumeným hlasem.
„O čem to mluvíš?“ zasyčel Maisl. „Zahnali jsme je.“
Astiana zavrtěla hlavou. „Včera v noci jsem měla vidění, varování před velkým nebezpečím. Zkoušela jsem vás probudit, ale vzbudila se jenom Ilka. Pak se z lesa vynořil muž - vysoký hubený muž s řídkou bradkou. Ilka měla šavli připravenou, a on nás nijak neohrožoval. Jenom řekl, že jestli mu nedáme tu lebku, žádný z vás se už neprobudí. Nejdřív jsme mu nevěřily, ale pak mi řekl, abych zkusila tep hraběcích mužů. Dva z nich už byli mrtví. Tak jsem poznala, že mluví pravdu.“
„Ty jsi dala Cataplasovi tu lebku?“ vyjekl jsem ohromeně. „Předala jsi mocnou zbraň do rukou špatných lidí!“
„Udělala jsem to, abych vás ochránila,“ namítala se slzami v očích. „A měla jsem pravdu! Vrátili jste se!“
Byl jsem vzteky celý bez sebe. „Vrátili jsme se…“ začal jsem.
Maisl mě popadl za loket. „Vrátili jsme se,“ řekl smířlivě, „díky tobě, Astiano. Už se o tom nebudem dál bavit.“
Začalo svítat a zasvitly na nás první paprsky ranního sluníčka.
„Udělala jsem správnou věc, Owene. Udělala!“ opakovala Astiana a přistoupila ke mně.
Hněv mě přešel stejně rychle, jako přišel. „Ovšemže ano,“ řekl jsem jí s úsměvem a mrkl na Maisla.
Otci by se byl líbil. Kouzlo kdyby tak jen nemělo na Světlonoše pražádný vliv.
• • •
Trvalo nám téměř měsíc, než jsme dosáhli jihovýchodního okraje lesa, odkud byly z nejvyšších kopců vidět vzdálené věže Ziraccu. Svět všude kolem nás se měnil. Corlan zastavil pět bohatých konvojů a stával se skoro stejně slavnou legendou jako Světlonoš. Brackban sebral mocné vojsko, asi pět set bojeschopných mužů, a vybojoval dvě menší

bitvy s ikénskými vojáky, kdy poprvé dosáhl klidu zbraní a podruhé je zahnal na zmatený útěk.

Města a vesnice povstávaly proti vetřelcům a zpráva o povstání se dostala do Ebraka, kde král Edmund trávil léto a podzim. V jednom vyrabovaném konvoji našel Corlan dopis od krále Azrekovi, v němž se vladař dožadoval akce proti Světlonošovi a zároveň sliboval další oddíly na jaře.

Když jsme se vydávali na cestu, nic z toho jsme samozřejmě nevěděli.

Prvních pár dní cesty se Ilka držela blízko Astiany. Ženy se věnovaly tiché duchovní rozmluvě, a já zjistil, že gastoignetinské sestře tu schopnost z plna srdce závidím. Toužil jsem ji sdílet, a tak jsem byl rozmrzelý a duchem nepřítomen. Avšak asi po deseti dnech, když jsme se utábořili v mělké jeskyni, za mnou Ilka přišla, sedla si vedle mne, natáhla se a zlehka se dotkla mé ruky. Tehdy jsem zaslechl šepot, hluboko v mysli, jako vzpomínku na ztracenou píseň.

„Owene."

Otřásl jsem se a ruka se mi zachvěla. „Owene," ozval se ten šepot znovu, váhavý, bez sebedůvěry.

„Slyším tě," šeptl jsem.

Usmála se nádherným úsměvem, modré oči měla rozšířené a leskly se jí slzami. A ona chvíli nic neříkala. Vzal jsem její ruku do své a pohladil ji.

„Miluji tě," řekl jsem jí a hlas se mi zlomil.

„Proč?" šeptl mi v hlavě její hlas.

Nejdřív jsem ze sebe nedokázal vypravit ani slovo. Jak má muž odpovědět na takovou otázku? Vstal jsem, zvedl ji s sebou, a společně jsme odešli z tábora a usedli pod jasnými hvězdami. Tvář Ilce zalévalo stříbrné světlo a plavé vlasy se jí ve svitu luny leskly skoro jako bílé.

„Když jsem poprvé přišel do vesnice," vykládal jsem jí ajemně držel její ruku, „seděl jsem v zoufalství na břehu jezera. Všude jsem viděl jenom samé zlo. A hrál jsem na harfu - vzpomínáš?" Kývla. „A pak jsi ke mně přišla ty a tančila jsi. Změnila jsi hudbu v mé mysli a v mé duši. Byla jsi tančící plamen v zimě mého srdce. Myslím, že má láska k tobě se zrodila z té vzpomínky. Rozumíš?"

„Owene Odelle," ozval se hlas v mé mysli a vlnil se jako píseň, vytvářeje z mého jména něžnou melodii. Přisedla si ke mně blíž a políbila mě na tvář a já si ji přitáhl v objetí.

Ilka se ke mně přitulila a společně jsme tam seděli ve sdílném mlčení. Ona mi opřela hlavu o prsa, ale té noci jsme se ještě nemilovali, ani mnoho následujících nocí. Popravdě řečeno jsem se bál, protože jsem byl nezkušený a nechtěl jsem, aby byla naše láska pošpiněna tím, že udělám to, co jí v minulosti přineslo tolik bolesti.

Jaká to byla hloupost. Láska změní všechno, a jako bard - když už ne jako muž - jsem měl tuto prostou skutečnost vědět. Když jsme spolu konečně leželi na pokrývce rozložené na břehu potoka, cítil jsem její radost - jasnou, osvobozenou a volnou. To tápající a nezkušené spojení pro ni bylo, jak mi sdělila později, jako světelný most přes temný proud.

Od té doby jsme byli nerozluční, a dokonce ani Maisl nedělal vtipy na náš účet, ani se již nikdy nepokusil pozvat Ilku k sobě. Dodnes nevím, jestli mě Ilka kdy milovala se stejnou vášní, jakou jsem cítil já k ní. A nezáleží na tom. Ona mě potřebovala a byla šťastná. To bylo vše.

Piercollo to chápal lépe, než to kdy nějaký jiný muž pochopí, ale on byl muž obdařený hudbou a měl velikou duši. „Jsem šťastný za tebe, příteli," řekl, když jsme se blížili ke konci naší cesty. „Je to hodné děvče. A zaslouží si štěstí - stejně jako ty."

„Byl jsi někdy zamilovaný?"

Chvíli neříkal nic, pak zavrtěl hlavou a přestal se usmívat. „Jedině do velké písně," pravil a odešel dopředu.

U srdce mi bylo lehko a náladu jsem měl veselou. Cataplas a Azrek mi ani nepřišli na mysl, a ztráta té lebky mi připadala spíš jako důvod k úlevě než ke starostem. Bylo to břemeno, a my se ho zbavili. Wulf to však takhle neviděl. Složil slib Garethovu duchovi a cítil se zahanben. Nezáleželo na tom, kolikrát jsme se ho s Maislem snažili utěšit, hrbáč zůstával mrzutý a odtažitý.

„Musím ji dostat zpátky," opakoval. „Musím."

Astiana však v nejmenším nelitovala, že lebku vydala, což mě poněkud rozčilovalo. Kdyby byla přijala, že by snad mohla existovat maličká možnost, že se zmýlila, byl bych první, kdo by řekl: „No, co se stalo, stalo se. Zapomeňme na to." Ale to ona ne. Přes všechny své skvělé vlastnosti a odvahu měla jednu velikánskou chybu - nebyla schopná si chybu přiznat.

Mate mě, proč tolika lidem přijde zatěžko říci: „Zmýlil jsem se." Ta slova, když jsou pronesena s lítostí, vždycky odvracejí hněv. Ale ti, kteří lnou ke své naprosté neomylnosti i přes důkazy, že je tomu naopak, vždycky vyvolávají hněv u svých druhů či nadřízených.

Nicméně jsme putovali v poměrně dobré náladě, až jsme nakonec dorazili do Corlanova tábora ve vsi u jezera, kde jsem poprvé potkal Megan.

Nebylo pro mě žádným překvapením - vlastně mi to způsobilo převelikou radost - vidět ji sedět před svým srubem v doma tkaných šatech z hnědé vlny, lnoucích k jejímu kostnatému tělu, s vybledlým červeným plédem kolem ramen.

„Dali jste si načas," poznamenala s úsměvem, když jsem k ní došel.

„Maisl se chtěl vrátit do toho zbořeného hradu pro další kouzelné zbraně."

„A vypadá vážně hezky," prohlásila Megan, když Maisl, v černém kyrysu a helmici s krkavčími křídly na klenotu, kráčel přes mýtinu, aby se přivítal s plavovlasým lučištníkem Corlanem. Muži se objali, a dav přihlížejících válečníků zajásal.

Megan zavedla mne s Ilkou do své chýše, kde jsme společně usedli k ohni v přátelském tichu, jaké mohou vytvořit jen dobří kamarádi. Megan se popálená kůže nádherně zahojila, neměla ani jizvičku, ani nejmenší stopu.

„Trvalo to," vykládala Megan, „ale Osian se o mě dobře postaral. Jsem však ráda, že sis vedl dobře. A Maisl taky. On

je důležitý, víš - víc, než bys myslel.“
„Pro koho?“ zeptal jsem se, snaže se její poznámku zlehčit.
„Pro tebe. Pro nás. Pro budoucnost - a pro minulost.“
„On je tím, čím býval vždycky, Megan - je psanec, sobecký, zaujatý sám sebou a marnivý. Z toho muže nikdy nebude světec.“
Megan se zahihňala a potřásla hlavou. „Ty nevěříš na vykoupení, Owene? Jaké zklamání. Možná tě Maisl nakonec překvapí.“
„Ty mu věříš?“ otázal jsem se překvapeně. „Viděla jsem ho - kdysi dávno - předvést hrdinství a odvahu tváří v tvář temnotě a zoufalství. Je v něm víc, než vidíš. Ale to je proto, že ty se nedokážeš odtrhnout od příběhů a pověstí. Hrdina, alespoň v očích barda, musí být vysoký a krásný, a zloduch temný a hrozný. Jenomže někdy můžou být oba krásní i hrozní, role se posouvají a mění. Ale uvidíme. Tohle všechno počká na jiný den. Teď máme před sebou naléhavější problém - a já myslím, že to Maisl právě zjistil.“
„Co se děje?“
„Ziraccu je uzavřené město. Brány jsou zamčené už přes dva týdny. Lidé vcházejí dovnitř - poutníci, kupci - ale nikdo nevyjde ven.“
„To tam řádí mor?“ zašeptal jsem a učinil znamení ochranného kříže.
„Něco horšího. Ale počkáme na Maisla. Nechci ten příběh vykládat dvakrát.“
„Má v tom prsty Cataplas?“
„S ním si nedělej starosti,“ pravila unaveně Megan. „Jeho zlo je ničím v porovnání s tím, co se probouzí v Ziraccu.“
„Ty lebky?“
„Golgolethovo zlo,“ opáčila s bledou tváří.
V té chvíli jsme zvenčí zaslechli křik a ve dveřích se objevil Maisl. „Owene, padej sem.“
Vyškrábal jsem se na nohy a vyběhl ven. Z lesa se vynořil oddíl zvědů od Corlanových lovců a dva drželi za ruce vzpírajícího se muže.
„Hleďme, hleďme,“ prohodil Maisl. „Teď nevypadá tak děsivě, co?“
Já neříkal nic. Neboť ten zajatec byl Cataplas…
• • •
Jeho stav mě šokoval. Vlasy a vousy měl zcuchané a špinavé, purpurové roucho měl potrhané a od bláta, kůži v obličeji uvolněnou a svěšenou a oči zarudlé.
Lovci ho přitáhli před Maisla, ale Cataplas otočil hlavu a zahlédl mě. Unaveně se usmál.
„Ahoj, Owene,“ řekl. „Jak se ti vede?“
Jeden z lovců ho hřbetem ruky udeřil přes tvář a zasyčel: „Buď zticha, dokud tě někdo neosloví, čaroději!“
„Mají velmi špatné způsoby,“ řekl Cataplas a stále mluvil jen ke mně. Lovec znovu zvedl ruku, ale Maisl ho zastavil.
Z chýše vyšla Megan a postavila se vedle mě. Když spatřila zajatce, povzdechla si a v očích měla smutek. „Odveďte ho dovnitř,“ nařídila mužům, „a sežeňte kapitány.“
„Á, Megan,“ poznamenal Cataplas sladce, „jak rád tě zase vidím. Jsi v pořádku?“
„To jsem, Cataplasi. Ale nikoliv díky tobě.“
„Snažil jsem se učit, řídit se tvou moudrostí a tvým učením. Ale… teď zrovna neoplývám nejlepším zdravím.“
„Vidím,“ řekla mu. Přistoupila ke strážím a znovu promluvila. „Pusťte ho. Nemá sílu, aby někomu ublížil.“ Muži ji poslechli, a ona odvedla shrbeného starce do chýše.
Přišel k nám Wulf, tvářil se rozzlobeně a v ruce tiskl dýku. „Nevypadal tak žalostně, když za námi posílal svý mrtvý,“ vyštěkl. „Ani když odtáhl naše duše do pekla. Maisle, nech mě, ať mu vyříznu srdce!“
„Možná později,“ slíbil mu Maisl, poplácal ho po pokřiveném rameni a pak se vydal za Megan do domku. Já zůstal venku, nemohl jsem se vyrovnat s tou troskou v očích mého starého mistra. Ten muž byl pouhá tělesná schránka, jeho mysl byla téměř pryč.
Prošel kolem mě mohutný Brackban. Pak k chýši došel psanec Corlan, ale místo aby vstoupil dovnitř, zašel ke mně. Vzhlédl jsem do jeho šedých očí. Světlé vlasy měl svázané do culíku, který podtrhoval jeho drsné rysy, vysedlé lícní kosti a krutá ústa.
„Na slovíčko, čarodějníku,“ řekl polohlasem. Tupě jsem přikývl. - Poslední, co jsem teď potřeboval, byl rozhovor s vraždícím psancem, kterého jsem lstí přiměl k tomu, aby se stal vojákem Světla. Nicméně jsem tam zůstal stát a tvářil se vyrovnaně.
„My všichni jsme složili přísahu,“ začal Corlan, „a já udělal svůj díl. Souhlasíš?“
„Vypadá to tak,“ odpověděl jsem.
„Teď chci, abys mě tý přísahy zprostil.“
„Proč?“ zeptal jsem se, jen zpola zaujat.
Tvářil se zmateně a nervózně si olízl rty. „Já nejsem dobrej člověk,“ řekl nakonec. „Nikomu to nedávám za vinu, akorát sobě. A k tomuhle dobrodružství jsem se přidal kvůli zisku, to připouštím. Ale teď…“ Odmlčel se a zrudl. „Poslouchej, co říkám, čarodějníku. Nechci mít nic společnýho se zrazováním těchhle lidí. Rozumíš? Voni ke mně vzhlížej, věřej mně. Chci, aby moje duše byla sproštěná toho slibu.“
Nevěřícně jsem na toho muže zíral, on si můj výraz špatně vyložil.
„Vím, že mě považuješ za blázna, a Maisl se bude válet smíchy. Ale tak to je. A moji muži to cítěj stejně jako já - jeden každej z nich.“
„Myslíš, že s Maislem je to jiné?“ opáčil jsem.
Teď byl šokován on. „Co? Co tím myslíš?“

„Není to tak těžké, Corlane. Podívej se na všechno, co udělal. Kde je nějaký zisk? Co z toho má, kromě toho, že ho honí jak lidé, tak démoni? On je Světlonoš. A kdybychom tě, když jsi k nám poprvé přišel, požádali, aby ses vzdal zbojnického života a bojoval za spravedlnost, byl bys to udělal? Ne. Byl by ses vysmál NÁM! Copak to nevidíš, příteli? Ty nepotřebuješ, aby tě někdo zprostil přísahy na duši. Ty ses osvobodil sám.“

Corlan potřásl hlavou. „To chceš říct, žes nás obelstil?“

„Neřekl bych obelstil. Já vám nabídl, že budete bohatší než se obyčejným lidem sní. Odpověz mi na tohle: Jaké je větší bohatství než láska a obdiv tvých druhů, důvěra, o níž jsi hovořil? Prodal bys to za zlato a drahokamy? Já své slovo dodržel, Corlane. Nyní jsi bohatší, než jsi kdy byl. Není tomu tak?“

Zhluboka se nadechl a přikývl.

„Tak si půjdeme poslechnout, co nám ten čaroděj může povědět,“ řekl jsem a vydal se k domku.

Uvnitř byl asi tucet lidí, několik Brackbanových nových důstojníků a několik Corlanových lovců. Maisl seděl mezi Raulem a Wulfem a muži utvořili půlkruh kolem Megan a Cataplase. Když jsme vstoupili, stará věštkyně právě mluvila, a já se uklonil na omluvu, že vyrušujeme.

S Corlanem jsme se protlačili do kruhu a Megan začala znovu. „Myslím, že vím, co se děje v Ziraccu,“ řekla, „ale tento muž tam byl, a vy si musíte poslechnout, co vám poví.“ Pootočila se a položila Cataplasovi ruku na rameno. „Slyšíš mě?“ zeptala se laskavě.

„Musíš mě nechat jít,“ řekl jí. „Oni mě budou hledat, víš, a moje síly mě zřejmě opustily.“

„Nejdřív nám pověz, co se stalo, když ses vrátil s tou lebkou.“

Cataplas se roztřásl a rychle mrkal. Kostnaté tělo mu zkřivila křeč. Megan natáhla ruku, položila mu dlaň na hlavu a zašeptala pár slov v jazyce, který jsem nikdy neslyšel. Stařec zavřel oči a přestal se třást.

„Ještě mě slyšíš, Cataplasi?“ zašeptala.

„Ano, má paní.“ Hlas teď měl silnější, i když mluvil pomalu a zadrhával.

„Neseš Golgolethovu lebku a jsi zpátky v Ziraccu. Jak se cítíš?“

„Velmi dobře. Už je mám všechny. Tajemství minulosti budou patřit mně. Moje pátrání po vědomostech a moudrosti je téměř u konce.“

„Co děláš?

Běžím ulicemi, srdce mně prudce buší, a vybíhám po schodech do svých pokojů. Ale tam čeká Azrek. ‚Máš to?' chce vědět a natahuje ruku. ‚Ano,' odpovídám. Potěšilo ho to, ale neusmívá se. ‚Ukaž mi to.' Druhé dvě lebky leží na mém stole a já váhám. ‚Musíme být velice opatrní,' varuji ho. ‚Ještě nechápeme síly, které bychom mohli vypustit.'

Rozzlobeně mávne rukou, jde dopředu, bere mi z rukou sametový pytel a otevírá ho. Tak spěšně, že se o jeden z ostrých špičáků píchne do prstu a v ráně se objeví krev. Cítím příval síly, temné a chladné, a snažím se vyvolat kouzlo, které mě ochrání. Ale je příliš pozdě. Azrek potácivě couvá a lebka svítí jako lucerna. Snaží se ji pustit, ale ona se drží jeho rukou. Jeho ruce… ty také září, každá céva svítí. Dívám se, jak ta temná síla proudí do jeho paží. ‚Ó, Bože!' křičí. ‚Pomoz mi!' Měl bych utéci, jenže nemohu. Světlo dosáhne Azrekovy tváře - tak jasné. Pak lebka pohasne a rozpadne se v prach. Azrek sklání hlavu, a já ho jasně nevidím. Teď zvedá hlavu. Ó, dobrý Bože, zvedá hlavu!“ Cataplas chvíli mlčel, ústa měl otevřená a na bradu mu stékal tenoučký pramínek slin.

„A pak?“ pobídla ho Megan.

„To není Azrek. Ten muž je pořád vysoký, oči má černé jako smola a vlasy bílé a dlouhé. Dívá se na mě. ‚Ty toužíš po vědomostech,' pronáší hlubokým, melodickým hlasem. A také je dostaneš. Moudrost všehomíra bude tvoje. Teď mi sežeň dva muže, silné muže, protože moji bratři touží po novém životě.' Udělal jsem, oč mě požádal, a v následujících dnech jsem se díval, jak se další a další vojáci mění ve vampýry. Viděl jsem je, jak procházejí mezi lidmi ve městě, slyšel jsem křik, žebrání, pláč zatracených. Osmého… ne, devátého dne - jsem se pokusil uprchnout. - Brzy zrána, když slunce jasně svítilo a město vypadalo opuštěné. Ale když jsem se dostal do stínů fortny, byl tam. Golgoleth. Použil jsem proti němu veškerou svou moc, ale bylo to k ničemu, a on natáhl ruku, chytil mě za bradu a dlouhými nehty mi prorazil kůži. ‚Hloupý mužíčku,' řekl a já cítil, jak ze mne vytahuje kouzelnou moc. „Jdi odsud,' vybídl mě. ‚Jdi do lesa. Tam budeš bloudit, ztracený a sám, unavený a hladový. A já si tě najdu. Až tvá láska k životu dosáhne vrcholu, já si tě najdu - a vezmu si tvou duši!' Branka se otevřela, i když se jí lidská ruka nedotkla, a on mě vyhodil do slunce. Pak jsem běžel… a běžel… a běžel. A teď si pro mě přichází.“ Rozplakal se, ale Megan zašeptala slova moci, a jemu spadla brada na prsa.

Muži v místnosti chvíli mlčeli, pak si Maisl odkašlal. „To nemůže bejt pravda, Megan! Úplně se zbláznil, proboha.“

„Je to pravda, Světlonoši. Vampýří králové se vrátili.“

11

„TOMU NEVĚŘÍM,“ VYHRKL BRACKBAN DO omráčeného ticha. „To je šílenství. Je jasné, že je úplně mimo sebe.“

„Věřte tomu!“ prohlásila důrazně Megan. „Je to pravda. Od první chvíle Rabainova vítězství se toho lidi báli. Proto byly lebky schované daleko od sebe - proto tři rody složily krvavou přísahu, že je budou neustále chránit. Vampýří králové se vrátili a Ziraccu je město utrpení. Ale tohle je jenom začátek. Do lesa se brzo vyhrne vojsko vampýrů. A poraženým nebude dovoleno zemřít… s každým vítězstvím se Golgolethovo vojsko zvětší. A pak to bude v zemi vypadat jako před dvěma tisíci lety, za časů temnoty a zoufalství.“

„Jak můžem bojovat proti vampýrům?“ zeptal se Corlan. Byl viditelně otřesen a oči měl rozšířené strachem.

„Jenom tak, jako to udělali tenkrát,“ odpověděla Megan tiše. „Jako to udělal Rabain.“

„Ale on byl kouzelný válečník,“ vložila se do hovoru Astiana, „nebo démon povolaný z pekla. Bojoval s nimi jejich vlastní mocí.“

„Rabain nebyl žádný démon,“ ujistila ji Megan. „Byl to muž - stejně jako jeho společníci. Udělali, co skuteční muži vždycky udělají: Postavili se proti temnotě a zlomili Golgolethoyu moc.“

Odmlčela se a očima vyhledala Jaryka Maisla. Nebyla však sama. Všichni se otočili a dívali se na psance válečníka.

„Já nejsem Rabain," namítl Maisl zachmuřeně skrze zaťaté zuby.
„Ty jsi Světlonoš," řekla Megan.
Maisl neodpověděl. Vstal a vyšel z domku. Spěchal jsem za ním a našel ho u jezera, jak se opírá o zábradlí na molu. Slunce již bylo za horami, obloha hořela plamenem a mraky probodávaly přejasné paprsky. Jezero mělo barvu krve.
„Co se mi to stalo?" zeptal se.
„To nevím," odpověděl jsem popravdě.
„Odcházím. Půjdu na jih - rovnou na pobřeží. A nasednu na loď za moře, popluju až do Ventrie, kde mají paláce střechy ze zlata a hory jiskří drahým kamením. Tohle udělám."
„A co bude s lidmi tady?"
Otočil se ke mně. „Já za ně nejsem zodpovědnej! Nejsem král - a ani král bejt nechci. Proboha, Owene! Celý to byl žert! Vzali mi peníze. Šel jsem za nima. - Nemoh jsem jít sám, tak jsem ukecal chlapy z vesnice, aby šli bojovat se mnou. A to jméno bylo tvoje, z toho pitomýho rozhovoru o hrdinech! A to je taky všechno, co na tom je - jméno. Byl jsem připravenej vést oddíl proti Azrekovi - to víš. Ale město vampýrů. Zuby pekelný, Owene!"
„To je docela příhodný popis, řekl bych."
Maisl se ale neusmál. Zavrtěl hlavou. „Včera v noci jsem se doopravdy modlil. Cejtil jsem se jako blázen, posílat slova k noční obloze. Ale nedostal jsem žádnou odpověď."
„Na co ses ptal?"
„Ptal jsem se na cestu ven - a ten hrad u moře. Co sis myslel, že jsem chtěl? Potřeboval jsem vedení. A co dostanu? Město plný nemrtvých."
„Před chvíli za mnou přišel Corlan," řekl jsem mu. „Chtěl, abych ho sprostil duchovní přísahy."
„Vidíš on není žádnej blázen! On ví, kdy hra skončila."
„Řekl mi, že nechce mít nic společného s klamem, loupežemi ani zisky. On a jeho muži se rozhodli, že tuhle hru hrát nebudou, ale že ji budou žít. Nyní bojuje za lidi, za zemi. Za spravedlnost, chceš-li."
„Tak to beru zpátky. Je to blázen. Boží krev!" Náhle udeřil pěstí do zábradlí, které se pod jeho úderem zakymácelo, dřevo zapraštělo. Potom si povzdechl a vzhlédl k obloze. „Musí se teď smát," prohodil.
„Kdo?"
„Bůh, ďábel, prostě ten, kdo poslouchal, když se Jaryk Maisl uchýlil k modlitbě. Cejtím se jako pěšák ve hře někoho jinýho. Ať udělám, co udělám, tu pitomou legendu to jenom posílí. Kdybych se vymočil na veřejnosti, někdo by přísahal, že z toho místa vyrazil zlatej strom."
„A přesto přežíváš, Jaryku. Napadlo tě to? Gareth a Nositelé prstenů jsou mrtví. Poslali proti tobě démony, honily tě čarodějné bestie, přišel si pro tebe oddíl mrtvých. A ty jsi přesto naživu! Přemýšlel jsi o tom? Já nejsem nábožensky založený člověk, Jaryku. Nevím, jestli existuje Bůh nebo mnoho bohů. Ale viděl jsem pekelné síně, a vím, že těm, kteří chtějí páchat zlo, se dostane moci. A přesto tady, v této zemi, díky tobě, muž jako Corlan odvrhne své zbojnické způsoby a je připraven zemřít pro tvou věc. Po celém lese jsou lidé tvými činy povznášeni."
„Mými činy?" vybuchl. „Co jsem udělal, kromě toho, že jsem se snažil zůstat naživu? Víš, že při tom prvním útoku jsem jenom chtěl zpátky svý peníze. - A taky víš, že Megan jsem se vůbec nesnažil zachránit. A co se Piercolla týče… chtěl jsem ty daně. Myslíš, že by o mně zpívali, kdyby to věděli?"
»Ty to pořád nechápeš, viď?" řekl jsem mu. „Zlo získává moc. Ale k zachování rovnováhy musí dobro dostat také nějakou moc. Můj otec studoval historii. Jednou večer se s námi posadil a vyprávěl nám spoustu příběhů. Všechny však měly společné téma. V nejtemnější hodině země vždycky přijde muž, který se do ní hodí. Tady a teď jsi tím mužem ty."
„Jenže já jím nechci bejt. Copak do toho nemám co mluvit?"
„Myslím, že opravdu nemáš."
„Ráno vyrážím na jih. Věříš tomuhle?"
Stáli jsme tam v houstnoucím šeru, ale nebylo to příjemné ticho. Cítil jsem, jak z Maisla vyzařuje napětí, hořkost a pocit marnosti. Byl přikován k osudu, po němž netoužil, a i když mu bude spílat, stejně byl proti němu bezmocný. Na svých cestách jsem potkal mnoho herců a vypravěčů. Jedním z nich byl muž jménem Habkins, jenž vystupoval s velkými dramaty - Pád krále, Caracaun, Sen o kopí. Jednou jsem ho zahlédl večer před vystoupením, seděl v kulisách s popelavou tváří. Chvíli jsme spolu hovořili a on mi vysvětlil, že vystupování nesnáší, že je mu z toho vždycky zle. „Tak proč to děláš?" otázal jsem se. Podíval se na mne, jako bych mu položil tu nejsměšnější otázku. „Kvůli potlesku," odpověděl.
Myslím, že stejné to bylo s Jarykem Maislem. Byl v očích lidí hrdinou. Jásali, když se objevil, vzhlíželi k němu s úctou a obdivem. Kdyby se k nim obrátil zády, ta láska by se změnila v nenávist, začali by jím opovrhovat.
Chvíli jsme tam stáli, potom jsme se vrátili do chýše. Cataplas ještě stále spal čarovným spánkem, ale Megan seděla u ohně, nepřítomně házela do plamenů větvičky a dívala se, jak se jich zmocňuje tančící záře. Ilka s Astianou také spaly, Wulf a Piercollo seděli u stolu a mlčky si jen tak házeli kostkami.
Došel jsem k Megan. „Lhala jsi mi, paní," řekl jsem tak tiše, až jsem skoro šeptal.
„Já lhala spoustě lidí," opáčila.
„Řekla jsi mi, že Cataplas byl tvým učitelem, když byl tvým žákem."
Megan kývla. „Měla jsem k tomu důvody, Owene. A nebylo to ze špatného úmyslu."
„Kdo jsi?"
Tehdy se zasmála. „Pořád hledáš princeznu pro svou píseň? Jsem, co vidíš, stařena, která žila příliš dlouho a viděla příliš mnoho. Zůstane Maisl?"
„Myslím, že ano. Ale dokážeme porazit Golgoletha?"

„Rabain to dokázal.“
„To jsi říkala už předtím - ale není to odpověď.“
Povzdechla si. „Jakou odpověď bys chtěl, abych ti dala, Owene?“
Chvíli jsem se nad tím zamyslel a pak se lítostivě usmál. „Máš pravdu.“
Náhle ztuhla a vykřikla. „Co se děje?“ ptal jsem se.
„Musíme odsud Cataplase dostat,“ zvolala, vstala a klopýtala k místu, kde ležel čaroděj. Zatřásla mu ramenem a probudila ho.
„Jsem unavený,“ stěžoval si. Megan ho zatahala za ruku.
„Přichází si pro tebe Golgoleth!“ volala Megan. Cataplas se s rozšířenýma očima škrábal na nohy.
„Ne!“ zaječela Megan. „Neutíkej! Můžu ti pomoct!“
Ale Cataplas už proběhl dveřmi ven do noci. Byl jsem rychlejší než Megan a vyrazil jsem za ním. Mezitím vyšel měsíc a ve vzduchu se ozýval jakýsi zvuk, tlukot neviditelných křídel, syčivý dech.
Stromy na jihu se začaly kývat, jako by je ohýbal silný vichr. Zahlédl jsem Maisla, stále stál u zábradlí. Tasil meč a ten zářil oslepujícím světlem.
Cataplas se zastavil a obrátil se tváří k jihu. Neječel ani nebrečel. Místo toho padl na kolena s rukama sepjatýma v modlitbě.
Plácání křídel zesílilo, ale stále nebylo nic vidět. Prázdný sud se převrátil na bok, z okna s prásknutím spadla okenice. Uvolňovaly se došky ze střech a vířily nad mýtinou jako sněhové vločky. Muži a ženy vybíhali z domů, obraceli se kolem dokola a snažili se zahlédnout obludu, která již byla téměř u nich.
Pak Cataplas zavřískl a zvedl se do vzduchu. V prsou a v zádech se mu objevily hluboké rány. Pomalu a s nekonečnou krutostí neviditelný démon roztrhal čaroděje na kusy.
Megan doběhla k místu, nad nímž, asi ve výšce třiceti stop, visela potrhaná mrtvola. Na zem kolem Megan kapala krev. Megan zvedla ruce a ukázala na démona, a já viděl, že pohybuje rty, i když přes pomalé plácání křídel nebylo nic slyšet.
Megan z ruky vytryskl proud světla a my na jediný strašlivý okamžik spatřili démona. Byl to tvor samá kost, žádná kůže, žádné orgány, peří ani srst. Jenom bílé, vybělené kosti a oči, v nichž hořel temný oheň. Krk měl zakřivený, hlavu kulatou, takže připomínala hlavu obrovského orla, a zoban měl dlouhý a zahnutý. Světlo kolem něj zaplálo, jak tam visel, a tmavé oči shlédly dolů na starou ženu pod ním. Spáry, svírající příšernou mrtvolu, se rozevřely a krvavé zbytky dopadly na zem. Pak se démon vrhl střemhlav dolů.
Z Maislova luku vylétl šíp oslepujícího světla, zamířil vzhůru a hrot se zarazil do článkovaného krku. Když démon znovu zamířil vzhůru, zasáhl jedno velké křídlo Wulfův šíp a přerazil křehkou kost.
A tvor zmizel.
Megan padla na kolena. S Maislem jsme se k ní rozběhli.
Krev se ze země zvedla v rudé mlze a před námi se vytvořil karmínový obličej, oči se zlobně upřely na Maisla.
„Dovolil jsem Cataplasovi, aby tě našel, Světlonoši,“ ozval se studený hlas. „Chtěl jsem, abys poznal svého nepřítele a spatřil svůj vlastní osud. Nedokážeš se přede mnou skrýt. Znám tvé skutečné jméno. Najdu si tě, kamkoliv se vydáš. Golgolethovi nepřátelé se nemají kde schovat.“
Maisl neříkal nic… a obličej zmizel a krev šplíchla na zem.
• • •
„Neptej se mě proč, Maisle,“ ozval se Wulf, „ale mám dojem, že se mu nelíbíš.“
Maisl se přinutil usmát a pomohl Megan na nohy. Kolem se začali scházet muži s tvářemi v měsíčním světle bílými a plnými strachu.
„Co budeme dělat, Světlonoši?“ zeptal se jeden.
„Jděte se vyspat,“ řekl jim Maisl a odkráčel.
Přistoupil ke mně Corlan. „Ten čaroděj mluvil pravdu. Jednáme tu s mocnostma pekel. Dokážou nás tvoje kouzla ochránit?“
„Ne, ale ty šípy, co vám dal Maisl, můžou. Viděl jsi ty zářící střely, které srazily démona. Jsou vytvořeny s pomocí staré magie, Corlane.“
„Potřebujem víc než šípy,“ podotkl.
„Já vím.“
„Budu bojovat s každým živým chlapem - s deseti chlapama. To, co jsem dneska říkal, jsem myslel vážně. Vrhl bych se třeba na samotnýho válečnýho krále. Ale… Bože na nebi!“
„Jenom klid,“ radil jsem mu. „Ráno si promluvíme.“ Nic jiného se nedalo říci. Zlo uvnitř hradeb Ziraccu sílilo, a mě nenapadal žádný způsob, jak s ním bojovat. Megan byla mocná kouzelnice, ale její světelné kouzlo démona jenom rozdráždilo. A přesto byla v tom kouzle desetkrát, možná dvacetkrát větší síla, než na jakou se já kdy zmůžu.
Došel jsem do chýše, kde s Megan a Astianou seděl také Maisl. Megan nyní vypadala staře a velmi křehce. Přitáhl jsem si židli a připojil se k nim.
„To nemůžeš,“ zaslechl jsem Astianu. „To by bylo šílenství.“
„Poraď mi jinou možnost,“ odsekl Maisl, „a já ji rád žiju.“ Astiana potřásla hlavou a vstala. Mlčky odešla z domku.
„Co máš v plánu? zeptal jsem se.
Maisl si mě nevšímal a podíval se na Megan. „No, můžeš mi pomoct ty.“ dožadoval se.
„Udělám, co půjde, Jaryku. Ale musíš pochopit, že už nejsem tak silná jako dřív. A v porovnání s Golgolethem jsem jako dítě.“
„Povíte mi, oč se tu jedná?“ zeptal jsem se znovu.
„Chce vstoupit do Ziraccu,“ odpověděla Megan.

„Je to město vampýrů," poznamenal jsem. „To nemůžeš myslet vážně."
„Jak jsem právě řek Astianě, jestli přijdeš na něco jinýho, rád si to poslechnu," odtušil.
„Ale co máš vlastně v plánu?"
„Přelezu hradby, najdu Golgoletha a useknu tomu parchantovi hlavu!"
„Jenom tak?" zeptal jsem se, neschopen zakrýt sarkasmus.
Maisl zaklel, a já měl chvíli dojem, že mě snad uhodí. Místo toho však odvrátil hlavu a zhluboka se nadechl. Potom promluvil. „Myslíš, že tohle chci, Owene?" řekl, aniž se na mě podíval. „Ale slyšels ho. - Prej si mě najde všude, a Megan tvrdí, že je to pravda. Tak co mám dělat? Čekat, až to jeho vampýrský vojsko vlítne do lesa? Čekat, až bude celá země zabydlená nemrtvýma? Ne."
„Napadla tě vůbec možnost, že chce, abys přišel k němu? Že právě proto se ti zjevil?"
„Jo, napadla."
„A jak vlastně hodláš bojovat se stovkou vampýrů, s tisícovkou?"
„Vstoupím do města, až bude svítit slunko, a najdu ho, než se setmí."
„To ti moc nepomůže," podotkla Megan. „Zapomeň na pověsti, Jaryku. Vampýři sice nemají sluneční světlo rádi, ale snesou ho. Budou tam hlídky, s kápěmi proti záři slunce. A budou tam muži, které ušetřili - špatní muži, kteří jsou teď Golgolethovými sluhy. Ti budou také hlídat na hradbách."
„Tak mi nabídni jinej plán!" vybuchl Maisl.
„Nemůžu," přiznala Megan.
„Takže dohodnuto. Odcházím za úsvitu."
„Sám?" zeptal jsem se ho.
Tehdy se zasmál, drsně a trpce. „Ne, požádám o dobrovolníky, aby šli se mnou, Owene," ohrnul ret. „Každej přece miluje Světlonoše. Určitě budou všichni chtít jít s sebou."
Chtěl jsem se nabídnout, zoufale jsem toužil najít v sobě sílu postavit se mu po boku. Ale v té chvíli jsem nemohl. V ústech jsem měl sucho, ruce se mi třásly a já uhnul očima.
„Půjdu se na pár hodin prospat," řekl Maisl, vstal ze židle a došel ke kavalci v rohu místnosti. Megan se nepohnula. Seděla s pohledem upřeným do skomírajícího ohně, ztracena v myšlenkách.
Potřeboval jsem na čerstvý vzduch, protože mi nebylo dobře od žaludku. Vyšel jsem ven a spatřil Wulfa, Piercolla, Astianu a Ilku sedět pospolu v měsíčním svitu. Mlčky jsem se k nim připojil.
„Rozmluvila mu to?" zeptal se Wulf.
„Ne."
„Takže je po všem," řekl hrbáč a zadíval se do země.
„Je to tak hloupé," přisadila si Astiana. „Vždyť zahazuje život."
V hlavě mi zašeptal Ilčin sladký hlas. „A co uděláš ty, Owene?"
Podíval jsem se na ni a ztěžka polkl. Měl jsem mezitím čas sebrat myšlenky i kuráž. „Já půjdu s ním," řekl jsem nahlas.
Ilka se usmála a kývla. „Já také."
„Já to nedokážu," řekl Wulf. „Chci, víte. Vážně chci - ale nedokážu to."
„Já půjdu také," ozval se Piercollo. „On mě zachránil před mučením. Jsem mu to dlužen."
Zamířil k nám Corlan s Brackbanem, Raulem Raubertem a Scrymgeourem. Vstal jsem a počkal, než přijdou. Právě Brackban promluvil první.
„Musíme mluvit se Světlonošem," řekl.
„Odpočívá. Nemůže to počkat?"
„Ne. Všichni jsou vyděšení - na pokraji paniky. Už jsme ztratili padesát mužů. Prostě si jen tak sbalili věci a utekli do lesa."
„Co čekáte, že Maisl udělá?"
„Promluví s nimi," navrhl Raul. „Nadchne je svou řečí - vrátí jim odvahu."
„Na to je špatná chvíle, přátelé," sdělil jsem jim mírně. „Maisl odpočívá. A ten odpočinek potřebuje. Zítra hodlá vstoupit do města a zabít vampýří krále."
„Bůh nás ochraňuj!" vydechl ohromeně Corlan. „Copak se zbláznil?"
„Ne."
„To… chce jít sám?"
„Ano." Spatřil jsem úlevu v psancově tváři a on mi přečetl myšlenky.
„Máš mě za zbabělce?" zeptal se.
„To rozhodně ne," pospíšil jsem si. „Nikomu by se cesta do Ziraccu nezamlouvala. Ale mluvil jsem s Maislem, a on si myslí, že má pravdu. Co jiného můžeme dělat? Můžeme utíkat, ale oni si pro nás přijdou. Můžeme se schovávat, ale oni nás najdou."
„Je to velice odvážný muž," poznamenal Brackban, „ale odpověz mi na tohle. I když se dostaneš do města a zabiješ krále, co pak? Jak se dostaneš ven?"
„Myslím, že Maisl si nedělá starosti s tím, jak se dostat ven."
Stáli jsme tam mlčky a já pozoroval jejich tváře: Corlan připomínal jestřába, přesto však měl strach. Brackban, silný, zamyšlený. Raul Raubert, šlechtic, mladý a naivní, se tvářil ustaraně. A Scrymgeour své pocity skrýval.
Byl to právě Raul Raubert, kdo porušil ticho. „Já půjdu s ním," prohlásil třesoucím se hlasem.
„Proč?" zeptal jsem se.
„Jsem rytíř," zněla odpověď.
„Co to, k čertu, znamená?" zařval Corlan.

Raula síla těch slov zarazila. „Já… já ti nerozumím.“

„Nejseš vo nic lepší než já - jenom proto, že ses narodil na hedvábnejch prostěradlech. Rytíř říkáš? Takže ti na rameno poklepali královským mečem. No a co? Jseš jenom chlap jako já.“

„To já vím,“ odpověděl Raul mírně, „ale jsou tu přísahy, které rytíř skládá v předvečer královského požehnání. Ty víš, co tím myslím, Owene. Můžeš to vysvětlit?“

Povzdechl jsem si. „Rytíř se zaváže, že bude podporovat krále a bránit slabé proti silám zla. Tato přísaha byla uzákoněna poté, co Rabain zničil Golgoletha.“

„Rabain a rytíři,“ opravil mě Raul.

„Ano, správně. Rabain prý vzal útokem Šedou tvrz v čele rytířů bílého řádu.“

„Tak vidíš,“ řekl Raul Corlanovi, „musím to udělat. Nechci. Ale musím.“

Viděl jsem muka v Corlanových očích a poznal jsem, čím prochází. Toužil učinit stejnou nabídku, ale jako já tam v domku s Maislem, nemohl najít odvahu.

„Vím, nač myslíš,“ řekl jsem psanci. „Rád bys šel. Ale pamatuj na tohle. Někteří vůdci musejí zůstat, jinak se vytratí všichni muži.“

Viděl jsem, jak se uvolnil a vděčně se usmál. Potom zavrtěl hlavou. „Zůstane tu Brackban. Von umí vést lidi. Já? Já jsem jenom… voják. Ale taky jsem složil přísahu. Přijal jsem do svých žil duchovní oheň. A přísahal jsem, že půjdu za Světlonošem. A to taky udělám. Páni, to udělám!“

• • •

Když se Maisl vynořil z domku, prosvítaly nad lesem první paprsky nového dne. Vzduch byl voňavý a svěží, obloha čistá a bez mráčku, ve slunečním jasu bledly poslední hvězdy. Maisl došel ke dveřím, vysoký a působivý, s dlouhým lukem v ruce. Na sobě měl tmavohnědou koženou kazajku přes bílou vlněnou košili, listově zelené kamaše a po kolena vysoké boty z měkké jelenice. Zahlédl nás a s bezvýraznou tváří popošel k nám.

„Jdete mi popřát hodně štěstí?“ vyzvídal.

„Jdeme s tebou,“ oznámil jsem mu.

„Celou cestu?“ ujišťoval se s cynickým úsměvem.

„Celou cestu,“ souhlasil Corlan. „K bránám pekla a dál.“

Maisl neříkal nic, ale očima zapátral ve skupince. Zarazil se u Raula Rauberta, pak přelétl k Piercollovi, Ilce a nakonec ke mně. „Pěkně nesourodá skupina hrdinů,“ prohodil, ale úsměv na jeho rtech teď byl upřímný. „No, tak jdeme na to.“

Vydali jsme se přes vesnici k jihu a na okraji lesa jsme našli čekat Megan. Maisl se před ní zastavil. „Hodilo by se mi požehnání,“ prohodil mírně.

„Pokud to k něčemu je, máš ho,“ řekla, pokročila k němu a položila mu ruce na ramena. „Budu s tebou - ne tělesně, ale duchem dost blízko. - S Golgolethem bojovat nemůžu, ale můžu vás vést a varovat, když bude nepřítel nablízku. A teď poslední varování - vampýři jsou rychlí a silní. Železo ani ocel je nezabije. Kouzelné čepele je zničí. Také oheň. Nic jiného.“ Obrátila se k Piercollovi a usmála se. „Tvá velká síla ti bude k ničemu, Toskánče. Musíš mít zbraň.“

„Já si něco najdu,“ prohlásil kolohnát.

Megan se obrátila k nám všem. „Budete brzy čelit nepřátelům s nadpřirozenými schopnostmi. Jsou lstiví, silní a nekonečně zlí. Z vampýrů se vytratilo veškeré dobro. Žijí jen proto, aby se krmili, a zaútočí rychleji, než byste považovali za možné. Ale dokážou víc. Dokážou vám proniknout do hloubi duše a přinutit vás, abyste se jich báli, a s tím strachem se vám zpomalí reflexy, otupí se vám mysl. S žádným z nich se nesmíte bavit. Když budete stát proti vampýrovi, musíte ho co nejrychleji zabít. To vám teď možná připadá zřejmé, ale nesmíte na to zapomenout. A při jednání s vampýřími králi je to ještě důležitější. Jsou to také nesmírně mocní černokněžníci, můžete je zabít jen tím, že jim setnete hlavu.“

„To je vskutku povzbudivej proslov,“ utrousil Maisl.

„Je mi líto,“ řekla mu Megan, „ale je lepší vědět, čemu budete čelit.“

Maisl si povzdechl, ale už nic neříkal. Dopředu popošel Raul Raubert.

„Myslím, že bychom měli toto… pátrání… začít modlitbou,“ pravil. „Poklekněmež.“

Věděl jsem, že Maisl nechová příliš velkou víru v žádného boha, a přesto byl první, kdo poklekl. Ostatní ho následovali, až jsem zůstal stát jenom já. Raul ke mně vzhlédl. Cítil jsem se hloupě, jak jsem tam tak stál, a tak jsem se k nim připojil. „Pane všech věcí,“ začal Raul vážným, slavnostním hlasem, „buď v tento den se svými služebníky. Učiň naše srdce čistá, až budeme čelit zlu. Učiň naše údy silné, až budeme bojovat s našimi nepřáteli. A osvoboď nás od mocností temnoty. Amen.“

Vstali jsme a přistoupil k nám Brackban s několika důstojníky. Byla s nimi Astiana. Došla k Maislovi. „Bůh tě provázej,“ řekla.

„Vždy je něco poprvý,“ opáčil Maisl s nuceným úsměvem.

Brackban se natáhl a vzal Maisla za ruku. „Hodně štěstí, Světlonoši,“ zašeptal.

„Netvař se tak smutně,“ řekl mu Maisl. „My se vrátíme.“

Přes mýtinu k nám rychle doběhl Wulf s dlouhým lukem v ruce.

„Kam si myslíš, že jdeš, prcku?“ zeptal se ho Maisl.

„Do Ziraccu,“ odpověděl hrbáč zamračeně. „A neptej se mě proč, páč to nevim.“

„Neměli bychom vyloučit možnost úplného pomatení,“ ocitoval Maisl.

Wulf zabručel nějakou sprosťárnu, na což jsme se usmáli, a pak nás Maisl vyvedl k jihovýchodu.

Den byl jasný, ale na severu se sbírala mračna, tmavá a ponurá. Z dálky jsme zaslechli tlumené dunění hromu. Šel jsem vedle Ilky a držel ji za ruku. Pokusil jsem se jí rozmluvit, aby s námi chodila, ale ona byla umíněná.

„Budu mít o tebe strach,“ řekl jsem jí.

„A já o tebe," ozval se mi v hlavě její hlas. „Ale řekněme si to jasně, Owene. Jsem lepší bojovník než ty. Aspoň když tam budu s tebou, budeš mít někoho, kdo tě bude chránit."

Byl to vskutku působivý argument, a já se cítil trochu zahanbeně, že jsem ho přijal. Ale ve vší upřímnosti jsem byl rád, že tu je. Když nám bezprostředně hrozila smrt, nechtěl jsem si nechat ujít ani chviličku v její společnosti.

Šli jsme skoro celé dopoledne, jen těsně po poledni jsme se zastavili na kratičký oběd. Potom jsme zase šli dál a za soumraku jsme měli Ziraccu na dohled. Město bylo tiché, brány zamčené. Ale na hradbách jsme viděli hlídky, a mne napadlo, jací že to jsou muži, kteří tak ochotně slouží potřebám nemrtvých. Copak nemají srdce, nemají svědomí? Co jim jen mohli nabídnout, že se z nich stali služebníci zla?

Na takovou otázku však neexistovala odpověď. Nikdy neexistuje. Činy zlé mysli nelze změřit.

Utábořili jsme se v roklince a u skalní stěny otočené na jih, kam nebylo z města vidět, jsme zapálili malý ohýnek. Zprvu nebylo nikomu do řeči, poněvadž jsme všichni čelili svému strachu po svém. Ilka, jejíž nadání sílilo, se mohla dotknout mysli každého ze společnosti a vycítit jejich myšlenky. Raul myslel na svou rodinu a jasnější, šťastnější dny na severu. Corlan v duchu probíral všechny zločiny, jichž se dopustil, zatímco Wulf vzpomínal na svou ztracenou ženu a děti, Piercollo si připomínal dny plné slunce a vinobraní v Toskánii, zatímco Maisl klidně plánoval cestu do ústředního paláce.

„Proč mě miluješ?" zeptala se náhle Ilka.

„Protože díky tobě je moje duše úplná," zašeptal jsem a přitáhl si ji blíž k sobě. Ilka mi položila hlavu na rameno a rty mi spočinula na kůži na krku.

„Ty jsi romantik, Owene Odelle. Jak se budeš cítit, až budu stará, vráskitá a bělovlasá?"

„Dostaneme-li se až tam, bude to znamenat, že jsme kráčeli životem společně, a já budu spokojený. Budu se dívat, jak se objevuje jeden každý bílý vlas. To mi bude stačit."

A tak jsme rozmlouvali dlouho do noci. Vyprávěl jsem jí o svém otci a bratrech a o našem panství na jižním pobřeží. Ona na oplátku hovořila o svém životě. Matka jí zemřela, když bylo Ilce šest, a tak ji vychovával Wulfův starší bratr a jeho žena. Zemřel při nehodě na lovu, když ho nabral na rohy divoký tur. Poté dodával rodině potravu Wulf. O svém znásilnění a zmrzačení neřekla nic, a já na ni netlačil. Mnohem lepší bude, říkal jsem si, když tyto vzpomínky zůstanou pohřbené někde hluboko, překryté mnoha vrstvami lásky a přátelství.

Nakonec jsme usnuli, jenom Maisl zůstal vzhůru, seděl u ohně ponořen do svých myšlenek.

Dvě hodiny před rozbřeskem mě probudil a já mlčky vstal, abych nevzbudil Ilku. Maisl poodešel z tábora, vyšplhal na kopec, usedl na padlý strom a zadíval se na hradby vzdáleného města. „Dostat se dovnitř bude snadný," prohodil. „Dostat se ven ale bude něco úplně jinýho."

„S tím si budeme dělat starosti, až zabijeme krále," navrhl jsem.

Maisl se zachechtal. „Ty nám hodně věříš, barde."

„No, myslím, že tentokrát si starosti s neúspěchem dělat nemusíme."

„Pravda." Ohlédl se zpátky k tábořišti. „Proč šli taky?"

„Za všechny odpovědět nemůžu. Raul tu je, protože je rytíř, a přísahal, že bude bojovat proti zlu. Také složil přísahu tobě. Corlan tu je, protože nechce dopustit, aby to vypadalo, že je mu Raul nadřazen. Ilka přišla kvůli mně. Piercollo ti dluží život a Wulf tě miluje jako bratra. Co se mě týče, no, já jsem taky přišel kvůli tobě."

„Kvůli mně? Proč?"

„Tohle by mohlo znít otřepaně, Jaryku, ale já ve Světlonoše opravdu věřím. Vždy jsem věřil. Nezáleží na tom, že ty nikoliv. Důležité je, že tomu věří oni," řekl jsem a gestem zahrnul celý les. „Všichni ti lidé potřebují hrdinu. Ty jsi ten muž, a oni si tě budou pamatovat celý život. A za tisíc let o tobě budou mluvit, jako teď mluví o Rabainovi. Kdo ví, jednoho dne třeba bude v tomto lese stát jiný psanec, který bude přemýšlet o tom, jestli je jako ten Světlonoš."

„Tohle není píseň, Owene. Z největší pravděpodobnosti dneska umřem."

„Přesto to bude píseň, Jaryku. Velká píseň."

„Doufám, že tady budeš, abys ji moh zpívat," prohlásil a znovu se usmál. „Ale důležitější než to je, že tu chci bejt taky, abych ji slyšel."

V táboře se zatím probudili ostatní, seděli mlčky a čekali na Maisla.

„No," řekl Wulf, když jsme přišli, „jakej je plán?"

„U jižní hradby je výpusť. Větví se městskejma kanálama a poblíž paláce jsou dokonce tři východy. Dostanem se do prvního, najdem krále, zabijem je, a pak se stejnou cestou dostáném ven."

Nikdo z nás nevěřil, že to bude takhle snadné, ale promluvil jedině Raul Raubert. „Přes výpusť je brána s padací mříží," řekl, „a vchod bude určitě hlídán."

„Tak měj čepel hezky po ruce," poradil mu Maisl.

Z podrostu se vynořila jakási postava a Maisl vyskočil s mečem v ruce - ale pak se uvolnil, když viděl, že je to Megan. Stará paní měla pláštěnku s kapuci z měkkoučké šedé vlny a v ruce držela dlouhou hůl ze sukovatého dubu. Myslel jsem, že jsi zůstala ve vsi," řekl Maisl, vrátil čepel do pochvy a odvedl ji k ohni.

„To jsem taky zůstala," odpověděla Megan, „ale potřebuju být blíž městu. Moje síly jsou menší, než jsem tušila."

Chvíli nikdo z nás nepromluvil, a já se posadil vedle Megan a vzhlédl jí do tváře. Byla unavená - k smrti utahaná. Položil jsem jí ruku na paži. „Chci ti poděkovat," řekl jsem tiše, „za všechno, co jsi pro mě udělala."

Nepřítomně kývla a pak se zhluboka nadechla. „Pojďte sem," nařídila nám. Jeden po druhém jsme se rozesadili kolem ní, všichni až na Maisla, jenž stál opodál s rukou na jílci meče. „Když mluvíme o dobru a zlu v člověku," začala Megan, „nemyslíme na tělo či svaly. Mluvíme o duši. A každý živý člověk je schopen jak nesmírného zla, tak převelikého dobra. Duše je jako oheň s plameny dvou barev, rudými a bílými. Svatý muž bude podporovat bílou. Ale červená je vždycky tu, čeká."

„Na tohle nemáme čas," zavrčel Maisl.
„Buď trpělivý, Světlonoši," napomenula jej. „Takže vampýr je proměněná bytost. Z něj byla bílá vytažena a hoří jen červeně. Není v něm ani jiskřička bílého ohně, nic, z čeho by se mohla zrodit něha, láska nebo starostlivost. Existuje jenom pro sebe, jenom aby ukojil svůj hlad. Všichni víte, že vampýři se živí krví. To není tak docela pravda. Krev je život. Oni se živí bílou, a čím víc jí zhltnou, tím silnější se stávají. Není to tak, že by neměli duši, ale prostě hoří jiným světlem. Krmí se nevinností a čistotou. Proto budou v tom Městě zlí lidé, kterých se vampýři nedotkli, a ti budou pracovat po jejich boku. V těch živých je tak málo čistého ducha, že se vampýr nemá čím nakrmit.
Znám vás všechny, vaši sílu i vaše slabiny. Ale pamatujte si, že ohně ve vašich duších je k vám budou přitahovat. Vycítí vaši přítomnost, poznají, že jste nablízku. Ať uděláte cokoliv, musíte to udělat rychle. Nebudete mít čas se schovat a čekat - jak se jednou dostanete do města, musíte udeřit rychle a tvrdě. A jestli se k vám nějaký vampýr dostane dost blízko, zabijte ho. Pamatujte si, co jsem vám říkala: ty kouzelné čepele je zabijí, nebo je pohltí oheň. Na krále to však neplatí, těm musíte setnout hlavy.
Budu s vámi. Ale jak jsem říkala, moc sil už mi nezbývá. Jak se jednou dostanete za hradby, můžete spoléhat jenom sami na sebe."
„Bůh bude s námi," prohlásil Raul. „Jsem si tím jist."
Megan neříkala nic.
• • •
Krčili jsme se v podrostu na okraji lesa a pozorovali hlídky přecházející loudavě po hradbách.
„Proč čekáme na svítání?" šeptl Wulf. „Přece by bylo lepší vplížit se tam za tmy?"
„Koukni na ně," řekl mu Maisl a ukázal na hlídky. „Maj kapuce proti sílícímu světlu. Jsou to vampýři - a ti vidí potmě líp než ty za jasnýho dne. Ne, počkáme. Odejdou před úsvitem a pak je nahradí normální chlapi. Budou ještě rozespalý z teplejch postelí. Pak vyrazíme."
„Je to velký riziko," zamumlal Corlan.
Maisl se uchechtl. „Sedm mečů proti vampýřímu městu, a ty mluvíš o riziku?"
Corlan se zazubil. „Myslím, že jsme všichni šílenci."
Slunce se pomalu drápalo nad východní hory a hlídky zmizely z dohledu. - „Teď!" nařídil Maisl. Opustili jsme svůj úkryt mezi stromy a rozběhli se dolů ze svahu směrem k hradbám. Upíral jsem oči na bašty a čekal, že se každou chvíli objeví řada lučištníků s napjatými luky a šípy namířenými na naše srdce.
Nic takového se ale nestalo a my dorazili k chladné kamenné zdi zřejmě bez toho, aby nás někdo objevil. Pomalu jsme prošli městem, až jsme se ocitli u povodňové výpusti pod jižní hradbou. Padací mříž byla stará a rezavá, na železných hrotech byla nalepena špína.
„Co teď?" zeptal se Raul Raubert. „Už to bude pár let, co tuhle mříž vytáhli. Je zarezlá napevno."
Maisl se přebrodil kalnou vodou blíž a zkoumal železnou mřížovími. Připojil se k němu Piercollo. Obr se natáhl, chytil svislou tyč a sevřel mohutné ruce kolem zrezivělého železa. Svaly na pažích mu naběhly a tvář mu zrudla námahou. Ale železo se v jeho sevření pomalu otáčelo. Do vody padaly šupiny rzi. Potom povolily dva nýty. Piercollo přehmátl a začal pracovat na druhé svislé tyči, pak na vodorovné. Ve chvíli byla mezera dost široká, abychom se mohli protáhnout.
Maisl mi předal dlouhý luk a meč a prolezl skrz mříž. Podal jsem mu zbraně a následoval jej. Jeden po druhém se k nám připojili ostatní, až venku zůstal jediný Piercollo. „Větší už to udělat nedokážu," řekl, a my si teprve tehdy uvědomili, že se k nám sám nemůže připojit. Jeho masivní trup se tak malou dírou prostě nemohl protáhnout.
„Počkej tu na nás," řekl Maisl a bez ohlédnutí vyrazil do temných hlubin městských kanálů.
Zápach byl nesmírně silný, obracel se mi z něj žaludek, a raději jsem se nedíval dolů do vody vířící mi kolem bot. Slyšeli jsme pištění potkanů a škrábání jejich drápků na kameni, přesto jsme se brodili temnotou dál. Když Maisl tasil meč, ten jasně zazářil a vrhal obrovské stíny na lesklé stěny.
Cestou nikdo z nás nemluvil. Bál jsem se tolik, že jsem byl přesvědčen, že bych ze sebe nedokázal vypravit ani hlásku.
Tunel se větvil doleva a my sledovali jeho zatáčky. O lýtko se mi otřel plovoucí potkan… pak další. Vytáhl jsem tesák a v jeho přízračném světle jsem viděl, že kolem mě plavou stovky černých tělíček.
V té chvíli jsem málem zpanikařil a začal kolem sebe mlátit a kopat do potkanů. Dobrouzdal se ke mně Maisl a přitiskl mi lokty k tělu. „Uklidni se!" sykl.
„Nesnáším je!"
„Nic ti neudělají, ale děláš hroznej kravál!"
Zhluboka, roztřeseně jsem se nadechl a snažil se uklidnit. V hlavě mi zašeptal Ilčin hlas: „Jsem s tebou, Owene." Kývl jsem, ztěžka polkl a ucítil v ústech pachuť žluči.
„Jsem v pořádku. Veď nás dál, Jaryku."
Když jsme zahnuli za další ohyb, zahlédl jsem ve špinavé vodě plout hlavou dolů mrtvolu. Byla nafouklá, ale zápach rozkladu se ztrácel v odporném puchu kanálu. Šaty se mu zachytily o vyčnívající kámen. Mrtvému na zádech seděli dva potkani. Jaké je to místo pro smrt, pomyslel jsem si. Jaké je to odporné místo posledního odpočinku. Dál bylo mrtvol víc - některé ve vodě, jiné na úzkých kamenných chodnících. Světlo Maislova meče vrhalo na tváře mrtvých stíny, takže vypadali jako živí a v pohybu. Nemohl jsem se na to dívat, tak jsem upíral oči na záda Corlanovi.
Náhle se Maisl zastavil a pohlédl napravo. Byl tam výklenek, hluboký a zastíněný. Maisl k němu přistoupil, a já spatřil, jak se tam ke kameni choulí jakési dítě.
„Neubližuj mi!" zaprosila dívenka.
„Nikdo ti neublíží, maličká," řekl jsem a přiblížil se k ní, ale ona se stáhla dozadu a oči měla rozšířené a vyděšené. Rychle se k nám připojil Wulf, zvedl hadrovou panenku ležící vedle děcka a podával jí ji.

„Je tohle tvoje kamarádka?“ zeptal se laskavě.
„To je Mira,“ prozradila mu.
„No, tak Miru pevně drž, protože musí bejt dost vyděšená. Já tě ponesu. Pojď. Jinak budeš mokrá a bude ti zima.“
„Je nám zima,“ řekla holčička. Wulf k ní natáhl ruku, a ona ho objala a hlavinku si mu položila na krk.
Maisl švihl mečem a prosekl jí záda. Holčička nevydala ani hlásku, jen vyklouzla Wulfovi z náručí.
„Ty parchante!“ zařval Wulf. „Koukni na ni!“ opáčil Majzl. „A sáhni si na krk!“ Došel jsem k Wulfovi a spatřil na jeho hrdle maličké bodné ranky. Když jsem se podíval dolů na dítě, poprvé jsem zahlédl prodloužené špičáky a krev na rtech. Malá hadrová panenka odplouvala pryč. „Kdo by udělal vampýra z dítěte?“ chtěl vědět Raul Raubert.
„Jak jsi to poznal?“ zeptal jsem se Maisla.
„Megan mi to řekla. Je tu s námi. Teď jdeme dál.“
Wulf zůstal stát a hleděl na mrtvolku. „Pomstím tě,“ slíbil jí.
Bylo těžké odhadnout čas ve styxském šeru kanálů, ale muselo uplynout několik hodin, než jsme dorazili k železným příčlím zasazeným do zdi. Vysoko nahoře jsme viděli, jak kovovou mříží prochází denní světlo. Maisl vrátil meč do pochvy a začal šplhat. Následoval jsem ho, jen abych byl co nejdřív na čerstvém vzduchu, bez ohledu na to, jaká nebezpečí tam na nás mohla čekat.
Maisl zvedl mříž a rychle vylezl do uličky dlážděné kočičími hlavami. Jeden po druhém jsme ho následovali.
Ulička byla opuštěná a já se rozhlédl kolem sebe, snaže se poznat, kde jsem. Napravo jsem viděl štíhlou věž kostela svatého Sofáše. Nalevo jsem viděl vysokou krenelovanou tvrz, z níž nyní bylo muzeum.
„Jsme v kupecké čtvrti,“ řekl jsem. „Támhle dole je Hedvábná ulice, a ta vede k paláci.“
Maisl kývl a vzhlédl k obloze. Slunce již bylo za svým zenitem.
„Nemáme moc času,“ prohlásil zachmuřeně.
Slunce jasně svítilo a hřálo nás do zad, když jsme procházeli městem. Všude byly zavřené okenice a zamčené dveře. A za bíle omítnutými stěnami, v tichých budovách, čekaly stovky vampýrů jedině na noc.
„Nemysli na to!“ varovala mě Ilka.
Avšak já jsem cestou k paláci nedokázal myslet na nic jiného.

• • •

Dokud to šlo, postupovali jsme bočními uličkami a užšími ulicemi, mlčky jsme se pohybovali městem, procházeli jsme kolem opuštěných stánků na tržištích i krámů v domech. Maisl šel v čele se šípem nasazeným na tětivě. Wulf šel za ním, pak Raul, Ilka a já. Corlan byl až za mnou a světlýma očima pozorně sledoval okolní budovy i každý zastíněný vchod.
Nespatřili jsme však jedinou živou bytost. Všude ležela těla - dobytek, koně, psi. Všem byla vysáta krev.
Nakonec jsme se dostali na dohled paláce. Maisl skočil za vysokou zeď a kývl na nás, abychom jej následovali. Ve stínech pod obloukem před dvoukřídlými vraty do guvernérova sídla stáli dva strážní s kápěmi hluboko do čela. Byli asi padesát kroků daleko a zatím si nás nevšimli.
„Co teď?“ zeptal se Raul.
Majzl se naklonil k Wulfovi. „Myslíš, že dokážeš zasáhnout toho chlapa nalevo?“ zeptal se.
Hrbáč vyhlédl kolem zdi a hlasitě si odfrkl. „Jestli se nebude hejbat. Musíme vystřelit zároveň. Voba by mohli spustit poplach. Ty si vem toho napravo.“
Maisl se několikrát zhluboka nadechl a znovu se podíval na Wulfa. „Připravenej?“
„Jo.“
Oba lučištníci vystoupili na ulici a plavně natáhli tětivy. „Teď!“ rozkázal Maisl. Stříbrné střely prolétly vzduchem, vyletěly vysoko a pak se snesly dolů. Maislův šíp se zarazil do hrudi muže napravo a ten se zapotácel dozadu. Jeho společník se otočil - a Wulfův šíp ho zasáhl přímo do krku. „Jdem!“ štěkl Maisl a rozběhl se přes volné prostranství k paláci.
První strážný padl na kolena, ale teď se snažil zvednout, a začal se plazit ke schodům vedoucím k dvoukřídlým vratům. Corlan se zastavil a střelil muže do zad. Ten se vzepjal a pak se skutálel ze schodů.
Dorazili jsme ke dveřím a rozrazili je.
Síň za dveřmi byla opuštěná, tmavé závěsy bránily v cestě slunečním paprskům do šesti lomených oblouků oken. Pach, který nás uvnitř uvítal, byl zatuchlý a nepříjemný, částečně plíseň, částečně rozklad.
Vstoupili jsme dovnitř a zavřeli za sebou vrata. Doprava a doleva vedly chodby a před námi se rozbíhalo dlouhé schodiště, jehož vyřezávané zábradlí se lesklo zlatou fólií.
„Co teď?“ zeptal se šeptem Wulf.
„Najdem ty parchanty a zabijem je,“ prohlásil Maisl, ale v jeho hlase se ozývala nejistota. Kde najdeme krále? Nahoře, dole, napravo, nebo nalevo? A kolik času nám zbývá do setmění?“
„Owene, ty s Wulfem si vemte tu chodbu nalevo,“ řekl Maisl. „Corlane, ty s Ilkou jděte doprava. Já půjdu nahoru. Raule, ty pojď se mnou.“
„Myslíš, že je to moudré?“ zeptal jsem se. „Rozdělit takhle naše síly? Nemohl by nás vést Meganin duch?“
„Ona je pryč,“ pravil měkce. „A kdybychom byli moudří, Owene, řídili bychom se jejím příkladem. Jdem!“ Bez jediného dalšího slova se rozběhl ke schodům, a Raul jej následoval.
Wulf zaklel a odložil luk a toulec. „Tady mi nebudou k ničemu,“ řekl a tasil své dva krátké meče. Čepele byly tak jasné, že se na ně nedalo pořádně podívat. Já vytáhl svůj tesák a vydali jsme se doleva. Po pár krocích jsme našli přístup na schodiště stáčející se dolů pod palác. Wulf znovu zaklel a polohlasem promluvil: „Musel jsem zešílet,“ zasyčel, když vstoupil na první stupeň. Já ho následoval.
Chvíli jsme procházeli opuštěnými chodbami a scházeli po schodech dolů. Všude kolem nás panovalo strašidelné

ticho, a já slyšel, jak Wulf roztřeseně, vylekaně a chraptivě dýchá, a cítil jsem tlukot vlastního vyplašeného srdce.

Jediné světlo vrhaly naše míhající se čepele a všechny dveře, na něž jsme narazili, byly zamčené zevnitř.

Poklepal jsem Wulfovi na rameno. „Tohle nemá smysl“ zašeptal jsem. Kývl a začali jsme se vracet.

„Pozor, Owene,“ zasyčel mi v hlavě Meganin hlas.

• • •

Za mnou se ozvalo šustnutí, jako závan studeného zimního průvanu. Otočil jsem se a klopýtl - a to mě zachránilo. Studené, přestudené ruce se sápaly po mém hrdle, ale já padal, a stisk nebyl tak pevný. Ťal jsem nahoru tesákem, jenž prosekl černý plášť a skončil ve svalech pod ním. Vampýr zavřískl, byl to pronikavý, hrozný zvuk, který ohlušoval a ochromoval mysl. Ruka mi ztuhla. Ale Wulf skočil dopředu a vrazil tomu tvorovi do chřtánu meč, jenž pronikl nahoru do mozku. Čepel svítila tak jasně, že vampýrovi zažhnula lebka rudým světlem. Zvedl jsem se ze země a zarazil tesák do místa, kde jsem předpokládal, že bude srdce. Ale čepel jenom narazila na kamennou stěnu, až mi zabrnělo v ruce, a plášť a halena toho tvora spadly na schody. Po vampýrovi nebylo ani stopy.

Zespodu jsme zaslechli nějaký pohyb a na stěně točitého schodiště se zavlnily temné stíny. „Zpátky!“ zařval Wulf.

Klopýtal jsem nahoru po schodech. Postava v tmavém plášti, pohybující se úžasnou rychlostí, rychleji než útočící had, popadla Wulfa za kotník a táhla ho dolů. Bez přemýšlení jsem se na tvora vrhl a sekl ho tesákem přes tvář. Otevřel jsem ránu, která nekrvácela. Wulf bodl nahoru a tvor opět zmizel. Zdola jich přicházelo stále víc, tak jsme stáhli ocas mezi nohy a hnali se po schodech nahoru a do síně.

Zachytila mě nějaká žena a zvedla mě ze země, ale Wulf ji bodl do zad, a ona se sesula dopředu, pustila mě na dlažební kameny a přepadla přese mne. A když také mizela, cítil jsem, jak mi na tvář a do úst padá něco jako bílý prášek, chutnal po popeli. Začal jsem zvracet a plivat. Wulf se otočil na patě a zaútočil na tvory, kteří se hnali nahoru po schodech, jenže jich byly desítky a zatlačili ho zpátky. Do prsou mu zajel tmavý meč a hrbáč zařval bolestí, pak sekem rubem čepele zpola oddělil útočníkovi hlavu od krku.

Do čela vedoucího vampýra se zarazil šíp a on padl. Wulf zacouval a z prsou mu trčel černý meč. Do hrdla postupujícího tvora se zaryl druhý šíp a já zahlédl Corlana, jak odhazuje luk a útočí. Jeho stříbrný meč byl v šeru síně jako skvrna bílého světla. Chvíli jsem si myslel, že je snad zabije všechny, tak zuřivý byl jeho útok. Ale břicho mu rozervala zubatá čepel, a on padl do středu těch zrůd. Wulfovi se podlomily nohy a on sklouzl podél zdi a pustil meče. Rozběhl jsem se dopředu a sebral z dláždění jeden z nich ve chvíli, kdy dva démoničtí válečníci zaútočili. Pokusil jsem se odrazit výpad, ale rychlost útoku mě ohromila a meč prošel kolem mého krytu - čepel mě minula, ale jílec mě udeřil do ramene. Tělem mi projela bolest jako ohnivá vlna. Paže mi byla k ničemu a meč mi vypadl z bezvládných prstů. Uviděl jsem před sebou smrt. Pohlédl jsem do tváře barvy vybělené kosti svého protivníka, do jeho šedobílých očí, na pobledlou pleť a prodloužené špičáky. Vampýr sklonil meč, popadl mě za kazajku a přitáhl si mě k sobě. Jeho ústa se přiblížila k mému krku.

V té chvíli se objevila Ilka a šavlí mu proťala hrdlo. Raul Raubert, s prastarým válečným pokřikem, se připojil k útoku. A Wulf, statečný Wulf, sebral své meče, zvedl se ze země a klopýtal do útoku.

Vampýři ustoupili a já vzadu zahlédl tvora vyššího než ostatní - s protáhlou tváří a jemnými rysy, s očima šikmýma a tmavýma. Nebyla to tvář, kterou jsem viděl, když se vytvořila z Cataplasovy krve, ale rysy byly podobné, a já věděl, že to je jeden z vampýřích králů. Pravou ruku jsem měl stále ochrnutou, ale levičkou jsem vytáhl tesák a vší silou jsem hodil. Nejsem - a nikdy jsem nebyl - zvlášť dobrý v zacházení se zbraněmi, ale čepel letěla ke svému cíli, jako by ji vedla ruka osudu. Zarazila se tvorovi do pravého oka až k jílci. Vampýr zavřeštěl a štíhlé ruce mu vyletěly nahoru. Sevřel jílec, ale pak se mu podlomila kolena a on se sesul na podlahu.

Jenomže nezmizel, jen se marně snažil uvolnit zbraň.

„Raule!“ zařval jsem. „Hlavu! Hlavu!“ A ukazoval jsem na zmítajícího se vampýřího krále. Raul Raubert se rozběhl kupředu a jeho meč zasvištěl. Zarazil se tvorovi do krku a hlava se naklonila. Ale vampýr stále rukama držel jílec. Raul udeřil znovu, a nyní se hlava uvolnila docela a skulila se na dlažební kameny.

V té chvíli každý vampýr v síni zmizel a z mrtvoly krále zůstaly jenom kosti. U kostry trupu ležela lebka, jako vyřezaná ze slonoviny, a v prázdném očním důlku jí trčel můj tesák.

Doklopýtal jsem k ní a vzal si zpět svou zbraň.

„Byl to Golgoleth?“ zeptal se Raul. Zavrtěl jsem hlavou. Corlan zasténal, a já k němu přistoupil a poklekl. Na bradě měl krev a v očích ten vzdálený pohled umírajícího.

„Je… Ilka v pořádku?“ zeptal se.

„Ano.“

Zavřel oči. „Oni… ji chytili. Jsem… rád… že unikla.“

„Lež klidně. Odpočívej.“ Chtěl jsem ho nějak potěšit, ale nevěděl jsem jak. Co jsem mohl slíbit tomuto muži, tomuto zabijákovi, tomuto hrdinovi? Spásu? Odpuštění a život věčný? Já na tyhle věci nevěřil. Nic jiného jsem už říkat nemusel, protože on tam bez dalšího slova zemřel.

Raul došel k otevřeným dveřím. „Boží zuby!“ vydechl. Vyběhl jsem před sluncem zalitý vchod. Venku, s kápěmi proti slunečnímu světlu, se přes tržiště hnaly stovky dalších vampýrů. S Raulem jsme zabouchli křídla dveří a zvedli bronzem posílenou závoru na místo, abychom je zajistili.

„Na dlouho je to nezadrží,“ varoval Raul. Vampýři venku začali do vrat bušit a dřevo se otřásalo.

„Musíme najít Maisla,“ prohlásil jsem.

Wulf seděl zády ke stěně s lebkou v klíně. Tvář měl šedivou a z rány na prsou mu tekla krev. Meč v ní ještě vězel - byl vysoko, těsně pod klíční kostí. „Můžeš jít?“ zeptal jsem se hrbáče.

Zavrtěl hlavou. „Běžte sami,“ řekl.

„Nedaleko je nebezpečí,“ ozval se Meganin hlas a já se otočil, ale síň byla prázdná.

„Mýlíš se, paní," pronesl jsem nahlas.
„Cílím to, blíží se k vám. Nebezpečí. Blízko."
Znovu jsem se otočil, ale kromě tvorů za vraty tu nic jiného nebylo, a ti venku sem nemohli vtrhnout.
Něco se za mnou pohnulo a já se otočil a viděl, jak k nám přichází Ilka. Rozpřáhl jsem náruč a objal ji. Pohladil jsem ji po zádech a cítil její tělo pod tenkou halenou. „Jsi hrozně studená," řekl jsem a trochu přitlačil. Opřela mi hlavu o rameno a já na krku ucítil její mrazivou tvář.
A v té chvíli mi to došlo.
„O, dobrý Bože," vydechl jsem, tiskl ji k sobě a čekal, až mi její špičáky otevřou hrdlo.
Cítil jsem, jak mi rukou sjíždí po boku, ale žádné ostré hryznutí do krční žíly se nekonalo. Místo toho se mi zhroutila do náručí a já naposledy zaslechl její sladký hlas ve své mysli. Hlava se jí zvrátila dozadu. Oči měla stále nádherné, a já se nepodíval na její ústa, nechtěl jsem vidět vampýři špičáky.
Podíval jsem se dolů a viděl, že sebrala můj tesák a vrazila si ho do prsou. Položil jsem ji na dlažební kameny. Přes slzy jsem viděl rozmazaně, neviděl jsem vampýra, ale milenku, kterou již nikdy neobejmu.
A tak tam zemřela, ale její tělo nezmizelo.
Raul mi položil ruku na rameno. „Ona tě zachránila," řekl tichým hlasem. „Byla vampýr, a přece tě zachránila."
„Už je to skoro u tebe, Owene," zaječel mi v lebce Meganin hlas. „Utíkej!"
„Nebezpečí pominulo," zašeptal jsem. Stále jsem objímal Ilčino tělo.
„Ne! Cítím to!"
I přes žal jsem náhle pochopil. „Megan!" vykřikl jsem. „To není tady. Nebezpečí je u tebe. Jde si to pro tebe!"
Ale žádná odpověď se neozvala. Spojení se přerušilo.
Konečně jsem zase začal cítit pravou paži. Položil jsem Ilčino tělo na zem a zvedl její stříbrnou šavli.
Někde v tomhle vampýry zamořeném paláci byl Golgoleth.
A já si ho najdu.
• • •
Astiana se probudila do tmy. Na okraji vzpomínek se jí vznášel temný sen, ale uklouzl pryč dřív, než ho stačila zachytit. Posadila se. Srub byl prázdný a studený, a ona vstala z postele.
Maisl a ostatní odešli a ona se cítila osamělá.
Ne, uvědomila si, nejenom osamělá. Opuštěná. Prázdná.
Ty blázínku, řekla si, když si znovu vzpomněla na tu noc cestou zpátky z pobořeného srubu. - Všichni spali, až na Piercolla, který měl hlídku. Astiana cítila potřebu být sama, a tak si vyšla do lesa a posadila se ke stříbřitému potůčku. Rychle se svlékla, odložila silný vlněný hábit i bavlněnou košilku. - Potok byl ledový, ale ona si libovala, jak jí voda hebce proudí po kůži.
Tak ji tam našel Maisl.
„Neměla bys odcházet z tábora," řekl jí. „V tomhle lese je pořád plno lupičů."
„Mám tu přece Světlonoše, aby mě chránil," odsekla, rozzlobená tím vyrušením, a s rukama zkříženýma na prsou se posadila.
„Nemusíš se bát, sestro," uklidňoval ji Maisl. „Já tě obtěžovat nebudu.
„Já se tě nebojím," řekla mu.
„Máš hezký tělo. Škoda, že ses ho rozhodla takhle vyplejtvat."
„Jak se opovažuješ!" vybuchla a vstala z vody. „Ty mluvíš o plýtvání? Já strávila život tím, že jsem pomáhala druhým, léčila nemocné a dávala naději těm, kdo už neměli žádné sny. Co tobě dává právo kázat mně o plýtvání? Co jsi ty kdy vykonal, kromě toho, žes ukájel svůj chtíč?"
„Moc ne," přiznal. „A máš docela pravdu, bylo hloupý to říkat." Náhle se usmál, sundal si košili a hodil jí ji. „Na! Utři se. Jinak se nachladíš."
Košile byla cítit kouřem ze dřeva a potem, ale ona ji stejně použila, a pak se oblékla.
„Děkuji ti," poděkovala mu. „Za košili - i za tvou zdvořilost." Pořád se zlobila, ale snažila se to zakrýt. Přestože by nikdy ani neuvažovala o tom, že Maislovi dovolí se s ní pomilovat, rozčílilo ji, že ačkoliv ji našel nahou, nepokusil se ji svést.
„Co budeš dělat," zeptala se ho, „až si lidé konečně uvědomí, co jsi zač, až pochopí, že nejsi žádná legenda?"
„Nebudu tu, abych tím trpěl, paní," řekl jí.
Ostrá odpověď jí odumřela v hrdle, protože si nejdřív myslela, že uteče, ale pak si uvědomila, co vlastně řekl. Její odpor k němu zmizel jako sfouknutý plamínek svíčky.
„Mrzí mě, že jsem to řekla," zašeptala. „Ta slova se zrodila z hněvu."
Maisl pokrčil rameny a zazubil se. „To pravda většinou bejvá, aspoň co já vím."
„Nechci, abys zemřel, Jaryku."
„Proč by ti na tom mělo záležet?" zeptal se a zvedl se. „Vždyť mě ani nemáš ráda."
„Ne, to nemám. Ale miluju tě." Ta slova z ní vylétla dřív, než je mohla zarazit, a kupodivu ji to ani nepřekvapilo. Jako by to, že je Maisl připraven zemřít, vytvořilo průrvu ve zdi, která mezi nimi stála.
„Nó, to já vím," zakřenil se Maisl. „Většina ženskejch mě miluje."
Pak odešel.
Od té chvíle s ním skoro nepromluvila.
Teď byl pryč. Všichni byli pryč.
Astiana si povzdechla. Měla bych být s nimi, pomyslela si. Jsem gastoignetinská sestra a přísahala jsem, že budu stát za Světlem proti sbírající se Temnotě.

Tiše vyšla z chýše a přešla mýtinu k nočnímu lesu.

Putovala celé hodiny, až se rozednilo, až do půli dopoledne, kdy narazila na zbytky jejich táborového ohně. Unaveně usedla vedle popela a v myšlenkách se znovu vrátila k oné noci u potoka.

Údy měla ztěžklé, veškerá energie z nich vyprchala, a tak se položila na měkkou zem a hlavu složila na ohnutý loket. Téměř vzápětí usnula a ve snu se vznášela pod hvězdami na smolně černé obloze. Ten sen byl příjemný, oprostila se od obav a strachu, a tak nerušeně létala nocí.

Pod ní leželo Ziraccu, tmavé a ponuré, černá koruna na kopci. Slétla níž a spatřila, jak na vrata paláce buší dav vampýrů. Zlo, vyzařující z této scény, bylo tak mocné, že ji to zatlačilo zpátky, jako kdyby se dotkla pekelného ohně. Prchla od města a zjistila, že se vznáší nad strání, kde se skloněnou hlavou klečela postava v šedé kápi.

Koutkem oka zachytila pohyb. K Megan v šedé pláštěnce se plížil nějaký muž a v ruce svíral nůž s tmavou čepelí.

„Megan!“ vzkřikla Astiana.

Hlava v kápi se zvedla - ale muž skočil kupředu a vrazil Megan nůž do zad. Megan padla, stočila se a rukou ukázala na vraha. Z prstů jí vylétlo světlo a muže zcela obalilo.

A jeho jekot bylo hrozné poslouchat.

Kůže mu popraskala a seškvařila se, z očí mu vyšlehl oheň. Tělo se zhroutilo a z šatů vyrazily plameny. Ve chvilce z vraha nezbylo na stráni nic, jen oddělená noha a půlka ruky.

Meean se s námahou dostala na kolena a kostnatými prsty se snažila dosáhnout na nůž v zádech.

Astianin duch odlétl zpět do spícího těla, a sestra otevřela oči. Vstala a rozběhla se na stráň.

Megan znovu upadla a ležela s tváří v trávě. Astiana ji jemně obrátila a položila si hlavu staré paní do klína. „Megan! Megan!“

„Jsem… živá,“ šeptla Megan.

Padl na ně tmavý stín. Astiana vzhlédla - a krev jí ztuhla v žilách.

Proti měsíci byla vidět silueta vysokého, širokoplecího muže s tváří bledou jako slonovina a očima barvy krve. Na dlouhých bílých vlasech měl tenký stříbrný kroužek, koruna byla osázena drahokamy.

„Carleth!“ sykla Megan a snažila se vstát. Muž se usmál, a v měsíčním světle se zaleskly jeho prodloužené špičáky. Astiana nebyla schopna pohybu - dokonce ani když se sklonil, natáhl k ní ruku a prsty sevřel záhyby jejího hábitu. Pomalu ji zvedl na nohy.

„Dám ti nesmrtelnost,“ pravil tichým, svůdným hlasem. „A ty mi budeš sloužit až do konce světa.“

„Nech ji být, démone!“

Carleth pomalu otočil hlavu, a Astiana spatřila opodál stát Piercolla. Obr nebyl ozbrojen, a Carleth se tiše zasmál. „Chceš mě zastavit, človíčku? Tak jen pojď. Pojď ke Carlethovi.“

„Ne!“ vykřikla Astiana. „Uteč!“

Vampýří král ji odhodil stranou a vykročil k Piercollovi.

„Nó, že jsi ale silný chlapík,“ řekl Carleth. „Vidím, že máš v údech plno síly. Musíš se ale jedno naučit. Tohle je skutečná síla!“ Nesmírně rychle se vrhl na Toskánce a pěstí ho udeřil do brady. Piercolla to nadzvedlo a on odletěl do trávy.

„Astiano!“ zavolala slabým hlasem Megan.

Astiana, stále zpola omráčená, se k ní doplazila. Megan vytáhla z pochvy u boku dýku a strčila ji Astianě do ruky. Čepel jasně zářila. „Zabij to!“ nařídila jí Megan.

Piercollo se zvedl na kolena a pak se dokonce roztřeseně postavil. Vampýr znovu zaútočil, ale tentokrát se mu kolem hrdla sevřely Piercollovy mohutné ruce a stiskly.

„Já nepotřebuji dýchat,“ řekl Carleth, jemuž stisk v nejmenším nevadil. Zvedl ruce a snadno obrovo sevření přerušil. Piercollo se rozpřáhl pěstí, ale Carleth se zhoupl na stranu a hlasitě se zasmál. „Jak jsi ubohý.“ Uhodil Piercolla do tváře, a Astiana zaslechla křupnout kost.

Zvedla se, rozběhla se za vampýřího krále a vrazila mu kouzelnou čepel hluboko do zad. Carleth zavřeštěl a otočil se k ní. Piercollo skočil kupředu, pravou rukou popadl Carletha kolem krku a levou mu zatlačil na rameno. Síla obrova útoku dostala Carletha na kolena. Pak Piercollo mocně zabral vší silou dozadu a zároveň levou rukou zatlačil dopředu a dolů. Carlethovi se natáhl krk a praskl, kůže na hrdle se rozervala a odhalila kost. Vampýr se však stále vzpíral a málem se mu podařilo Piercolla shodit. Obr mu však jedním ohromným škubnutím utrhl hlavu.

Carlethovo tělo dopadlo na zem a Piercollovi vypadla z prstů jeho hlava.

Kolohnát se zhluboka nadechl, vstal a došel k Astianě. „Neublížil ti?“ zeptal se.

„Ne. Kde jsou ostatní?“

„Uvnitř,“ odpověděl. „Myslím, že všechno nejde dobře.“

Toto byl příběh, jak mi ho vyprávěla Astiana. A Piercollova slova byla až nemístně přesná.

• • •

Bral jsem schody po dvou, Raul mě následoval. Nyní mi již na životě nezáleželo, protože ve svém zoufalství jsem na budoucnost bez Ilky odmítal byť jen pomyslet. Teď mě poháněla pouze touha vidět Golgoletha umírat. Protože s jeho smrtí bude město volné.

Na vrcholku schodiště jsem se zarazil. Přede mnou bylo bludiště chodeb, a já se obrátil k Raulovi. „Kde jsi naposledy viděl Maisla?“ zeptal jsem se ho.

„Přišli jsme sem nahoru a rozdělili se. Já šel nalevo, ale dveře byly všechny zamčené. Je tu druhé schodiště, vede nahoru na druhé poschodí - myslím, že Maisl musel jít tamtudy.“

V guvernérově paláci jsem nikdy nebyl a snažil jsem se vzpomenout si na všechno, co jsem o něm kdy slyšel. Byl postaven asi před dvěma sty lety jedním z angostinských králů Vysočiny a nyní uchovával umělecká díla, sochy a

obrazy naloupené na druhém kontinentu během zámořských válek. Byla tam síň, v níž bylo téměř dva tisíce obrazů, některé i stovky let staré. Ta byla na třetím poschodí. Po mé levici bylo okno zastřené sametovým závěsem. Rozběhl jsem se k němu a závěs strhl, takže šerem chodeb pronikl paprsek světla.

Bylo to však měsíční světlo.

Došel jsem ke schodišti vedoucímu nahoru. Přes balustrádu byl přehozen černý plášť, všechno, co zbylo z vampýřího válečníka. „Měl jsi pravdu," potvrdil jsem Raulovi. „Maisl šel tudy." Jílec šavle byl kluzký potem, a já si ho otřel do haleny. Pak jsem se vydal po schodech. Zezdola jsme slyšeli neúnavné bušení na vrata, skřípění a sténání dřeva.

Dostali jsme se nahoru a já spatřil v chodbě ležet Maislův luk a toulec. Víc než to, zpoza otevřených dveří jsme zaslechli řinčení oceli. Než jsem mohl Raula zastavit, skočil přede mne a hnal se na pomoc Maislovi.

Já však zachoval chladnou hlavu, myšlenky jsem měl čisté jako krystalky ledu. Doběhl jsem k místu, kde ležel Maislův luk, a hodil si toulec na rameno. Potom jsem zvedl luk, došel nalevo od oněch otevřených dveří a vyhlédl zpoza veřejí. Komnata za nimi byla plná válečníků v tmavých pláštích, kteří utvořili kruh kolem dvou šermířů. Viděl jsem, jak Raula přemohli, a držíce mu ruce za zády, táhli ho dopředu. Potom jsem se zadíval na Maisla a Golgoletha, kteří se obcházeli v kruhu. Vampýří král byl vysoký, širokoplecí a silný, pohyboval se rychlostí zároveň nepřirozenou i mrazivou. - Přes všechnu svou nesmírnou zručnost vypadal Maisl jako neohrabaný sedlák, jenž neúčinně máchá mečem.

Golgoleth si s ním hrál, vysmíval se mu. „Ty ubohý tvore. Kam se poděla tvá šikovnost? Čekal jsem od tebe víc." Sál byl osvětlen desítkami luceren s červenými skly, díky jejichž světlu scéna zářila jako zpodobnění pekla.

Maisl krvácel z mnoha sečných ran na tvářích, pažích i trupu, ale pořád stál - pohyboval se unaveně, meč držel nahoře. Vzhlédl jsem. Kolem celého sálu se táhla galerie, a na ní se tlačilo mnohem víc vampýrů, než bylo dole, a přihlíželo bitvě. Golgoleth znovu zaútočil, pohnul se rychle jako blesk, a jeho černý meč při výpadu vypadal jako hadí jazyk. Maisl se vrhl doprava do kotoulu. Ale na pravé líci se mu objevil čerstvý škrábanec, kůži měl odchlípnutou a krev mu smáčela kazajku.

„Ty červe!" zařval Golgoleth. „Kvůli tomu, co jsi mě stál, tě nechám trpět. Pro tebe nebude žádná věčnost Temné strany. Z tebe neudělám jednoho z nás. Poznáš bolest, jakou žádný smrtelník nikdy nezažil, a já ti nedovolím zemřít."

„Řeči jsou laciný, ty šerednej zmetku!" prskl Maisl, ale byl to vzdor zrozený spíš z odvahy než z naděje.

Odložil jsem šavli a nasadil šíp na Maislův luk. Natáhl jsem tětivu a zamířil.

V té chvíli mě cosi zasáhlo zezadu a srazilo na podlahu. Cítil jsem, jak mi cosi padá na záda, a do krku se mi zaryly špičáky. Pokusil jsem se převalit, otočit hlavu, ale bolest byla nesnesitelná. Obličej jsem měl vtisknutý do dřevěných prken podlahy. Rukama jsem se snažil dosáhnout na šavli ležící opodál, ale zápěstí mi stiskly vampýří prsty.

Zaslechl jsem syčivý zvuk a pak chřupavý náraz doprovázený prasknutím kosti, a váha zmizela. Převalil jsem se a viděl na druhém konci chodby klečet Wulfa s lukem v rukou. Já měl pres sebe přehozený černý plášť a na něm ležel stříbrný šíp. Zvedl jsem se na nohy.

Vampýři v sále se obrátili a blížili se ke mně. Za nimi byl Maisl odzbrojen, a Golgoleth ho držel za hrdlo ve vzduchu a třepal s ním jako s lapeným potkanem.

Rychle jsem zvedl luk, nasadil šíp a střelil do širokých zad vampýřího pána. Střela prolétla vzduchem. Jakmile jsem ji vypustil, věděl jsem, že to není smrtící výstřel, šíp se nicméně zabořil Golgolethovi do předloktí. Vampýří král si toho zřejmě ani nevšiml, ani nepustil celkem bezvládně visícího Jaryka Maisla.

Jenže právě ve chvíli, kdy se vampýři dostali ke mně, jsem zahlédl, jak Maisl natahuje ruku. Popadl vyčnívající dřík, vyrval šíp z rány a zarazil ho Golgolethovi do hrdla. Vzduch proťal hrůzný skřek, a vampýři, blížící se ke mně, se zastavili a otočili. Golgoleth pustil Maisla a potácivě couval. Maisl dopadl na podlahu, ale jak se na něj vampýři hnali, popadl meč, skočil dopředu a světelná čepel zasvištěla ve vodorovném oblouku, a jediným mocným úderem Maisl přesekl Golgolethovi krk.

V okamžení byl celý sál prázdný a tichý, byli tu jen Raul Raubert a zakrvácený, leč vítězný Jaryk Maisl.

Světlonoš padl na kolena. Já klesl na podlahu zády ke stěně a znovu jsem spatřil svou milovanou Ilku. Duši mi zaplavila prázdnota.

A já se rozplakal.

Přistoupil ke mně Raul a objal mě. Naštěstí nic neříkal, a mne jeho přítomnost uklidnila. Po chvíli se k nám připojil Maisl s Golgolethovou lebkou. Raul mu vysvětlil, co se stalo s Ilkou a ostatními, a Maisl mě poplácal po rameni a vyšel na chodbu.

Raul mi pomohl na nohy a vydali jsme se za Světlonošem. Ten seděl u hrbáče, jenž byl ve tváři úplně popelavý „Všechno tohle pro pár lebek," prohodil Maisl s nuceným úsměvem.

„Teď nejseš takovej… krasavec," přidal se Wulf.

„Ženský jizvy milujou," namítl Maisl. Pomalu jsme sešli dolů, Raul zpola nesl Wulfa, já podpíral Světlonoše.

Padla noc, ale město bylo prázdné a tiché. Posadili jsme se na schody před palácem a nechali se ovívat studeným nočním vánkem. Rány na hrdle mě pálily, ale já to skoro necítil.

Po chvíli jsme zaslechli pochodující muže a spatřili přicházet Brackbana, Piercolla a stovky válečníků. Brackban se k nám rozběhl a poklekl před Maislem.

„Páni, vy jste to dokázali!" zvolal.

Maisl byl příliš unavený, aby odpověděl. „Pořád zbývá ještě jeden král," řekl jsem.

Brackban zavrtěl hlavou a pověděl nám o Piercollově souboji s Carlethem. „Jak se má Megan?" zeptal jsem se.

Když mi odpovídal, tvářil se Brackban vážně. „Žije, ale v zádech má ránu po noži - hlubokou, a bojím se, že smrtelnou."

Zavřel jsem oči a přemohla mě nesmírná únava. „Vyhráli jste," slyšel jsem Brackbana.

„Ztratil jsem něco mnohem cennějšího, něco mnohem dražšího…" Víc jsem ze sebe vypravit nedokázal. - Vstal jsem a vydal se do opuštěného města.

12

MĚSTO, JÍMŽ JSEM PROCHÁZEL, SE KOUPALO v měsíčním svitu. Nemířil jsem nikam zvlášť a jen jsem se tak bezcílně toulal. Z dálky jsem slyšel Brackbanovy muže zpívat na oslavu vítězství, úzkými ulicemi se rozléhal jejich smích.

Zahnul jsem za roh a zjistil, že stojím právě v té boční uličce, kde jsem poprvé viděl Jaryka Maisla seskočit z balkonu. Připadalo mi to, jako kdyby uplynula celá staletí… jako by toto byl zcela jiný svět. Nemohl jsem si ani vzpomenout na jméno oné dívky, kterou jsme zachránili. V té chvíli mi nezbyly už žádné slzy. Ilka byla pryč, a já cítil prázdnotu, která přichází, když člověku vyrvou sdílené vzpomínky. Část radostí života se rodí z toho, když člověk sedí se svou láskou a řekne: „Pamatuješ ten den na horách?“ Nebo třeba na procházku u potoka, či tanec v předvečer letního slunovratu, když začalo pršet? Radostí stále oživovaných tím, že o nich mluvíme.

Milovali jsme se s Ilkou jenom devětkrát. A já si vzpomínám na každou drahocennou chvilku, na každý dotek i polibek, na její sladký dech, na vůni jejích vlasů.

Seděl jsem sám a v duchu jsem se probíral těmi dny v lese. Zavrzaly dveře, a já vzhlédl a spatřil, jak do noci vychází jakási postarší žena s dítětem. Ta žena byla vyhublá na kost, ramena měla ohnutá. Děcko stálo, pevně se drželo její ruky, a očka mělo rozšířená a vyjukaná.

„Je tu bezpečno,“ řekl jsem. „Všichni jsou mrtví.“

„Uslyšela jsem zpěv,“ promluvila ta žena. „Ti… tvorové nezpívali.“

Tehdy jsem vstal a přiblížil se k ní, ale dítě se stáhlo za ženiny suknice. „Jak se vám povedlo jim uniknout?“ zeptal jsem se.

„Schovávali jsme se v podkroví,“ vykládala mi. „Byli jsme tam… Bůh ví, jak dlouho.“

Vzal jsem ji za ruku a vedl k paláci. Byla slabá, stejně tak i dítě. Celou tu dobu nic nejedly a přežily jenom díky dešťové vodě, která dovnitř zatékala puklinou ve střeše. Holčička nejdřív nedovolila, abych ji nesl, ale neměla v křehkém tělíčku žádnou sílu, a tak začala plakat. Tehdy jsem ji zvedl a pochoval, a ona mi položila hlavičku na rameno a usnula.

Jak jsme tak pomalu kráčeli městem, plížili se ze svých skrýší další lidé, které přitáhly písně a smích z paláce. Člověk dokáže přežít ledacos. Záplavy, hladomor, sucho, války i morové rány - on je všechny porazí. Dokonce i v Ziraccu, městu vampýrů, se našli lidé, kteří se dokázali schovat, a přežili proti všem předpokladům.

Ale z osmnácti tisíc původních obyvatel jich ve městě nezůstalo víc než šest set.

Dopoledne jsme je shromáždili všechny. Procházel jsem mezi nimi. Nikdy nezapomenu na jejich oči. Všichni měli ten uštvaný výraz. Žádný z nich v životě na všechnu tu hrůzu nedokáže zapomenout. Protože mnohé z nich pronásledovali vlastní milí, přátelé a bratři. Manželé chytali manželky, děti své rodiče.

Ó, Cataplasi, jak velké zlo jsi to vypustil na svět! A bylo to zlo toho nejodpornějšího druhu - muži, ženy a děti proměnění proti své vůli ve vampýry, stávali se sami zloduchy. Lidé mluví o Božím soudu. Co jsi řekl, Cataplasi, když - pokud - jsi stál před tímto soudcem? „Nebyla to moje chyba? Já to nevěděl?“ Bude to považováno za obranu? Myslím, že ne. Co je horší zlo, než nutit jiné kráčet po temných stezkách?

Ze šesti set přeživších jich sedmnáct zemřelo během následujících tří dnů, někteří kvůli dlouhému hladovění, jiní proto, že byli staří a slabí. Ale většinou to, myslím, vzdali, už neměli proč žít.

Brackban zorganizoval oddíly pomocníků, a do města se stěhovali lidé z okolí, přebírali krámky a obchůdky, krčmy a domy. Nevydržel jsem tam. Světlonoš také ne, a společně jsme odešli zpátky do lesa.

Ale nejdřív jsme vyřídili ty lebky. Brackban si vzal první a ukryl ji někde ve městě. Wulf vzal druhou a já třetí. Já tu svou zakopal pod kořeny obrovského dubu. Co udělal Wulf s tou svou, na to jsem se nikdy nezeptal.

Jaryk Maisl toho cestou onen první den moc nenamluvil. Rány ho pobolívaly, ale on měl v hlavě víc než bolest.

Zapálili jsme si oheň v mělké jeskyni a v provizorní misce z kůry jsme si uvařili trochu ovesných vloček. Seděl jsem a díval se, jak plameny olizují kůru, ale nespálí ji, protože voda v misce pohlcovala žár. Podělili jsme se o kaši a pak položili prázdnou misku na oheň. Téměř okamžitě shořela na popel, jako by se žár mstil za to, že mu předtím bylo bráněno.

„Takže zemřel dobře, totiž Corlan?“ zeptal se Maisl a porušil tak dlouhé ticho.

„Ano. Zaútočil na ně na všechny, beze strachu.“

Maisl potřásl hlavou. „Kdo by si to byl pomyslel? Je v nebi, co myslíš?“

Pokrčil jsem rameny. „Já na ráj nikdy nevěřil. Ale viděli jsme peklo, Jaryku. Takže, kdo ví?“

„Chtěl bych si myslet, že tam je. Ale jak by pak rozhodovali o výsledku? Byl to lupič a zabiják. Mohl tenhle jeden statečnej čin zastínit to ostatní, co udělal?“ Povzdechl si a přinutil se k úsměvu. „Jen si mě poslechni! Jaryk Maisl mluví o ráji.“

„Myslím, že mluvíš o spáse - a ano, já věřím, že žádný člověk nemůže být tak zlý, aby nemohl být spasen. Zachránil mi život. O tom není pochyb. Jednal velmi udatně - stejně jako ty.“

„Nesmysl! Já tam šel, protože ten parchant šel po mně. Já se staral jenom sám o sebe.“

„Nikdo jiný tu není, Jaryku,“ řekl jsem unaveně. „Jenom ty a já. Tak přestaneme předstírat. Ty jsi Světlonoš. Je to tvůj osud. Víš to ty, vím to já. A ty ses vydal do srdce zla, protože jsi musel, protože právě o tom je být Světlonošem. Ty už nejsi Jaryk Maisl psanec a zahořklý muž. Ty jsi lesů pán a lidé tě uctívají. Ještě za tisíc let si o tobě budou vyprávět. Změnil ses, příteli. Proč to nepřiznáš?“

„Pořád romantik, Owene? Já se nezměnil.“

„V tom se mýlíš. Kdysi jsi mi řekl, že přátelství je jenom slovo, popisující člověka, který potřebuje nějakou službu od jiného člověka. Říkal jsi, že přátelství neexistuje v takové podobě, jak ho používají bardové. Ale Corlan pro tebe zemřel - a další lidé této země. Víš, že je to pravda. A když jsi byl připraven sám se poprat s Golgolethem, nečekal jsi, že tě

někdo doprovodí. Ale my šli s tebou. A ještě něco jiného… i když to nepřiznáš… kdybychom na tvém místě byli já nebo Wulf a vydali se do vampýřího města, ty bys byl šel s námi - i kdyby Golgoleth nikdy neslyšel tvé jméno.“

„Pcha! Sni dál, barde! Ty mě vůbec neznáš, a já nedovolím, abys mi vnucoval ty svý hrdinský představy. Mám tě rád, Owene. Mám rád Wulfa. A ano, pro vás dva bych hodně riskoval. Na tohle jsem přišel. Ale vždycky si budu nejdřív hledět svejch vlastních zájmů. Vždycky! A svůj život za žádnýho člověka nepoložím.“

Tvář měl rudou vzteky a oči mu svítily strachem. Už jsem chtěl promluvit, když jsem zahlédl onu utajovanou hrůzu a poznal, s naprostou jistotou, že chápe nevyhnutelnost svého osudu. Náhle mě rozrazila zima a já v duchu uviděl obrázek ověnčeného býka vedeného ulicemi, kde jásají lidé a házejí mu pod nohy květiny. Ale na vrcholku kopce, v jasném slunečním světle, čeká kněz se zakřiveným nožem a oltář, po němž zakrátko poteče krev.

Naše pohledy se setkaly a já věděl, že hlavou Jaryka Maisla táhnou obdobné myšlenky. Olízl si rty a pokusil se o úsměv, a já dopředu věděl, co řekne - co opravdu musel říci, slova jako kouzlo k odehnání zla v onom posledním dni na slunci.

„Já nejsem Světlonoš, Owene. Nejsem.“

My oba jsme však věděli. Napjatě se mi podíval do tváře. „No, tak řekni něco, Owene, i když nebudeš souhlasit.“

Odvrátil jsem zrak. „Nevím, co chystá budoucnost,“ řekl jsem, „ale jsme přátelé a já budu stát po tvém boku.“

„To by nemuselo bejt právě nejbezpečnější místo,“ zašeptal.

„Já bych to jinak ani nechtěl.“

• • •

Vesnice se skoro vůbec nepodobala té ospalé vísce, kde jsem poprvé zahlédl Ilku a Megan, kde jsem se naučil připravovat maso a trávil dny štípáním polínek a hraním na harfu. Na břehu jezera byly vztyčeny plátěné stany a u lesa stály hrubé přístřešky. - Když se po lese roznesla zpráva o pádu Ziraccu, z hor sem přicházely stovky lidí.

Když jsme se s Maislem vynořili z houští, na vzdálených kopcích jsme dokonce uviděli řadu povozů, vinoucí se dolů k osadě.

Uprostřed osady se hemžili lidé, a tlačenice byla taková, že Maisl prošel nepoznán a my se v pořádku dostali do klidu Meganiny chýše.

Stará paní ležela na zádech, zřejmě spala, a u lůžka nemocné seděl jakýsi postarší muž. Byl to ten samý, co o ni pečoval ve vesnici Ocrey, když ji popálilo Cataplasovo kouzlo.

„Jak je jí, Osiane?“ zeptal jsem se. Muž vzhlédl a světle modré oči měl studené a nepříjemné.

„Připravuje se na cestu,“ řekl, slova zněla drsně, a hořkost ani nezakrýval.

Megan otevřela oči a naklonila hlavu na polštáři. „Vítězní hrdinové se vracejí,“ zašeptala.

V místnosti byl cítit zatuchlý pot a vznášel se tu odporný nasládlý puch rozkládajícího se masa. Megan měla popelavou tvář a pleť pod očima a v koutcích úst zabarvenou domodra. Ztěžka jsem polkl a snažil se uklidnit, aby na mně nebylo vidět, jak mě její stav šokoval. Bylo to marné. Moje tvář byla otevřeným oknem a mraky mého smutku mohla Megan jasně vidět. „Umírám, Owene,“ oslovila mě. „Pojď - sedni si sem.“

Osian vstal, zapraskaly mu klouby, a pomalu vyšel ven do slunce. Sedl jsem si na postel a vzal Megan za ruku. Pokožku měla rozpálenou a suchou, její prsty vypadaly jako spáry, protože maso se z nich ztratilo.

„Je mi to líto,“ řekl jsem.

„Carlethův asasin měl na čepeli jed,“ vysvětlila mi. „Pomoz mi nahoru!“

Maisl donesl druhý polštář, a já ji zvedl do sedu. Nevážila skoro nic a hlava se jí zvrátila na krku příliš tenkém, aby ji udržel. „Už bych měla být mrtvá,“ vydechla, „ale moje nadání udržuje mou duši v kleci téhle hnijící skořápky.“ Slabě se usmála na Maisla. „Běž ven na sluníčko, Světlonoši,“ nařídila mu. Rychle vycouval, vděčný, beze slova, a my s Megan zůstali sami. „Jako mnoho silných mužů nesnáší pohled na nemocné,“ podotkla. Překulila hlavu na polštáři a upřela na mne zrak. „Utrpěl jsi takovou ztrátu, Owene. Takovou bolest.“

Kývl jsem, ale neříkal nic. „Byla to hodná holka, s dobrým srdcem a statečná,“ pokračovala Megan.

„Už nic neříkej,“ poprosil jsem ji, protože jsem cítil, jak ztrácím sebeovládání. Zhluboka jsem se nadechl. „Promluvme si o něčem jiném.“

„Nedovol, aby ji tvůj žal odehnal pryč,“ varovala mě, „protože pak by byla opravdu mrtvá.“

„Myslím na ni pořád, Megan. Jen o ní nemůžu mluvit.“

„Vyhráls, básníku. Zničil jsi zlo a zachránil zemi. Ale ještě to neskončilo.“

„Vampýří králové se nevrátí,“ řekl jsem jí. „Jsou pryč - a my máme lebky.

„A přesto bude Maisl čelit Golgolethovi znovu,“ zašeptala. Zachvěl jsem se a stáhl se.

„Co tím myslíš?“

„Přesně to, co říkám. S mečem v ruce musí překonat hradby hradu a vyzvat pána vampýrů. A příště nebude mít tebe, abys poslal zářící střelu na jeho záchranu. Ale bude mít mě.“

V očích měla vzdálený, nezaostřený pohled, a já viděl, že je v deliriu. Držel jsem ji za ruku a hladil po suché kůži. „Odejde od tebe, ale vrátí se. Čekala jsem tak dlouho. Tak dlouho… Kruh času se otáčí… otáčí.“ Na chvíli se odmlčela, hleděla na nějaký bod v minulosti, na nějakou prastarou vzpomínku, která u ní vyvolala úsměv.

„Megan!“ zavolal jsem. Ale ona mě neslyšela.

„Miluji tě,“ řekla duchovi ze vzpomínky. „Proč jsi mě opustil?“ Její síla bezděčně vzplála a zalila jí tvář mládím a krásou.

„Jak jsi mě mohl opustit?“ zeptala se.

Mlčel jsem, protože můj hlas už k ní nemohl proniknout. Ale když jsem se zadíval na nádheru toho, co bylo, zjistil jsem, že uvažuji o tomtéž, o čem přemýšlela ona. Jak mohl nějaký muž opustit takovou ženu?

„Měl jsi to všechno,“ říkala a oči se jí zalily slzami, které jí stékaly po lících. „Byl jsi králem. Všechno, co jsi kdy chtěl!“

Znovu jsem ji zavolal, ale neodpověděla mi. A v té chvíli jsem to pochopil. Od prvního dne, kdy znala moje jméno a

seděli jsme a mluvili o kouzlech a životě, jsem toužil poznat Meganino tajemství. Teď bylo vše jasné. Tady ležela slabá a umírající, a přesto i v deliriu dokázala vyvolat jedno ze sedmi velkých kouzel. V ústech mi vyschlo a srdce mi leknutím začalo bušit nepravidelně.

A já ji oslovil jménem - jejím pravým jménem. „Horgo!“

To slovo bylo proneseno šeptem, ale proniklo až k ní. Kouzlo krásy pohaslo, a ona zamrkala a vrátila se ke mně.

„Je mi líto, Owene, blouznila jsem?“

„Ano.“

„Odkud jsi věděl, jak mě zavolat?“

Pokrčil jsem rameny a usmál se. „Mám také nadání, paní. - Když jsem poprvé vytvořil obraz Horgy, použil jsem krásku z tvého mládí, kterou jsi mi ukázala. Připadalo mi to správné. A vždycky jsem věděl, že na tobě je něco zvláštního - od prvního dne. A když Cataplas přiznal, že jsi byla jeho učitelka, věděl jsem, že musíš mít moc, o níž se mně ani nesnilo. Jak jsi dokázala přežít tak dlouho? A proč jsi čekala tady, v tomto lese? Proč? Věděla jsi, že se Golgoleth vrátí?“

Kývla. „Dostane se ti všech odpovědí, chlapče. Ale ne hned. Rozluštíš svou hádanku, Owene. Kdy jsi ty poprvé uviděl mě?“

„Bylo to tady, v zimě, na břehu jezera.“

„To opravdu bylo, ale já jsem tebe potkala poprvé na jaře, a ty jsi mě varoval, abych ti nečetla myšlenky, protože některé vzpomínky prostě nejsou pro mě.“

„Jsem ztracen, paní. Žádný takový hovor jsme nikdy nevedli.“

„A, Owene - k tomu rozhovoru teprve dojde, a toto setkání je vzpomínka, skrze niž mě budeš chránit. Kruh času…“ Znovu se odmlčela, a já mohl jenom hádat, jakou námahu jí dá zůstat naživu. Cítil jsem, jak mi tiskne ruku. „Chtěla jsem… musela jsem žít ještě o chvíli déle,“ vysvětlovala „Naživu mě držela jedna otázka. A odpověď přijde teprve za několik měsíců. Teď se to nikdy nedovím.“

„Kdo byl ten muž, kterého jsi milovala?“ zeptal jsem se, a jí znovu vyhrkly slzy.

„Kdo myslíš?“

„Rabain.“

„Velmi správně, Owene. Ano, byl to Rabain. Byl to velký král, milovaný - snad dokonce i zbožňovaný. Zabil vampýří pány a založil řád rytířů zaslíbených boji proti zlu. A miloval mě. Vím, že mě miloval! Jenže mě opustil, Owene… nasedl na koně a odjel ode mne. Nikdy jsem na ten den nezapomněla. Jak bych mohla? Zbroj měl ze zlata a přes ramena plášť bílý jako sníh. Neměl štít ani přilbu. Kůň byl hřebec - mohutný, dobře osmnáct pěstí, bílý jako oblaka v létě. A tehdy jsem ho viděla naposled. Prosila jsem ho, aby zůstal, nabídla jsem mu nesmrtelnost. Takovou jsem tenkrát měla moc, že jsem si myslela, že nás oba udržím navěky mladé. Dokonce jsem před ním padla na kolena. Umíš si to představit? Mohla jsem samozřejmě seslat kouzlo, které by ho zadrželo. Jen si to považ, Owene. Mohla jsem ho přimět, aby mě miloval ještě víc. Vím, že bych do dokázala. Ale to by nebylo skutečné. A bylo by mě to žralo, jako to teď dělá tenhle jed. Tak jsem ho nechala jít.“

„Proč odešel?“ zeptal jsem se jí.

Pokusila se o úsměv. „Přišel za ním jeden stařec, kterého miloval. Básník. Prozradil mu budoucnost. Takový laskavý starý pán. Myslím ale, že byl Rabainovi bližší, než bych kdy mohla být já. A protože ho Rabain potřeboval, vydala jsem se na cestu, abych ho přivedla. Chtělo to mocná kouzla a velké soustředění. Teď si přeju, abych to byla odmítla.“

„Co mu řekl?“

„To nevím, Owene. Proto jsem čekala všechny ty roky, abych to zjistila. Všechny ty roky… osamělé roky.“

„A to sis nenašla další milence?“

Vydala ze sebe zvuk, suché uchechtnutí, a v očích se jí zablýsklo. „Stovky,“ řekla. „Jak míjela staletí, nejeden rok jsem si zkrátila s hezkým mužem. S některými jsem se opravdu bavila, s pár z nich jsem byla dokonce šťastná. Ale žádný nebyl Rabain… žádný nebyl Rabain.“

„Co se s ním stalo?“

„Já nevím. To právě bylo… je… tak bolestné. Věděl, že jede vstříc velikému nebezpečí, stejně jako já. Ale ani jeden z nás nepromluvil o smrti. Řekl mi, že se vrátí, a já řekla, že mu věřím. A oblékla jsem ho do jeho brnění, upevnila každý háček, promazala mu ramenní chrániče. Každý háček. A nakonec tam stál přede mnou a sklonil se dolů a políbil mě. A to brnění bylo tak studené, tak studené.“

„Jak dlouho jste byli spolu?“

„Deset let. Jenom zlomeček mého života. Porodila jsem mu syna - hezkého chlapce, vyrostl z něho skvělý muž. On naproti tomu měl spoustu synů a rod sílil. Snažila jsem se je všechny uchovat v paměti, ale nebylo to možné - až na jednu rodovou větev, která se drží svého dědictví: pánové z Arkney. Pocházejí z Rabainovy krve. Když Angostinové prvně napadli sever, hrabě z Arkney se oženil s horalskou princeznou a rod pokračoval. Proto mě tolik potěšilo, když se Raul Raubert hrdě přihlásil ke Světlonoši. On je poslední toho rodu, a v žilách mu stále proudí ta pravá krev.“

Znovu se odmlčela a pak se opět usmála, ale v očích měla smutek. „Z toho rodu ale taky pocházel Gilbaud Azrek.“ Povzdechla si. „Žila jsem moc dlouho a moc jsem toho viděla.“

Tehdy se odmlčela a já ji zavolal jménem. Zachvěla se jí víčka a v hlavě mi zašeptal její hlas.

„Uvidíš mě zase, Owene, ale já tě nepoznám.“

A tak tam zemřela, bezbolestně vyklouzla ze svého těla.

Ještě chvíli jsem ji držel za ruku. Pak jsem jí zakryl tvář a vyšel z chýše.

• • •

Našel jsem Maisla sedět u jezera, házel po hladině žabky. Přisedl jsem si k němu, ale on se na mě ani nepodíval.

„Hnusnej život!“ zavrčel a hodil další oblázek, který se odrazil šestkrát, než zmizel pod vodou.

„Tys měl starou paní rád, viď?“
„Nezkoušej mi lízt do hlavy!“ vyjel na mě.
„Nechtěl jsem být dotěrný. Ale odešla, Jaryku. Odešla bez bolesti.“ Maisl neříkal nic, ale odvrátil se ode mne. „Jak ses s ní setkal?“ zeptal jsem se. Pokrčil rameny. „Seděl jsem u ohně, když prostě přišla z lesa. Sedla si, jako kdybych byl starej kamarád, a dala se se mnou do řeči. Znáš to. Počasí, úroda, rybaření. Prostě jenom takový řeči. Podělil jsem se s ní o jídlo. Byla zima a stmívalo se, když vstala a řekla, že má ve srubu volnou postel. Tak jsem šel s ní.“
„Znal jsi ji dlouho?“
„Ne - tak měsíc, než jsem tě našel v lese. Ale dobře se s ní povídalo. Nic nechtěla. A měla mě ráda, Owene… kvůli mně samotnýmu. Rozumíš? Prostě kvůli mně - Jaryku Maislovi.“
„Jako matka?“
„Říkal jsem ti, ať mi nelezeš do hlavy! Byla to jen taková stará paní. Ale bylo mi s ní dobře. Nemusel jsem myslet na to, jak se s ní vyspat. Nemusel jsem ji svádět. Nemůžeš mít ani potuchy, jak je to občas dobrý. Prostě si popovídat se ženskou a poslouchat. Žádnej svůdnej hlas, žádný laciný kouzlo. A byla to dobrá ženská, Owene. Tenkrát, jak ji chtěli upálit, jsem jí chtěl pomoct. Chtěl jsem… á, co na tom záleží? Každej jednou umře. Bohové, tohle už bys měl přece vědět.“
Bylo to, jako by mi vrazil políček, protože se mi před očima mihla Ilčina tvář, a já ucítil tíhu svého žalu.
„Promiň, Owene,“ vyhrkl, natáhl ruku a stiskl mi paž; „Nechtěl jsem tě ranit. Byla to hodná holka. Zasloužila si něco lepšího.“
„No,“ řekl jsem neschopen dostat z hlasu hořkost, „spala s velkým Světlonošem, takže její život nebyl úplně promarněný.“
„Tohle neříkej!“
„Co chceš, abych řekl? Nebylo jí ani osmnáct a je mrtvá. Miloval jsem se s ní devětkrát, měli jsme jenom několik dní.“
„Víc žádnej z nás nemá, Owene. Jenom pár dní. Pár chvil na slunci. Ty vaše byly kratší než ostatních - ale měli jste je. Moje máma mi toho moc nedala, ale dala mi jednu radu, a já si jí dlouho cenil. Říkávala: ‚To, co máš, ti můžou sebrat, ale nikdo ti nemůže vzít, co sis užil.' Rozumíš?“
„Kéž bych ji nikdy nebyl potkal,“ řekl jsem a v té chvíli jsem to myslel vážně. Prudkost mého žalu mi připadala nezměrně silnější než láska, kterou jsme prožili.
„Ne, to nechceš,“ ujišťoval mě Maisl. „Ani zdaleka ne. Sám jsi to říkal… její život byl jedna velká tragédie. Ale tys jí dodal něco čistého, něco radostného. Tys jí dal důvod žít. Buď na to pyšnej!“
Pohlédl jsem na něho novýma očima. „Je tohle Jaryk Maisl, který přivedl jednu ženu k sebevraždě? Je tohle lupič, kterému záleží jenom na zlatě?“
Tehdy mě uhodil, ostrý políček hřbetem ruky, z něhož se mi zatočila hlava, a vstal. „Libuj si v sebelítosti, jestli musíš,“ pronesl chladně. „Já mám na práci důležitější věci.“
Pohřbili jsme Megan na louce pod větvemi smuteční vrby - na otevřeném místě, z něhož bylo vidět na hory a opodál proudil potok. Nepostavili jsme žádný náhrobní kámen, ani jsme místo nijak neoznačili. Tak se prostě tenkrát v lese umíralo.
Nikdo neproslovil žádnou modlitbu, ale když hrobníci odešli a já stál sám u malého rovu, pronesl jsem rozloučení a dovolil větru, aby má slova odnesl tam, kam měl namířeno. Horga Kouzelnice odešla ze světa, ať už do zapomnění, nebo do ráje, cožkoliv z toho existovalo za závojem života. Jako bard jsem mohl doufat, že tam někde mezi světy na ni čekal Rabain, ale jako člověk jsem cítil jenom smutek, že je pryč.
• • •
Příštích pár měsíců bylo jak zmatených, tak pamětihodných. Po celé zemi byly dobývány angostinské citadely a lidé překypovali duchem svobody. - Přesto to však nebyly snadné časy. Protože přes svou tyranskou vládu Angostinové zajišťovali jisté dodržování zákonů. Bez nich hrozila anarchie, a Brackban se musel stát i soudcem, stejně jako generálem. Do měst a městysů byly vysílány policejní oddíly a ve jménu Světlonoše byly vyhlašovány nové zákony. Bylo třeba urovnávat rozepře a ustanovit územní práva.
Dobře si vzpomínám na jeden případ, kdy se o tavernu v Ziraccu přihlásilo pět rodin. První tvrdila, že jí byla vlastnická práva ukradena v době před vpádem Angostinů. Druhá prohlašovala, že je zakoupila od Azreka. Třetí měla dřívější nárok, založený na darovací listině podepsané horalským králem před šedesáti lety. Čtvrtá přísahala, že jim tavernu odkázal nejnovější majitel. A co se páté týče, no, ta ji držela, neboť se tam přestěhovala po zabití vampýřích králů. Nárok těchto lidí byl založen na tom, že převzali jen prázdné zdi bez vybavení a vložili do krčmy vlastní kapitál, aby si získali zákazníky.
A obdobných případů byly desítky - některé rozsoudil Maisl, jiné Brackban nebo Raul Raubert. Seznam však narůstal, a byli jmenováni další soudci. Většina pocházela z církve, byli to biskupové a kněží - dokonce i jedna abatyše, i když mít ženu jako soudkyni se zprvu neukázalo jako příliš populární. Další byli úředníci či právníci z osvobozených měst.
Pomalu, jak podzim přecházel v zimu, byl nastolen jakýs takýs pořádek.
Corlanovi psanci nyní následovali Maisla jako elitní královská garda, a Brackban dál cvičil rekruty a důstojníky. Tempo revoluce se zpomalilo, ale i přes mnoho nepříjemností zůstávala nálada optimistická. Dokonce i když od jihu přicházeli poutníci, kupci a dráteníci se zprávami o tom, že král Edmund sbírá vojsko, bylo vidět jenom málo chmur. „Máme Světlonoše,“ říkali lidé. „Jeho nikdo nedokáže porazit.“
Během těch měsíců jsem Maisla vídával jen málo. Projížděl zemí s Raulem, sbíral muže, promlouval k lidem, vybíral peníze, aby mohl zaplatit za zbraně, které bude nové vojsko potřebovat. Kupci mu nedávali na úvěr - protože oni ve Světlonoše nevěřili. Jediné, co věděli, bylo, že angostinský válečný král se připravuje na jaře vytáhnout na sever - a kam přijde, tam bude následovat smrt a zkáza.

Zoufalství zvyšuje ceny, můj drahý duchu. Naše vojsko nutně potřebovalo zbraně, a železo na ně se nacházelo jedině na jihu. Proto jsme potřebovali zaplatit lidem, kteří byli ochotní nám je propašovat. Oštěp se železným hrotem, jenž by měl stát tak dvě pence, se nyní prodával za dvacet. Meče a halberdy byly sedmkrát, osmkrát dražší. A brnění? Bez ohledu na to, kolik peněz jsme získali, jeho cena byla nedostupná.

Edmund uzavřel jižní hranice, a kupci, u nichž našli vozy naložené zbraněmi, byli věšeni, topeni a čtvrceni. Přístavy byly také uzavřeny, a ikénské galeony kotvily u pobřeží, připravené zahákovat a dobýt kteroukoliv loď, která by se pokusila proplout kolem.

Největší strach jsme ale měli z hladomoru, protože značná část potravin spotřebovaných na severu byla dovážena z bohatších a úrodnějších jižních krajů.

Wulf s Piercollem se starali o zásobování vojska, avšak když se vlády ujala zima, jejich povinnosti se rozšířily. Zásobování vesnic a městeček, odříznutých díky sněhu, jídlem, doplňování sýpek ve městech a rozdělování zásob po celém severu - to jim zabíralo veškerý čas. Zimní měsíce byly plné nebezpečí, ale až na ojedinělé případy hlad nenastal. V severním městě Callias dav vydrancoval skladiště, ale Brackbanova domobrana srocení rozehnala a dvacet vůdců vzbouřenců pověsila jako odstrašující příklad pro ostatní. Za tu dlouhou, trpkou zimu to byl jediný incident.

A co dělal Owen Odell během této doby? V nové vládě jsem neměl žádnou funkci a Maisl se mnou po onom střetu u jezera celé týdny ani nepromluvil. Neměl jsem místo, žádnou konkrétní úlohu. Pomáhal jsem Wulfovi a Piercollovi s rozdílením potravin a Astianě jsem pomáhal pečovat o nemocné. Gastoignetinská sestra se přestěhovala do Ziraceu, aby pomáhala těm, kdož přežili Golgolethovu krátkou vládu. Bylo třeba postarat se o sirotky, najít rodiny, které by si k sobě vzaly během drsných zimních měsíců dítě navíc. A Astiana také založila školu, kde každý den vyučovala neochotnou omladinu základům psaní a aritmetiky.

Většinou jsem však utrácel dny jen přemýšlením o Ilce a hraním na harfu. Tehdy jsem žil v Meganině domku a pokračoval v její práci, staral jsem se o maso, připravoval husy a kuřata pro stůl a sbíral bylinky, které používala Astiana k zahánění infekcí a horeček.

Když se však přiblížilo jaro, nálada lidí se začala měnit. Všichni mluvili jen o nadcházející válce a o hrozivé pověsti válečného krále.

Jednoho jasného rána jsem seděl na stráni nad potokem a všiml jsem si, jak na náves přicválal jezdec na koni. Lidé se kolem seběhli. Muž vyhledal Brackbana, jenž tu byl právě na návštěvě. Já dolů nešel. Z toho, jak mě zamrazilo, jsem poznal, jaké zprávy jezdec přivezl.

Válečný král přicházel.

• • •

Sníh na kopcích již tál, když mě povolali do Ziraccu. A když přijeli jezdci, vedouce koně navíc, byl jsem si jist, že Maisl potřebuje poradit. Během zimy, když mě nezavolal ani nevyhledal moji radu, jsem se cítil poněkud dopálený. A teď, když jsem jel na vysokém hřebci, jsem si v duchu procvičoval, jak ho pokárám za nedostatek zdvořilosti. Budu laskavý a ochotný promíjet, nicméně jsem hodlal vypustit střelu, která najde cíl.

Maisl se neusídlil v paláci. Ten byl teď zavřený a nikdo tam nechodil. Vampýři zmizeli, ale vzpomínka přetrvávala, a zlo zde napáchané, podle místních bájí, prosáklo do stěn. Světlonoš se místo toho usadil v jednom domě v bohaté kupecké čtvrti. Kolem byly hezké zahrady lemované vysokými zdmi. Vjel jsem se svým doprovodem přední branou, a štolbové odvedli koně pryč a sloužící nás uvedli do hlavního sálu. Oba jezdci, kteří mě doprovázeli, se uklonili a nechali mě tam, a byl to Brackban, nikoli Maisl, kdo mě přisel přivítat. Zavedl mě do malé knihovny, a tam jsme usedli do pohodlných, měkce vycpávaných kožených křesel postavených před krbem. Venku pálilo slunce, ale v místnosti byla přesto zima, takže v krbu hořel oheň.

„Sundej si boty a uvolni se," vybídl mě Brackban a přešel k širokému dubovému stolu, na němž byly poházené dokumenty, svitky a dopisy, vosk a pečeť Světlonoše. Měl jsem dojem, že Brackban vypadá dost unaveně, zhubl a původně dlouhé plavé vlasy měl nyní nahrubo zastřižené na ježka. Na sobě měl dlouhé tmavozelené roucho a vypadal spíš jako duchovní než jako válečník. Na stole stál džbán vína, a Brackban naplnil dva stříbrné poháry a jeden mi podal. Pak se posadil naproti mně a mlčky upíjel.

„Kde je Maisl?" zeptal jsem se ho.

Chvíli neříkal nic, pak si povzdechl. „Je pryč, Owene. Nevím, kam se poděl."

„Pryč?" zopakoval jsem popleteně. „Před třemi dny prý mířil k Ziraccu. Měl sem dorazit včera pozdě večer. Napadá mě jen, že byl zaskočen, nebo ho chytili královští zmocněnci. Jen Bůh ví, kde je teď."

Odvrátil jsem od něho zrak. Instinktivně jsem věděl, že Maisl nebyl zaskočen a zabit, ani chycen. Udělal to, co pořád sliboval - sebral se a utekl, teď, když byl konec na dohled. Ale co jsem mohl říci tomuto silnému, věrnému muži, který tu zůstal, aby zachránil, co se dá?

„Bez něj jsme vyřízení," pokračoval Brackban. „Máme vojsko zelenáčů, tak tři tisíce mužů. Jsou to většinou dobří chlapi, a stateční. Edmund bude mít třikrát nebo čtyřikrát tolik mužů - a jsou to zkušení válečníci. My máme lučištníky a pěšáky, ale on má taky jízdu, těžce vyzbrojené rytíře, kteří dokážou zaútočit rychle a tvrdě." Protřel si unavené oči. „Co budeme dělat, Owene? Jsem u konce svých sil. Když se rozšíří zpráva, že Maisla chytili - nebo zabili - tak začnou utíkat. Edmund bude mít volnou cestu. Copak jsme to všechno udělali pro nic?"

„Udělám, co půjde, abych ho našel," slíbil jsem.

Brackban kývl. „Takže ty si nemyslíš, že ho chytili?"

„Nevím jistě, co se stalo," uhnul jsem, „ale vyšlu pátrací kouzlo. Zatím o jeho zmizení nikomu neříkej. Kde ho viděli naposled?"

Na stěně visela mapa, namalovaná černým inkoustem na světlé kůži. Brackban vstal, došel k mapě a zabodl prst do ozdobného trojúhelníku - angostinského symbolu pro město s univerzitou. „Jel navštívit lowisánského biskupa. Je tam

hlavním kantorem.“

„Proč by měl Maisl jezdit za nějakým učitelem?“

Brackban pokrčil rameny. „Ten člověk mu poslal dopis. Maisla zřejmě zaujal.“

„Kde je ten dopis?“

„Nemám ponětí.“

„Viděl jsi ho?“

„Ne. Maisl jenom řekl, že to má něco společného s legendou, nějaký starobylý artefakt. Moc jsem si toho nevšímal. Bůh ví, že prostě nemám čas studovat dějiny, Owene. Ale podle mě to moc důležité nebylo. Byl to jenom vrtoch.“

„Co studují na té univerzitě?“

„Medicínu, právo a historii. Ale nedělej si s tím starosti. Máme tak dva týdny. Pak proti sobě nastoupí dvě vojska. Jestli Maisl do té doby nedorazí…“ Rozhodil rukama.

„Co uděláš, jestli ho chytili - nebo ho nenajdeme?“

„Co můžu dělat? Tohle je moje země. Jsou to moji lidé. Myslíš, že uteču do lesa a nechám je napospas jejich osudu? To nemůžu udělat, Owene. Lepší bude smrt. Ne, seberu své muže a postavíme se válečnému králi. Kdo ví, třeba nám Bůh pomůže.“

Nemluvil s přílišnou sebedůvěrou, protože věděl, stejně jako já, že co se bitev týče, Bůh dává většinou přednost vojsku, které má víc kopiníků. Vyšel jsem z domu s těžkým srdcem a vrátil se zpátky do vesnice, kde jsem vyhledal Wulfa a Piercolla. Když jsem jim pověděl o Maislově zmizení, Wulfa to nepřekvapilo.

„Znám ho dýl než kdo jinej,“ řekl. „Je to samotář, tenhle Maisl. A stará se jenom sám vo sebe. Má kuráž, to jo, ale nikdy mu moc dlouho nevydrží. Chápete mě? Vemte si sedláka, co se dře rok za rokem. Přijde dobytčí mor, sněť, sucho, hlad nebo kobylky, von se zabejčí a rok přečká. To je skutečná síla. Maisl umí bojovat - nejspíš líp než kdo jinej, co znám. Ale nemá tuhle sílu. Tak to bylo taky s Golgolethem. Šel do toho města, protože nedokázal snýst to čekání, než na něj Golgoleth příde.“

Z hrbáčova hlasu nebyl slyšet hněv ani náznak hořkosti.

„Pokusím se ho najít,“ řekl jsem.

„To nebude k ničemu dobrý, Owene,“ prohlásil Wulf. „Vobrátil se k nám zády. To je všecko.“

„Přesto se o to pokusím. Půjdeš se mnou?“

„Jasně že jo.“

„A Piercollo půjde také,“ přidal se obr s úsměvem. „Už mě unavují všichni ti lidé kolem mne, hluk a hovor. Bude dobré opět slyšet hudbu lesa. Kde začneme, Owene?“

„Dnes v noci vyšlu tři pátrací kouzla - na sever, na západ a na východ. Za úsvitu aspoň budeme vědět, kterým směrem se dát. Až se vydáme na cestu, vyšlu další kouzla. Nakonec ho najdeme.“

„Za jak dlouho je nakonec?“ chtěl vědět Wulf.

„Může to trvat týdny - i měsíce,“ přiznal jsem.

„No,“ pronesl temně hrbáč, „budu s váma šest dní. Potom se vrátim semka a připojím se k Brackbanovi. Nedovolím, aby někdo vykládal, že se Wulf bál bojovat.“

Dvě hodiny po rozbřesku jsme se vydali k severozápadu. Byl jsem unaven, protože jsem byl vzhůru celou noc, udržoval jsem pátrací kouzla a soustředil se na ně. Kouzlo vyslané na východ neukázalo nic, ale jak severní, tak i západní poskytlo záblesk naděje. Už jsem vysvětloval podstatu pátracích koulí, ale když kouzelník takové kouzlo vyšle na velkou vzdálenost, viditelné známky úspěchu se nedostaví hned. Kouzelník se musí na kouzlo vyladit a spolehnout se na své instinkty. Když jsem se držel východní koule, cítil jsem jenom prázdnotu. Takže tohle byla studená stopa. Severní kouzlo nejdřív trošku hřálo, ale postupně se teplo přeneslo na západní kouli, čímž jsem se dozvěděl, kterým směrem Maisl cestuje.

„Kam může mít namířeno?“ zeptal jsem se Wulfa.

„Při ústí řeky Deeway je námořní přístav Barulis, je to na severozápad ocaď. Jestli ho ještě nezablokovala Edmundova flotila, tak se tam možná chce nalodit na zámořskou loď. Nebo se možná chce v Barulisu jenom zašít. Ale ať už má v plánu cokoliv, zabere mu pár dní, než dorazí do města. Myslím, že ho dokážu předhonit. Najdem ho, Owene.“

Cestou jsem použil své nadání a vyslal novou pátrací kouli k severozápadu. Jak jsem se soustředil a ladil své síly, uvědomil jsem si, jako správný kouzelník, že je nablízku jiný mág. Zastavil jsem se, zavřel oči a spojil své myšlenky s koulí. Stal jsem se jedno s kouzlem a moje duše se vznášela nad lesem v kruhu světla. Neměl jsem sílu, ne mentální sílu, se udržet v duchovní formě dlouho, ale bylo to dost dlouho na to, abych spatřil něco, co jsem vycítil a čeho jsem se bál.

Nad stromy poletovalo druhé pátrací kouzlo.

Nepřítel také hledal Světlonoše.

• • •

Cestou jsem měl plnou hlavu starostí. Ilčina smrt byla stále otevřenou ranou, a já se nedokázal přimět s někým si o ní pohovořit. Nicméně jsem na ni pořád myslel. A Meganina poslední slova mě stále pronásledovala. Žila dva tisíce let a čekala na odpověď na jedinou otázku. Jakou otázku? A kdo na ni mohl odpovědět? A co myslela tím, když mi říkala, že mě znovu uvidí, ale že mě nepozná? Byla tehdy v deliriu? Bylo to nějaké šílenství, předcházející smrti?

Avšak ze všeho nejvíc jsem myslel na Jaryka Maisla, na zmatek, který musel cítit, když se stal hrdinou tolika lidí. Existuje jedna pověst o obrovi jménem Parmeus, jenž bohům ukradl knihu vědění. S každým krokem, který s ní udělal, byla kniha těžší, až měl pocit, že nese celou horu. Nakonec upadl, a ta váha ho zatlačila hluboko pod zem, kde se stále snaží nést své břemeno. S jeho zápasem je v některých oblastech spojováno zemětřesení a sopečné výbuchy. Věděl jsem však, že Maisl chápe, jak ohromný tlak Parmeus snášel, protože uctívání hrdiny může být neméně těžké, neméně

tíživé.
Pravda, existovala i odměna. Maisl si užil několik parádních přehlídek. Ale přes tato rozptýlení musel stále žít podle legendy, když ve skutečnosti byl jen obyčejným vojákem a zkušeným šermířem. Jak by mohl - přes očekávání lidu - doufat, že porazí válečného krále?
Udržovali jsme docela slušné tempo, protože nepršelo a půda byla pevná, a za dva dny jsme se dostali vysoko do hor na náhorní plošinu, na šťavnatou plotnu, na níž stálo několik vesnic a na ostrůvku uprostřed dlouhého lochu se tyčil prastarý hrad. Bylo to krásné místo, nedotčené válkou. Na jarní trávě se pásl tlustý dobytek a na kopcích byly vidět ovce a kozy.
Byli jsme unaveni chůzí, a tak jsme sestoupili dolů k jezeru. Vstříc nám vyšel jakýsi postarší muž. Nesl bochník chleba, jenž nám rozlomil na tři díly. Byl to starobylý horalský zvyk na přivítanou. Uklonili jsme se a poděkovali a já popsal Maisla a otázal se, zda tu takový muž neprošel.
„Ty myslíš Světlonoše?“ zeptal se stařec.
„Ano,“ odpověděl jsem překvapeně. „My jsme jeho přátelé.“
Muž moudře kývl. „No, jestli jste jeho kamarádi, tak si vás určitě najde,“ prohlásil vědoucně.
„To by udělal, kdyby mu někdo řekl, že Owen Odell, Wulf a Piercollo urazili dlouhou cestu, aby ho našli.“
„Ty tedy jseš ten Odell Čaroděj?“
Trvalo by dlouho, než bych mu vysvětlil ten omyl, a tak jsem jenom kývl. Stařec už nic neřekl a odešel do své chýše. My tři jsme se posadili a dojedli chleba, který byl sice trochu okoralý, přesto však docela chutný.
„Je tady,“ poznamenal Wulf, „a sázím se, že nás nebude chtít vidět.“
Den ubíhal a slunce se sklánělo k obzoru, a zdálo se, že Wulf bude mít nakonec pravdu. Těsně po setmění za námi přišel ze své chýše onen stařec a přinesl rendlík dušeného hovězího a několik hliněných misek. Poděkoval jsem mu a vyptal se na osadu - jak dlouho tu stojí a tak. Chvíli s námi poseděl, mluvil o Vysočině a o svém životě. Dvacet let vojákoval a bojoval ve třech zámořských válkách. Ale před deseti lety se vrátil domů a nyní rybařil a byl spokojený. Zeptal jsem se ho na hrad uprostřed jezera.
„Je tam vod časů mýho prapradědečka,“ odpověděl. „Teďka už si nikdo nepamatuje, kdy byl postavenej, ale, hádám, že to bylo po těch vampýrskejch válkách, co se vo nich vypráví. Ale nikdy nebyl použitej k válce. Semhle vojska nepřídou. Nic tu pro ně nejni. Žádná kořist, žádnej zisk. Teď je tam přes sto let klášter. Lowisánský mniši. Skvělou pálenku tam vyráběj, dělaj ji z echt zrní. Rozežere vám žaludek, to teda jo! Ne že by dovolili, aby se jí z kláštera moc vyvezlo. Tak nejvejš soudek na zimní svátky. Páni, tou dobou tu bejvaj nějaký voslavy.“
To jméno mi v hlavě rozeznělo zvonek a já si vzpomněl na rozhovor s Brackbanem. Maisl mluvil s lowisánským biskupem.
„Mohl bys mě přepravit přes jezero?“ zeptal jsem se stařík.
„To bych hádám moh,“ připustil, „kdyby se mně chtělo.“
„Já nejsem zabiják, dobrý muži. Nemám se Světlonošem žádné nepřátelské úmysly. Je však nesmírně důležité, abych se s ním sešel.“
„Vím, že nejseš žádnej vrahoun, chlapče. Za svůj život jsem jich potkal až dost. To von,“ řekl a ukázal pokrouceným prstem na Wulfa, „je drsnej hoch. Nechtěl bych ho mít proti sobě za temný noci.“
Wulf se pokřiveně zazubil. „Jseš v bezpečí, staříku.“
„Jo, to jsem. Ale kdyby ses mi nelíbil, votrávil bych ten guláš.“
„Podle toho, jak chutnal, jsem měl dojem, žes to uďál,“ opáčil Wulf.
Stařec se suše uchechtl. „Tak jo, vezmu tě přes jezero, Owene Odelle. Ale jenom tebe, jasný!“
Následoval jsem ho po břehu k místu, kde byl na souš vytažen stařičký korakl. Byl spleten ze suchého rákosu a připomínal moji starou vanu, co jsem měl doma. „Kapku do něj teče, ale dostane nás tam,“ sliboval a společně jsme stáhli starou kocábku na tmavou vodu. Vlezl jsem si dovnitř a stařík mě následoval, klekl si a zvedl vesla se širokým listem, kterými zkušeně poháněl korakl po jezeře.
Do loďky prosakovala voda a smáčela mi kamaše. Začal jsem uvažovat o tom, je-li dnes vhodná noc na to, začít se učit plavat. Stařík se ohlédl přes rameno a zasmál se. „Vypadá to, že jsem měl použít víc smůly,“ řekl, „ale nedělej si hlavu, nepotopí se.“
Ostrov s hradem se tyčil před námi, temný a nepřístupný. Korakl zaskřípal na oblázcích na břehu a stařík obratně vyskočil a vytáhl člun na souš. Vstal jsem a přebrodil se mělkou vodou na břeh. Vál studený vítr a já se zachvěl zimou.
„Buď za to mokro vděčnej,“ poznamenal rybář. „Mniši se nad tebou slitujou a nabídnou ti kapku toho svýho životabudiče.“
Poděkoval jsem mu a vydal se po úzké stezce k hlavní bráně do hradu. Na hradbách nestály žádné hlídky a zevnitř se nic neozývalo. Pěstí jsem zabušil na bránu. Zprvu se nic nedělo, ale po několika pokusech a sílící bolesti v mé ruce jsem zaslechl, jak někdo zvedá závoru. Brána se rozlétla a ven vyšel malý mužík s vyholenou hlavou v dlouhém Šedém hábitu, převázaném hedvábným cingulem.
„Co chceš?“ zeptal se nenaloženě.
„Trochu zdvořilosti,“ opáčil jsem, „a přístřeší na noc.“
„Přístřeší seženeš ve vesnici,“ sdělil mi.
„Myslel jsem, že toto je dům boží,“ řekl jsem a začínal jsem se rozehřívat.
„To neznamená, že je to přístav pro zbloudilý pobudy,“ odsekl mnich.
„Já nejsem násilník…“ začal jsem.
„Dobrá,“ přerušil mě. „Tak si dej pozor, ať nezabředneš do nějakých zlozvyků. Dobrou noc.“
Než jsem se vzmohl na odpověď, ustoupil dozadu a začal zavírat bránu. Vrhl jsem se proti ní - snad až příliš prudce,

protože brána do něj narazila a on upadl na zem. Vstoupil jsem dovnitř. „Omlouvám se," ospravedlňoval jsem se a natáhl ruku, abych mu pomohl na nohy. Překulil se na kolena, mou nabídkou opovrhl a zvedl se sám.

„Tvoje nenásilný chování teda není zrovna působivý," podotkl.

„Ani vaše chápání boží pohostinnosti," opáčil jsem.

„Owene!" ozval se známý hlas - a já se otočil a vzhlédl. V otevřených dveřích, lemován světlem lampy, stál Jaryk Maisl.

„Ano, jsem to já," řekl jsem. „Wulf a Piercollo na tebe čekají ve vsi."

„Jseš zrovna ten člověk, co jsem chtěl vidět," prohlásil Maisl. „Pojď nahoru. Chci, aby ses na něco kouknul."

• • •

Přivítám bylo radostné a nesmírně trpké. Ne: „Jak jsi mě našel, Owene? Páni, ty ale musíš být dobrý kouzelník." Žádný pocit viny kvůli tomu, jak se mnou během zimy ošklivě zacházel. Ani omluva za ten políček či urážku.

Když jsem vycházel po schodech, snažil jsem se potlačit rostoucí hněv. - Místnost, v níž Maisl přebýval, vypadala hrozně. Všude se válely poházené svitky a rukopisy bezstarostně vytažené z ochranných kožených obalů. „Myslím, že jsem to našel," vykládal Maisl. „Nejsem moc dobrej čtenář, ale jméno Rabain rozeznám."

„A co, pro všechno na světě, vlastně hledáš?"

„Lowisánskej biskup mi vykládal, že jsem součást proroctví. Umíš si to představit? Někdo před tisíci rokama mě předznačil. Mě! Celej ten příběh. Tak to říkal. No, jestli je to pravda, tak zjistíme konec."

„To je směšné."

„Ty nevěříš na proroctví?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Jak může někdo z nás znát budoucnost? Ještě se nestala. A každý člověk každý den udělá stovku rozhodnutí. To kvůli tomuhle jsi Brackbana vystrašil k smrti?"

„Co s tím má společnýho Brackban?"

„Zmizel jsi, Jaryku. A bez tebe se žádné povstání nekoná."

„No, jestli přijdem na ten správnej konec, tak se vrátím s tebou," odpověděl, zvedl jeden starý svitek a podal mi jej. „Přečti si to!"

Sedl jsem si zády k lampě, zvedl jsem svitek a rozvinul ho. První věta vysvětlovala, že je to osmý opis, a uváděla jméno mnicha a rok, kdy byl opis pořízen. Přečetl jsem to Jarykovi - na něhož to jednoduše neudělalo vůbec žádný dojem.

„Mně je fuk, kdo tu zatracenou věc opsal! Prostě mi přečti ten příběh."

Přelétl jsem úvodní řádky. „To není o Rabainovi. Jenom je tu o něm zmínka. Je to příběh o rytíři jménem Azrael…"

Maisl, jasně popuzen, se zhluboka nadechl. „Čti nahlas!" zasyčel.

„Toto jsou hrdinské činy, věrně zapsané, rytíře známého jako Azrael…" odmlčel jsem se a vzhlédl. „Jestli jsou věrně zapsány, tak už se staly. To není proroctví."

„Tak to musí bejt na jiným svitku!" vybuchl.

Ale já četl dál a rychle pročítal hezké, plynulé písmo. „Počkat!" zarazil jsem ho. „Tohle je zvláštní." Začal jsem vybírat věty z příběhu a četl je nahlas. „Snová paní vyprávěla tento příběh a přikázala mi, abych jej zaznamenal pro budoucí časy. Dny vampýřích králů znovu přijdou a rytíř Azrael nalezne Meč, jenž byl ztracen… Veliký bude žal ve městě… z hlubin země pozvedne se Azrael… mocný bude král, jenž zemí kráčeti bude… Azrael zažehne pochodeň, která přivede hrdinu ze starých časů zpět domů… Rabain se objeví v poslední bitvě, zbroj jeho zlatá bude, hřebec jeho bílý, plášť jeho oblak meč jeho blesk."

„Ještě v tom není mý jméno," vyštěkl Maisl.

„Ale je. Azrael, světlo naděje zářící ve tmě, než vyjde slunce. Světlonoš!" Četl jsem dál. „Je to tu všechno, Jaryku: vpád, příchod hrdiny známého jako Světlonoš. Dokonce i upalování čarodějnice a záchrana… a znovuzrození vampýřích králů, Azrael přichází z útrob země. Vstoupili jsme tam kanály. Dobrý Bože, z toho běhá mráz po zádech."

„Ale jak to končí?" chtěl vědět.

„Mocný bude král, jenž kráčeti bude zemí touto, ruka jeho kladivo, sny jeho plné krve… Edmund, Kladivo Vysočiny. -Krkavci slétnou se nad loukou a z minulosti se Rabain objeví v poslední bitvě, zbroj jeho zlatá bude, hřebec…"

„Ano, ano," vybuchl Maisl. „Ale co já?"

„To tu nestojí. Jenom to uzavírá, že se Rabain objeví a připojí se k útoku a že Azraelovo jméno bude žít, dokud budou lidé ctít hrdiny."

„No, to ale není k ničemu!" Sesul se do křesla, předklonil se a opřel se lokty o kolena. „Měls pravdu. Žádný proroctví to není!"

„Ne, já se mýlil, neměl jsem možnost promluvit si o Meganiných posledních slovech a o tom, kdo byla. Teď mě poslouchej." A pověděl jsem mu většinu toho, co říkala Megan, slovo od slova. Když jsem začal popisovat její rozchod s Rabainem a jeho zlatou zbroj a bílý plášť, Maisl zbystřil pozornost. „To je ta odpověď, na kterou čekala, Jaryku. Chtěla ještě jednou vidět Rabaina. Chtěla vědět, proč odjel do nějaké bitvy v budoucnosti, která pro něj neměla nic znamenat. On přichází! Zrovna tak, jak to báje vždycky slibovaly. Až bude potřeba největší, Rabain znovu ožije! Jen si to pomysli! Světlonoš a Rabain na stejném bitevním poli. Jak bychom mohli prohrát?"

„Zadrž, barde! Megan… Horga… říkala, že se vrátí. To ale neznamená, že musíme vyhrát, ne? Nehodlám se postavit Edmundovi jenom s nadějí, že uvidím hrdinu z minulosti, a možná se budu koukat, jak ho rozsekají na kusy."

„Tak co tedy uděláš?"

„To nevím - ale jedno ti povím… přeju si, abych tě nikdy nepotkal. Byl bych mnohem šťastnější, to vím určitě."

„Když víš, co víš, opravdu bys něco změnil?" zeptal jsem se ho. „Kdyby ses mohl vrátit k tomu dnu v lese, byl bys můj oheň minul?"

Maisl si povzdechl a zakřenil se. „Možná ne. Měl jsem svý přehlídky, Owene. V Kapulis a Porthside mi házeli na cestu

květiny. A ženský? - Moh jsem je nechat seřadit do fronty. Ale za těch pár měsíců potěšení teď musím zaplatit - a nejni to cena, co si můžu dovolit… i s vyhlídkou na to, že potkám Rabaina. Copak můžou tři tisíce mužů porazit deset tisíc v otevřený bitvě? Proti nejlepšímu vojevodovi, co jsem kdy viděl?“

„Existuje jen jeden způsob, jak to zjistit, příteli. A nikdo nežije věčně. - Uvědom si to konečně, Jaryku, copak bys chtěl zestárnout a přijít o zuby, aby se na tebe ženy dívaly s opovržením?“

„Je mi čtyřiadvacet. To je kapku brzo na to, abys přemejšlel o tom, že přijdeš o zuby! A já budu určitě stárnout jako víno.“

Poslušně jsem se usmál a nechal ticho narůstat. „Nechci se vrátit, Owene,“ řekl Maisl nakonec. „Mám z toho… špatnej pocit. Neumím si představit, že bychom mohli vyhrát. A nedokázal bych se koukat, jak chlapy, co mi věřili, rozsekávaj na kusy, jak ničej jejich sny. Nedokázal!“

„Nikdo tě nebude nutit, Jaryku. Nikdo. Zítra zajdu za Wulfem a Piercollem. Neřeknu jim, že jsem tě viděl. Počkáme do poledne a pak se vrátíme do Ziraccu.“

„Myslíš si, že jsem zbabělec?“ zeptal se.

„Po tom, cos vykonal? Jak bych mohl? Ať už jsi jinak udělal cokoliv, neustoupil jsi a bojoval s vampýřími králi. Dal jsi lidem naději. A díky tobě oni znovu našli svou odvahu, svou pýchu. Povím Brackbanovi, že tě zavraždili královští zvědové. Tak bude legenda žít dál. Ale musíš opustit zemi a nikdy se už nesmíš vrátit.“

„To je mi úplně jasný. Děkuju ti, Owene. Složíš o mně píseň?“

„Jestli přežiju tu bitvu, tak ji složím. A taky o Wulfovi a Piercollovi. A o Ilce, Corlanovi a Megan. Myslím, že to bude dobrá píseň.“

Tehdy Maisl vstal a napřáhl ruku.

Potřásl jsem mu s ní… a odešel z opevněného kláštera.

Na břehu jezera jsem zjistil, že ten starý rybář na mě ještě čeká.

„Našels svýho přítele?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl jsem mu. „Světlonoš tam nebyl.“

• • •

„Nač tu čekáme?“ chtěl vědět Wulf, když jsem klidně seděl na sluníčku a můj pohled přitáhl hrad na ostrově. Bylo víc než hodinu z poledne, a já vstal.

„Na nic,“ řekl jsem. „Půjdeme.“

„Kam?“ ptal se dál. „Pořád na severozápad?“

„Ne. Vrátíme se zpátky do Ziraccu.“

„Myslel jsem, že hledáme Maisla,“ podotkl. „Co se to, k čertu, děje, Owene?“

„Dali jsme se oblafnout a mě už to unavuje,“ zalhal jsem. Wulf zaklel a Piercollo na mne zíral, své jediné tmavé oko mi upíral do tváře. Ale neřekl nic, dokud jsme neurazili kus cesty, a Wulf byl na zvědech kdesi vepředu.

„Byl tam, příteli Owene. Proč jsi lhal?“

„Dal jsem mu příležitost se k nám připojit, ale on ji nevyužil. Nic víc se k tomu říct nedalo. Ať si svět myslí, že zemřel. Je to tak lepší.“

„Je těžké být obdivován tolika lidmi.“

„Mluvíš, jako bys o tom něco věděl.“

„To vím. V mojí zemi je hlas považován za největší ze všech hudebních nástrojů. Jsme zpěváci. Každý rok se pořádá soutěž - velké shromáždění zpěváků. Já tu soutěž vyhrál šestkrát. Lidé putovali stovky leguí, aby mě slyšeli zpívat. Začalo mě to tížit. Každý den jsem cvičil, až se z toho vytratila veškerá radost. Proto jsem přijal nabídku přijet do zemí Ikénů. Utekl jsem, Owene. Sláva mi neseděla. S Maislem je to možná stejné.“

„Myslím, že se prostě bojí zemřít,“ řekl jsem.

Toskánec zavrtěl hlavou. - „Nemyslím, že máš pravdu. Myslím, že víc se bál vítězství.“

Zastavil jsem se a obrátil k němu. „Vítězství? Ale tím by se mu splnily všechny sny - bohatství, moc, ženy.“

„Ne, příteli. To by byl konec jeho snů. Co tě po válce čeká jiného než přestavování a reorganizování? Nekonečné dny peticí a zákonů a všech těch malicherných každodenních záležitostí při řízení panství? Nijak se to neliší od vedení krámu nebo skladu. Placení účtů, objednávky zboží, příkazy dělníkům. Bylo by to nudné, Owene. K čemu by pak lidé potřebovali Světlonoše?“

Jeho slova mnou otřásla, protože jsem cítil, že je na nich punc pravdy. Maisl byl v nemožné situaci. Porážka pro něj znamenala smrt a vítězství konec života, který měl rád.

„Myslím,“ pokračoval měkce Piercollo, „že snazší je legendu vybudovat, než legendou být.“

„Proč zůstáváš ty?“ zeptal jsem se ho. „Tohle není tvoje země - ani tvoje válka. A muž, který tě oslepil, je mrtvý. Nemusíš stát v poslední bitvě.“

„Zlo nemá žádnou národnost,“ odtušil obr. „A Piercollo bude stát vedle svých přátel. To je všechno, co on ví.“

Šli jsme dál. Wulf střelil bažanta a za soumraku jsme ho upekli a podělili se o něj. Hrbáč byl v mrzuté náladě, hádal se a vybuchoval vzteky a dávno před půlnocí se zavinul do pokrývky a usnul.

Piercollovi nebylo do řeči a teď také podřimoval zády k širokému stromu. Mně se hlavou honilo příliš mnoho věcí, abych dokázal usnout, a tak jsem seděl u ohně ztracen v myšlenkách.

Kolem půlnoci jsem zaslechl slabou hudbu a zbystřil sluch, abych zjistil, odkud ten zvuk přichází, ale tančilo to těsně na hranici slyšitelnosti, tišší než šepot vánku v listoví. Přiložil jsem pár klacíků na oheň, opřel se o balvan a přál si, abych si byl s sebou vzal svou harfu. Potřeboval jsem hudbu, abych se s její pomocí uvolnil.

Piercollo se zavrtěl a protáhl se. Zahlédl mě tam sedět a usmál se. „Potřebuješ se vyspat, příteli.“

„Zatím ne.“ Lhostejně vytáhl dýku a začal ořezávat kousek dřeva, abychom měli třísky na příští oheň. Náhle se mu nůž

u jílce zlomil.
„Bylo to špatné železo," řekl a kousky zlomené zbraně zahodil.
„Měl sis vzít jednu z těch kouzelných čepelí," řekl jsem mu, vytáhl vlastní černý tesák a hodil mu ho. Mlčky pokračoval v ořezávání dřeva. „Vrátíš se do Toskánie?" zeptal jsem se ho.
„Doufám v to, Owene."
„A zkusíš zase štěstí v soutěži?"
Zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Hudba ode mě odešla. Spálili ji zároveň s mým okem."
„To nemůže být pravda, protože jinak by tě zlo porazilo. Možná to je malé vítězství, ale rozhodně by nemělo být bráno na lehkou váhu. Dokud jsme připraveni o tvůj hlas, tak Lykos vyhrál. Ale až znovu zazpíváš, poznáš radost - jako všichni, kdo tě uslyší. A potom bude Lykos jenom špatná vzpomínka."
„Jednoho dne možná," řekl Toskánec, „ale ještě ne."
Nenaléhal jsem na něj.
Oheň hořel nízko a na tábořiště se sneslo zvláštní ticho. Vzhlédl jsem. Ani vánek nezašustil v listoví, ani pohyb. Všude panovalo naprosté ticho.
„Co se děje?" zašeptal Piercollo. Zaostřil jsem zrak na oblaka na měsíčním světlem zalité obloze. Ta se také zastavila, zamrzla jako na velikém obraze.
Mezi námi se objevilo měkké světlo, sílilo a šířilo se, až se změnilo ve dveře ze zlata. A jimi prošla Megan, mladá a oslnivě krásná, v rouše ze zlatých nití, které se jí třpytilo na štíhlém těle…
Spatřila mě a otočila hlavu. „Kde je?" zeptala se.
„Kdo, paní?"
„Ten, jenž vládne černým mečem," odpověděla.
Když jsem ji spatřil, nesmírně mě to šokovalo. Viděl jsem tuto ženu umírat na ránu otrávenou čepelí asasína. A přesto tady byla, v rozpuku mládí, bez iluzí, bez kouzla, které by její krásu zdůraznilo.
„Ty mě znáš, paní?" zeptal jsem se tiše.
„Ne, pane. A nutně potřebuji najít toho muže. Kde je?"
Vstal jsem a uklonil se. „Ty hledáš Světlonoše, ale on tu není. Jsme jeho přátelé. Jak ti můžeme pomoci?"
„Vy mi pomoci nemůžete," odtušila odmítavě a pátrala mezi stromy kolem nás. „Nemáš ponětí, jak daleko jsem cestovala, ani jaké úsilí mě to stojí."
„Myslím, že vím, Horgo. Putovala jsi přes celá staletí - a to kouzlo je vskutku mocné."
„Jak to, že znáš moje jméno?" zeptala se.
„Jsem také… kouzelník. A již jsme se setkali - v mé minulosti a tvé budoucnosti. Nechejme to tak. Proč hledáš muže s černým mečem?"
Piercollo seděl ztuhlý úlekem, zatímco Wulf se probudil, ale nehýbal se, jen se tmavýma očima vpíjel do krásy bájné čarodějky. Horga obešla oheň, přistoupila ke mně a natáhla ruku, aby se mohla dotknout mé hlavy. Pevně jsem ji uchopil za zápěstí. „Věř mi, paní, a nečti mi myšlenky."
Odtáhla ruku a zatvářila se zamyšleně. „Věřím ti. Poznala bych, kdybys byl falešník." Povzdechla si. Wulf se zvedl, přinesl měch a nalil jí do svého měděného kalíšku vodu. Usrkla vodu a vděčně se usmála.
„Pověz mi o Golgolethovi," vyzval jsem ji. Tvář jí potemněla a v očích se jí zablesklo.
„Myslí si, že zvítězil, ale já to tak nenechám. Ukradl zbraně, stvořené k jeho zničení, a ukryl je s pomocí kouzel, jimiž dokonce ani já nemohu proniknout. Až doteď!"
„Vyslala jsi pátrací kouzlo do budoucnosti" - vydechl jsem ohromeně. „Pro milost boží, to je tedy opravdu síla!"
„A našla jsem je. Dokonce ani jeho kouzla nevydrží věčně. Zbraně byly ukryty, jak jsem tušila, v hlubinách jeho vlastního hradu. Ten velký muž propadl podlahou - já to viděla - a viděla jsem, jak on seskočil dolů a vzal si svou čepel. A pak jsem věděla, co musím udělat. Ale zabralo mi dost času… drahocenného času… seslat kouzlo a putovat po cestách budoucích dní." Zadívala se na mě, upřela na mě moc svého pohledu. „Ale neřekl jsi mi, jak jsi mě poznal."
„Znám tě, paní. V mém životě jsme se již setkali dřív. Byli jsme přátelé. Ve tvém životě se teprve přáteli musíme stát. Jmenuji se Owen Odell."
Horga kývla. „Budu si to pamatovat. Ale pověz mi, Owene Odelle, musíš vědět, jestli jsem vyhrála, nebo prohrála."
„Já to vím. Ty nesmíš."
Tehdy se zasmála, zvonivým, lehkým smíchem plným veselí. „Složitost času. Budu tu hru tedy hrát, Owene. Ale kde je on?"
„Přichází. Je to jeho osud, teď už to vím."
„Jak se jmenuje?"
„Je znám jako Azrael, Světlonoš."
Přenesla pohled za mě, a já se obrátil a spatřil na kraji lesa stát Maisla, s dlouhým lukem v ruce a černým mečem zavěšeným u pasu.
„Páni, Owene," řekl, „tohle je tvoje nejlepší iluze!"
„To není iluze," řekl jsem mu vstávaje. Maisl popošel dopředu a nevěřícně natáhl ruku, aby prstem píchl do ženy ve zlatém rouše. Ta mu srazila ruku stranou, a Maisl polekaně odskočil.
„Ale… to je Horga! Tys vytvořil její obraz!"
„Ne, já ne. A tohle je, jak správně říkáš, paní z pověstí."
Maisl se uklonil. „Co můžu říct, dámo? Myslel jsem, že Owenovy obrazy jsou krásné, ale ve skutečnosti jsi ztělesněním půvabu."
„Děkuji ti, pane. Ale teď bych tě - jestli smím - požádala o laskavost. Nemusíš mi ji splnit, ale…"

„Řekni slovo, a já pro tebe přeleju moře hrnkem. Rozeberu horu kámen po kameni.“

„Chci, abys šel se mnou, zpátky do minulosti. Objevilo se převeliké zlo, které téměř dobylo můj svět. Zůstalo jen pár hrdinů, připravených postavit se náporu Temnoty. Potřebujeme tvůj meč - a obratnost, již jsi při zacházení s ním ukázal. Půjdeš?“

Maisl se obrátil ke mně. „To je nějakej žertík, Owene?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Toto je Horga. A nepřítel, proti kterému oni stojí, je Golgoleth. Prošla Mlhami, aby tě našla. Umíš si představit, co to znamená?“

„To znamená, že se musím tomu parchantovi postavit podruhý. No jasně, vím, co to znamená.“

„Myslím, že nevíš. Volají tě do minulosti. Jsi ten, jenž nosí černý meč. Mysli, člověče!“

„A co dostanu za tu… laskavost?“ obrátil se Maisl náhle na Horgu.

„Co bys chtěl?“

„Vidím, co bych chtěl, paní,“ řekl a pohledem přejížděl její vnady. „Ale je tohle součást ceny, kterou jsi ochotná zaplatit?“

Nezarděla se, nýbrž se široce usmála. „To je všechno? Tedy souhlasím.“

„Počkej!“ vyhrkl jsem, popadl Maisla za loket a odtáhl ho stranou od ostatních a z doslechu čarodějky. „Tys z toho nepochopil jediné slovo, viď?“ šeptal jsem. „Víš, kdo jsi?“

„Jasně že vím, kdo jsem. Co je to za otázku? Jsem Jaryk Maisl - a nabídla se mně ta nejkrásnější žena, jakou kdy Bůh stvořil. A my oba víme, že v minulosti zničil vampýří krále Rabain. Takže já se musím jedině vrátit s ní zpátky, dát mu svůj meč a vybrat si odměnu. A nemusím tady bojovat v tý prohraný bitvě. Páni, Owene, nemůžu uvěřit svýmu štěstí!“

Pokusil se ode mne odejít, ale já ho držel pevně. „Jestli od ní dokážeš aspoň na chvíli odtrhnout zrak, tak ti něco vysvětlím - totiž, jestli ještě dokážeš myslet! Volají tě. Jsi ten, který je povolán. Soustředíš se, Jaryku? Ten, který je povolán? Ra-he-borain? Rabain, Jaryku. To jsi ty! Až projdeš tou bránou, kterou vytvořila, budeš Rabain.“

Náhle se mi už nesnažil vytrhnout. Plnou silou na něj zapůsobil můj argument, a on se uvolnil. „Já jsem Rabain?“ zašeptal.

„Budeš, jestli půjdeš s ní.“

Tehdy se zasmál. „Jak bych mohl prohrát, Owene? Rabain neprohrál, viď že ne? Musel se stát králem.“

„Ano, musel se stát králem,“ řekl jsem a snažil se potlačit smutek v hlase.

Otočil se ode mne, přistoupil k Horze, uchopil ji za ruku a políbil. „Kdy musíme… odejít?“ otázal se.

„Hned,“ odpověděla a zvedla ruku.

Mýtinou se rozlilo zlaté světlo…

A já byl sám. Piercollo a Wulf zmizeli spolu s Maislem, přitáhlo je to k němu, protože u sebe měli také kouzelné zbraně.

Přiložil jsem na oheň trochu dříví a čekal, myšlenky jsem měl neveselé.

Po chvíli, dokonce dřív, než nové dřevo stačilo prohořet, se znovu ostře zablesklo a Piercollo a Wulf tu byli zpět.

Oba na sobě měli jiné oblečení a Wulf měl lépe zastřiženou bradku a vlasy kratší. Měl na sobě halenu a boty z té nejjemnější kůže a za pasem měl zlatem vykládanou dýku. Piercollo vypadal více méně stejně - až na to, že nyní měl stříbrný klípec přes oko, který nemusely přidržovat žádné šňůrky. Přistoupil ke mně, zvedl mě na nohy a sevřel do medvědího objetí, kdy mi málem přerazil hřbet.

„Takže je z něj král?“ zeptal jsem se, když mě Piercollo konečně pustil.

„Jo,“ řekl Wulf. - „A nedělá to špatně. Ale zůstal tam, Owene. Nechtěl se s náma vrátit. Žijou teď s tou čarodějkou, jako manželé. My jsme ji ale požádali, aby nás poslala zpátky. Jak dlouho jsme byli pryč?“

„Jenom pár minut.“

„Dobrý nebe!“ vydechl a potřásl hlavou. „Byli jsme tam skoro rok. Měl jsi to vidět, Owene. Maisl byl hrdina! Dobyli jsme tu vampýří tvrz. Já zabil jednoho krále…“

„Stříbrným šípem, já vím. A Piercollo zabil druhého, když ho svrhl z vysokých hradeb, kde si srazil vaz a o ostrý kámen se mu oddělila hlava.“

„Tys to viděl?“

„Ne, přátelé, nemusel jsem to vidět. Je to součást dějin. Ty jsi byl Jerain Lučištník a Piercollo byl Boras Kyklop - jednooký. Je to úžasný kruh. Celou dobu lidé říkali, že Maisl je znovuzrozený Rabain. A měli pravdu, jistým způsobem. Ve všech pověstech se praví, že Rabain opět přijde. A on, jistým způsobem, přišel. A přijde.“

„Maisl se nevrátí,“ prohlásil Wulf. „V tom mi věř.“

„Ne, Wulfe, ty věř mně. Světlonoš se objeví v poslední bitvě. V minulosti je jeden stařec, básník, a ten Maisla přesvědčí, že by se měl vrátit.“

• • •

V údolí osm mil jižně od Ziraccu je rozlehlá louka. Je lemována lesem a úzkou stuhou potoka na západě a řadou kopců na východě. Jelikož jsou staré, nejsou to zrovna vysoké kopce, jenom takové pahrbky v krajině, které se zvedají nejvýš dvě stě stop nad okolí. Na této louce nyní stojí kostel. Říkají tomu Světlonošovo opatství. Putují sem poutníci, protože tam je hrobka - prázdná hrobka - ale pověst praví, že v sarkofágu je látka, která byla potřísněna Světlonošovou krví.

Po padesát let lidé vyprávěli o zázračných uzdraveních, a z hrobky se stal oltář, jenž nyní hlídá mnišský řád. Mnichové se třikrát denně modlí před sochou Jaryka Maisla. Jak ten by se smál, kdyby viděl jejich vážné, slavnostní výrazy při modlitbě.

Ale to ve vyprávění předbíhám.

Poslední jarní den, onoho bezmračného rána - tráva byla bílá rosou a nad loukou vířila mlha jako duchové včerejška - naše vojsko čekalo. Tenkrát tu ještě žádný kostel nestál, byla to jen rozlehlá plocha, vražedná pláň.

Uprostřed stálo tři tisíce sedm set pěších vojáků, Brackban byl ve čtvrté řadě ze sedmi, s korouhevníkem po svém

boku. Zástavu vyrobila Astiana. Byla prostá, černý len, na nějž stříbrnou nití vyšila plamen. Brackban byl ve válečném odění, v černé kouzelné zbroji, a na plavých vlasech mu seděla helmice s krkavčími křídly na klenotu. Skoro tisíc z vojáků v první linii mělo kyrysy a neslo kulaté, železem obité dřevěné štíty. Většina z nich a asi polovina ostatních také mělo přílby z tvrdé kůže, někteří dokonce posílené bronzem. Bylo tu však také mnoho mužů, kteří vůbec žádnou zbroj neměli.

Ale Brackban byl oblíbený a bojovníci k němu přicházeli, připraveni bojovat a padnout za svou domovinu.

Brackban mě mlčky vyslechl, když jsem mu vyprávěl o Maislově pátrání - o jeho cestě do minulosti. Myslím, že mi nevěřil. A i kdyby uvěřil, příliš to pro něj neznamenalo. Protože jediné, co si z toho příběhu vybral, bylo, že Maisl je pryč.

„Co teď, Owene?“ zeptal se mě, když jsem domluvil.

„Připravíme se na bitvu. Světlonoš se vrátí.“

„Zřejmě tomu věříš.“

„Ano.“

„Wulf s tebou nesouhlasí.“

„On neví všechno to, co vím já. Důvěřuj, Brackbane. Pověz mužům, že Světlonoš s nimi bude v den bitvy. Pověz jim, že přijde slavně, ve zlatém brnění a na obrovském bílém koni. Pověz jim to.“

„Nechci jim lhát.“

„To není lež.“

Na levé straně bitevního pole stál Raul Raubert se třemi stovkami angostinských rytířů. Toto byli muži, kteří přežili první vpád, někteří díky tomu, že se ukryli, jiní utekli. Nebyl jsem jimi nijak zvlášť nadšen, ale vedl je Raul, a o jeho statečnosti nebylo pochyb. Měl za úkol odrazit nepřátelskou jízdu a zadržet ji, bude-li to jen trochu možné.

Všechny zprávy však ukazovaly, že Edmundovy voje mají víc než čtyři tisícovky těžce vyzbrojených rytířů. Naše tři stovky je nezadrží nadlouho.

Wulf se postavil napravo se Světlonošovými muži, lučištníky a zálesáky. Osm set jich tu stálo připraveno, šípy měli zastrkány vedle sebe do země, což značilo, že v žádném případě nehodlají utíkat. Tady byly jejich zbraně. Tady oni zůstanou stát.

Edmund se objevil teprve v poledne, kolona jeho rytířů vyjela na hřeben kopce ve třpytné přehlídce vojenské síly. Za nimi přicházeli pěšáci, pochodovali pěkně v řadách, disciplinovaní a klidní, každý muž v kyrysu a chráničích holení, s hranatým železným štítem zdobeným draky, levharty či gryfy. Krále samotného bylo jasně vidět: Zbroj měl vyleštěnou, až se leskla jako stříbro, a jel na vysokém koni, černém jako smola, s hlavou a hrudí chráněnými kroužkovou i plátovou zbrojí.

Pěchota pomalu sestoupila dolů a seřadila se naproti nám, asi o čtvrt míle dál.

Tehdy jsem se začal bát doopravdy a cítil nezvyklou váhu meče, který jsem měl u boku, i osníře na sobě. Vedle mě čekal zachmuřeně Piercollo s válečnou sekerou v rukou.

„Je jich docela dost,“ poznamenal jsem a snažil se mluvit klidným hlasem.

„Spousta,“ souhlasil.

Samotná pěchota nás počtem převyšovala nejméně třikrát - možná čtyřikrát. Osm až deset tisíc mužů, zocelených bojem a zvyklých na vítězství.

Napadlo mě, jak asi bitva začne. Protože tady jsme byli, všichni na letní louce, a mlčky jsme stáli proti sobě. Připadalo mi tak nepravděpodobné, že se všichni máme každou chvíli vrhnout do krvavého boje na život a na smrt.

Z angostinských řad vyjel herold, přicválal asi na dvacet kroků od nás. Nevál téměř žádný vánek a heroldova slova se jasně donesla ke každému muži v předních řadách.

„Pán této země žádá, abyste odložili zbraně. Dále pak trvá na tom, aby vůdcové vzbouřenců Jaryk Maisl, Brackban a Owen Odell byli jati a jemu odevzdáni. Neuposlechnutí těchto rozkazů bude mít za následek smrt každého muže, jenž pozvedne zbraň proti králi. Máte hodinu na rozhodnutí. Pokud budou do té doby jmenovaní muži předvedeni před pána Edmunda, nebude vám zkřiven vlas na hlavě.“

Zatahal za otěže a odcválal zpátky k angostinským řadám, zanechávaje za sebou mlčící vojsko.

Z každého muže bylo cítit napětí. Před námi stál mocný nepřítel - neporažený a zdánlivě neporazitelný. Našimi řadami se šířil strach jako mlha - studený, vysávající sílu.

Ale jak strach sílil, porušil ticho jediný hlas v písni. Byl to Piercollo a zpíval starou slavnou horalskou bojovou hymnu - dunivou, zvučnou baladu, pomalou, válečnickou. Jmenovala se „Štítonoš“ a vyprávěla o chlapci, který se poprvé vydává do války.

Kolem sebe jsem viděl, jak se válečníci obracejí k obrovskému Toskánci. Potom se ke zpěvákovi připojilo několik hlasů, slabých a pisklavých proti jeho dunivému tenoru. A zvuk sílil, moc a pýcha veršů vyháněla z duší strach, až celé horalské vojsko zpívalo bojovou píseň. Podíval jsem se na Brackbana, a on se zazubil. Napětí a únava z něj spadly. Pak také začal zpívat, a zpěv naplnil louku a šířil se, až obklopil nepřátelské řady.

Při posledním verši Piercollo zvedl nad hlavu válečnou sekeru a sluneční světlo se odrazilo od velkých zahnutých čepelí. Do slunečního svitu vylétly meče a píseň nahradil ohlušující vzdorný řev.

Edmund se nenamáhal čekat, až uplyne celá hodina. Ozvala se polnice a jízda se vyřítila dolů z vršků.

Raul Raubert jim vyvedl své muže vstříc a Wulf a jeho lučištníci natáhli tětivy a vyslali do řad nepřátelských jezdců oblak černých šípů. Rytíři padali po stovkách.

Ozvalo se víření kotlů a nepřátelská pěchota, se skloněnými kopími, se vydala na pochod směrem k nám. Bubny zrychlily tempo a chůze se změnila v běh, změnila se v útok.

I začala krvavá řež, křik umírajících, řinčení mečů a oštěpů, řičení koní, dunění kopyt v trávě. Všude kolem mě vládl

zmatek a hrůza, zuřivý vztek a smrt, jak jsem stál v páté řadě. Piercollo přede mnou bojoval jako obr, jímž byl, jeho velká sekera se zvedala a klesala, srážejíc nepřátele k zemi. Řada se prohnula a povolila a já byl vtažen do bojového šílenství, kdy jsem bodal a sekal, paríroval a kryl se, a zoufale se snažil zůstat naživu uprostřed válečného víru.

Nevím, jak dlouho trval úvodní boj, ale mně to připadalo jako celé hodiny. Nakonec se Angostinové stáhli a seřadili k druhému útoku. Ztratili jsme přes polovinu mužů a mnoho dalších již bylo zraněno. Nebylo potřeba, aby měl člověk vojenské vzdělání, aby si uvědomil, že nás může další útok vyřídit docela. A přesto nikdo neutekl, ani neprosil o milost. Stáli jsme na svém místě jako muži.

„Teď by byl vhodnej čas na kouzla," podotkl Wulf, jenž se protáhl k nám, jelikož mu došly šípy. Tasil své dva krátké meče a hlasitě si odfrkl.

„Nemyslím, že by je mé iluze nadlouho zadržely," řekl jsem mu.

„Měls líp studovat," zněla Wulfova sžíravá odpověď.

Viděl jsem, jak nepřátelský král nasedá na vraného hřebce a vyjíždí kupředu, aby se připojil ke své jízdě. Jezdci se kolem něj shromáždili a naslouchali jeho výzvám.

Pohlédl jsem nalevo a spatřil Raula Rauberta ve zbroji smáčené krví, jak si k sobě volá rytíře. Zůstalo jich snad šedesát, ale přesto jej obstoupili. Cítil jsem se zahanben, že jsem o nich kdy zapochyboval.

Nepřátelská jízda se seřadila a rozehnala se na náš bok. Už nám nezbyly žádné šípy, a Brackban se proti jezdcům snažil vytvořit štítovou hradbu. Raul pobídl koně, a jeho muži se za ním seřadili do těsné klínové formace. Okamžitě jsem uhodl, co má v plánu: Snažil se vynutit si cestu k Edmundovi.

Angostinové však byli na takový manévr připraveni. Několik set rytířů předcválalo před krále a přehradilo Raulovi cestu.

Pěchota se vydala na pochod.

Bitva byla téměř u konce…

Nad hlavami se nám převalilo zahřmění a z vrcholku kopce na východě vylétlo zubaté kopí blesku. - Ale místo aby blesk zmizel, zůstal tam, zamrzlý, bílozlatý, sahající od země k obloze. Útočící Angostinové zakolísali a muži se obraceli, aby viděli na blesk.

Ten se rozšířil a změnil se v průchod překlenutý nádhernou duhou. A tou branou projel jediný rytíř na obrovském bílém koni.

„Světlonoš!" zařval jsem a porušil tak ticho.

Zbroj měl ze zlata a na hlavě neměl přilbu. V pravé ruce třímal černý dlouhý meč, v levé palcát se zlacenou hlavicí s prolamovanými listy připomínajícími plameny. - Usmál jsem se, když jsem si vzpomněl na náš dávný rozhovor. Jaryk Maisl dorazil do bitvy s pochodní.

Pobídl bílého hřebce ostruhami a zaútočil na nepřátelskou jízdu.

„Světlonoš! Světlonoš!" ozval se řev z horalských hrdel a horalé se vrhli na zmatenou pěchotu před sebou. Ohromeni tím náhlým útokem, Angostinové ustoupili.

Já se k přívalu bojujících mužů nepřipojil. Stál jsem tam s Piercollem a díval se na poslední jízdu Jaryka Maisla.

Jeho kůň dorazil na úpatí kopce, a proti němu hned vyjelo několik rytířů. Rozmáchl se mečem a prvního srazil ze sedla. Druhý padl, když mu žebrovaná hlavice palcátu roztříštila lebku. Třetí vrazil Maislovi kopí do boku, ale černý meč rytíři rozpáral břicho.

A dál jel Světlonoš, sekal a zabíjel, a ze sečných ran na tváři a pažích se mu řinula krev.

Edmund tasil meč a pobídl svého oře k útoku. Všude kolem Světlonoše se to teď hemžilo čepelemi, jen se míhaly, ale jemu se nějak podařilo zůstat v sedle a obrovský bílý hřebec ho nesl dál a dál.

Edmund přicválal na svém vraném koni k Maislovi a vrazil Světlonoši meč do břicha. Viděl jsem, jak se Maislovi křiví tvář bolestí, ale pak vzduchem zasvištěla hlavice palcátu a rozdrtila Edmundovi přilbu. Král v sedle zakolísal a pustil meč, který stále trčel Maislovi z břicha. Nyní to byl Světlonoš, kdo naposledy zvedl meč a švihl jím dolů, míře Edmundovi na krk. Vytryskla krev - a král padl.

Když se angostinská pěchota hrnula z pole, rytířům hrozilo, že budou obklíčeni. Několik z nich se pokusilo zachránit královo tělo, ale Raul Raubert a jeho muži, kteří se prodrali ke Světlonoši, je rozsekali na kusy.

Bílý hřebec, s hrudí rozbodanou nejednou čepelí, náhle padl k zemi a shodil Maisla na zem. Pustil jsem meč a rozběhl se k němu, cestou jsem se shýbal a uhýbal před rytíři a jejich poplašenými zvířaty.

Jeden rytíř na mne vyjel se sklopeným kopím, ale druhý se mu nechtě dostal do cesty a oba koně do sebe narazili plecemi. To už jsem proběhl kolem a hnal se k místu, kde ležel Maisl.

Když jsem se k němu dostal, byl ještě živý. Klečel u něj Raul a držel ho za ruku.

„Vezměte… mě… do lesa," vypravil ze sebe Maisl.

Piercollo ho jemně zvedl a vykročili jsme k severu. Připojil se k nám Wulf, a potom se za námi sbírali také další muži.

Zastavili jsme se ve stínu mohutného dubu, kde Piercollo položil Světlonoše opatrně na zem, sundal mu bílý plášť a stočil mu ho pod hlavu.

Ostatní muži zůstali opodál a vytvořili kolem umírajícího válečníka velký kruh.

Když již začínalo slunce zapadat za obzor, dorazil Brackban se svými důstojníky. Seděl jsem tou dobou u Maisla již hodinu, a on neřekl ani slovíčko. Oči měl zavřené a dýchal přerývaně.

Jak se začalo stmívat, muži zapálili pochodně a drželi je vysoko nad hlavami, takže celou scénu zalévalo mihotavé světlo. Klečel jsem po Maislově levici. Za mnou stáli Piercollo s Wulfem. Nalevo byl Raul Raubert, vedle něj Brackban.

Maisl otevřel oči a podíval se na mne. „Překvapil… jsem… tě… co?"

„Ne, příteli. Nebylo to překvapení. Čekal jsem na tebe."

„Musel… jsem se vrátit, Owene."

„Proč?“ zeptal jsem se ho a naklonil se blíž, protože mu slábl hlas.
„Chtěl… jsem… další přehlídku!“ Slabě se usmál. „Rád… bych věděl… jestli… je mají… i v pekle.“
„To nikdy nezjistíš,“ sliboval jsem mu. „Nikdy!“
„Ať je… to… dobrá píseň, Owene.“
Přiměl mě odejít a tiše pohovořil s Wulfem, pak s Raulem Raubertem a nakonec s Brackbanem.
Odstoupil jsem o kousek dál a ve světle pochodní jsem si všiml, že světlonoši pláčou. Když jsem se díval na ten výjev v kruhu světla - krví pokrytý válečník v poničeném zlatém brnění, hrbáč po jeho boku a obr stojící nad nimi - také mi bylo těžko u srdce.
Cítil jsem pokoru, když jsem se díval na to, jak Maislova krev smáčí zemi, jež ho stvořila. Skrze něj zažil celý národ znovuzrození odvahy, příliv nové naděje. Ale tohle přece hrdinové dělávají, no ne? Každému z nás dají obrovský dar, naše životy jsou díky jejich existenci lepší a ušlechtilejší. Nezáleží na tom, že Maisl sám nebyl tak veliký, jak ho pověsti chtějí mít.
Protože to, co dal budoucnosti, bylo mnohem větší než to, co si vzal z minulosti. Dokud bude na světě zlo, budou tu i muži - ano, i ženy - kteří řeknou: „Vstaň a bojuj s tím. Buď silný jako Světlonoš.“
A tehdy jsem poznal, jak tu Maisl ležel a umíral, že brzy bude vše jenom píseň.
Zemřel těsně před úsvitem a světlonoši jeden po druhém hasili pochodně, dovolujíce tak posledním zbytkům noci uzavřít celý výjev. Seděli jsme tam u jeho těla, dokud nevyšlo slunce, a pak Wulf, řídící se příkazy, odnesl tělo hluboko do lesa a pohřbil je v neoznačeném hrobě na místě, kde o něj nikdo nezakopne.
Hrbáč mi nikdy neprozradil, kde Maisl leží, říkal jen, že na něj každé ráno zasvítí slunce a každou noc se nad ním budou třpytit hvězdy jako koruna.
Raul Raubert byl prohlášen novým králem a Brackban se stal vrchním komořím.
A tak to, co mi Maisl řekl, se tak cynicky událo. Nic se nikdy nezmění… Na Vysočině opět vládli Angostinové a v severních krajích byl nastolen řád.
Raul Raubert byl dobrým králem a mnoho zákonů bylo změněno k lepšímu. Jako korouhev si ponechal tu, co vyšila Astiana, a podle ní si dodnes králové Vysočiny říkají Synové Světlonoše.
A co ostatní? Z Astiany se stala abatyše, svatá stará žena pečující o nemocné. Stala se onou princeznou z pověstí,
Maislovou velkou láskou, válečnicí, která mu pomáhala porazit vampýry. - Snažil jsem se mezi lidmi udržet živou i vzpomínku na Ilku, ale nikdo nechce poslouchat písně o němých děvkách, bez ohledu na to, jak byly chrabré. Ne, jejich srdce naplňovala Astiana.
Piercollo odcestoval zpátky do své milované Toskánie. Jednou mi napsal, aby mi oznámil, že se znovu zúčastnil soutěže a opět ji vyhrál. Své vítězství věnoval památce Lykose, muže, jenž ho oslepil. Potěšilo mě to, protože zlo prospívá jen tam, kde se může množit, a Piercollo jeho moc zlomil.
A Wulf? Kdysi jsme se vídávali. Často jsem zajel do lesa a chvíli se zdržel v jeho srubu. Lovívali jsme spolu a vyprávěli si o starých časech a vzpomínali. Ale jak míjela léta, vzpomínky se mu zamlžily a on si vzpomínal na jiný příběh. Vzpomínal si na zlatovlasého muže s neposkvrněně čistým srdcem a odvahou deseti lvů. Zprvu jsem si z něj mírně utahoval, ale on se vždycky rozhněval a obvinil mě, že „znevažuju největšího muže, co kdy žil“. Maislova temná stránka, jeho bezcitnost a krutost, jeho honění se za ženskými a jeho chamtivost se staly známkami neklidného mládí a smyslu pro humor.
Tak to s hrdiny chodí. Jejich velikost s během času roste a jejich slabosti se smršťují. Třeba je to tak, jak to být má.
Wulf zemřel před deseti lety. Král - Raulův nejstarší vnuk Marik - nechal jeho tělo přenést do královské hrobky v Ziraccu. Byla mu postavena socha - bronzová socha. Podoba je téměř mrazivá. V dvojnásobné životní velikosti, socha stojí čelem k jihu s dlouhým lukem v ruce, bystré bronzové oči upírá k hranicím a dává pozor na nepřátele. Wulfovi by se to líbilo.
Třeba mi jednoho dne také postaví sochu.
A co se Owena Odella týče, no, několik let jsem cestoval, držel se daleko od zvědavých očí lidí, kteří mě znali jenom jako legendu. Nalodil jsem se na loď plující kolem celého ostrova a vystoupil na jižním pobřeží, kde jsem se vydal do hradu svého otce. Našel jsem ho sedět v dlouhé síni za stájemi. Čistil a olejoval kožené uzdy a třmeny. Když jeho syn vstoupil, vzhlédl.
„Měl bys být chytřejší a nezahazovat meč na bitevním poli,“ poznamenal Aubertain. „A co se běhání mezi rytíři na koních týče… to je naprostá pitomost! Štěstí, že ti nikdo nesrazil hlavu.“
„Tys tam byl?“
„Kde jinde bych měl být, když můj král vyjede do války?“
„Tys byl ten rytíř, co mě zachránil,“ vyhrkl jsem, když jsem si vzpomněl na srážku, která mě zachránila před probodením kopím. „To tys pobídl koně, aby narazil do toho kopiníka.“
Aubertain pokrčil rameny. „Jsem umíněný muž, Owene, ale nechci vidět, jak mi zabíjejí syny - i když bojují na nesprávné straně. Vítej doma, synu. Už ses viděl s matkou?“
Myslím, že až do této chvíle jsem nebyl úplný. Megan mi jednou řekla, že se musím setkat s jedním mužem, díky němuž pak budu znovu celý muž, a měla pravdu. A teď jsem ho našel znovu. Aubertain vstal, rozevřel náruč, a já ho objal a poslední zbytky mé hořkosti zmizely.
Můj bratr Braife byl jedním z rytířů, které Maisl zabil při svém posledním útoku, ale můj otec nechoval ke Světlonoši pražádnou zášť.
„Páni, to ale byl chlap,“ řekl, když jsme spolu jednoho studeného zimního večera seděli před krbem. „Na tu jízdu nikdy nezapomenu. A jsem mu vděčný za to, co udělal pro tebe. Myslím, že z tebe udělal muže, Owene.“
„Ano, otče. Myslím, že to udělal.“

Zůstal jsem na jihu do otcovy smrti. Stalo se to sedm let po mém návratu a jen pár týdnů poté, co má matka zemřela na žlutou zimnici. Tehdy jsem se vrátil zpátky na Vysočinu a postavil si dům kousek od dubu, pod nímž jsem zakopal Golgolethovu lebku.
Žiji již dlouho, duchu, a hodně jsem viděl, ale dokonce i já začínám věřit té písni. - Každé jaro, když začnou oslavy, myslím na Maisla, na jeho nenucený úsměv a přirozený šarm.
A naslouchám otcům, kteří vyprávějí svým synům, že jednoho dne, až bude říše v ohrožení, Světlonoš se znovu objeví.
Ó, duchu, jak bych si přál, abych tu mohl být, až se to stane!

Epilog
AGRAINE SE PROBUDIL HODINU PŘED ROZbřeskem, zívl a protáhl se. Okno bylo otevřené, vzduch byl studený a svěží, na zimní obloze se třpytily hvězdy. Agrainovi byla zima, přesto však byl vzrušen příslibem ranního setkání s legendárním Owenem Odellem. Rychle se oblékl, natáhl si teplou vlněnou halenu a spodky, punčochy z nejjemnější vlny a holínky z lesklé kůže. Potřeboval se oholit a zauvažoval, zda mu ten zvláštní stařík dovolí použít jednoho ze svých sluhů. Nejspíš ne, usoudil. Tihle horalé byli podivíni.
Hladový mladý šlechtic sešel dolů do spíže, kde si vzal sladký medový koláček, který spláchl kyselým jablečným moštem.
Jaké odpudivé místo, usoudil, když otevřel okenice a zadíval se na hory zahalené tmou. Žádná divadla, žádné paláce plné smyslné zábavy, žádné tance, žádné čtení nejnovějších literárních děl. - Jací to jsou burani, v těch svých ubohých obydlích, s nudnými, bezvýznamnými životy.
Ale ta cesta se pro jeho knihu vskutku vyplatí. Nebude se tahat po krčmách ani vyprávět epické příběhy kolem mihotavých táborových ohňů. Ó ne. - Jeho otec zaplatí stovku mnichů, aby příběh opsali a svázali v kůži na prodej a soukromé čtení mezi šlechtou.
Nejdřív tu však byl ten stařík. Agraine se usmál. Bude snadné okouzlit stařičkého básníka - milá slovíčka, medový jazyk. Příběh bude brzy venku. Bůh ví, že starci rádi žvaní!
Vzal si další koláček a vyšel po schodech k pokoji, kde poprvé mluvil s Owenem Odellem. Dveře byly dokořán -a byly odtamtud slyšet hlasy.
Agraine došel tiše ke dveřím, naklonil se ke škvíře u pantu, zavřel pravé oko a zaostřil levé. Ale zapraskalo prkno v podlaze a hlasy umlkly.
„Pojď dál, Agraine," zavolal starý básník.
Mladý muž vstoupil do dveří.
„Nechtěl jsem…" Odmlčel se, protože uprostřed pokoje stála zlatovlasá žena oslnivé krásy, oděná v lesklém rouše ze zeleného hedvábí. Agrainovi spadla brada a on se neohrabaně uklonil. „Mrzí mě to, urozený pane Odelle. Neměl jsem tušení, že máš jiné hosty."
„Bylo to pro mě překvapením, chlapče," řekl Agrainovi stařec. „Toto je moje stará přítelkyně… Megan."
Agraine byl dost bystrý, aby poznal lež, ale nechal si to pro sebe a usmál se na ženu. „Je mi nesmírným potěšením, má paní. Bydlíš někde poblíž?"
Zasmála se, znělo to jako sladká hudba. „Velmi blízko. A přišla jsem pozvat… urozeného pána Odella… k sobě na návštěvu. Právě jsem mu to vysvětlovala, když jsme tě slyšeli přicházet."
Stařec se zasmál, jako by to byl nějaký soukromý vtip. „Doufám, že mě omluvíš, mladý muži. Protože tě musím opustit, musíš půst přerušit sám."
„Venku mrzne a v údolí je hluboký sníh," koktal Agraine, jenž nehodlal připustit, aby to nádherné zjevení odešlo.
„To se vskutku mýlíš," prohlásila zlatovláska. „Je jaro a kvetou květiny."
Oba se nyní usmívali a Agraine cítil, jak mu rozpaky rudnou tváře. Owen Odell se s námahou zvedl z křesla a mladému muži položil na rameno kostnatou ruku. „Mrzí mě to, chlapče. Nechtěli jsme tě zesměšnit. Ale Megan má pravdu. Tam, kam putujeme, bude jaro. A je tam jeden mladý muž - jen o trochu starší než ty - který čeká na to, aby si mohl promluvit se starým básníkem. Odpusť."
Zlatovláska už stála u otevřených dveří a vítr jí hnal kolem bosých nohou sníh. Žena uchopila Odella za loket a vyvedla ho ven do zimní noci.
Agraine tam chvíli stál, neschopen sebrat myšlenky. Pak se rozběhl ke dveřím.
Ti dva byli jen o pár kroků dál na zasněžené pasece. Megan podpírala básníka, jenž se jenom pomaloučku šoural. Zastavili se a žena zvedla ruku. Z prstů jí vytryskla fontána jiskřícího zlata, pršícího dolů na ně na oba. Stále rychleji, jako třpytící se hvězdy, vířily zlaté vločky kolem básníka a jeho dámy. Agraine zamrkal proti světlu - a náhle byla všude tma.
Agraine zamrkal znovu. Paseka byla prázdná.
Owen Odell byl pryč.